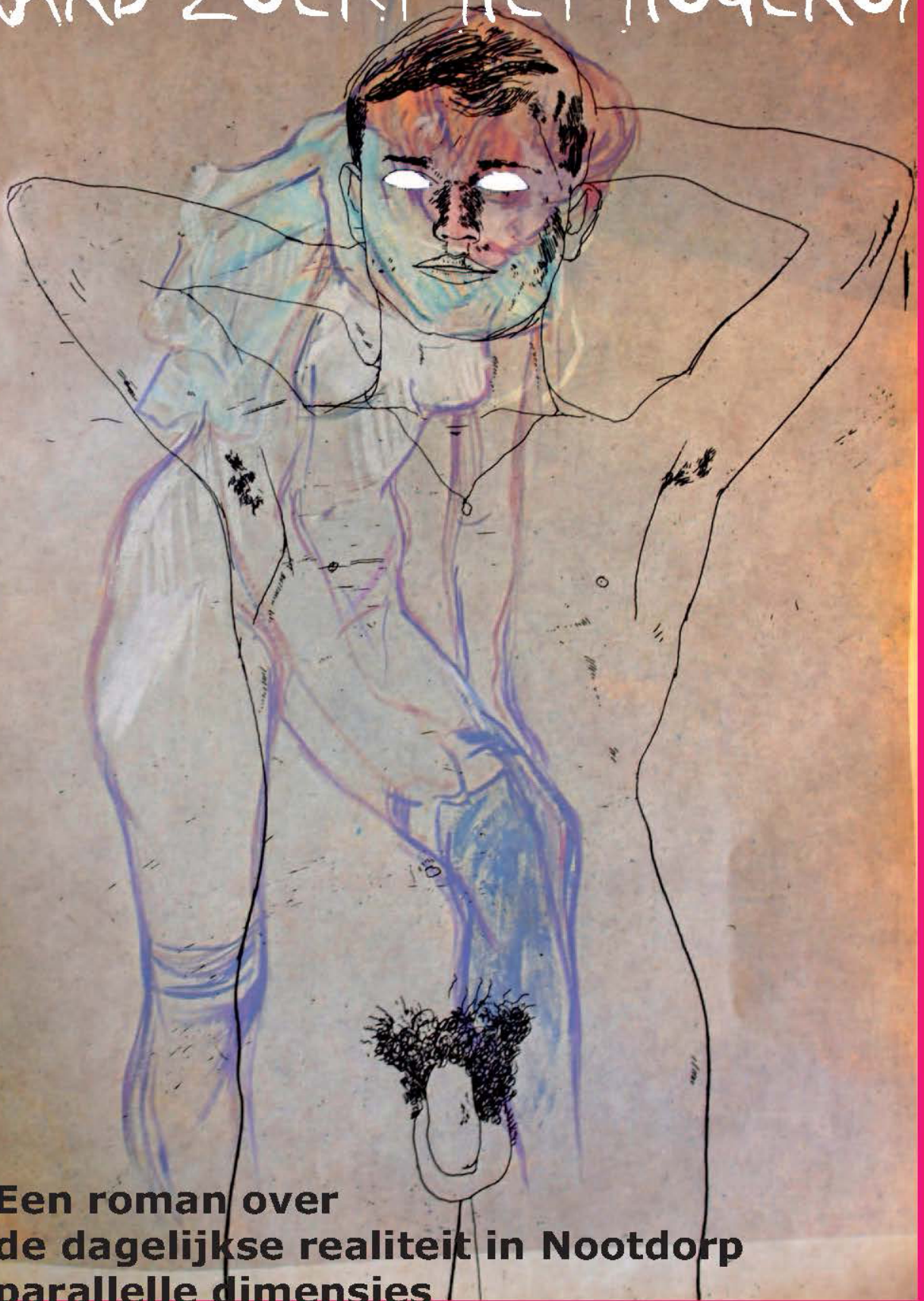

PETER DEN HARING

GERARD ZOEKT HET HOGEROP

**Een roman over
de dagelijkse realiteit in Nootdorp
parallele dimensies
buitenaardsen
tantra en Willem Alexander**

Gerard zoekt het hogerop

Peter den Haring

Schrijver: Peter den Haring

Coverontwerp: Han Bakker & Maudy Apon

ISBN:978-90-484-3987-4

© PeterdenHaring

INTRODUCTIE OP DIT GRATIS E-BOOK:

Ga je het lezen of niet?

Goedbedoelende, kinderloze midlifers met kleine geheimen en volop relatiestress. Hun levens rollen voorspelbaar voort. Behalve dat van waterbouwkundig ingenieur Gerard Mooiveld. Hij is 42, heeft een goede baan en woont samen met Angela in Nootdorp. Zijn lichte drankprobleem wordt te veel zichtbaar, vindt hij zelf. In therapie kickt hij af en meteen ook maar van de sleur met Angela. Hij vlucht op vakantie naar Roemenië en duikt daar onder in het bouwen van kolken en in een internationale Tantra-workshop. Angela versiert ondertussen de vriend van haar buurvrouw. Voorspelbaar?

Op de terugweg naar de luchthaven van Boekarest raakt Gerard in een grondverschuiving, die toegang blijkt te geven tot parallelle dimensies. Tenminste, zo ervaart hij het contact met de buitenaardse bewoner van een onderaardse basis. Het leven in Nederland gaat gewoon door, zijn gangetje, maar Gerards leven gaat geheel op zijn kop (en niet meer van de aardbeienlikeur) als er zich verschuivend bewustzijn aan dient. Lees alle buitenaardse nieuwtjes!

Peter den Haring (1946) is astroloog, auralezer, regressietherapeut en Familie Opsteller. Hij heeft een coachingpraktijk in Den Haag, is hoofdredacteur van de tweewekelijkse internetkrant Tijdgeest Magazine en columnist voor o.a. Paravisie. Hij maakte een CD met Nederlandse liedjes (*Schone lakens*), twee zelfhulp CDs (*Auraschoonmaak* en *Trancereizen*) en hij schreef zes andere boeken, *Het Domino Orakel*, *De Belofte*, *De Keizer Die Flauw Viel*, *De Vuurproef van Verenike*, *Zonder Vader Zonder Moeder* en *Sireas en de Vluigvogel*. Hij werkt nu aan een volgende boek: *Bestaat reïncarnatie echt?!*

Voormalige cliënten, die (delen van) conversaties herkennen of verhalen over bepaalde ouders, kunnen dat maar het beste als toeval beschouwen. Grote dank gaat uit naar mijn toegewijde proofreaders. Tijn Toubert, Lisette Thooft, Nicole Everts, Martijn Bordewijk,

Lodewijk Brouwer, Jan Wicherink, Paula van Rijn, Johanna van Fessem, Frans Wassenaar, Mariatta Nodelijk en Jannie de Zeeuw.

Den Haag, juli 2019

Proloog

DAAR EN DAN

De onderaardse ruimte waar Gerard weer tot bewustzijn kwam, was schemerachtig. Er was niets of niemand. Tochten deed het wel. Een naar gierend windje creëerde een onaangename kou die Gerard tot op het bot verkleumd had, toen hij weer wakker werd. Zijn onderbenen waren totaal gevoelloos, ademen was pijnlijk. Hij moest behoorlijk hard gevallen zijn. Een eind boven hem, schuin omhoog was enig licht te zien, maar raar gedempt. Er waren natuurlijk bomen en struiken over het gat gevallen. Een fout filmscenario, heel fout! Onder hem lag losse grond, veel stenen, grint. Er klonk nog steeds het geluid van snel stromend water. Zijn benen voelden nat aan. Had hij iets gebroken? Net voor de paniek hem helemaal overweldigde, herinnerde hij zich de internationale mogelijkheden van een telefoon. Bestond er zo iets als 112 in Roemenië? Beter iemand in Nederland bellen, die hulptroepen kon regelen. Zijn blauwwitte vingers probeerden de rits van zijn jaszak open te trekken, de zak waar zijn mobiel in moest zitten. Dat duurde een eeuwigheid, maar toen hij eindelijk de telefoon voelde, waren zijn vingers zo verkrampd en koud dat hij Angela's nummer niet ingetoetst kreeg. Het adresboek dan, beter, maar drie toetsjes. O nee! Als hij zichzelf had kunnen slaan, had hij dat gedaan. Je relatie beëindigen was tot daar aan toe, maar om dan ook rancuneus haar nummer uit je adresboek te verwijderen, dat was achterlijk. Zijn zusjes bellen, de tweeling? Die zouden eerder met leedvermaak reageren. Allebei kopieën van hun moeder, die ze ondertussen wel haatten. Zou Bill hem willen helpen in deze heftige situatie?

De telefoontoetsjes deden akelig zeer aan zijn vingers. Geschaafd toen hij uit begon te glijden. Adresboek: Bill, Bill, onder de B. Dat lukte, Goddank. Er ging een bel over aan de andere kant. Hoe zou het met Mehmet zijn? Was die weer tot bewustzijn gekomen? En

dan? Weg gereden met zijn taxi? Hij keek op het telefoonklokje: al bijna vier uur. Over een paar uur zou het donker worden. Hoe zouden ze hem kunnen vinden? Met de telefoon natuurlijk. Ze konden hem bellen en dan misschien de ringel horen. Onzin, lulkoek. De politie moest eerst Mehmet vinden. Ergens op de weg, langs de weg. Of dood achter in de wagen. God, God, God! Weer paniek. Hij moest zichzelf dwingen om gewoon te blijven ademen. Langzaam in en uit. Dat had hij ook mooi van Theo geleerd. Zou hij eerst Theo bellen? Ping! Het antwoordapparaat van Bill, Godsamme: 'De persoon die u belt, is nu niet te bereiken! U kunt geen boodschap achterlaten.'

Nog eens het adresboek dan, onder de T: Theo! Het ergste was dat hij al op de heenweg iets had voelen aankomen bij dat incident in het café. Hij wist gewoon dat er wat akeligs te gebeuren stond en hij had niet naar zijn intuïtie geluisterd. Al blij dat het daar en toen niet geklapt was. Zijn vakantiezeepbel. Zacht begon hij te bidden. Als ik niet om hulp vraag, krijg ik ook zeker niks, dacht hij. O Engelen, o Heer van dit universum, maak dat ik heel thuis kom in Den Haag. Amen. Amen. Amen. O Theo, neem op, neem op.

In boeken waren er dan oplossingen, op tv ook. Hoe had het zo ver kunnen komen? En waar moest het naar toe?

(1)

LEUK HONDJE

Zeven weken daarvoor verliep het leven van Gerard en zijn vriendin Angela nog erg evenwichtig. Of moest je eerlijker zeggen: gecontroleerd? Beheerst?

Alles in mijn hele sociale omgeving is voorspelbaar, dacht hij een beetje zurig, terwijl hij nutteloos en suffig al een uur onder de warme douche had gestaan. Ouders, werk, vrienden, huisdieren.

Dingen, afspraken waar je de klok op gelijk kon zetten.

Niet dat hij depri was of zo, maar het leven, het dagelijkse leven, het gewone leven, het was bijna allemaal naadje. Waar was de liefde?

Stilletjes aan is het evenwichtig afgeknepen, vond hij. Angela maakte hem nare verwijten de laatste tijd: 'Jij herkent liefde alleen maar als het naar je toekomt in de vorm van een behoeftige kut!'

Waar? Of een projectie? Hij voelde zich regelmatig onzeker.

Natuurlijk waren er ook avontuurlijke dingen. Tenminste... Je denkt

dat iets een oplossing biedt en dan blijkt toch alles anders dan je verwachtte.

Angela was in de zevende hemel, nadat Gerard en zij op een feest kennismaakte met een vrouw die een zielige zwerpup had meegenomen uit Barcelona. En dat nadat zij zelf vruchteloos nagenoeg alle asielen in Europa op internet afgezocht hadden. Hondje was door Thea Racó genoemd maar Angela wist het direct: dat wordt onze Rakker! Nog niet gechipt, reutje van onbekend ras, een half jaar oud, puppyhangoortjes, dik staartje, dus vreselijk aaibaar. Thea pakte vijftig euro aan en de gelukkige ouders waren dagen euforisch.

Eén van de overbuurvrouwen aan de achterkant had al jaren een hond en adviseerde ongevraagd: 'Naar een gedragstraining met die Rakker, hoor! Je weet niet waar hij vandaan komt!'

Angela keek gepijnigd.

'Ik wil dat Rakker zichzelf blijft. Niks aangeleerd gedrag bij hem aankweken. Hij moet zich veilig voelen bij ons!'

De overbuurvrouw zag het al aankomen. Toen Rakker zich na een paar maanden stress eenmaal veilig voelde, werd het appartement van Gerard en Angela ook helemaal ZIJN huis. Als het paar weg ging, 'Eventjes, hoor, Rakkertje!' dan deed het beestje zelf de gordijnen dicht. Voor en achter. Tenminste, hij ging voor de ramen staan blaffen en springen en dan kwamen vaak de gordijnen mee. Angela werd bij het uitlaten de hele wijk door gesleurd en moest onprettig vaak haar verontschuldiging aanbieden voor het feit dat Rakker dol bleek op kleinere, ruwharige hondjes. Daar waren er veel van in Nootdorp en Rakker lustte ze rauw.

'Waarschijnlijk werkte hij zo een jeugdtrauma uit,' dacht Angela.

Racó herinnerde zich dan waarschijnlijk dat hijzelf als pup akelig gebeten was door zulke medeplantsoengebruikers in Barcelona.

De overbuurvrouw hoorde altijd meteen aan de herrie, dat Rakker eventjes alleen gelaten werd en ze adviseerde een *bench*, een kleine metalen kooi met een deken er over heen om hem door opsluiting te kalmeren. Angela vond het hele idee onverkwikkelijk.

'Zeg, hallo Wies! Moet jij je niet eens zelf laten opnemen in de gevangenis, achterlijk mens?'

Op zaterdagochtend gingen Angela en Gerard altijd naar de Aldi in Pijnacker. Rakker mocht nooit meer mee, want dan stond hij zo hysterisch buiten te blaffen dat ongeruste omstanders het beest al

twee keer naar het politiebureau gebracht hadden. Ja, Rakker had absoluut een verlatings trauma overgehouden aan zijn Spaanse jeugd. Overbuurvrouw Wies kon op haar balkon goed in Angela's woonkamer kijken. Het stel bewoonde een chique, extra ruime parterreflat met een fraai aangelegde tuin. Rakker liep razend te blaffen. Die mevrouw op de derde etage die vaak nachtdiensten had, zou wel niet zo goed kunnen uitslapen, dacht de overbuurvrouw. Ineens vloog er iets door Angela's kamer. Wies keek nog eens goed en riep haar vriend erbij: 'Kijk, Pauli! Rakkertje verbouwt de bank!' Leren lappen, stukken hout en slierten kunststof vlogen overal door de kamer.

'Wat een leuk hondje,' zei Pauli de volgende dag toen hij Angela toevallig bij de waterpartij tegenkwam. Angela gaf een ruk aan de lijn, maar Rakkertje wilde niet stoppen: er was een wit poedeltje in zicht op de houten brug.

'Ja,' gromde zijn vrouwtje nog in het voorbij vliegen. 'Leuk.'
'Helemaal zichzelf!' glimlachte Pauli nog.

(2)

EIGENWIJS

Gerard was niet eigenwijs, vond hij zelf. Angela had hem vaak zo genoemd en zijn moeder vroeger ook wel, maar zelf dacht hij meer aan gewoon slimmer. Hij was al anders omdat hij de enige in zijn klas was met dieprood haar, maar daar durfde niemand hem mee te pesten, omdat hij slim was en vrij sterk. Het was altijd prettig geweest om als eerste de antwoorden te hebben op school en naderhand in gesprekken. Hij wist het gewoon. Veel gelezen, veel films gezien, veel opgelet bij Discovery Channel. Dan wist je nu eenmaal dingen. Over schildpadeieren, over de boogspanning van een brug, over stamcelonderzoek en wat 24 karaats goud was. De meeste mensen konden je amper iets vertellen over de Dertigjarige Oorlog in Duitsland, maar Gerard wel. Dan kon het dus gebeuren dat hij iets beter wist dan een ander. In de tien jaar samenzijn met Angela leerde hij langzaam verdragen, dat hij niet alles wist. Zij kon namelijk echt zuigen over een detail om te bewijzen dat hij zich vergiste. Hoe triomfantelijk was ze dan, als hij moest toegeven dat *The Bold And The Beautiful* al in 1987 op tv was in Amerika en niet pas in 1990.

Waarom liet hij zich dan toch meesleuren in van die foute

conversaties? Hij wist vooraf al heel goed dat het nergens op uit zou draaien en zeker niet op een positief einde van de dag. Hij dacht geprikkeld terug aan de situatie van zondag, hoe ze haar rug naar hem toedraaide, de dekens naar zich toe trok en overduidelijk afwijzend grauwde: 'Welterusten! Schàt.'

Op die avond had hij het lef om impulsief iets terug te zeggen op de zelfde toon als zij en met dezelfde cynische nadruk: 'Gewònnen! Schàt.'

Ze draaide zich meteen om en snauwde venijnig: 'Als je denkt dat het strijd tussen ons is, dan kan je het krijgen, hoor. Zo vaak als je wil.'

'Is dit niet toch een vorm van ruzie tussen ons?' probeerde hij.

'Als je er al zo over denkt, kunnen we net zo goed morgen uit elkaar gaan,' was haar zure antwoord.

'Nee, nee, nee. Sorry,' stamelde hij en dat was het dan weer.

Om half vier 's nachts ging hij er uit om te plassen en daarna kon hij niet meer slapen. Piekeren, piekeren.

'Ik moet van mijn vrouw leren denken met mijn gevoel en voelen met mijn hoofd,' had een collega in de kantine gelachen. Leuk, leuk, maar wat bedoelden die vrouwen daar nu precies mee? Die Molkensteen van Verkoop had vaak van zulke grappen.

'Vierhonderd jaar geleden gingen die bijdehante wijfies gewoon op de brandstapel. En nu staan ze voor de klas je kinders te verpesten. Samen delen, samen spelen!'

In de kantine moest je wel meelachen. In een donkere nacht in bed was het helemaal niet grappig. Ik wil inderdaad spelen en delen, dacht hij melancholiek.

Buiten was het half tot zwaar bewolkt met een minimum van 10 en een maximum van 14 graden, herinnerde hij zich. De omroeper van Radio West had een bijpassend nasale stem. Inderdaad, de herfst trad definitief in. Hij luisterde naar Angela's ademhaling, naar de enkele auto die voorbijkwam, naar een schreeuw van een vogel.

Dieren die in paren leven, doen nooit vijandig naar elkaar, overpeinsde hij somber. Zwanen bijvoorbeeld, die kiezen voor elkaar en die zijn dan meteen voortaan onafscheidelijk. Kauwtjes ook. Ik moet het hebben van terloopse loopsheid van mijn vriendin, soms wel, meestal niet.

Buiten was het mistig. Opblijven? Hij schoof voorzichtig weer naast Angela in bed.

Ik ben echt veel te romantisch, dacht hij. Ik kan ook geen nee zeggen. Ik zou het gewoon eens uit moeten maken. Misschien alleen tijdelijk.

Ja, hij moest eens een punt zetten. Ergens iets anders huren en hup, op een zaterdagochtend verhuizen als zij de hond ging uitlaten. Haar lekker opzadelen met die achterlijk hoge huur in haar eentje. De meubels mocht ze houden, alle zooi trouwens.

Het waren krachtige gedachten, zo'n realiteit bestond vast ergens in het universum. Dat je zoiets gewoon zou kunnen doen. Zonder schuldgevoel, zonder gezeur. Paul Simon zong het al: *Slip out the back, Jack. Hop on the bus, Gus*. Hup, weg. Weg?

Om zeven uur ging de wekker en blij dat het eindelijk zover was, stond hij op. Hij gaf Angela niet de gewoontezoen toen hij weg ging, maar riep slapjes 'Doei' de slaapkamer in. Laf. Heel laf. Een soort punt maken, maar toch niet scoren. Een hoekschop, maar slap afgedraaid in het net. Op kantoor waardeerden ze hem tenminste.

Hij voelde zich al beter toen hij zijn auto op het al bijna geheel gevulde Haagse parkeerterrein van Van Ooijen neerzette. Dit is iets waar ik hoor, dacht hij blij. Ik hoor bij deze club.

Thuis, met Angela, dat was gewoon geen thuisfront meer. Maar hoe zou hij het uit moeten leggen? Dat hij hun ruzies haatte, terwijl die vrouw bij hoog en laag zou beweren dat ze geen ruzie hadden. En ook niet iets wat er op leek! Haar hond mocht meer zichzelf zijn dan hij. Hij liep binnen maar meteen door naar de koffieautomaat. De chocolademelk was het lekkerste 's morgens. Mierzoet. Daar had hij echt behoefte aan.

(3)

GESPIERDE KUITEN

Angela viel vooral op gespierde mannenbenen, sportersbenen, wielrenkuiten, een overblijfsel uit de tijd met haar ex, die veel basketbalde toen. Daar keek ze naar. Niet zozeer opgegeild maar gewoon, bewonderend. Haar vriendin Ptries had alleen maar oog voor dikke bobbels in mannenkruizen en daar kon zij over blijven fantaseren. Die Ptries gaf thuis ook massages. Angela durfde er op te wedden dat dat iets was met aftrekken erbij, want Ptries maakte vaak grapjes over Tantra en *happy endings* bij collega-Chinese

meisjes in het massagevak. Patries was niet mooi, helemaal 50, beetje prikoogjes en een onderkin maar wel overdadig blond. Ze moest het vooral hebben van een opvallende garderobe. Bovendien presenteerde ze altijd overduidelijk bloot cup E. Daar hielden nu eenmaal bepaalde mannen van. In elk geval hield de vriend van Patries er van. Brr, wat een goor ventje, die Dick.

Angela was eigenlijk best tevreden met Gerard. Hij was behoorlijk aangekomen de laatste jaren, er kwamen wat wallen onder zijn ogen, maar in elk geval was hij niet zo'n geil loerende smeerlap, die altijd naast jou op straat naar billen en tieten van andere vrouwen liep te loeren.

Zou Geer ooit gemerkt hebben dat ik naar kuitjes kijk, dacht ze ineens verschrikt. Nee. Daar is hij gewoon te naïef voor. Dat wist ze ineens zeker. Hij heeft een mooie bovenkant, gespierd van al zijn jaren Taekwondo training. Dat weer wel.

Een zacht gevoel ging door haar heen. Ze realiseerde zich dat het zondag al drie weken geleden was, dat ze gesekst hadden. Er kwam ook een vervelende herinnering boven.

Hij had me best lekker klaar gelikt en toen ben ik meteen opgestaan omdat ik mijn vader moest bellen voor de dranger op de schuurdeur. Heb ik Geer een beetje raar laten liggen met zijn stijve in de lucht...

Het was niet echt schuldgevoel, maar ze nam zich voor om hem toch weer eens te masseren. Lekker hard met haar ellebogen in zijn lage rugspieren, daar hield die man van. Daar ging *hij* nou weer van kreunen. Zou hij misschien een beetje masochistisch zijn? Hij had zich ook een paar keer laten bijten door Rakker, zonder te klagen. Vreemd. Misschien dronk hij zijn pijn weg?

Nou ja, ze konden hem ook samen wel goed raken, anderhalve fles rode wijn was dan niks op zo'n avond. Soms werd ze er geil van, soms werd hij er geil van, vaak juist allebei niet. Hij kon zich op andere momenten met meer dan driekwart fles op echt klootzakkerig gedragen, zodanig bot dat ze een keer of drie in de afgelopen paar jaar er over gedacht had om hem er uit te gooien. Maar ja, dan zat ze zelf met die hoge huur. Ja ja, riant parterreappartement met hoekuitzicht. De vorige huurder had de tuin door een bekende architect laten inrichten. Het was ook best een leuke wijk, maar € 1592 kaal was alleen met z'n tweeën op te brengen. Patries had haar op zo'n dag, toen ze haar nood geklaagd had, voor tijdelijk haar zolder aangeboden, om te ontsnappen. Haar vriendin bewoonde een

grappig huis aan de dijk met een eigen bootje in de singel. Het was misschien tien minuten lopen van hun eigen appartement. Maar verder, nee, geen goed idee dus, want dan was het maar een kleine stap voor ze zou worden binnen gesluisd in de geile hobby's van dat stel.

Daar moet je toch ook niet aan denken, dacht Angela onzeker. Buiten waaide een gure wind, regenslierten spatten langs de ruiten. Zo'n dag dat niemand over de zin van relaties zou moeten nadenken.

Waarom gaat Geer niet in therapie, of zo? vroeg ze zich af. Beetje zoeken op internet naar iemand in de buurt en die door de zorgverzekering vergoed wordt.

Ze nam zich voor om het er met Gerard over te hebben. Een beetje nieuw leven in de relatie blazen, dat kon toch heus nog wel? Je zag dat wel eens in tv-programma's, dat mensen veel opschoten met gesprekken met een verstandig iemand.

(4)

VERDELEN EN HEERSEN

Pauli liep bij Wies thuis wat te dollen met haar hond. Hij was trots op zijn lichaam, langer dan gemiddeld, 1.88, slank met zijn 80 kilo. Brede schouders, flink borsthaar, stevige leuter. Niet mooi maar toch een markante, Roemeense bruine kop met zijn harde kaaklijn en beetje diepliggende ogen. Zijn vriendinnen wisten het van elkaar en dat was ook steeds zijn bedoeling geweest. Niemand zou hem gaan claimen voor het vaderschap en de permanente plek in de echtelijke stonde. Als 21-jarige was hij in het spoor van illegale paddenstoelenzoekers naar Nederland gekomen, later had hij gewiekst een studentenvisum aangevraagd en daarmee was het feest begonnen. Eerst bescheiden, de Roemeense volksaard nog een beetje? Maar van zijn dertigste tot zijn veertigste had hij altijd vier, vijf vriendinnen tegelijk gehad, tenminste als je ook Olga in Winterswijk en Femke in Leeuwarden meetelde. Nou ja, Femke had op Tweede Kerstdag 2011 pisnijdig gemaïld dat ze niets meer te maken wilde hebben met iemand die zo totaal vervuld was van zichzelf. Een psychopathische narcist noemde ze hem. Hij kende het woord niet en hij had geen zin om het op te zoeken. Nou ja, loslaten dus.

De laatste twee jaar was hij dus al tevreden met Wies en Colien. Colien wilde nooit wat weten, zolang hij haar eens per week maar 'een spannend beurtje' gaf. Zo noemde zij het. Wipje in de duinen, actie achterin de auto, klodder in haar mondje in de bios, thuis een dopje in haar kontje. Avontuur zat. Tegenover Wies deed hij alsof hij ook nog zo nu en dan met Olga een vrijerijtje had, terwijl dat door Olga's huwelijk al een jaar niet meer tot de mogelijkheden behoorde. Maar zijn verdeel en heers-systeem mocht niet uit balans raken. Als Wies zou weten dat er nog maar één enkele concurrente was, zou ze eens op ideeën kunnen komen. Een leuk mens, mooi, prettig mollig lijf maar 37. De tikkende klok, nietwaar, de laatste eitjes, pilletje paar keer vergeten en ineens, BINGO!

Als hij aan kinderen dacht, kreeg hij altijd onmiddellijk een beeld van zijn gefrustreerde, ondergewaardeerde en onderbetaalde vader. Elke dag laat uit de fabriek in een verre buitenwijk van Boekarest, altijd goedkoop en vet eten, televisie kijken en dan weer vroeg naar bed. Aandacht voor de kinderen? De twee broertjes kregen een cadeau op hun verjaardag en met Kerst. Als er tenminste geld was. Als er geen geld was, schuldeisers aan de deur. Alles werd gedomineerd door de armoede. Kinderen waren voor hem geldzorgen. Schoenen en jas?

'Laat Pauli zèlf wat verdienen!'

En dat had Pauli gedaan. Vanaf zijn tiende geschilderd, gesjouwd en behangen. Getimmerd en toch nog een beetje school gehad. De enige complimenten die hij ooit in zijn familie had gehad, waren die van zijn oudste nicht. Die vond tenminste dat hij lekker kon neuken. Zijn moeder had in 2011 op haar sterfbed aan longkanker moeizaam gepiept dat Pauli haar lievelingskind was geweest. Daar had hij weinig van gemerkt. Of was Gaby dat geweest totdat die arme jongen stierf? Of bedoelde ze het te waarderen, dat hij voor de tweede keer in bijna twintig jaar uit het fantastische Nederland naar vreselijke Boekarest was terug gekomen?

Ja, voor háár laatste dagen en haar begrafenis. Niet omdat hij enig compliment verwachtte te krijgen van een vrouw, die hij niet anders gekend had dan zorgelijk, slovend en chagrijnig. Dus dat was zijn motto: nooit zo worden als je ouders, nooit kinderen krijgen. Alles lekker zelf opmaken!

De hond van Wies was wel lolliq. Zo kwam je ook nog eens buiten. Wandelen langs het strand, uitlaten langs de singels. Balletje gooien,

stukjes rennen met dat beest. Goed voor zijn eigen conditie ook. Wedden dat zijn oude vader nog nooit in een sportschool geweest was! Nooit. Nooit tango gedanst, nooit gezwommen, nooit naakt in zee iemand als Colien van voren en van achteren gepakt! Tijdens die laatste week in Roemenië had hij van zijn bejaarde vader wel het idee gekregen dat het ergens wel een lieve man was. Of was hij dat pas geworden na zijn pensionering? Pauli had zelf vroeger zijn vader nooit 'lief' meegemaakt.

Zou Wies *mij* als een lieve man beschouwen? vroeg hij zich onverwacht af. Wat denkt ze eigenlijk? Ik heb geen idee. Misschien moet ik eens vaker met haar praten. Praten? Praten? Ik ben gewoon niet zo'n prater. Ik doe gewoon dingen.

Herinneringen aan mooie reparaties vlogen door hem heen. Perfect stucwerk in het café van Fred, de blauwe lambrisering in het huis van de familie Overdevest. En nog leuker, die vrouw uit Barendrecht die haar net door hem geplaatste keuken met korting wilde afrekenen. God, kon dat wijf pijpen! Neuken mocht niet! Want? Want ze was gelukkig getrouwd! Hoe gek kon je het maken? Nog meer herinneringen, nog meer sletterige contacten, Jezus, hij had wat afgeneukt, beseft hij voor de zoveelste keer. Goed leven, dacht hij opgewekt. Als Wies maar wel netjes de pil blijft slikken.

(5)

KATTEN

Wies keek op kantoor een lastig dossier door. Een vrouw met een kattenobsessie. Dat kon ook nog. Veertien katten op een bovenhuis. Het was allemaal begonnen met paarden, had die Hannie verteld, emotioneel vanaf het moment dat ze zich in de cliëntenbox had geïnstalleerd met haar twee tassen, dikke jas en wollen sjaal. Vet haar en opgezwollen gezicht.

Als 11-jarige kind aan huis op de manege. Paarden voeren, borstelen, schoonspuiten, knuffelen. Paardenfilms kijken, *The Black Stallion*, en boeken van Penny het Paardenmeisje verslinden. Eindelijk iets vinden dat jouw liefde helemaal wil hebben. Weinig aanhankelijkheid thuis, een nieuw en leuker gezin in een manege gevonden. Hannie vertelde het zeer bevlogen.

'Ik had een paard dat helemaal blij van me werd als ik de box in kwam. Ze staan daar maar te staan. Er wordt drie keer per dag een

uur op gereden en verder staan ze in hun gevangenis. Zo vreselijk.'

Wies voelde een onbestemde rilling over haar rug lopen. Ik moet me niet zo mee laten nemen, dacht ze een beetje ongerust. Ik voel het allemaal. Op de een of andere manier kan ik niet goed onderscheid maken. Ik zit te luisteren en ik begrijp het allemaal. Kan al die verhalen van Hannie niet goed onderbreken. Misschien ben ik gewoon te nieuwsgierig. O Jezus, ik wil inderdaad het Goddelijke Plan begrijpen waardoor Fantasy door die gierige manege-eigenaresse moest worden afgemaakt, terwijl ze best gered had kunnen worden met medicijnen. Ik zit gewoon mee te kijken naar die film. Hoe Angel naar de slager ging, terwijl ze nog helemaal niet oud was. Niet doen. Ophouden! Ik ben een HSP met een gebruiksaanwijzing! Nokken met al die empathie. Ik moet terug naar de kern.

'Paardenhobby's zijn prijzig,' zei Hannie. 'Daarom ben ik rond mijn vijftiengste overgestapt op katten. En dan krijg je een nestje. Eentje gaat dood na twee weken en die andere twee waren zo leuk met elkaar, ja, die ga je dan niet weggeven.'

Daar ga ik weer, dacht Wies. Godverdomme. Ik trek het niet. Eerst de paarden, nu de katten. Ik hoor het al. Ik snap al die verantwoordelijkheid al helemaal. Nooit op vakantie, altijd extra stofzuigen. Met de diertjes naar de dokter. Ik leef mee als ze het allemaal vertelt. Duur, speciaal voer voor Pip, die een nierprobleem had. En die arme Frodo die altijd alles maar uitkotste. Acht kattenbakken. Bakjes met tarwegras overal. Krabpalen. En de bank die aan flinters lag. Nooit een man in de buurt geweest die kon leren leven met zes, zeven, tien en uiteindelijk veertien katten. Genoeg. Genoeg!

Eindelijk pakte Wies zichzelf terug: 'En nu zit u al jaren opgesloten in de Bijstand. Niet leuk maar wel de realiteit. Maar helaas, de nieuwe regels eisen dat u nu absoluut iets terug moet doen voor de maatschappij.'

Ze voelde een wee geluksgevoel omdat ze het verhaal had kunnen kortsluiten. Nog even, en dan afronden!

'U hebt er wel veel van geleerd,' troostte Wies, toen Hannie haar poezenfotoboek liet zien. 'Ik vind u heel bijzonder.'

‘Dat vinden mijn burens niet,’ snibde Hannie. ‘Maar ik leef voor mijn katten.’

Wies knikte. Geen kinderen, toch kinderen. Ineens sprongen haar de tranen in de ogen. Is dit mijn voorland? dacht ze in een vlaag van paniek. Geen kinderen, leven voor een hobby. Of voor mijn werk? Waar doe *ik* het allemaal voor?

‘Misschien kunt een paar ochtenden in de week aan het werk bij de Kinderboerderij,’ zei ze. ‘Vrijwillig.’

Hannie werd er helemaal emotioneel van: ‘God! Als dat zou kunnen!’

Dit is mijn leven, wist Wies ineens. Ik probeer ongelukkigen te troosten. En zo troost ik mijzelf.

(6)

THERAPIE

Laat zonlicht kleurde Gerards gezicht gezonder dan hij zich voelde. Via zijn webcam keek hij kritisch naar de bruinige wallen onder zijn donkerblauwe ogen. De zelfverachting en somberheid waren zo overduidelijk dat het inzicht als een mokerslag toesloeg. Er moest nu iets gebeuren! Wachten kon niet meer, uitstellen was juist de dood dichterbij vragen... De website van Theo zag er goed uit. Een therapeut die al wat ouder was en veel verschillende technieken aanbood. Gerard had opgelet dat er niemand in de buurt van zijn kantoor kwam voor hij belde. Voorzichtig maakte aan de telefoon bekend dat hij van zichzelf vond dat hij te veel dronk.

‘Ik ben het meeste bang dat mensen het op mijn werk zullen merken.’

Theo had meteen doorgevraagd naar wat Gerard er al zelf aan gedaan had. Die maakte er nog een geintje van: ‘Vroeger deed ik gekleurd water in lege drankflessen zodat ik toch het idee had dat er nog wat in onze drankkast stond voor noodgevallen.’

‘Hoeveel drinkt u precies? Elke dag?’ vroeg Theo. Gerard aarzelde. ‘Ik drink niet zoveel dat ik echt laveloos word. Ik sla ook wel eens een dag over. Ik drink nooit als ik aan het werk ben. Maar ik ben bang dat het zichtbaar wordt.’

Meer vragen. Hoe zijn partner er mee omging, dat hij flink kon drinken?

‘Nou Angela kan zelf ook wel een fles rode wijn op,’ zei hij naar waarheid: ‘maar zij heeft geen kwaai dronk. Zij kan er soms een

beetje wellustig van worden, ik word gauw prikkelbaar.'

Theo klonk op zijn hoede: 'Hoe prikkelbaar? Tot en met slaan of dingen kapot maken?'

Gerard had geen zin om daar op in te gaan aan de telefoon.

'Laten we maar een afspraak maken,' besliste hij. 'Ik moet iets doen want ik wil mezelf niet kapot zuipen.'

Hij was na kantoortijd een ommetje gaan maken. Hij dacht aan het feit dat hij zonder er met Angela over te praten een jaar daarvoor geprobeerd had om zich aan te sluiten bij een groep Anonieme Alcoholisten in Rotterdam. Rare mensen, hij was er geen moment op zijn gemak geweest. Iemand uit die club had toen een intakegesprek bij een afkickcentrum op de Mathenesserlaan voor hem geregeld. Een gesprek met een struise vrouw ook met haar op haar tanden, precies het type Angela, altijd dat depressief makende gelijk aan haar kant. Hij was direct afgedropen, nooit meer iets van zich laten horen. Meteen het verkeerde gevoel. Hij moest toch maar liever met een man gaan praten. Met die Theo had er wel iets geklikt. Een vent met humor. In ieder geval valt er meer te lachen. Woensdag, aan het eind van de middag. Hoeven ze er op kantoor niks van te merken en tegen Angela zeg ik dat ik weer eens naar de sportschool ben geweest. Twee vliegen in een klap. Dat ik wat aan mijn slappe lijf doe, dàt juicht ze natuurlijk toe.

Hij moest met weemoed denken aan hitsige seks met haar, heel vroeger. Wanneer ze in zijn keiharde schouders beet. Dat maakte haar altijd hitsig, herinnerde hij zich. Zo iemand die valt op gespierd en Taekwondo Hard. Alles hard. Hard geneukt worden, 'Dieper, dieper!' gillen. Dat was bijna tien jaar geleden. Ze was zelf ook niet meer zo strak als toen. Maar ik hou gewoon NIET van hard, wist hij plotseling heel zeker. Ik moet van haar af.

Een krachtige gedachte voor een maandagmiddag.

De therapeut ontving hem op woensdag in een ruime, mooie werkkamer met uitzicht op een begraafplaats. Aan alles komt een eind, dacht Gerard nog gewoontegetrouw somber, maar Theo leek juist blij dat hij was gekomen. Een charmante man, had hem meteen thee, koffie of gemagnetiseerd en gefilterd water aangeboden. Uit een Nikken filter, iets Japans. Kennelijk een hype.

'Doe mij maar eens iets nieuws!' zei Gerard spontaan en Theo grijnsde mee: 'Daar verdienen je meteen honderd bonuspunten mee. Iedere therapie begint met het verlangen naar verandering.'

Het water smaakte vreemd zacht in zijn mond, een beetje fluwelig, niet verkeerd, beetje lekker zelfs. Theo's vragen hakten er echter meteen in. Wat voor gevoelens of herinneringen, kinderpijnen en jeugdtrauma's hij weg wilde stoppen, verdoezelen en verdoven? Gerard probeerde er met algemene, abstracte antwoorden nog mee weg te komen, maar ongemerkt had Theo nog een flinke lijst opgeschreven.

'Ik vat het even voor je samen,' zei hij opgewekt. 'Je voelt je rommelig en verward. Je kan flink afdwalen in alle verhalen die je mij vertelt. Je bent wel goed geankerd in je werk en je bent fysiek een krachtige man, daar mankeert niks aan. Maar je drinkt teveel, je verdooft allerlei zaken omdat je geestelijk je koers kwijt geraakt bent. Is het dat een beetje?'

Gerard knikte ontzet. God! Was het zo erg?

'Durf je nog steeds een volgende sessie met mij aan?' wilde de man daarna weten.

Gerard had ja gezegd, maar de hele avond was hij stil geweest, voor het oog verstopt in een boek. De cv stond op 21 graden en het bordje met de warme kipknakworsten mocht hij helemaal zelf opeten, want Angela zat fanatiek te mailen en daarna ging ze op de slaapkamer lang met iemand bellen. Hij hoorde haar nadrukkelijk lachen. Een keer of vier, vijf was hij opgestaan met bedoeling om zichzelf een aardbeienlikeurtje in te schenken. Iets uit de Aldi, € 4,99 per fles: aardbeien met wodka. Soms maakte hij achter elkaar een halve fles leeg. Zó lekker. Angela vond het goddank te zoet. Die ging liever voor gore rode wijn, € 6,99 bij AH, zogenaamde klasse met *Appellation Controlée* op het etiket: gegarandeerde scherpe, wrange rotsmaak. Angela noemde dat dan 'droog'. Dat hij het gecontroleerde zure smerigheid vond, had hij nooit aan haar verteld. In het begin wilde ze altijd dat hij 'voor de gezelligheid' een glaasje mee dronk en dat had hij gedaan, omdat ze in die tijd na drie glazen zichzelf wel eens begon te vingeren. En daarna werd het dan feest. Wat was dat lang geleden! Hij zag af van de aardbeienlikeur. Mooi! Volgende week weer naar Theo. Kon hij tenminste zeggen dat hij zichzelf aardig gedisciplineerd had. Een paar avonden geen drank? Hij was benieuwd of hij het de rest van de week zou volhouden.

(7)

TIBETAANS

Woensdagmiddag werd er weer gefilterd water geschonken. Gerard begon het te waarderen. Theo dronk zelf alleen maar héét water. Een goede Tibetaanse gewoonte, had de man het genoemd. 't Was een paar minuten gezellig, Gerard bewonderde uitgebreid Theo's aquarium, maar daarna wilde Theo weten wat zijn nieuwe cliënt voor profijt zou kunnen hebben van zijn slinkse routes naar de likeurfles. Verdoven, troost? Iets helemaal voor en van jou zelf? Gerard haatte zichzelf ook al om dát stompzinnige lijstje maar het werd nog erger. Theo vroeg hem om eens heel eerlijk te zijn, te zoeken naar de diepste reden waarom hij met drinken begonnen was. Eh? Het was immers begonnen met Angela. Meegaan met haar gewoonten, mee met haar drinkpatroon, mee gaan met haar seksuele manieren, *pleasing* noemde Theo het. Gerard kon de vloeken niet onderdrukken, die in hem opwelden.

'Godverdegodver. Ik ben in mijn eigen valkuil geflikkerd,' gromde hij emotioneel. 'Het begon met háár een lol te doen en ik denk dat ze me nu een zuiplap vindt. Ik heb mijn hele toekomst verziekt!' Theo zag het veel optimistischer: 'Je ziet het tenminste zelf! Je kunt nu niet meer onbewust blijven doormodderen.'

Gerard kon er nog niet vrolijk van worden. Nog een afspraak maken? Weer op woensdag? Zou Angela geen lont ruiken? Hij werd er zo zenuwachtig van dat hij direct door wilde naar het café. Toch trok hij zijn agenda. Theo had hem door.

'Dapper, hoor,' zei hij bemoedigend. 'Dit zijn de moeilijke momenten, dat je moet doorzetten. Disciplineren van je gewoonten. Maar JIJ bent de baas!'

Buiten was de zon bemoedigend gaan schijnen. De kale bomen langs de begraafplaats boden toch erg herfstig een bezinnend uitzicht op grijze zerken. Op de stoep passeerde hem een beeldschoon Hindoestaans meisje met een openhangende jas, die een mooi décolleté vrijliet. Ze lachte voorzichtig naar Gerard toen die het portiek uit kwam. Hij had geen oog voor alle moois en liep geïrriteerd naar zijn auto.

Ik de baas? Dat zou ik eens tegen Angela moeten durven zeggen!

Toen hij thuis kwam, was Angela er niet. Er lag een briefje op het keukenaanrecht: IK EET BIJ PATRIES. VERJAARDAG DAAR. Hij was zo opgelucht dat hij meteen een aardbeienlikeurtje

inschonk. Eentje. Heerlijk. En hij hield het ook bij eentje. Heel tevreden over zijn nieuwe beheersingskracht ging hij om half tien naar bed na een uurtje mail checken. Niks belangrijks. Hij hoorde Angela niet eens thuis komen.

Woensdagochtend. Opnieuw 's middags een afspraak met Theo. Gerard had zware dagen achter de rug. Een van de grote klanten bleek al een jaar geleden surseance van betaling aangevraagd te hebben. En niks aan Van Ooijen gemeld, klote, klote.

Wij gaan bijna voor een kwart miljoen het schip in! dacht hij in blinde paniek. Het was *zijn* klant, *zijn* onoplettendheid, hij moest iets gemist hebben. Post, mail, iets in de krant? Vet klote! Van Ooijen zou uit zijn dak gaan als hij terug was van zijn weekje met zijn kinderen in Bobbejaanland. Misschien had zijn achterlijke secretaresse de baas wel gebeld, daar in België. Als die tenminste zijn telefoon aan zou hebben staan. Maar Van Ooijen was zo godslieperlijk gelukkig dat hij eindelijk weer een hele week de kids van zijn vrouw had kunnen aftroggelen, dat hij helemaal op hùn geluk gefocust zou zijn. Niks telefoon dus.

Andere leveranciers bleken het al tijden te weten, maar hij niet! Via de bedrijfsadvocaat vroeg Gerard maar meteen het faillissement aan. Doorduwen. Wat kon hij terug halen? De advocaat legde meteen beslag op de spullen die ze geleverd hadden en die niet betaald waren. Met een paar telefoontjes traceerde Gerard een graafmachine die in Waddinxveen stond. Nog in de buurt ook!

Hij racete er meteen naar toe met een oplegger, had het verbaasde personeel ter plaatse afgebluft: 'Jullie baas is failliet, lui. Ik kom hem ophalen voor Van Ooijen. Hier is ons contract en hier de faillissementsaanvraag. Sorry, even meewerken, mannen. Alsjeblieft.'

Die twee mannen daar waren goed in de war. Wisten natuurlijk ook niet of ze nog salaris zouden vangen. Dat had hij goed voorbereid bij de pinautomaat en knap gespeeld: 'Als jullie me helpen met de graver op de oplegger krijgen, heb ik honderd ballen de man voor jullie. Dat kunnen je wel gebruiken in deze klote tijden!'

Ze stonden heel kort schaapachtig te kijken maar toen aarzelden ze niet langer. De loyaliteit aan hun baas was ineens weg.

Hoe zou ik zelf reageren als Van Ooijen omviel? dacht hij geschokt toen de omvang van hun catastrofe bij hem binnen kwam. Ik heb het

soms even klote op mijn werk, maar zij hebben morgen helemaal geen werk meer.

Er trok zo'n soort schrikbarende weeïgheid door zijn buik dat hij spontaan de kerels tweéhonderd euro de man gaf. De oudste kreeg er tranen van in zijn ogen, zei een paar keer 'Godverdomme' en 'Dank u wel, meneer.'

'Ik zou ook doodziek zijn,' gaf hij ten antwoord en daar stonden ze met z'n drieën aangeslagen en verbijsterd. Hoe de wereld helemaal op zijn kop kon gaan, zonder dat je verweer had. Machteloos, vermorzeld. Zo had je een baan, zo stond je op straat. Hij voelde zelf ook de prikkende tranen achter zijn ogen toen hij het terrein afreed.

Tegen de tijd dat hij terug in Den Haag was, veranderde het verdrietgevoel meer in triomf: hij had mooi de niet betaalde Caterpillar terug gehaald voor de baas. Dat scheelde toch weer gauw negentigduizend pop verlies voor de firma. Van Ooijen zou hem eerder complimenteren dan verrot schelden.

Wat heb ik dat waanzinnig goed aangepakt, dacht hij intens gelukkig. Dit soort dingen kan ik toch maar. Binnen een paar uur na het foute nieuws de schade beperkt! Ik heb een borrel verdiend!

(8)

GEZOND VOEDSEL

Angela had de uitnodiging van Patries willen afslaan. De verjaardag van Geilmans. Eten, drinken, leuke mensen, films, party! Bij het idee van die films kon ze zich al van alles voorstellen. Zin in Geers gezelschap had ze echter ook niet. Die moest ineens op de woensdagen uit zijn werk naar de sportschool en dan kwam hij afgedraaid thuis. Stil, chagrijnig. Alsof hij zich daar op zijn gezicht liet slaan. Ze kreeg bijna medelijden met hem. Hij deed zo zijn best. Ze had een paar keer wat van de flubberende achterkanten van zijn bovenarmen gezegd en hup, meteen kwam hij een paar dagen later met het sportschoolidee aan. Of was dat nadat ze gezegd had, dat hij wel erg diepe vouwen naast zijn neus kreeg. Had ze tramrails gezegd? Of alleen gedacht?

Die Geer was best behoorlijk ijdel. De kritiek moest hem getriggerd hebben. Toch voelde ze best verbondenheid met háár lulletje. Het was toch een man waar je op rekenen kon. Hij deed wat hij

beloofde, al voelde ze zijn tegenzin soms heus wel. Ze kon er alleen niet tegen dat hij rommel maakte. Of er zelfs maar over dacht om geheimen voor haar te hebben. Tegenwoordig hadden ze nog maar één mailadres en kon ze ook *zijn* correspondentie lezen. Niet dat hij verdachte mailtjes kreeg, maar ze wilde gewoon zeker zijn. Mannen van zijn leeftijd konden zonder waarschuwing ergens in de verleiding komen. Dat begon bij 42, 43 jaar en dan had je de poppen aan het dansen.

Een astroloog had in een interview in Happinez iets gezegd over de midlifecrisis door Uranus tegenover de geboorte Uranus. Ze had gauw op www.1horoscoop.nl Gerards gegevens ingetikt en jawel, hoor, dat Uranusverhaal sloeg op hem.

Geer vertelde eens iets over de secretaresse van zijn baas op een bepaalde, verdachte manier, zodat ze alert had opgekeken. Hij had het over een onderdanig, sluw type met een dikke kont. Angela pikte toch intuïtief iets op van een haantje dat ook wel eens ergens bovenop zou willen.

Boven op de dikke, geile kont van zo'n slavinnetje van de baas? Ze moest lachen om haar eigen fantasieën: Gerard die zijn baas zou durven belazeren met zijn eigen secretaresse! Dat zou toch wel het laatste zijn wat haar mannetje in zijn kop zou halen? Of niet? Geer is afgestemd op wat ik van hem wil, dacht ze zelfverzekerd. Het is jammer dat het soms lijkt alsof we spiritueel in parallelle dimensies leven. Maar hij is betrouwbaar, geen vreemdganger. Zeker niet zo iemand als dat neukertje van Ptries.

Tot haar verwondering was neukertje Geilmans volkomen correct toen ze hem feliciteerde. Hij zei zo iets als dat het hem een eer was om haar in zijn huis te mogen verwelkomen. Het klonk slijmerig maar ook weer niet. Welgemeend? Hij keek wel naar haar borsten maar verhoudingsgewijs kort. Ze had alleen haar lage rode truitje aan gedaan om nog een beetje te kunnen concurreren met de tietenweelde van de gastvrouw. Die had echter nauwelijks oog voor haar omdat ze stond te sjansen met een kaal sportschooltype met een gouden oorbel en tattoos. Angela zag heus dat handje wel, ondeugend eventjes over de gewelfde borst van die man krabben. O ja, precies over zijn tepel, alsof dat toeval was. Echt niet!

Angela was verbaasd dat ze een lichte jaloezie voelde. Hoe kon een vrouw zo ongegeneerd, onbeschaamd een vent uitdagen, al was het in haar eigen huis? Of was het misschien een massageklantje, dat al

veel van haar gewend was? Ze schoof maar snel aan bij de lange tafel met superbe hapjes, hele gemarineerde rivierkreeftjes, buitenissige pannenkoekjes en een hoog waterfilter met onderin een soort grijze lavastenen. Je kon er zelf een bekertje water uit tappen. Water was niet haar ding.

Ik ga aan de wijn, dacht ze direct begerig toen ze een dure fles Château Moulin à Vent in de huisbar zag. Op een tweede tafel zag ze gesneden komkommers, paprika's, rauwe bloemkoolroosjes en koude asperges, veel gezonds eigenlijk. Er was zelfs een heel hoekje waarbij een bordje stond: glutenvrije snacks.

‘Ik heb nooit geweten, dat jij je met gezond voedsel bezig hield,’ zei ze toen Patries voorbij liep op weg naar het ruime, rood betegelde tuinterras waar gerookt werd. Patries lachte wat mysterieus terug: ‘Je weet maar de helft van mij, schat!’

Voor Angela was het direct duidelijk: weer een hint over dat geweldige seksleven natuurlijk. Die snacks maakten veel goed. Laat Geer maar lekker in de kantine van de sportschool dineren, dacht ze tevreden. Ze ontspande eindelijk.

‘Vind je het leuk om volgende week weer bij ons te eten?’ vroeg Dick, die geruisloos naast haar aan was komen sluipen. ‘Patries geeft woensdag een presentatie van Japanse gezondheidsproducten, waar je absoluut mee moet kennismaken. Je krijgt een demonstratiemassage en je kunt super geïoniseerd en gefilterd water proeven. Echt iets voor jou.’

Ze keek hem aan. Hij leek ineens een normale man. Iemand die iets wil verkopen, dat wel, maar niet een vent die in gedachten zijn pik in zijn hand houdt. Had ze zich nu zo in hem vergist? De analyses stormden op haar af.

Ben ik misschien een beetje afgunstig op Patries omdat zij wel de seks krijgt die ze nodig heeft?

Ze schudde dat beangstigende inzicht als heet water van zich af.

Dick bleef serieus kijken en probeerde nog meer om haar enthousiast te krijgen: ‘Je krijgt ook de kans om op een magneetbed te liggen. Dat is een paradijselijke slaapervaring. Je zult niet weten wat je voelt!’

Angela keek hem recht in zijn ogen, maar nee, hij bracht werkelijk niets aan seksuele bijgedachten mee. Een magneetbed? Wat moest ze zich daarbij voorstellen?

‘Ik ben er, woensdag,’ zei ze licht onzeker. ‘Etenstijd is zes uur bij jullie?’

(9)

VADER

Woensdagmiddag. Theo rook het meteen maar trok de verkeerde conclusie: ‘Moeilijkheden gehad?’

Gerard vertelde grijnzend het verhaal van zijn persoonlijke succes en van die ene Jägermeister om het te vieren. Theo lachte mee, maar stelde toch weer scherpe vragen.

‘Hoe onzeker voel jij je ondertussen over je baan bij Van Ooijen?’

En dan nog ergere dingen: ‘Lijkt die man op je vader?’

Gerard had langzaam zijn hoofd geschud.

‘Heel raar, dat jij dat vraagt. Mijn vader? Ik ken hem vooral als een zweterige, zwoegende, zorgende vader. Huiswerk maken voor de kinderen, iedereen naar verschillende scholen met de auto, altijd vlug, vlug nog dit doen, nog dat doen. Mijn moeder? Mama heeft permanent kritiek op iedereen. En altijd haar vaste tv-programma’s, die voor gaan op alles. “Herman! Kook jij even wat vanavond?” En mijn vader maar koken. EN afwassen.’

Hij zag het weer voor zich. Mama, die net een paar eieren kon bakken. O ja, èn pannenkoeken. Plus stampotten maken. Dat weer wel. Goeie stampotten. Andijvie, zuurkool, heerlijk. Dat had hij aardig van haar geleerd. Lekker koken deed het goed bij de vrouwen, een vorm van verwennen. Hij kookte best vaak sinds hij samenwoonde, toch gauw drie, soms vier keer in de week. Er liep een rilling over zijn rug. Ging hij niet teveel op zijn vader lijken? Zolang er geen kinderen in het spel waren, kon hij uit de gevarenzone blijven.

Theo vroeg nog iets. Hij had het even niet goed gehoord. Eh, de baas...? Op wie de baas leek? Verbaasd over zijn eigen gedachten aarzelde hij met zijn antwoord.

‘Van Ooijen lijkt juist op mijn móeder. Ook altijd geïrriteerde kritiek, anderen aan het werk zetten, zelf er de kantjes van af lopen met zogenaamd “andere prioriteiten.” Precies mijn moeder.

Mevrouw de majesteit, zoals wij kinderen onder elkaar thuis wel eens graptten, niet binnen haar gehoorsafstand natuurlijk. Maar wat heb ik te schaften met een baas die op mijn moeder lijkt?’

Theo legde het uit.

‘Als je met een van je ouders een communicatieprobleem had in je jeugd, dan zoek je naderhand andere mensen op met dezelfde energie. Allemaal in een poging om er achter te komen hoe je met dat soort ingewikkelde gedrag toch normaal kan omgaan. Daarom zoeken vrouwen vaak naar een man die op hun vader lijkt, en mannen naar het evenbeeld van hun moeder. De buitenkant is dan vertrouwd maar naderhand hakt de binnenkant er net zo in als je vroeger ervoer van die lastige ouder.’

‘Maar Van Ooijen heeft niks vrouwelijks,’ protesteerde Gerard. ‘Die man heeft de gevoeligheid van een nijlpaard. Hij is behoorlijk asociaal en egocentrisch. Daarom heeft zijn vrouw hem er uit gegooid. Daarom heeft hij moeite om zijn kinderen te mogen zien van haar.’

Theo hief beide handen op in een kalmerend gebaar: ‘Wacht maar. Vinden jouw zussen het fijn om bij je moeder op bezoek te gaan?’ Gerard zocht zijn geheugen af.

‘Veronique gaat nooit meer, nadat mijn moeder haar man een luie flikker heeft genoemd. En Monique is er met Kerst en Moederdag. En ik, wil je weten?’

Theo knikte: ‘Ik weet het al. Jij bent er zo vaak als je kunt. En dan help je haar met allerlei dingen die je vader niet meer voor elkaar krijgt.’

‘Ai! Ben jij helderziende of zo?’ vroeg Gerard met iets overslaande stem. Er gebeurden hier dingen die niet leuk meer waren. Iets ging ergens heen, er rolde een steen de berg af met meer en meer vaart. Theo ging door.

‘Je vader wordt oud en jij hebt ongemerkt zijn rol overgenomen. Nu ben jij haar dienaar. Haar favoriete lakei.’

Gerard was zo zenuwachtig dat hij trillende handen kreeg.

‘Shit, Theo. Ik kom hier omdat ik te veel zuip. En ik wil anders met mijn relatie omgaan. Maar nu zit ik *fucking hell* over mijn manipulatieve, dominante moeder te praten!’

‘Precies,’ glimlachte Theo. ‘Daar gaat het ook om. Je imiteert het onderdanige gedrag van je vader en je slijmt je in bij je moeder, omdat je niet tegen haar onderhuidse of rechtstreekse kritiek kan.’

Gerard zat zachtjes te vloeken.

‘Je bedoelt dat dat allemaal de reden is dat ik bang ben voor Van Ooijen? En ergens ook voor Angela?’

De tranen sprongen in zijn ogen.

‘Ho. Ik voel al dat het waar is. Klote, klote! Dáárom durf ik niet tegen te spreken. Daarom durf ik geen ruzie te maken. Omdat ik dan vroeger thuis altijd afgezeken werd door mijn moeder.’

Theo maakte een gebaar van openslaande deuren naar een denkbeeldige tuin: ‘Voilà, monsieur. Uw kwartje is doorgevallen. En nu nog even over de drank. Kan je daar iets over zeggen?’

‘Het is moeilijk om er over te praten,’ bekende Gerard beverig. ‘Als je zo’n behoefte hebt aan een neutje, dan voel je je hulpeloos, hulpbehoevend en hopeloos. Afschuwelijk gevoel. En dat wil je natuurlijk verdringen en dan ga je juist aan de aardbeienlikeur.’

‘Je zegt je als je over jezelf praat,’ onderbrak Theo. ‘Dan is het net of je over iemand anders praat. Of het een ander deel in jou zelf is, dat zich zo voelt. Probeer eens *Ik* ga aan de neut als *ik* me hulpeloos voel.’

‘Ik ga aan de neut als ik me hulpeloos voel.’

‘Voelt dat anders?’

‘Enger.’

‘Dichterbij?’

‘Eng dichtbij,’ zei Gerard langzaam alsof de woorden diep moesten inzakken.

Het gesprek kwam op details, die allemaal gingen over geen grenzen stellen, niet nee zeggen als je nee voelde. Gerards hoofd was een roodgloeiende bal van spanning en opluchting tegelijk. Aan de ene kant wist hij wat er aan de hand was, aan de andere kant was hij doodsbang voor de consequenties van al dat inzicht. Na de sessie met Theo reed hij direct door naar de kroeg. Eén rode Martini moest kunnen. En jawel hoor, het bleef bij die ene. Omdat hij op de wc moest huilen als een klein kind en daar toen een half uur zat te zitten. Niet meer wetend wat te doen, wat te zeggen tegen Angela als excuus voor zijn rode ogen. Een klap gehad in de sportschool zeker...

Toen hij thuiskwam, lag er een briefje: IK EET BIJ PATRIES. BEN LATER THUIS. KRUIP ER MAAR VAST IN. ZOENTJE. Hij was doodmoe van alle emoties en stond geheel in de war een uur onder de douche. Toen had hij zich geestelijk weer voldoende hersteld om te weten dat hij géén slaapmutsje nodig had om in slaap te vallen. Hij merkte opnieuw niets van de thuiskomst van Angela.

VROEGER

Een spiralende vlucht spreekuilen was het enige in de hele omgeving dat heftig bewoog boven de uitgestrekte lege weilanden.

Trekvoorbereiding, een indrukwekkend samenspel. De twee bejaarde fietsers op de ventweg stapten af om beter te kijken. Op de weg was het rustig. Gerard deed het zelf ook rustig aan met de Volvo. Het ding zoop net zo als hijzelf of nog erger. Al was het allemaal te declareren bij de baas, Gerard hield niet van verspillen. Honderd, honderdtien per uur was toch goed. Wat de benzine niet kostte! In guldens vroeger minder dan in euro's nu.

Vroeger, ja vroeger was alles anders. Je ging naar de disco en je zoop van te voren met z'n vieren een fles Pina Colada leeg of een fles Pisang Ambon. Binnen één biertje pakken omdat drank daar een fortuin kostte en dan maar om je heen kijken. Gerard dacht terug aan de makkers van toen. Henkie, Willibrord, Bill en Big. Vooral ook lol met kleine Robbie, meestal kortaf in zijn woordkeus, maar daarmee dan ook heel grappig. Een bebaarde jongen met veel te korte onderbenen voor zijn lange lijf. Toch iemand die snel was met voetballen. Handig spelertje met knappe, originele schijnbewegingen. Later hadden ze nog even samen op Taekwondo gezeten. Robbie was een aardige versierder, die vreemd genoeg toch homo was geworden. Gerard snapte daar nooit wat van. Homo's zijn egoïstisch en bang om hun salaris voortaan op te moeten maken aan kinderen? Dat soort dingen zeiden ze in de kantine bij Van Ooijen. Ik moet óók niet aan kinderen denken, dacht hij. Ik wil ook niet op mijn vader gaan lijken. En ik wil absoluut geen vrouw die op mijn moeder lijkt. Misschien zoeken homo's naar ongewone oplossingen voor hetzelfde probleem? Godver, ik ga in therapie en ineens moet ik over allerlei dingen nadenken. Waarom doe ik dit, waarom doe ik dat? Waar heeft het mee te maken? Wat is mijn motief voor dit en dat? Waarom ben ik geen homo geworden?

Op de gezamenlijke Ibiza-vakantie van de lui van de jongerensoos verdween Robbie naar een Gay Boulevard, waar de travestieten uit de hele wereld liepen te showen. Gerard was toen zelf nog met Mary en ze waren een paar keer mee geweest. Mary had het hem

uitgelegd: ‘Dat is alleen maar joligheid, Geer! Die gasten zitten thuis onder de plak. Robbie pakt hier het avontuur!’

Gerard vond het maar riskante geintjes: ‘Zou Robbie zich achter zo’n muurtje ook in zijn kont laten pakken?’

Mary had haar krullenkopje geschud.

‘Nee gast, het is alleen pijpen.’

Hoe wist ze dat allemaal? Hij hield zelf ook van gepijpt worden, maar een paar keer per dag, hm, daar moest je wel tegen kunnen.

Mary was op die vakantie ook nog eens dronken met een andere maat van hem naar bed geweest. Bob. Hij had het niet gewaardeerd van Bob, de vriendschap had Ibiza niet overleefd. Vooral omdat die lul toch eigenlijk gewoon misbruik van Mary gemaakt had, even ranzig achterlangs op het strand. Later zei Mary er over: ‘Ik dacht dat jij het was’ en dat had hij wel geloofd. Die vrouw was toen regelmatig twee keer per dag dronken, aan het eind van de middag van de cocktails in de strandbar en aan het eind van de avond van alles wat ze door elkaar dronk in de kroeg of in de disco.

Gek, toen was ik nog heel matig, herinnerde hij zich. Ik ging zelfs kotsen na vijf biertjes.

Dàt was echt lang geleden. Wat was er sindsdien zo veranderd?

Er passeerde hem een witte Daewoo Lacetti met zo’n 150 en daar vlak achter een blauwe Toyota Prius met zijn grote licht aan.

Hybride zeker om te besparen, maar wel altijd racen. Sukkels. Bij dat soort mensen wilde hij zeker niet horen. Bij wie eigenlijk wel? Sinds de gesprekken met Theo was hij alsmaar bezig met zich dingen afvragen. Waarom ergens wel bij horen en waarbij beslist niet... Hij hoorde een beetje bij de jongens van de soos van vroeger. En hij vormde een setje met Angela. Tenminste? Hij voelde zich net zo vaak door haar buitengesloten. Als Angela haar headphones op zette om een van haar honderd didgeridoo-nummers te gaan beluisteren. Vooral als ze dan ineens ‘Hee joo!’ riep. Dat hoorde vanzelfsprekend bij één van haar favoriete refreintjes, maar hij had een neiging om zoiets ook al als persoonlijk op te vatten. Zo van Hé joh, (doe eens iets aan de losse deurkruk van de gangkast). Of als ze ging praten over haar vroegere cursus Mediumschap. Voelen van dingen en wezens en dooie mensen. Het interesseerde hem enorm, maar de manier waarop Angela dan over de vijfde dimensies en Starcommands ouwehoerde, stond hem tegen. Gepats over universele liefde, jawel, maar wel onbeschoft tegen hem uitvallen

als Mevrouw iets niet zinde. Eikel dit en eikel dat.

Er was een tijd geweest dat hij echt diep verliefd op haar was. Toen schold ze ook nooit tegen hem. Waar was het mis gegaan? Of lag het misschien toch niet alleen aan hem? Angela had best iets gestoords. 'Ach, wie is er nou normaal?' dacht hij in een opwelling van verontschuldigende zachtheid.

Buiten liepen kinderen te zingen. Heerlijk, normaal.

Ik ben redelijk normaal, dacht Gerard. Een echt gestoord iemand ken ik nauwelijks.

Ineens kwam er niettemin een beeld van Angela's vriendin Pien naar boven. Een plompe, goudblondharige vrouw met een groen tweezittertje, een oude Triumph Spitfire Cabrio, waarmee ze hem en An eens opgehaald had van Schiphol. Angela voorin, hij dwars op het achterbankje, proberend om nog de laatste twee hoofdstukken te lezen uit een boek van Sten Oomen over uittredingen, contact met doden, andere dimensies. Het boek was ongemerkt op de vloer gevallen, toen ze thuis uitstapten. Later had hij Pien gebeld. Of ze het gevonden had, of hij het even kon komen ophalen. De feeks ging direct gillen aan de telefoon: 'Heiden! Smerige heiden met je heidense rotboek. Van de duivel, hoor je! En jij ook! Van de duivel. Ik heb je liederlijke, Godlasterende boek verbrand, mafkees. Ik ga zo meteen Angela bellen. En nu ophangen jij. Vervloekte Satan!' Klik. Stil.

Gerard was ook binnenin heel stil geworden. Hij vertelde maar niets aan Angela, misschien zou ze het als kwaadsprekerij zien. 's Avonds vroeg Angela er echter zelf naar: 'Wat voor boek heb jij Pien door haar strot geduwd?'

Voorzichtig legde hij iets uit over de inhoud. Ze knikte een paar keer: 'Pien is nogal strak Gereformeerd. Die houden daar niet van.' 'Dat is zachtjes uitgedrukt,' antwoordde Gerard. 'Ze vervloekte me ter plaatse.'

Angela haalde haar schouders op: 'Als je niet over dat soort onderwerpen begint, en dat doe ik nóóit, dan is het een schat.'

'Ik hoef haar nóóit meer te ontmoeten,' zei Gerard fel. Angela keek verwonderd naar hem om.

'Eikel, je kunt toch gewoon je excuses aanbieden? Zeg dat je dat boek ook maar gevonden had. Of zoiets. Hallo zeg! Het is een vriendin van mij, hoor. Ze haalde ons af, ja? Een *vriendendienst* heet dat.'

Gerard wist het ineens weer. Een belangrijke herinnering om met Theo te delen. Dat was de enige keer geweest dat hij een soort van Nee geprobeerd had. Heus wel. Hij had met enige stemverheffing gezegd dat Angela Pien dan maar op hun trouwdag moest uitnodigen en dat hij zelf dan een reden had om niet te komen! 'Jezus! Wat een goeie tekst was dat geweest,' dacht hij trots. 'Ik kan het wel.'

Zijn pret liet zich echter rap verduisteren toen zich het verloop van dat gesprek weer afspeelde op zijn breincomputer. Angela die hem uitschold voor 'Ondankbare rothond' en dat hij iets gezegd had over háár ondankbare rothond, die kolere Rakker, die de onderkant van zijn lange leren jas aan de gangkapstok te pakken had genomen. En dat ze toen was weggelopen, boos, grauwendende Rakker aan de lijn meetrekkend. Bij die herinnering moest hij toch weer lachen. Dat was de enige keer dat *zij* Rakker meesleurde in plaats van andersom. Wat een miskoop was dat beest toch geweest. Klotehond. Een piepklein stemmetje roerde zich in zijn achterhoofd: 'Angela was jouw miskoop, klungelaar!'

Hij móest nu een neut, voelde hij. Het was maar goed dat hij in de auto zat. Niks neut. Niks verdoven! De lessen van Theo werkten wel goed door. Eventjes was hij beretrots op zijn nieuwe verworvenheden.

Ik zou me ook in zo'n spreekvluucht moeten storten, dacht hij blij. Snaveltje vooruit, op het doel af.

Direct golfdde de ja-maar gedachten weer door hem heen, zo erg dat hij bijna misselijk van zichzelf werd. Doel? Welk doel? Uitmaken met Angela?!

(11)

GENOEG

Irritaties heb je in iedere relatie, dacht Gerard melancholiek. Moest ook kunnen als je met iemand goed zit. Maar hoe goed zit ik nog? Zat hij net lekker te kleien op de badkamer wc, kwam ze binnen voor een schartje. Zeuren dat hij altijd vergat om de deur dicht te doen. En maar klagen over zijn darmstank.

'Is het zenuwgas of vreet je gorigheid buiten de deur? Eet je soms varkensvlees tijdens etentjes met klanten?'

Ja hoor, en dan nog een paar vernederende rotopmerkingen, zoals dat zij altijd lette op gezond voedsel.

Wisselvallig rotwijf. Wil me wel, wil me niet. Ze kan diepgang hebben, maar daar merk ik al jaren geen hol meer van.

Genoeg is genoeg, dacht hij met een plotseling oploeiende kwaadheid, maar van handelen kwam het toch niet. Er waaierte een beladen zin door zijn hoofd: 'Het is nooit goed of het deugt niet.'

Pappa, die zijn ongeluk samenvatte.

Het herinnerde hem aan nog een bekentenis van zijn oude vader tijdens hun wandeling in een herfstig plantsoen in Arnhem. Rustig samen, zijn vader in een moment van kwetsbare zwakte, zo kon Gerard getuige zijn van de met berusting geuite kritiek op zijn moeder in het vertrouwde nabij zijn van de oudste zoon.

'Dat moet je eigenlijk eens rechtstreeks tegen mam zeggen,' had Gerard bijna gefluisterd, samenzweeters onder elkaar.

'Ach, jongen, ze hoort me niet eens praten!' mopperde zijn vader.

'Was ze dan zoveel anders voor jullie trouwen?' vroeg Gerard.

Zijn vader glimlachte: 'Ik wilde haar nare kanten niet zien, zo bewonderde ik haar. Altijd lef, altijd lekker impulsief, leuk gek wijf toen.'

'Wanneer is dat dan allemaal veranderd?' wilde Gerard weten. Het moment was zo bijzonder, zo vertrouwelijk, hij wilde zijn mededeelzame vader meteen alle relevante informatie ontlokken. De oudere man schudde zijn grijzende, steeds kaler wordende hoofd:

'Na de kinderen. Het was haar teveel werk. Alles was te veel. Jullie vroegen veel aandacht. Jij minder dan de tweeling. De tweeling, dat was het. Weinig slapen, altijd wel een meisje dat 's nachts begon te huilen. En na vijf minuten begon de ander dan ook. We werden geleefd. Ik denk dat je moeder het MIJ kwalijk nam, die drie kinderen. En zo is het gegaan, Geertje.'

Gerard werd er stil van. Zo gingen die dingen in die tijd tussen zijn ouders.

'Zo lopen de gootjes als het regent.'

Nog zo'n beladen opmerking, maar dan van zijn oma, een fatalistische beschrijving van het noodlot in de natuur, waar je beter maar niet tegen verzetten kon.

Hij veegde zijn hol af, oplette dat er geen enkel poepklontje in zijn aarshaar bleef hangen. Een paar weken terug had hij even in bed rechtop gezeten voor het slapen gaan. Zat er de volgende ochtend

een groenbruin opgedroogd strontstreepje op zijn laken. Angela herkende het meteen: 'Christus! Zit je tegenwoordig in bed te schijten?'

Iets weglachen hielp niet, ze bleef er verontwaardigd over doen. 'Jij doet schade aan jezelf en aan de mensen om te heen. Iedereen voelt zich lullig bij jou.'

'Hallo! Je probeert mij een schuldgevoel aan te praten. Dat ik ineens rekening moet houden met de gekwetste gevoelens van de dombo's om mij heen.'

'Eikel. Ik ben geen dombo. Ga ergens anders zitten, Geer. Het is net of ik uitzend op de FM-golflengte en jij mij probeert te beluisteren op de AM. Ik plant waterkers in de tuin en jij ruikt het er later uit omdat je denkt dat het onkruid is.'

Tuinieren was inderdaad niet zo Gerards ding. De Oost-Indische kers had in de zomer gewoekerd net als het fluweelboompje. Een dramatisch voortspruitend wortelstelsel maakte dat hij nu overal in de tuin jonge loten moest uittrekken. Ook het zevenblad had zich opgewekt voortgeplant in de ooit zo keurige bloembedden. Dat gold ook voor de paardenbloemen, maar Angela vond dat juist weer leuk. Ze had er een lekkere soep van gemaakt. Dat was weer lollig aan haar.

'Gezond voor de vochtafdrijving,' meende ze. De rozen waren fantastisch, hoog en laag bloeiend, geurend, een lust voor het oog in hun zachte roze. Ook de wilde planten en bloemen die Angela ooit eens had ingezaaid, bleken een succes. Sleutelbloemen, campanula's en bruinkleurige bloemen waar hij de naam steeds van vergat. Hij was niet ontevreden. Het kon altijd nog erger, de tuin van hun burens zag er uit zag of hij met kernwapens geëgaliseerd was.

(12)

VROEGER

Angela liep met Rakker langs de vijver in het Haagse Bos. Ze had wat later afgesproken met Patries in de Poffertjestent op het Malieveld. De harde wind blies haar haar alle kanten uit. In de verte rende het type Verstikkende Moeder achter haar kinderen aan: 'Pàs op! Voorzichtig, Jeffrey! Stop, stop, Adelbertje! O nee, o nee, o God, Wimpie, kom hier!'

Geknepen angstgeschreeuw en dan weer haar overslaande en toch dwingende paniekstem: 'Kijk in godsnaam uit voor die hond, Jeffrey.'

De kinders moesten wel een heel eng beeld van de wereld hebben met een moeder die voor alles waarschuwde.

Rakker moest ze wel aan de lijn houden, want anders zou ze hem uren kwijt zijn. Konijn, vogel, kat, wegwaaiende tak, alles moest achternagezeten worden en doodgebeten. Eigenlijk had ze spijt van het hele idee van een huisdier. Tegen Gerard zou ze het nooit zeggen, want hij was altijd erg lief voor Rakker. De pup was in hun leven gekomen op basis van oud sentiment, het hondje van haar ouders, Ricky. Dat was haar jeugdgeluk geweest. Maar Rakker had die gevoelens van vroeger niet meer opgewekt. Te driftig, te rommelig, te weinig beheersing. Niet luisteren, altijd blaffen. Heel anders dan Ricky vroeger.

'Vroeger was het leven overzichtelijk,' zei ze tegen Ptries. 'Het werd pas ingewikkeld in de puberteit. Ik ben seksueel langzaam op gang gekomen. Mijn meest aparte ervaring was op de kermis met een andere puberjongen in een botsautootje, toen ik zeer opwindend tegen hem aan geslingerd werd.'

'Boeiend begin op je vijftiende,' lachte Ptries. 'Wanneer ging je wat echts doen?'

'Poeh, ik was negentien, toen ik de hand van een vriendje toeliet in mijn onderbroek. Liever veilig zelf vingeren. Ik was een midfuckstertje. Ik vond graancirkels interessanter.'

'Geloof jij daar nòg in?' zei Ptries met een zeer verbaasd gezicht.

'Dat was toch een sensatie in 2002? Nooit wat van gelezen?'

Ptries schudde haar fronsende hoofd.

'Ergens in Engeland verscheen zo'n projectie in een bepaald gewas, die ze *Alien Face* noemden. Echt, een heel groot onmiskenbaar gezicht. Groot hoofd, grote ogen. En het was gecombineerd met een cirkel die in een binaire code informatie gaf. Stippels en strepen zijn dat. Over een dreiging van bepaalde buitenaardsen.'

'*Spooky!*' gruwde Ptries.

'Nog gekker: in de code werd ook gesproken over hulp van weer andere E.T.'s.'

'Jij gelooft echt dat er bewoonde planeten rondcirkelen boven ons hoofd? Ga weg!'

‘Schat, al in 1972 stuurde de NASA per telescoop een boodschap de ruimte in. Dat ging ook in een binaire code. In een soort tekening gaven ze aan wat voor wezens er op aarde leven en hoe hun DNA is samengesteld. En jawel, in 2001 kwam er antwoord. In een graancirkel! Hun tekening in de tarwe was exact vergelijkbaar met de oorspronkelijke NASA-boodschap. Google zelf eens, suf mens. Ik zit heus niet te zwetsen. Er hebben in 1997 vijf of zes jongens in Zeeuws Vlaanderen een nepgraancirkel gemaakt met een vlinder, knap, maar hallo, nu zo’n enorme cirkel in het ijs of in de sneeuw maken, wat denk je daar van? Is gebeurd! En heus niet met laarzen, touwtjes en plankjes!’

‘Daar heb jij foto’s van gezien?’

‘Boek gelezen van een Philips ingenieur, Hazelnoot, Haselhoff of zo met stapels foto’s. Wetenschappers hebben bovendien ontdekt dat er miljoenen jaren geleden een buitenaards gen in ons DNA is aangebracht. Dat kan in jou en in mij zitten. En wat doet dat daar dan? Daar sla je toch van aan het denken! Al was ik vijftien?’

Patries deed die vraag cynisch af: ‘Ja hoor, jij was het enige meisje dat nadacht?!’

Best wel,’ antwoordde Angela maar er zat een beetje schrilheid in haar stem. De nare schoolherinneringen volgden elkaar rap in haar geest op. De concurrentie tussen de meisjes in de klas was moordend. Iedereen werd afgerekend als je maar ietsje buiten *the box* dacht of deed. Hoe hoorde het? Wat je ouders vonden, speelde geen rol, maar wát dachten de twee dominantste meisjes in de klas?! Het geleende maar ondertussen belangrijkste principe in haar tienerleven (Vriendschap, Verliefd, Verloofd, Getrouwd) had later de deur open gezet voor de eerste man met wie ze het deed, Robert.

‘Op school maar ook op de universiteit was er altijd competitie, vertelde ze. “Wat je minstens moest dragen, welk merk van dit en van dat. Zo ging het toch?’

Bah vreselijk, dacht ze. Er was een tijd geweest dat ze daardoor ook zelf het mooiste van het mooiste moest hebben. De nieuwe laptop maar net zo goed de hebbedingetjes. De luxueuze oorbellen, het make up koffertje. Vroeger ging het gewoon op het verlanglijstje voor haar verjaardag en pappie wist niet beter dan de wensen van zijn lievelingetje in te willigen. Maar qua budget ging het de laatste jaren thuis nog hoogstens om een speciale jurk of leuke schoenen. Dingen die het boekhoudersalaris van haar vader konden dragen.

‘Eigenlijk zocht ik altijd naar een rijke man,’ zei ze weemoedig. Patries lachte begrijpend: ‘O ja, dat wil je dan. De prins op het witte paard. Liever in de Jaguar. Iemand die alles voor je over heeft. En dat ruim kan betalen ook.’

‘Armoedig streven, als ik er nu op terug kijk,’ analyseerde Angela. ‘Geen gezeik, iedereen rijk,’ rijmde Patries. ‘Nee, dat kan niet. Ik wil zelf bij die ene procent kapitalisten horen, die alles hebben terwijl de rest van de wereld loopt te buffelen. Niet dan?’

(13)

PRINCIPES

Woensdagmiddag. Zou Angela nu echt niet merken dat hij nooit naar een sportschool ging? Hij nam zich voor om het er met Theo over te hebben. Over kleine leugentjes, over ontwijken, over niet durven confronteren. Schaamte voor zichzelf feitelijk. Theo bood hem meteen gefilterd en gemagnetiseerd water met de mededeling dat het allemaal ging om spoelen, losweken dan doorstromen.

Gerard zag het al aankomen: weer een middagje van dik hout zaagt men planken.

‘Heb je ooit wel eens ergens principieel tegen geprotesteerd?’ vroeg Theo. Na enig nadenken herinnerde Gerard zich zijn vorige Haagse tandarts, ene Coens, die twintig jaar geleden de praktijk van zijn vertrouwde Dr. Soekardi had overgenomen.

‘Die man vond direct dat mijn dubbele gouden kroon vervangen moest worden. Het tandvlees zou eronder rotten.’

Gerard wees achter in zijn mond: ‘Die kroon zit er dus nog steeds. Die mongool boorde eerst een kies zover uit dat de wand bijna brak. Toen wilde hij bovendien in een gezonde kies gaan boren. Dat heb ik gestopt en ik ben eerst een *second opinion* bij een andere tandarts gaan vragen. Een geheel gezonde kies, Theo! Toen heb ik die Coens aangeklaagd bij de tandartsen Tuchtcommissie. Zijn collega’s bleven hem echter de hand boven het hoofd houden door mijn bewijs te zwak te vinden. Coens had immers nooit in die gezonde kies geboord, zeiden ze. Er was alleen een voornemen geweest, een foute observatie. Dat zeek me enorm af.’

Theo keek bedachtzaam, zijn vraag wegend: ‘Heeft je dat toen ontmoedigd?’

Gerard knikte, zijn wangen bol blazend ‘Hm, hm, hm’ en vervolgde toch iets meer gedreven: ‘Ik deed het toch maar. Die zak kreeg wel

een reprimande want achter gesloten deuren lieten ze hem weten dat ze mij geloofden. Hoorde ik later van mijn nieuwe tandarts.’
‘Mooi,’ zei Theo. ‘Naar mannen ben je dus niet zo verlegen. En vertel nu eens over je kritiek op vrouwen.’

Zijn cliënt klaagde trillerig maar ononderbroken een kwartiertje over zijn relaties. Zeven jaar aanpassen bij Mary tot die er vandoor ging met haar baas om daar vier kinderen mee te maken. Toen twee jaar niks, een enkele scharrel en nu tien jaar Angela.

‘Jij durft Angela niet en nooit af te wijzen,’ analyseerde Theo zijn gedrag. ‘Jij hebt vroeger thuis nooit ‘nee’ zeggen geleerd.’

Waar. Allemaal waar. Direct kwamen er series jeugdfrustraties aan de oppervlakte. Slikken, weg bewegen, conflict vermijden, smoesjes, wegduiken uit de gevarenzone, iedereen gelukkig en te vriend willen houden, geobsedeerd door harmonie, een vreselijke hekel aan ruzie en geschreeuw. Aanpassen om maar niet afgewezen te worden.

‘We gaan het kunstje oefenen,’ zag Theo als een noodzakelijke interventie.

En daar ging Gerard. Eerst gewoon hardop nee zeggen, daarna schreeuwend en dan huilend: ‘Nee, nee, nee, ik wil het niet. Nee, flikker op! Nee!’

‘Je moet het er uit ademen,’ schreeuwde Theo en hij gilte solidair met hem mee. Na een kwartier hing Gerard bezweet, doodmoe en met gezicht en hals doornat van de tranen in de brede stoel bij Theo’s werktafel.

‘En nu? Hoe is het nu?’ vroeg Theo, aandachtig over hem heen gebogen.

‘Ik had heel vaak een brok in mijn keel,’ fluisterde Gerard. ‘Zo’n gevoel dat de spanning je strot dichtknijpt.’

Theo hield aan: ‘Maar hoe voelt dat nu?’

Gerard moest er diep van zuchten. Plotseling grijnsde hij breed en spuugde de gouden zin er uit: ‘Dat gaat je geen ene teringmoer aan, windbuil!’

Theo ging geschokt rechtop zitten, kort verbijsterd maar snel van begrip: ‘Je oefent maar meteen even op mij, nietwaar?’

Gerard knikte gelukkig.: ‘Precies! Heerlijk!’ en zuchtte toen diep: ‘Dit heb ik ook voor mijn vader gedaan. Namens hem. Ik wou dat hij het had kunnen horen.’

‘Dit was een middag doorzetten voor de duizend punten bonus,’ glimlachte Theo mee. ‘Nu nog thuis oefenen en op je werk!’

(14)

MOOIE PRINS

Angela's rijke man was natuurlijk vrij vlug op haar gevisualiseerde bevel op het toneel verschenen. Maar misschien had haar gebed om de ideale man iets gedetailleerder moet zijn. Tegen het eind van haar studie raakte ze verloofd met rijke Robert. Hij ging zonder enig nadenken betalen voor haar dure uitpattingen. Ze kon haar hebbelijke schaduwkant geheel over de top jagen. Ze kocht met Robert bijvoorbeeld in Antwerpen Matroesjka uitpakpoppetjes van groene jade, het kleinste met een diamantje in de oogjes. En vanzelfsprekend moest ze die schitterende beschilderde borden uit Italië aan de keukenmuur hangen, heel apart, slechts € 210 per stuk. De Bruynzeelkeuken met de ingelegde strips kunstivoor was prijzig, maar het gebruik van Robert's onbeperkte creditcard creëerde een mistig vacuüm in haar geweten. Hij geilde er immers op hoe zij zijn doodsaai huis smaakvol en zichtbaar duur had ingericht: ‘Allejezis, schat, hier kun je nog eens gasten in ontvangen!’

Zelf kon ze intens genieten van de blauwe Gispen stoelen rond de langwerpige blauwgroen gelakte keukentafel, het geraffineerde halogeenlicht overal, kaarsen in de dure porseleinen houders van de Bijenkorf. Van thuis had Robert wel een paar miljoen meegekregen, maar beslist geen smaak. Elk spoor van creatieve originaliteit werd door zijn dominante moeder zonder uitzondering met grote achterdocht bekeken. In aangeschoten staat had Angela haar aanstaande schoonmoeder wel eens tegenover een vriendin aangeduid als Mevrouw Stalin. Robert's vader was vroeg overleden. Pas toen de erfenis beschikbaar kwam en alle bezit verkocht kon worden, was moeder Beate heel rijk geworden. En Robert met haar.

Verpest, dacht ze er nu van. Hij had lieve ogen, meisjesachtige lange wimpers, en ook later nog een wonderlijk ongerimpeld voorhoofd en gladde wangen. Een schatje, noemden haar vriendinnen uit die tijd hem. Had ze wel echt van hem gehouden? Het was meer een sprookje geweest: een mooie prins en een mooi meisje van het platteland.

Maar eenvoudig in de omgang was hij niet. Verwend door zijn eveneens overbezorgde moeder was hij niet bereid om meer in het huishouden te doen dan zijn volle asbakken te legen in de vuilnisemmer en zijn vuile kleren in de wasmand. Dineren deed hij bij voorkeur in restaurants om Angela 'niet te hoeven opzadelen met de afwas' zoals hij dan heel lief kon zeggen. Inconsequent was hij minstens, want het aanstellen van een vaste schoonmaakster vond hij weer een vorm van moderne slavernij, een gênant idee om zo'n 'gedepriveerd vrouwtje' nog verder te vernederen.

Dat had hij Beate altijd zien doen bij hun personeel thuis en dat vond hij weer afschuwelijk. Hij vond het erg belangrijk dat Angela zijn gevoelens zou respecteren. Wel ja.

Ze deed voortaan de was de deur uit en het stofzuigen, ach, dat hoorde bij de deal. Werken deed Robert niet, hij studeerde en studeerde en studeerde. Verder ging hij lollig uit met de mannen van de jaarclub, golfen, roeien, gezelli, gezelli. Ervaring met enige tragedie in het leven had hij niet. Alles was altijd over rozen gegaan. Daarom had hij geen kraaienpootjes bij zijn ogen, geen wallen onder zijn ogen, geen lijnen naast zijn neus. En een gespierd lijf van het sporten.

Angela zuchtte. Dat was toch mooi een paar jaar feest geweest, alhoewel er meestal een onderhuids ongenoegen speelde. Dat hij er niet helemaal bij was, altijd weg met zijn gedachten, op de automatische piloot zijn lange leuter in haar heen en weer pompend. Hoe lang kun je zo naïef zijn, dacht ze, nog steeds een beetje beschaamd. De man had haar ook nog ten huwelijk gevraagd, maar dat had ze twee keer afgewezen.

'Ik ben pas 24 en er ligt nog een heel leven voor ons,' had ze de laatste keer krampachtig gepiept, haar ware motieven verhullend achter clichés en halve emoties. Ze was namelijk doodsbang geweest dat haar hele omgeving haar zou beschuldigen van hem alleen te willen trouwen om zijn geld. Nee, nee, ze had zichzelf een betere, alternatieve route voorgesteld. Gelijkwaardig worden. Eerst zelf haar studie Communicatie afmaken, dan een goede baan in de journalistiek en eventueel dan pas...

Totdat Robert net voor zijn 33ste verjaardag ineens met een telegram vanuit Griekenland uit de kast kwam: hij was amoureu

ingetrokken bij een veel oudere vriend, die een kapitale villa op een van de eilanden had. Angela mocht nog een half jaar in zijn huis wonen, maar hij had al een makelaar ingeschakeld die het verkopen ging. Het was alsof ze stierf. Natuurlijk hielpen de antidepressiva wel en de slaapmiddelen ook. Met de tanden op elkaar en wijd opengesperde ogen om niet en nooit te gaan huilen maakte ze dat jaar versneld haar studie af. De Amsterdamse vriendinnen waren zonder uitzondering cynisch: 'Had je maar met hem moeten trouwen! Had je nu ook op gouden rozen gezeten!'

Zodra ze een baan in Den Haag kon krijgen, was ze weg. Ze nam niets mee van de dure inventaris uit Roberts huis. Nooit wilde ze meer terug naar die vreselijke klotestad. En nooit meer wilde ze enige gedachte hebben aan een eventuele ideale vader voor haar eventuele kinderen.

(15)

AU

Op het persafdeling van het Ministerie maakte ze weer een paar vriendinnen, een heel ander slag. Gewonere, werkende meiden die het wel begrepen. En via de Tarotcursus in Voorburg was er een heel nieuwe wereld voor haar open gegaan. Sommige vrouwen deden haar wel rillen. Mattie bijvoorbeeld, die als je haar iets in vertrouwen vertelde, reageerde door serieus te roepen: 'Waanzinig verhaal! Ik popel om te weten wat Ank er van vindt!'

Maar Mattie's zus Ank was wel leuk. Echt leuk. Jammer dat ze in het buitenland was gaan wonen. Via Ank was ze Gerard tegen gekomen. Die had op Ank's Facebook-pagina geschreven dat hij wel eens hom of kuit wilde hebben over die Tarot, waar Ank zo wildenthousiast over was. Ze was net bij Ank op visite, toen Gerard langs kwam. Gewoon, een aardige vent. Lang, vrij slank, vriendelijke blauwe ogen. Ze had altijd een vooroordeel tegen roodharige mannen gehad, maar Gerard had echt mooi rood haar. Diep van kleur, leuke golfjes. De man had weinig irritante pretenties, was wel prettig nieuwsgierig. Een danser en iemand die op een *Martial Arts Club* zat. Kon met zijn hele aandacht ergens bij zijn. Studeerde bijna af in Delft. Ingenieur. Kon slechter, had ze gedacht en zichzelf betrapte op een

toekomstvisioentje: Twee geslaagde academici, een passend stel. O ja.

Achteraf gezien had ze tien jaar gezellig samenzijn voorzien, analyseerde ze, terwijl ze Rakker intoomde. Haar hond wilde weer driftig een ander hondje aanvallen dat de euvele moed gehad had om naar hem te blaffen. Het kleine, witte krent bleef uitdagen, niet aan de lijn, Rakker wel. Makkelijk scoren. Ze weerstond de verleiding om Rakker los te maken, maar in de verte naderde het bazinnetje van de witte terriër. Voor je het wist, spoot het bloed in het rond en moest je gepeperde rekeningen van een dierenarts betalen. Met geld moest ze echt geen risico's nemen. Gerard verdiende goed en zij steeds een beetje, maar het huis was absurd duur. Dat hadden ze nooit moeten huren. Het was weer háár obsessie geweest: het mooiste van het mooiste willen hebben. En Gerard had het haar gegund. Hij hield echt wel van haar. Tenminste vroeger zeker.

Toen ze naar Nootdorp verhuisde, raakte ze opnieuw veel Haagse vriendinnen kwijt. Helemaal nadat ze de veilige ambtenarenbaan opzegde en ging freelancen voor de damesbladen. De eerste jaren werkte ze zichzelf bijna over de kop. Ze had ook voor niemand meer tijd. Interviews, boekrecensies, boeken van anderen vertaald. Rapporten ingekort, scripties van luie studenten herschreven, bah, bah. Als er maar brood op de plank kwam. Voor het huis... Alles voor dat dure huis.

Het was iets beter gegaan toen ze er een vast baantje op de administratie van een Thuiszorgorganisatie bij had aangenomen. Gerard had nooit over hun financiële toestand geklaagd, zo was hij ook wel weer.

‘Toch een schat,’ dacht ze voor de tweede keer. Als hij maar eens leerde om beter te parkeren. Altijd krassen, daar kon ze zich kapot aan ergeren, hoewel het toch zijn auto van zijn zaak was. In haar auto mocht hij sowieso nooit rijden! Misschien moest ze thuis de Tarotkaarten maar weer eens tevoorschijn halen en een kaartje leggen. Die hadden toch zeker zeven jaar ingepakt gelegen. ‘De tijd vliegt,’ dacht ze ineens raar ongerust. ‘Ik word 36. En wat heb ik nu eigenlijk bereikt? Ik moet die Mattie eens bellen.

Misschien kan zij voor mij eens de Tarot leggen. Een ander ziet altijd meer dan jijzelf.'

(16)

DANSEN

Ik ga na mijn bezoek aan mijn moeder wat drinken met collega's, sms'te Angela.

Prima. Gerard zette de lasagne terug in de ijskast. Zaterdagavond. Zou hij zelf lekker Roti met lamsvlees gaan eten in de Boekhorststraat bij de Surinamer? Het idee stond hem enorm aan. En om acht uur de vijf Ritmes gaan dansen in de Osho-discotheek? En dan daarna daar even in de disco blijven hangen? Avontuur. Vrijheid. Kansen pakken! Hij deed snel andere kleren aan. Goed plan, dacht hij opgewekt.

Om elf uur was hij terug. Angela zat de Hapineez te lezen, een beetje aan haar zingeving te werken. Ze keek op met een vreemde frons op haar voorhoofd.

'Vind je dat eigenlijk leuk, om zo zonder mij uit te gaan?' vroeg ze. Gerard was even op zijn hoede. Zat ze naar iets te vissen?

'Ach,' antwoordde hij, 'je staat een beetje leuk te dansen en je wacht op een wonder.'

'Wat bedoel je?'

'Nou, dat dat ene beeldschone meisje in die lange zwarte jurk op mij zou afstappen en zou vragen of ik met haar in de rustige lounge zou willen gaan zitten om met me te praten. Omdat ik zo'n bijzondere uitstraling heb.'

Angela lachte klaterend: 'Verrek, dat zou inderdaad een wonder zijn. En in de praktijk?'

'Heb ik anderhalf uur lekker gedanst in mijn eentje, terwijl er niemand contact met me maakte. Nog geen glimlach.'

'En toen was je blij mij weer thuis te treffen?'

Gerard knikte bedachtzamer dan hij gewild had. Was dat echt waar?

'Ik dacht dat je misschien al zou slapen,' zei hij voorzichtig.

'In dat geval had me natuurlijk wakker kunnen maken. Gewoon zeggen dat je zin in seks hebt. Misschien had ik dat geil gevonden.'

Gerard dacht in een geheel andere richting: 'Of je had gedacht dat ik me door een ander had laten opgeilen in de disco en dat ik nu even snel jou wilde gebruiken.'

Angela trok een pruillipje: 'Inderdaad denk ik wel eens zo. Je kent me te goed. Jammer eigenlijk.'

Gerard liep naar de wandkast en trok de deur los. Spaanse honingrum of dat laatste restje Jagdbitter?

Is dit nou precies typisch mijn vluchtroute? dacht hij een beetje bitter. Ik denk van wel, Gerardus Martinus. Niet doen dus.

Terwijl hij de deur weer dicht deed, schoot het door hem heen dat hij eigenlijk nu ook wel van zijn neutje afzag om het trots woensdag tegen Theo te kunnen vertellen.

'Kijk eens, Theo: ik ga de goede kant uit!'

Zijn gedachten gingen malen: Het is nooit goed of het deugt niet. Ik weet altijd wel manieren om mezelf af te zeiken. Maar één en één is twee. Ik wil stoppen met drinken! Dat heb ik me voorgenomen. En dat ga ik dus doen.

Onkundig van Gerards omvangrijke innerlijke beslommeringen keek Angela naar het openen en sluiten van de drankkast.

'Ben je van je geloof gevallen?' vroeg ze stekelig. Haar opmerking stak hem, een wee gevoel van betraptheid spoelde door hem heen. Ik ben nog niet zover dat ik haar iets kan vertellen, dacht hij in een opkomende paniek. Als het mislukt, dan vind ze me een nog ergere loser dan nu!

Hij zei niets terug en liep snel naar de keuken. Iets eten dan? Stukje kaas?

'Wil je ook een stukje Brie?' riep hij op gemaakt ontspannen toon.

'Ik heb liever wat nootjes,' riep ze terug. Goed. Opgelost, weer met zijn gevoelens weg gekomen. Toch moest dit soort situaties niet te vaak voorkomen.

Zal ik gewoon een flesje van haar wijn open maken?

Met grote kracht duwde hij die gedachte terug in de vochtige kelder waar hij uit gekomen was. Nee! Niet meer lijmen, niet meer slijmen en al helemaal niet meer met omweggetjes toch aan een glas alcohol komen!

Basta. Gewoon een goed boek pakken en dadelijk gaan lezen. Hij zou kunnen beginnen in het Fantasy-boek van Robert Jordan met het heerlijke vooruitzicht van nog twaalf delen, die op hem wachtten. Daar ben ik dan weer gauw tot bedtijd onschuldig mee in de weer, dacht hij tevreden.

Angela zette in de woonkamer de tv aan: haar favoriete gezelligheid. Ik word gek als het weer een herhaling van Goede Tijden, Slechte

Tijden is, dacht hij, maar tegelijkertijd nam hij zich nadrukkelijk voor om deze avond nergens meer aanstoot te geven. Morgen weer een dag.

(17)

MAGNETEN

Het eten bij Patries was opnieuw fantastisch, gezond, onorthodox. Angela zag zeewier en vegetarische kip. De wijn was ook prima. Heel lekker. Chablis. Dat dronk toch heel makkelijk weg. Had ze er nu al drie of toch maar twee gehad? Angela was minder geïnteresseerd in al de producten van Nikken die stonden uitgesteld. Magneetzolen, magneetjasjes, een magneethalsketting. Patries demonstreerde alles enthousiast. Een gezette vrouw met een hoog dichtgeknoopt wollen vestje klaagde over rugpijn en mocht direct op een magneetmatras gaan liggen. Patries rolde tien minuten een groene magneetroller langs haar ruggengraat. De vrouw kreunde extatisch.

Die Mariëtte gaat vast iets kopen straks, dacht Angela voorspellerig. Heeft misschien een mannetje thuis die van rollen houdt als voorspel?

De conversaties in het gezelschap gingen vooral over gezondheid. Ene Margot wist het zeker: 'Ik ga absoluut geen liposuctie bestellen. Ik ben niet tegen operaties, maar ik hou niet van naalden, bloed en pijn. Klaar.'

Dick legde ondertussen de werking van verschillende waterfilters uit. Er waren verder geen mensen die Angela kende. Of het moest die vriend van de overbuurvrouw zijn. Zag ze het goed? Hij ving haar blik op en lachte terug. Inderdaad, die Piet of Paul. Pauli, dat was het toch?

Misschien kent hij hier ook niemand, dacht ze opgewekt. Een beetje leuke man. Een praatje maken kan geen kwaad.

Voordat ze zijn aandacht kon trekken, ging Dick naast hem zitten. Angela manoeuvreerde zichzelf in hun buurt, zodat ze mee kon luisteren. Pauli complimenteerde Dick over zijn vlinderdasje.

'Het is een geintje, hoor,' zei Dick. 'Het was een Sinterklaascadeautje van mijn vader, vijftien jaar geleden,' zei Dick. 'Die man draagt dat. En ouderwetse bretels met knopen. Hij vindt zichzelf neoliberaal en een echte man.'

‘Echte mannelijkheid is in,’ analyseerde Pauli. Dick grijnsde: ‘Mijn vader stemde vroeger Boer Koekoek van de Boerenpartij, zo’n man. Sigaren roken, tweed jasjes, altijd een warm voorstander van de jacht en van het Koningshuis.’

‘Zie je hem nog wel eens?’

‘Zelden. Hij is van mijn moeder gescheiden toen ik dertien was. Ik moet audiëntie aanvragen in tweevoud als ik hem wil opzoeken in zijn Bussumse villa. Maar ik houd niet van sigaren. Ik ga wel even een blowtje roken in de tuin. Doe je mee?’

Pauli lachte.

‘Nee. Ben ik lang geleden mee gestopt. Niet mijn ding. Mijn ding is wat anders.’

Terwijl hij het zei, keek hij naar Angela. Er liep een rilling over haar rug. Dick was opgestaan en liep naar buiten door de tuindeuren.

‘Moet jij ook nog naar de wijkplaats voor ongezonde rokers in de tuin?’ vroeg Pauli aan Angela, die een beetje rusteloos met haar voeten zat te wiebelen.

‘Ik rook nooit,’ antwoordde ze. Hij lachte innemend.

‘Heb je wel andere slechte gewoonten?’

Ze aarzelde met het snelle ad rem antwoord dat haar te binnen schoot. Het was een buurman, tenminste de vriend van de buurvrouw. Dan moest ze toch wel een pietsje discreet zijn. Ze stak haar hand formeel uit.

‘Ik heet Angela. We hebben elkaar wel eens ontmoet, op straat, met de honden.’

Zijn naam bleek Pauli, geboren Roemeen, maar al jaren hier.

Beroepsklusser. Sprak echt goed Nederlands. Beetje ondeugend soort. Heel ander type dan die eikel van een Gerard.

Pauli had haar meteen door. Tekort gekomen type. Ze was zo overduidelijk blij om hem daar te zien. Eerst zat ze eerst een kwartier te zeuren over haar vent, over haar werk, over haar hele leven tot hij zei: ‘Is er echt niets leuks onder handbereik waar je vrolijk van zou kunnen worden?’

Ze keek zo smachtend van zijn gezicht naar zijn kruis, dat hij ondanks alle waarschuwingen in zijn kop naar de schuur in de tuin wees: ‘Ik kan je een rondleiding door de allermooiste collectie magnetische tuinmeubelen van Dick en Patsy geven! Lijkt je dat wat?’

Die vrouw had al een paar wijntjes gehad bij het eten, maar ze wilde er eerst nog eentje. Best. Prima. Hij wist waar het naar toe ging.

Toen Angela onopvallend via de keuken de tuin inliep, ging hij haar onmiddellijk achterna.

‘De schuur?’

Ze zei niets maar ze bloosde duidelijk. Terwijl ze binnen in de duistere schuur elkaar zoenden, voelde hij met zijn hand tussen haar benen hoe opgewonden ze was. Drijf! Ze reageerde snel met haar eigen handen. Zijn rits los en hoppa, happa. Hij had er ook zelf zo intens naar uitgekeken dat hij binnen een minuut klaar kwam. En toen!

Voetstappen op het tuingrint! Angela schrok ook op. Met haar mond vol mineralen en vitamines leunde ze, duidelijk nog aangeschoten, tegen de grasmaaimachine. Toch gênant dat Patries net binnenkwam. Sloerie! Per ongeluk? Had dat mens niet opgemerkt dat hij Angela de schuur in loodste? Of juist wel!? Zag ze net nog zijn ontblote lul? Nou ja, het liep goed af.

Patries scoorde wel even met een loederige interventie: ‘Zo, zo, de dame en de héér oefenen hier voor de wereldkampioenschappen?’ Wat een geniepige zin om je gasten mee te betrappen! Wat een heks was dat mens! Dick liever dan hij. Gelukkig deed Patries alsof ze een doos wijn kwam halen en verdween ze weer. Lacherig mompelde hij tegen Angela: ‘Je hebt nog wat lekkers van me tegoed.’

De vrouw schudde raar haar hoofd, alsof ze al meteen spijt had van haar ondeugende impulsiviteit. Of was het stress en schaamte vanwege Patries? Ze rende bijna haar vriendin achterna. Hij volgde na een minuut, toen zijn hitsige uitpatting niet meer zo overduidelijk van zijn rode gezicht was af te lezen.

Angela was volkomen in de war. Dat ze Gerard zo makkelijk bedrogen had, vervulde haar met een heimelijke maar brandende schaamte. Goed, ze was behoorlijk aangeschoten, maar dat mocht geen excuus zijn. Voor ze weg ging, kocht ze bij Patries een *Sportbottle*, een filterende, magnetiserende waterfles. Een cadeau voor Gerard voor als hij op woensdag weer naar de sportschool zou gaan. Patries rekende met een stoïcijns gezicht de vijftig euro af.

Misschien had ze niet exact gezien wat er gebeurd was? Dacht ze dat het gewoon een beetje zoenen was geweest. Nou ja, iemand afzuigen, hoe erg was dat nu helemaal? Het was gewoon de wijn geweest.

Het regende lichtjes maar ze was opgelucht dat ze het stuk kon lopen naar huis. Even uitwaaien. Steeds kwamen echter erotische beelden langs in haar hoofd.

Nee! Nu uitwaaien! beval ze zichzelf hardop.

Mariëtte had Ptries flink geërgerd door af te dingen op de prijs van de magneetroller.

‘Een goedkoop sletje uit de Schilderswijk, dat hier de vloeren zou moeten dweilen in plaats van rond te lopen met een gezicht alsof ze deze hele tent kan kopen,’ mopperde Ptries giftig tegen Dick.

‘Maar vooruit, een klant is een klant.’

‘Wij eten van jouw klanten, schat,’ antwoordde Dick ontspannen.

‘Zij is wat zij is en wij doen weer ons eigen ding. Laat haar praten. Je hebt net weer een mooi waterfiltertje verkocht aan Angela. Dat is best een schatje.’

‘Onderdrukte seks. Die staat droog, dat zweer ik je. Dat is niks met haar en die man van haar. Waanzinnig toen jij *Better be good to me* van Tina Turner ging draaien! Zag je haar kijken!’

‘Ja, naar die Pauli! En hij keek naar haar. Waren ze niet buiten samen?’

‘In de schuur, schat. En raad eens wat?’

‘Toch geen vluggertje?’

‘Nee, maar hij draaide zich heel betrappt om en ik zweer dat hij daarvoor probeerde zijn gulp dicht te ritsen. En Angela had geen lipgloss meer op.’

Dick lachte hartelijk.

‘Even let je niet op de kinderen en meteen gaan ze stiekem ergens vadertje en moedertje spelen.’

Ptries gaf hem een kus.

‘Dat wil ik ook nog wel,’ zei ze, op blijde ideeën gebracht.

(18)

TAROT

‘Wat enig!’ riep Mattie meteen, toen Angela haar belde voor een afspraak. In een café, niet thuis, gewoon lekker neutraal gezellig.

‘Het Gouden Hoofd op de Riviervismarkt? Daar heb je leuke intieme hoekjes.’

Het viel meteen goed. Ze kwamen beiden precies om negen uur binnen, gelijkelijk nieuwsgierig naar de uitkomst van hun update na zeven jaar. Bij de grote open gashaard was een ruime tafel vrij. Mattie’s kaarten vulden binnen de kortste tijd het hele oppervlak. Verleden, heden en toekomst, het lag allemaal te kijk. De omgekeerde Kaart 22, De Wereld, in de laatste positie van de uitkomst, baarde Angela grote zorgen. Mattie nipte ontspannen van haar tweede glaasje port en schudde haar rode krullen uit haar gezicht.

‘Schatje, sessies met kaarten prikkelen gewoon je intuïtie, dat heb ik de eerste dag van de cursus al snel uitgevonden. Jij wilde een algemeen beeld van je situatie. Nou, dat ligt er. Maak je niet druk, er liggen volop goede kaarten, mens! Ik voel dat het goed afloopt. Nu hooguit een beetje stress over geld, de omgekeerde Bekers 3, kwestie van tering naar de nering zetten.’

Angela zat ongerust te wijzen: ‘Maar de omgekeerde Koning van Bekers dan?’

Mattie wuifde haar zorgen weg: ‘Een Waterkaart, schat, het is koud watervrees. Bij Bekers Schildknaap 6 zie je toch iets heel nieuws, een heerlijk bevrucht eitje, maar goed, daarop ligt pal Zwaarden 2: tja, dàt is inderdaad piekeren. De geblinddoekte vrouw. Misschien ben je een pietsie blind voor dingen in je omgeving? Intuïtief dingen weten maar ze rationeel wegstoppen? Zoiets?’

‘Maar de Dood dan? Op de plaats het Zelf. Ingrijpende veranderingen? God, wat voor dingen dan?’

Wijselijk hield Angela haar mond over het gedoe met Pauli. Die kaart kon daar toch niet op slaan?

‘Ik heb een gevoel dat ik geen kant meer op kan,’ zei ze aangeslagen. Even was ze er niet goed meer bij. In de verte hoorde ze Mattie iets zeggen over hulp bij zelfdoding.

‘Je kunt een thee zetten van oleanderbloesem. Dat is supergiftig en het lijkt alsof je een hartstilstand hebt gehad.’

‘Dat had ik moeten weten toen ik mijn eerste schoonmoeder op bezoek kreeg,’ zei Angela verbitterd. Ze knikte vermoeid: ‘Ja, ja. Ik snap het wel allemaal.’

Ondertussen dacht ze: Morgen ga ik thuis met mijn eigen kaarten verder. Van die Mattie word ik niet echt wijzer.

Haar vriendin wilde nog even door naar café Havana op het Buitenhof.

‘Het is zaterdagavond, schat. Dan ga je thuis toch geen tv kijken op de bank?’

Werktuigelijk liep Angela mee. Ruime tent, overal oranje licht. Het was een voormalig politiebureau, met de sfeer van een uitgewoond en daarna ludiek opgeknapt kraakpand. Er stond een goed voorziene leestafel bij de voordeur. Verder overal oud, veelgebruikt donkerbruin meubilair waar een op hol geslagen paard nog geen kwaad in zou kunnen doen. Maar het personeel was zorgzaam, beleefd en vriendelijk.

‘Zo heb ik het graag,’ zei Matti.

Angela keek nieuwsgierig om zich heen. Ontspannen etende mensen, veel nacho chips overal. Lekker! De muziek was goed, het publiek was vrij jong, ze vielen niet uit de toon. Mattie was grappig, ze babbelde geanimeerd over haar katten, haar baan en haar hobby’s. Angela nam een wijntje, Mattie dronk tequila. Met een zoutrand langs de bovenkant van het glas. Binnen een half uur had ze er drie gehad, nog eentje en dan was ze apezat.

Zou een goeie match voor Gerard zijn, dacht Angela. Die gedachte floepte langs voor ze er erg in had.

Drinkt die gozer eigenlijk zóveel? vroeg ze plots zich af. Voor haar geestesoog zag ze hem langs de drankkast bewegen. Rustig, beetje aarzelend alsof hij zich afvroeg wat te nemen. En dan nam hij een klein glaasje van het een of ander. Hij had zo zijn voorkeurtjes.

Likeurtjes meestal. Kan weinig kwaad, zo'n klein glaasje, had ze altijd gedacht, vergelijkend met de grote wijnglazen die ze zelf graag behoorlijk vol schonk. Dronk Geer nu toch meer dan zichzelf? Ze nam zich voor er op te gaan letten.

Ondertussen flirtte Mattie behoorlijk met de barkeeper.

‘Moeten we niet naar huis?’ vroeg ze als subtiele hint. Mattie lachte weer, aanstekelijk, ongeremd: ‘Ik ga pas naar huis als ik de taxichauffeur niet meer kan vertellen waar ik woon.’

Angela vond het maar niks: ‘Hoe kom je dan thuis?’

Mattie wees op de barkeeper, een wat gezette, lange kerel met een baard van vier dagen: ‘Dan moet deze lekkere jongen mij wel meenemen.’

De lekkere jongen grijnsde terug: ‘Schatje, ga nu maar. Als ik je nog meer geef, ga je overgeven in de taxi!’

Lief eigenlijk, net zo'n type als Geer, dacht Angela. Zelfde zorgzaamheid. Toch een leuke, alerte blik in zijn ogen.

Ze ving zijn aandacht toen ze haar jas aandeed, nog een dure uit de tijd van Robert, ook al tien jaar oud en nog steeds prima. Die jongen keek alsof..., alsof hij... Was ze nou paranoia? Of zelf een beetje geil? Ze wist het niet meer. Ze bleef wel naar hem kijken toen ze op overtuigende toon zei: ‘Kom op, Mattie, dat lekkere ding heeft een vrouw en kindertjes thuis!’

De jongen lachte breed en schudde ontkennend zijn hoofd, maar met een boodschap die niet voor Mattie bedoeld was maar voor haar.

Géén vrouw en kinderen? Een flirtation?!

Nerveus wordend haalde ze zo gauw ze kon haar auto uit de parkeergarage in de Jan Hendrikstraat en pikte toen Mattie op in de Torenstraat.

‘Kan je echt wel rijden?’ vroeg Mattie met dikke tong. Op haar beurt wuifde Angela al Mattie's ongerustheden weg.

‘Drie wijntjes, dat is niks voor mij. Stap maar in.’

Tijdens de hele rit, eerst naar Mattie's appartement in Bezuidenhout en toen naar Nootdorp, hoorde ze de lach van de lange barman en was ze zich bewust van haar kloppende kruis. Een zeer aanwezige clitoris. Ze was er flink van in de war. Een onbehaaglijk gevoel van jezelf betrappen op iets dat je niet gedacht had te hebben. Fijn dat Geer al sliep.

(19)

LOS

De kachel stond op hoog, Gerard had Angela's lievelingskostje gemaakt, hertenbiefstuk met roerbakgroente en Indonesische Rendangsaus. Toen hij terugkwam van de afwas in de keuken, zag hij dat ze zat te piekeren voor haar laptop. De gebogen schouders, het bekende verbeterde trekje om haar mond. Zo zag er ze de laatste tijd vaker uit. De drie wijntjes bij het eten hadden haar niet opgepept, integendeel. Deze avond was het wel heel erg. Het wekte een gevoel van medelijden bij hem op.

‘Maak je je ergens druk om?’ vroeg hij op meelevende toon. Ze keek op met een scherpe rimpel tussen haar wenkbrauwen.

‘De baas wil dat ik nog minder ga werken. Ze moeten nog meer bezuinigen van deze achterlijke regering. Ze willen vanaf 1 november bemiddelen om me twee dagen in de week bij het Zorgkantoor aan het werk te krijgen.’

‘Dat zit ook bij hetzelfde pensioenfonds, de PGGM,’ zei Gerard positief. ‘Dat is niet verkeerd. Ga je daar werken, dan is dat goed voor je pensioenopbouw.’

Ze reageerde fel: ‘Ik haal de 65 toch niet!’

‘Maar hallo!’ antwoordde hij, ‘Stel je voor dat jij het wèl haalt!’

Angela werd nog feller: ‘Dat is helemaal geen prettige opmerking!’

‘Ik bedoel er niks mee,’ haastte hij zich met zijn verontschuldiging.

‘Hoe zo niks? Jij voorziet dat ik grote problemen krijg als ik ouder word. Niet dan?’

‘Niet sp... speciaal,’ stotterde Gerard.

‘O nee?’ snierde Angela. ‘Wanneer dan wel? Nu soms? Je vindt waarschijnlijk dat ik er oud uit zie voor mijn leeftijd.’

Gerards lichaam bewoog zich voorzichtig een meter naar de veiligheid van de keuken en de fles Drambuie naast de frambozenazijn en de olijfolie. Tegelijkertijd probeerde de overvoerde biocomputer in zijn brein toch nog wat olie op de emotionele golven te krijgen: ‘Ik zie je echt geen 34 aan, hoor. Jij ziet er patent uit, heus!’

Angela was niet meer te stuiten.

‘Ik ben 35, bijna 36, schijnheilige lapzwans! En dat weet jij niet, hè? Nee, nee, jij krijgt geen kans meer met je vleierij bij mij. Jij denkt alleen maar aan seks! Hoe je eventjes gebruik van mij kunt maken, als ik me zwak voel. Waar of niet?’

Het was het láátste waar hij aan dacht, besepte hij ineens pijnlijk. Toen flitste het inzicht door hem heen: Dit is een projectie! Dit is wat Theo heeft uitgelegd!

Het verhaal van mensen die met een beschuldiging hun eigen onderbewuste, verdrongen of onmogelijke verlangens in de schoenen van een ander probeerden te schuiven. Spontaan vroeg hij: ‘Kom je soms zelf tekort met seks?’

Het was bepaald niet het sociaal gewenste antwoord want Angela schold onmiddellijk heftiger door: ‘Labbekak, smeerlap, gauw de zaak omdraaien, nietwaar? Heb je soms een nieuwe, geile secretaresse op het oog bij Van Ooijen? Flikker, lul! Dàt is het

natuurlijk!’

Wanhopig hief hij zijn handen naar zijn gezicht.

‘Hoe kwamen we in Godsnaam bij dit onderwerp? Waar gaat dit over? Wat wil je van me?’

‘Dat je oprot,’ sneerde ze. ‘Uit mijn ogen! Weg!’

Gerard ervoer een lichtflits in zijn voorhoofd alsof een engel hem aanraakte in zijn pijnappelklier. Hij haalde diep adem en wankelde naar rechts, naar de slaapkamer. De klerenkast, grote tas onderin, graai, graai, vier overhemden, een colbert, ondergoed, snel, snel. Haar aparte cadeautje ook maar mee, dat sportwaterfilter. Hopla, de werktas met zijn laptop pakken in de gang. Naar de badkamer, toiletspullen, ondergoed en extra broek in de rode weekendtas proppen, de pinpasjes zaten toch in zijn portefeuille, voor de rest zou hij van de week wel even terug sluipen. Ze zou vast geen ander slot op de deur zetten, zo krachtig in haar illusies over hem gelovend, dat hij met een bos bloemen en hangende pootjes weer de volgende dag op de stoep zou staan. Angela keek verbijsterd naar zijn actie en zijn tassen.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze met schorre stem.

‘Ik ga weg,’ antwoordde hij. ‘Ik ga oprotten!’

Hij rende bijna naar de voordeur. Rakker sprong direct enthousiast tegen hem op. Extra uitlaten, baasje? Bijna schopte Gerard de hond, maar hij kanaliseerde onmiddellijk zijn woede: niet nòg meer aanstoot geven, het unieke moment gebruiken. Hij was gered. Vannacht op kantoor slapen, morgen een pension zoeken. Toen de deur toch nog vrij hard achter hem dicht viel, hoorde hij Angela hysterisch roepen: ‘Kom godverdomme meteen terug, klootzak!’ maar hij spurtte naar zijn auto. Gered! LOS! Hij de vrijheid, zij de beeldschone parterreflat en de hond en de stress. Direct naar de kroeg! juichte het in zijn innerlijk. Feest vieren!

(20)

SINGLE

‘Het begon met dat zij een gezamenlijk emailadres wilde hebben. Toen gingen mijn haren overeind staan en begon ik op andere dingen te letten.’

Bill en Gerard zaten aan de bar in Grand Café Haagse Bluf, een romantisch kitsch etablissement op een eerste etage aan de Dagelijkse Groenmarkt. Bill keek zijn oude vriend belangstellend aan.

‘Andere dingen? Zoals?’

‘Wel een kwartier tongzoenen als voorspel maar zeiken als ik haar tandenborstel wilde gebruiken,’ mopperde Gerard.

‘Ja, dat is inconsequent,’ beaamde Bill.

‘Erger nog, ze stopte wel mooi háár dildo in mijn hol maar ze vond het ineens vies als ik mijn boterhammen gewoon uit het handje op at.’

Bill keek verbijsterd: ‘Je bedoelt dat je lunchen moest met vork en mes!?’

Gerard knikte en maakte het nog sterker: ‘Had ik één keer vieze nagels, moest ik helemáál onder de douche!’

Bill was vol medeleven: ‘Met zo'n fobisch mokkel zou ik het ook uitmaken. Maar dat van die dildo, eh, was dat wat?’

Gerard keek zuinig.

‘Dat wel, maar daarna was ik altijd nogal gasserig en dan ging ze grapjes maken over de opwarming van de aarde.’

‘Beetje humor kan geen kwaad toch?’ vroeg Bill.

‘Nee, maar als je ook altijd alle vakanties moet betalen, dan gaat overal de lol van af.’

‘Hoe lang zijn jullie dan samen geweest? Ik heb niet zo op de tijd gelet. Die vliegt.’

Gerard leek iets betrapt: ‘Tien jaar en nog wat.’

Bill gebaarde naar de barman: ‘Twee wodka bitterlemon, Edward!’

Gerard is weer single!’

Het moment van de waarheid was aangebroken! Het zweet brak Gerard uit.

Het is nogal wat anders om nee te denken voor jezelf als dat tegen een ander te zeggen, dacht hij ongelukkig. Tegen Bill nota bene. Met hem had hij echt veel lol gehad. Sinds de HAVO, toen even samen gevoetbald maar dat was niks voor Bill: geen sportieveling, meer een uitvindertje. Met een soldeerbout in de schuur. Mechanische kunstvoorwerpen, bewegende constructies, vaak met spiegels er in, echt bijzonder wat die gozer maakte. Maar wel altijd zuipen.

‘Ik moet het niet van de wijven hebben,’ bekende Bill een keertje.

‘Ik zeg de verkeerde dingen, ik ben te gierig, ik heb een te kleine lat

en ik ben met niet-economisch verantwoorde hobby's bezig.
Tenminste dat zeggen mijn exen.'

Gerard had hem getroost: 'Je ziet er toch niet verkeerd uit? Je bent gespierd en daar houden ze toch van?'

Bill liet zich niet van zijn negatieve overtuigingen afbrengen: 'Een biertje heeft nooit een paar dagen per maand geen zin en een biertje blaft je nooit af!'

Gerard zwaaide slapjes naar de barman.
'Edward, Edward. Eh, mij alleen de Bitter Lemon!'

Als door een horzel gestoken keek Bill om.
'Gaan we het godverdomme niet vieren, man?!'

Gerard voelde zich geniepig gespleten. Een deel draaide zich af en wilde wegrennen, een ander deel wilde huilen, dingen bekennen, open kaart spelen.

"Vluchten kan niet meer." Dat liedje gierde door zijn hoofd. Hij wrong er toch op de automatische piloot nog een getruce verontschuldiging uit: 'Bill, ik heb er al twee op en ik moet nog auto rijden.'

Gered! Een tactische oplossing. Bill trapte er in. Een echte vriend! Zijn makker zwaaide jolig naar de barman, die al stond in te schenken.

'Edward, we houden het tegood.'

Met een arm om Gerards schouder heen leidde Bill hem naar een stil tafeltje achterin. Uitzicht op een grijze waterput met cherubijntjes. Overall hingen fraaie kroonluchters en Arabische lampen aan het plafond, dat bovendien verlevendigd werd door een schilderij van een voluptueuze, blote dame in okergele verf. Bill wees naar boven: 'Uiteindelijk wachten ons de hoeria's in het paradijs, Geer. Alles komt goed. Stort jij ondertussen je leed maar eens uit.'

Gerard haalde wat tegenstribbelend zijn schouders op. Boven hen zongen The Simple Minds hun knuffelrock uit de jaren tachtig: '*Don't you forget about me.*' Een nummer dat ooit diepe betekenis voor hem gehad had. En nu? Hoe lang zou het duren voordat hij Angela vergeten zou zijn?

(21)

SCHETEN LATEN

Gerards ingewanden leken raar te verkrampen.

‘Alsof ik een scheet moet laten, die niet wil,’ dacht hij ongelukkig. Ik zit te klooien. Ik ben dubbel als de pest. Ik mis dat wipwappende wijf ergens om en tegelijk ben ik blij dat ik los van haar ben. Ik voel me bevrijd van een enorme stress.

‘Kom, kom,’ sprak Bill verwachtingsvol. ‘Als single van geboorte hoor ik natuurlijk alles met leedvermaak aan.’

Gerard zat te draaien, maar toen zei hij ineens waar het op stond:

‘Het gaat goed met me, Bill. Ik ben in therapie tegenwoordig.’

Bill keek verbaasd: ‘Jij? Jij was de enige van ons stel die altijd netjes de kerk in het midden hield. Jij had het toch onder controle, man? Of had je beroepsmatige hulp nodig om van dat mokkel af te kunnen komen?’

Gerard keek Bill kort recht in het gezicht: eerlijke bruine ogen, een flinke, bebaarde kinnebak en een forse neus. Gérard Depardieu maar dan zonder de buik, wel met het dunner wordende haar in zo’n zelfde nekstaartje.

‘Eh, allemaal. Ik liet te veel over me heen lopen. Het ligt niet eens zo zeer aan Angela, want die doet gewoon wat ze haar hele leven al doet. Het is meer dat ik nogal ondergesneeuwd raakte. Ik vind haar verder een prima vrouw.’

Bill liet een begrijpende glimlach zien: ‘Ja, ja. Maar je zei ook iets over geld, over altijd maar alles betalen.’

‘Ik stond maar wat te dollen net,’ bekende Gerard. ‘Ik verdien gewoon meer dan zij en ik ben gul van nature.’

Bill knikte: ‘Ik weet het niet, Juist in zo’n lolletje zeggen de mensen vaak wat ze echt denken. Hoe is je poensituatie, man? Zit je echt op rozen of was het maar vergelijkenderwijs, dat jouw Angelaatje arm als de ratten is en jij nog steeds iets onder modaal?’

Bill ten voeten uit: slim doorvragend, geen knollen als citroenen accepteren, willen weten. Waarom was *hij* geen geslaagde echtgenoot geworden?

Gerard wuifde het idee weg.

‘Ik ben bedrijfsleider bij Van Ooijen geworden, ik verkoop in Nederland en ik doe alle verhuur van de grote machines.’

‘En dat schuift?’

Gerard aarzelde: 'Nog wel, wij zijn nog niet echt helemaal uit de crisis. Als er beneden in de business wat omvalt, voelen wij het boven ook. Maar het trekt allemaal aan, je weet wel.'

'Ik neem dan nog maar een wodka op jouw kosten,' grijnsde Bill.

'Ik heb nog een half flesje Bitter Lemon onder de bar staan. Ik haal het effe en dan moet je me maar wat over je toekomstplannen vertellen.'

Gerard ontspande eindelijk, er moesten nog enkele diepe zuchten uit. Het begin van het verhaal was verteld en aan iemand die hij kon vertrouwen. Dat was al heel wat. Zou hij de rest ook durven? Ineens trilden zijn handen. Nee, nee. Nog even niet. Eerst even veilig naar de plee.

Toen hij terugliep naar hun tafeltje, zag hij Bill druk telefoneren. Als in een reflex zette hij zijn eigen GSM aan. Godallemachtig: tien of twaalf oproepen van Angela. Oppassen dat ze hem niet als vermist ging opgeven bij de politie. Geschift mens. Snel tikte hij een SMS aan haar in: *Alles goed met mij. Maar ik kom niet terug*. Daarna zette hij de telefoon weer uit. De zon zakte achter de daken van de winkels aan de overkant van de straat. Op de bovenste etage van de Snoepdooswinkel van Sting stond een vrouw naar beneden te kijken. Hij zwaaide impulsief, maar ze zwaaide niet terug. Ook goed, dacht hij. Ik voel me nog steeds gelukkig. Ik ga lekker eten in bij La Place. En dan naar de film. Jezus, geen Rakker om uit te laten. Dank u wel, Here God.

(22)

ZIELEPIJN

De woensdagavond daarop was er al veel genormaliseerd. Gerard had onderdak geregeld en snel sneaky nog wat kleren opgehaald in Nootdorp, toen hij zeker wist dat Angela niet thuis was. Ineens kon hij zo maar 's avonds uit. Hij sprak met Bill af in de Prins Hendrikstraat. Bij de dartstrip in café De Brave Hendrik stonden vijf mensen nogal jolig pijltjes te gooien. Een fors gebouwde vrouw, die Mieke genoemd werd, gooide zelfs een pijltje onderhands dat wonderlijk genoeg het dartbord nog raakte ook. De vrienden om haar heen applaudisseerden.

Ze heeft een plezierige lach, vond Gerard. En ze drinkt ook wodka met Bitter Lemon. Dat is een goed teken.

Met haar nogal dikke armen maakte ze eerder een gespierde indruk dan die van papperigheid. Heel anders dan het slanke van Angela. Ondanks een vrij grote pukkel op haar kin was Mieke niet onaantrekkelijk, meer een vitaal manwif, dat kortgeleden besloten had om haar iets vettig uitstaande grijsblonde haar niet langer met henna oranje-rood te maken. Mieke draaide zich schuin om naar iemand achter hem. Hij kon een beetje in haar blouse kijken maar hij vermeed het risico.

Een alert type, dat zag hij direct. Die moet je niet irriteren met macho-manoeuvres. Voordat je het weet, zeggen ze weer dat het jou alleen om de lichamelijke dingen gaat. *Me too!* Krijg je dat gezeik weer.

Hij woog zijn gedachten. Ben ik nu al meteen weer uit op een nieuwe scharrel? En meteen bang om afgewezen te worden? Eigenlijk helemaal niet, analyseerde hij zichzelf. Het was hooguit een soort nieuwsgierigheid. Een leuke vrouw in de kroeg, waarschijnlijk single, niemand van de drie mannen in haar buurt vertoonde enige bezitterigheid. Misschien is zij gewoon iemand voor een beetje huiselijke gezelligheid, t.z.t.?

Even viel met die associatie een pijnlijk gevoel van weemoed over hem heen. 's Avonds samen op de bank met Angela, een goede film kijken, zakje Hamka's bij de hand, glaasje wijn. Góre wijn, verbeterde hij zijn eigen sentiment. Plots wist hij het weer zeker: Nooit meer gore, droge, rode wijn drinken tegen je zin in. Geen gelijm meer, geen aanpassen, geen zoete broodjes bakken. 'Gaan voor jezelf!' had Theo dat een keer genoemd. Wat klonk dat goed.

Bill had wodka besteld natuurlijk, Gerard nam weer alleen een Bitter Lemon. Knap. Het was Bill nog niet opgevallen. Die moest eerst naar de wc. Waarschijnlijk om daar ook nog snel zijn rokertje te pakken, omdat het hem te fris was buiten.

Gerard keek steeds naar Mieke's bewegingen. Hoe zou het zijn om die vrouw toch straks wat te drinken aan te bieden? Afgezaagd. Hij was kennelijk alle kennismakingstoeren van vroeger vergeten. Hoe doen moderne lui dat tegenwoordig?

Gerard kreeg licht trillende handen van de onzekerheid. Bill kwam de bar door lopen, lichter geworden, goed naar de plee geweest. Hij leek de darters te kennen. Opgewekt draaide hij met beide handen

Mieke een halve slag naar zich toe: 'Mieke, meid. Leuk! Gaan wij vanavond ketsen?'

Gerard keek of hij water zag branden.

Doen die cafégasten het zo? Recht voor zijn raap!? Dat kon toch onmogelijk werken?

Tot zijn verbazing bleef Mieke glimlachen.

'Bill, makkertje. Nee, schat. Ik laat niet zo maar iedereen bij mij binnen dringen. Dat is iets heel persoonlijks, Baardsmurfje!'

'Hè, wat sneu. Persoonlijker zal het dan ook niet worden tussen ons,' ginnegapte Bill en wijzend op Gerard: 'Kan je Gerard niet efkens verwennen? 't Is uit met zijn vriendin na tien jaar.'

Zijn vriend kreeg een hoogrode kleur en verslikte zich zodanig in zijn Bitter Lemon, dat de geelgroene drank door zijn neus naar buiten spoot. In zijn verstikking en nood hoorde hij Mieke nog tegen Bill tekeer gaan: 'Bezopen rotjongen! Dat zijn geen leuke geintjes. Die man is in de rouw, hoor je!'

Gerard bleef hoesten. Verblind door tranen in zijn ogen en bijna stikkend in zijn eigen snot beende hij naar de uitgang alsof de frisse lucht hem kon redden. Hij wist niettemin meteen zijn favoriete overlevingsmechanisme te herkennen: duiken, vluchten, wegwezen. Hij zeeg buiten in elkaar op één van de terrasstoelen voor de deur. Er kwam direct iemand naast hem zitten. Mieke. Hij voelde haar aanwezigheid stralen.

'Wat een rotstreek van Bill,' zei ze. 'Hij bedoelt het goed, maar het komt rot over.'

Ze zag hem echt. Gerard durfde van ontroering niets te zeggen.

Tenminste, als hij het gekund had. Hij wuifde haar opmerkingen met een slappe hand weg.

'Zeg maar niets,' zei Mieke. 'Gewoon even bijkomen. Ik ken dat gevoel, man. Ik was een jaar in de rouw nadat mijn man bij me weg ging. Moest ik vaak mijn auto aan de kant van de weg zetten om te huilen als er een zielig liedje op de autoradio begon. Hou op! Nou ja, je hebt tenminste vrienden.'

Gerard bewoog weer zijn handen, pratend kon nog niet goed. Ze begreep het verkeerd: 'Is Bill geen vriend van je?'

'Wel,' schorde hij. 'Wel.'

Mieke knikte: 'Je kunt onwijs met hem lachen. Als je van zijn soort humor houdt. Ik ben makkelijk. Ik lach om het minste geringste.'

Gerard wees met zijn wijsvinger op zijn kruin. Ze reageerde verrast: 'Ik lach jou niet uit, hoor. Ik had gewoon even met je te doen. Weet je wat, hier is mijn kaartje. Ik geef topmassages. Helemaal bijkomen, geen seks hoor. Ik let op de zuivere verhoudingen. Je eerste keer is gratis.'

Gerard keek opzij alsof één van de apostelen van de Here Jezus hem zojuist een hemelplaats gegarandeerd had. Hij knikte.

'Dank je,' kon hij er uit brengen. Toen ze opstond en weer naar binnen ging, brak er onverwacht een verdedigingslinie in hem door. Zeeën verdriet overspoelden hem, jaren van ingehouden kracht en zielenpijn vlogen door hem heen. Tekort gedaan, tekort gekomen.

Toen Bill, kennelijk ongerust na tien minuten buiten kwam kijken, huilde hij nog.

'Goed zo,' zei Bill. 'Ik vond je al te jolig doen zo straks. Gooi jij het er maar uit. Sorry van daar net. Die Mieke kan dat soort gein wel hebben maar eh, jij nog niet. Ik snap het. Als je zover bent, dan nemen we binnen een wodkaatje en bestel ik een taxi voor je. Ja? Morgen zoek ik je even op om te kijken hoe het met je gaat. Ja?' Gerard lachte door zijn tranen heen.

'Okay.'

En zo ging het.

(23)

DATING

Nadat Gerard was weggevlucht van zijn verantwoordelijkheden, ervoer Angela twee dagen aanvallen van razernij op een manier die ze niet kende van zichzelf. Huilen, schreeuwen, dingen op Facebook zetten waar ze naderhand spijt van zou krijgen. De bovenburen konden haar vast horen vloeken, maar dat kon haar niets schelen. De derde dag had ze, afreagerend op dat ene SMS-je van Gerard, Rakker hard geschopt, maar de kolerehond hapte direct naar haar voet, toen ze dat nog eens probeerde. Oei! Dat had haar afgekoeld. Ze zocht naar wraak.

Toch de politie bellen? Of naar Van Ooijen? Maar met wat voor klacht dan? Familie had Gerard nauwelijks, alleen die oude vader en moeder in Arnhem. Iets met geld?

Ze zocht het uit. Hij had veel geld op een ASN rekening staan. Zijn spaarpotje voor de aanbetalings van een koophuis, waar ze vaak over

gepraat hadden maar nooit aan toe waren gekomen. Er was gewoon geen manier om hem geldelijk te treffen. Het huurcontract stond op hun beider naam met de conditie dat ze beiden aansprakelijk waren voor de betaling. Als die etterpuist weg zou blijven, moest ze verhuizen.

Ze gooide woest rancuneus een duur kostuum van Gerard in de vuilnisbak en zocht daarna al zijn kleren en bezittingen na. Nergens een spoor van een ander wijf.

Waarom doet hij dit dan? Alleen omdat ik een keer tegen hem schreeuw? Nou ja, één keer? Het laatste jaar had ze vaak tegen hem geschreeuwd.

Hij irriteerde me meer en meer, dacht ze in een moment van eerlijkheid.

Ze ging onder de douche en waste alle doorgelopen make up en mascara van haar gezicht. Daarna maakte ze onder een schuilnaam een profiel aan op twee datingsites. Hup, een naaktfoto erbij met een weggeretoucheerd gezicht.

Ik zie er heel mooi en hitsig uit, dacht ze. Als ik mijn chagrijnige kop tenminste wegdenk. Ik wil deze week weer eens normaal geil neuken. Ik pak de eerste de beste met een lekker lijf. Als Gerard terug komt, ga ik hem alle details vertellen. Dat zal hem leren weglopen. De klootzak.

Al de volgende dag waren er reacties. Ze belde iemand die een spannende foto had meegestuurd, maar dat liep meteen op de platte manier af: 'Hallo schat, wat heb je aan?'

'Mijn badjas,' zei ze in een opwelling.

'En daaronder?'

'Mijn joggingpak,' antwoordde ze en klikte meteen de verbinding weg.

De tweede reactie was ter compensatie veelbelovend. Een Haagse advocaat, die haar uitnodigde om met hem mee te gaan naar een feest. Vrijdag al?!

Het ging hem niet direct om een date, zei hij eerlijk. Hij wilde er gewoon niet alleen naar toe. Het was Angela worst. Feest is feest en een chique feest het meest. Misschien was er daar iets van loslopend wild. Die Ronald was een mooie man zag ze aan de meegezonden foto. Wintersporthoofd en beetje harde mond, maar daar hield Angela soms van.

Die mond kan verrassend zacht worden als hij eenmaal door vuur en vocht gaat gloeien, dacht ze toen ze hem op de stoep van een café op de Dennenweg ontmoette. Het feest was in een straat daar vlak achter. Toch was er niet meteen een wederzijdse klik. Hoewel de man buitengewoon onderhoudend en erudiet was, prikkelde zijn iets te gladde praatje haar onaangenaam. Een kunstkenner, iemand met smaak en visie, een man die zich bovendien elegant wist te bewegen in een duidelijk handgemaakt kostuum.

‘Vooruit, één wijntje en dan hoppa, de toekomst in,’ zo stelde ze zichzelf hardop gerust. Ze babbelden nog een kwartier, tenminste, hij praatte over zijn interessante werk en toen liepen ze naar het Smitswater.

Het feestappartement was schitterend. Marmer, moderne kunst aan de witte muren. Palmen, een aquarium van twee meter.

‘Onze gastvrouw is het dragende bolwerk bij Buitenlandse Zaken,’ zo had Ronald Henny geïntroduceerd. Overal stonden of hingen draadloze telefoons, eentje in de woonkamer, eentje in de hal, eentje in de keuken. Naast het bed een telefoonbeantwoorder.

‘Die wil niets missen, ook paraat in het weekend,’ dacht Angela. Het feest was vooral een druk sociaal gebeuren met veel aardappel-in-de-keel accenten. Henny etaleerde nergens foto’s met kinderen of met lachende geliefden. Een carrièrevrouw, die oplettend bij al haar gasten langs ging. Angela zag een paar sportieve VVD-types, die vaag haar aandacht hadden. Er werd omgekeerd druk naar haar decolleté gekeken. Angela wist dat haar borsten prachtig overkwamen in haar party bh. Je kon de grote tepels goed door de stof van haar donkergroene, strakke jurk heen zien. Het irriteerde haar niettemin licht dat Ronald haar als tweede, misschien zelfs derde keus beschouwde. Halverwege de avond kwam hij toch meer werk van haar maken. Ze was er blij mee, want ze kon na enkele ontmoedigende kennismakingen niemand vinden die haar gefrustreerde hartstocht echt kon prikkelen.

‘Vind je niet dat donkerbruin mij erg goed staat?’ vroeg Ronald toen hij met zijn vierde witte wijn naast haar kwam staan in de serre.

‘Moet ik hem nu naar zijn kleermaker vragen?’ dacht ze maar ze knikte vaag. Meteen hengelde hij verder: ‘Hoe oud schat je mij?’

Normaal zou Angela dan moeten braken, maar de rumcola's hadden haar gewoonlijk zeer kritische onderscheidingsvermogen wat milder gemaakt. Ze bleef op de vlakte, maar toen gooide Ronald het over een andere boeg: 'Goh, ben jij al 35? Ik had je véél jonger geschat, terwijl je toch zo'n wijze en bedachtzame indruk maakt.'

Een beroepsmatige vleier, Angela wist het meteen. Zijn volgende opmerking zette toch ergens een signaal op rood: 'Ik ben een waardeloze vent, hoor. Twee keer gescheiden, je moet niks met mij beginnen.'

Alsof elke vrouw dat zou willen? En daarna kwam er een slijmerig tikkie-terug: 'Wat heb jij toch een fantastische uitstraling. Ik val nooit op doorsnee.'

Ach gut, de overbekende Ja-signalen. Meneer wil straks met u naar huis, dacht ze op haar hoede.

Om niet te hebbertig te lijken verontschuldigde Ronald zich onmiddellijk knap: 'Moet nog éven Henny iets vragen. Kom straks absoluut bij je terug.'

Henny wilde hem mee de garage in hebben.

'Kijk even naar mijn tuinslangprobleem,' zo ving Angela toevallig op plus de gefluisterde toevoeging: 'Even rustig samen!'

Ja, ja. Hij hield de gastvrouw toch knap af, terwijl hij ondertussen meende onopvallend naar Angela's borsten te kunnen kijken. Ze had hem helemaal door. Nog een praatje met die blonde ook maken, wel ja. Even zijn alternatieve vluchtroute controleren, nog eens een complimentje aan die aangeschoten stewardess, maar helaas, eikel, die heeft haar keus al bepaald op die dronken kandidaat-notaris.

Stom mens!

Ronald stond onmiddellijk naast Angela in de gang, toen ze haar jas ging aantrekken.

'Moet je echt al weg? Heb je een auto? Heb je geen zin in een slaapmutsje bij mij? Kan ik je nog eens zien? Ik voel me een beetje betoverd door je. Laten we vrijdag of zaterdag afspreken. Kom bij mij, dan gaan we daar vandaan gezellig dineren. Dineren kan toch wel?'

Angela pakte zijn kaartje aan en knikte. Volgende week vrijdag dan maar. Ze had inmiddels een vierde rumcola gehad.

‘Waarom doe ik dat toch?’ dacht ze nog. ‘Rijden is dan nog net geen probleem, maar denken kennelijk wel.’

De volgende dag aan haar muesliontbijt keek ze lang naar het kaartje. Ronald had zichzelf gepresenteerd met een lachende foto. Zo’n gezicht kan je inpakken als vrouw, dacht ze ineens met voortschrijdend inzicht. Een vleier, een narcist. Narigheid. Ze moest aan de pijnlijk afgelopen affaire met Robert denken. En toen aan de overzichtelijke betrouwbaarheid van Gerard. Die jongen was gewoon Te. Te netjes, te eerlijk, te goed. Ik zoek avontuur, ik moet mijn eigen sleur doorbreken, wist ze. Terwijl ze Ronalds kaartje zorgvuldig en piepkleine snippers scheurde boven de vuilnisbak, werd ze heel blij. Ik ben soms karaktervaster dan ik zelf denk, dacht ze. Buiten scheen de zon door de wolken en binnen in haar kwamen ineens meer en meer blij gedachten op. En een beeld van de lachende barkeeper bij Havana. Jo hee. Op het Buitenhof. Dáár ga ik morgenavond wat drinken.

(24)

KROKET

Late herfst maar toch heerlijk weer. Het ideale zonnetje om over ziekten te praten.

‘Die dokter projecteerde mijn bloedbeeld op de muur,’ zei Bill ‘en meteen werd het horror. Er hingen onverteerde vetcellen rond en overal doorzichtige geestcellen die al in het bloed aan het afsterven waren. Brr. Die moeten door je lever gerecycled worden, anders gaan allerlei parasieten je rondzwemmende afval opvreten. Mijn mooie ronde rode bloedlichaampjes hebben afgekloven kartelrandjes, te pakken genomen door de Candida-schimmel. Kut, man!’

Gerard knikte meelevend. De nachten alleen slapen in Pension De Wereld had hem uitgerust en gelukkig gemaakt. Telefoon uit, zichzelf ziek gemeld bij Van Ooijen. Ze zochten het maar even allemaal uit. Wim Molkensteen van Verkoop kon makkelijk overnemen wat er aan klussen lag. Zo druk was het de laatste tijd niet bij Verkoop. Overmorgen zou de baas terug zijn uit België. Misschien morgen weer aan het werk, maar vandaag een dagje ultieme vrijheid. Geen werk, geen internet, geen Angela, geen Rakker, niks. Het was of hij ook fysiek lichter was geworden.

Bill en hij zaten een ijsje te eten op het grote zonnige terras van Florencia. Om hen heen zaten bejaarden, daklozen en halve en hele junks gezellig door elkaar heen, omdat de koffie nergens zo goedkoop is als bij Florencia. Gerard koos als altijd voor hazelnootijs en kokos, Bill nam citroen en Malaga. Met slagroom. ‘Deze junkhap is mij ook verboden voortaan,’ wees Bill met volle mond. ‘Dit zou mijn Laatste Avondmaal moeten zijn. Ik heb namelijk ook een suiker-en alcoholintolerantie. Ik ga naar de klote, makker!’

Gerard keek oprecht verbaasd: ‘Maar ei, waarom disciplineer je dit dan niet?’

‘Ja, dan kan ik wel alles disciplineren. Dat is niks voor mij.’

‘Wat is er zo moeilijk aan?’

‘Ik moet lijsten maken van de Verboden Waar en dat in het zicht ophangen. En bovendien boodschappenlijstjes met wat ik allemaal moet kopen voor mijn gezondheid. Extra vitamine C, nu vijfduizend milligram per dag, man. Gaat de kanker tegen! En vitamine B9 en B12 natuurlijk. En Probiotica voor mijn lekkende darmwand. En Omega 3 vetzuren tegen nog weer iets anders. De Vrije Radicalen, geloof ik. Tering. Lijstjes, lijstjes. Mijn huis gaat een medische bibliotheek worden.’

Gerard moest bijna lachen: ‘En jij gaat liever gauw en onaangenaam dood?’

‘Als ik door blijf gaan met de wodka, ga ik daar prettiger aan dood, dan als ik dat zoete spul ga zuipen wat jij altijd neemt!’

‘Hoezo?’ wilde Gerard weten. ‘Wat is er fout aan zo’n klein pokkenglaasje Drambuie?’

‘Dat zit vol suiker, dombo,’ lachte Bill hem uit. ‘Jouw alvleesklier gaat dat heus niet goed verwerken, eerst krijg je diabetes en dan kanker. Wie het laatst lacht, lacht het best.’

Gerard stopte geestelijk zijn oren dicht. Hij had gewoon zin in groentekroket bij Piet Patat op de Boekenmarkt. Of twee kroketten. Drie. En straks niet gauw ergens drank kopen om het vanavond gezellig te maken op zijn kamertje in Pension De Wereld. Ik heb maar weinig nodig, als ik het goed bekijk, dacht hij. Ik mis niks van al mijn spullen in Nootdorp. Zal ik een camper kopen? De onthechting sloeg wel een beetje erg ver door. Opzeggen bij Van Ooijen? Echte stappen zetten? Er liepen koude rillingen over zijn rug, hoewel de kroket er lekker warm in gleed aan de bovenkant. Hij dacht aan zijn spaarrekening bij de ASN-bank, minstens 39.000 euri. Plus de creditcard met 5.000 krediet. Speelruimte, speelruimte!

Bill praatte naast hem druk door over Vrije Radicalen en de foute combinatie van de vetzuren Omega 3 en 6. Erg erg. ’s Mans lastige lijden maakte Gerard niks meer uit. Heel even deed hij uit pure ontspanning zijn ogen dicht. Wat heerlijk! Niet te lang. Het zou toch raar zijn als iemand hem zo zag zitten. Zogenaamd zonnebaden terwijl de zon net uit zicht was gezakt.

Fuck, dacht hij pissig op zichzelf. Ik zit vol patronen om maar geen aanstoot te geven. Om maar niet als afwijkend op te vallen. Theo heeft helemaal gelijk. Ik moet uit mijzelf stappen. Wat kan ik in

Godsnaam doen om mijn gewoonten te provoceren? Ik ben toch niet dom? Zal ik een paar weken op vakantie gaan?

Hij stond op. Genoeg geweest. Zin in meer verhalen over gezond en ongezond zijn had hij niet. Gauw naar huis. Naar Pension De Wereld. *Home is where the heart is.*

(25)

NUL PROCENT LIEFDE

Wekelijks op vrijdagavond met drie vriendinnen dansen op het Plein, dat was voor Wies een hoogtepunt. Een duizendtal lui op de terrassen, onder de parasols als het regende, op de stoepen, in de cafés, gezellig. Een geluid als van een kwetterende zwerm spreeuwen als je door de Korte Poten kwam aangelopen. Ze vond zichzelf te dik, maar in haar strak zittende panty en de strakke zwarte glitterjurk leek het wel mee te vallen. Behalve dat ze na een uurtje dansen haar ingewanden voelde kreunen in het stretch omhulsel.

Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden, wist ze. Ze was thuis het nakomertje geweest met een moeder van 42. Een mooie vrouw vroeger, dat wel maar er kwam altijd veel opsmuk, krulspelden en make up bij kijken.

Zo ben ik gelukkig niet, dacht ze.

Ze keek regelmatig in de spiegel naast de dansvloer. Haar borsten mochten er toch zijn en met dat halve busje antikroes in haar krullen leek haar presentatie net door de beugel te kunnen. Er waren een paar jonge Hindoestaanse meiden aan het swingen, harde sportkontjes, benen tot in hun oksels, hoerig lachen naar de kerels. Dat zouden hun moeders eens moeten zien! Wies kende die oudere, donkere vrouwen van haar werk bij de Sociale Dienst. Gezette lijven van het altijd maar voor iedereen koken en zelf lekker mee eten van de overdosis tarwegluten. Dikke benen van het alsmaar klaar staan voor hun man, die potentaat speelde thuis en meestal whisky verslaafd Bollywoodfilms zat te kijken op het kamerbrede *flat screen*. Moeders die nooit kritiek durfden te hebben op hun man, onderdanig deden, vaak nog aan hem uitgehuwelijkt. Maar hier zag je hun dochters met schijt aan thuis. Die waren van plan hun eigen

ventje uit te kiezen, dat zag je zo. En liever een blanke dan een bruine. Meer toekomst.

Er lachte een mooi donker meisje naar haar, alsof het kind gedachten kon lezen. Ze lachte gelukkig terug. Ik ben 37 en ik draai nog gewoon mee, dacht ze. Ik laat me nooit meer een man opdringen.

Terwijl ze het dacht, voelde ze tegelijk een nare steek in haar hartstreek. Pauli. Hoe zat het met Pauli? Ze had zich toch maar mooi door hem laten versieren in een disco in de Korte Houtstraat, een paar jaar geleden. Was dat wel haar eigen keuze geweest? Hoe vaak had ze wel niet op het punt gestaan om hem de laan uit te sturen met al zijn branieverhalen over al die andere leuke vrouwen die op zijn mooie pik vielen? Waar hij mee kon doen, wat hij wilde?

Aanvankelijk had zij het zelf ook razend geil gevonden, eerst die smeugige verhalen van hem en later de realiteit van alle vormen van seks. De andere kant was het besef, dat ze nooit goed genoeg zou zijn, nooit nummer Eén. En? Ik moet mezelf nummer Eén maken, dacht ze. Hoe moeilijk kan dat nu zijn? Het is allemaal een kwestie van denken. Stond net nog in de Flair. Wat voor etiket plak je op jezelf? Raar dik of leuk mollig? Want vind ik mezelf?

Op vrijdagavond zat Pauli meestal in Pijnacker bij Colien. Dat hinderde haar niet, dan kon ze het zelf ook laat maken in de stad. Dinsdag kwam hij ook zelden. Reisjes naar Winterswijk? Hij had er kennelijk veel voor over. De man was meer een verteller dan een prater. Raar eigenlijk. Over seks kon hij vrijuit kletsen, over andere gevoelens nooit. Ze had hem één keer in drie jaar zien huilen. Om iets wat zijn vader aanging, maar het gebeuren zelf had hij niet uitgelegd.

Heb ik eigenlijk zelf wel zin in goede gesprekken? dacht ze ongemakkelijk. Met haar gedepriëerde ex Ferdinand had ze na verloop van tijd nog alléén maar gepraat. Gevoel dit, gevoel dat. Inleven hier, inleven daar, begrijpen en nog eens begrijpen. Ferdi had een rotjeugd gehad, zij niet echt. En hij werd er nog bij geslagen. God, wat had ze veel van zijn droeve verhalen aangehoord. Ze hadden samen gehuild, o ja, leve de empathie. En toen ze weg ging, had Fer haar zijn eeuwige liefde genoemd, zijn allerbeste vriendin. Natuurlijk was dat waar. Ferdi was ook zeker één van haar beste vrienden gebleven. Maar waar was de wellust

verstopt geraakt? Of was dat een kunstmatig iets geweest, gewoon om normaal te lijken? In de Flair had daar ook wel eens een lang artikel over gestaan. Doen alsof, klaarkomen *faken*. Seks *faken*. Ze besepte dat ze nauwelijks meer danste. Haar bewegingen waren statisch geworden, alsof ze op de automatische piloot was over gestapt. Zelfde gebaartjes, zelfde pasjes.

Maar met Pauli *fake* ik liefde! Ze wist het plots volkomen zeker: Honderd procent seks en nul procent liefde.

Het was zo'n verbijsterend inzicht dat ze even moest gaan zitten.

Kitty liep meteen lief naar haar toe: 'Voel je je wel goed, Wies?'

Ze knikte okay, maar haar benen voelden als smeltende was, terwijl ze op een bank aan de kant zonk.

Wat moet ik doen? Wat moet ik in godsnaam doen? Er had iets in de Paradijs gestaan, een column of zoiets, over foute relaties. Thuis moest ze het direct opzoeken.

Vrijdagavond laat. Pijnacker. Het woei flink en Pauli stond te vloeken naast zijn auto op de parkeerplaats voor Colien's huis. Sleutel nog in het contactslot en zelf het portier dicht gestoten. Hoe deden de lui van de politie dat ook al weer? Aan de bovenkant het portier weg buigen met een schroevendraaier, een wig ertussen en dan hengelen met een dun klerenhangertje. Toch? Vroeger had hij veel Roemeense vrienden gehad, lui die auto's stalen. Het klonk altijd simpel, nooit mislukte er iets. Ineens dacht hij aan de kofferbak. Was die misschien nog open? YES! Grote golven opluchting spoelden door hem heen, bijna extase. God was hem goed gezind! Hij moest ineens denken aan de avond ervoor, zijn spuitende pik in de mond van de overbuurvrouw, Angela in de tuinschuur op het magneetfeestje van Dick en Patries. Een gebraden pastetje dat hem zo in de mond was komen vliegen. Tenminste, meer iets wat in háár mond kwam vliegen. Zo gauw hij kon, was hij 'em gepiept van dat feestje. Die Angela wilde hem geen telefoonnummer geven. Ja, dat snapte hij zo ook wel. Je moest niet klooiën met je burens, zo dacht zij natuurlijk ook.

Hij schudde met moeite de hitsige herinnering van zich af. Zo. Even boven kijken of Colien ook al op temperatuur was. Pijpen deed ze stukken lekkerder dan Wies. Wies... Tja, Wies. Eigenlijk werd het nogal saai met Wies.

Geen oude schoenen weggooien voor je nieuwe hebt, wees hij zichzelf terecht. Iets met Angela beginnen? Née natuurlijk! Hij

begon kwaad op zichzelf te worden. Dat je zo nu en dan aan zo iemand dacht, betekende heus niet dat je verliefd was of zo.

Verliefd? Het woord boorde in zijn nerveuze geest door naar een soort rare driftigheid: *Ik verliefd? Heus niet!*

Hij rende alle trappen van het trappenhuis op naar boven om die angstaanjagende gedachte uit zijn hoofd te krijgen. Weg dat verliefd zijn, weg met die naam, weg met die Angela.

Nu onmiddellijk naaien met Colien! dacht hij met een toenemend gevoel van paniek. Even de gewone routine oppakken: eerst likken, dan in haar kut en dan spuiten in haar kont.

Het lukte bijna zoals hij zich had voorgenomen. Maar toen hij schreeuwend in de hitsige anus van Colien klaar kwam, dacht hij aan Angela. Hij wist het, het besef sneed als een gekarteld mes door hem heen: Angela. O, o. Dit verlangen gaat een heel verkeerde kant uit...

(26)

TOLLE & RAJNEESH

Weer een geheel vrije avond.

Baas in eigen buik, dacht Gerard blij. Baas over mijn biertje. Geen biertjes dus, maar wel de gezelligheid van het café.

Het werd langzaam drukker in De Brave Hendrik. Mieke was naar het toilet geweest en kwam weer terug lopen. Onvermijdelijk ontdekte ze Gerard.

‘Hee, de man in de rouw,’ herkende ze hem, ‘Hoe is het met je? Beetje over de schrik heen?’

Hij schudde zijn hoofd in een onbestemd gebaar, niet/wel.

‘Ik loop te kloten met mezelf,’ mompelde hij. ‘En daardoor heb ik ook mijn relatie verklooid. Tenminste, eh, ik geef mezelf weer de schuld. Angela is omgekeerd ook een monster van gelijkhebbigheid en doorduwen.’

‘Ja, zo heeft iedereen wat,’ antwoordde Mieke gevat. ‘Jij wordt gek van je schuldgevoel en zij weer gek van jou. Eckhart Tolle zegt dat je moet streven naar een tijdloze toestand van intens bewuste aanwezigheid in het Nu.’

‘Wie is Eckhart Tolle?’ vroeg Gerard.

‘Een Duitse Engelsman, een spirituele leraar,’ antwoordde ze geduldig. ‘Hij ziet relaties als een blokkade voor verlichting.’

‘Ik ook,’ zei Gerard meteen. ‘Kan ik ook spiritueel leraar worden?’
‘Je bent geen Duitser,’ wees Mieke hem streng terecht. ‘Die Tolle is heus wel slim. Hij ziet er als een kabouter uit met een suf vlasbaardje en een kuifje, maar hij heeft verstand van mystiek.’
‘Als jij het zegt, moet het zo zijn,’ grijnsde Gerard. ‘Met mystiek bedoel je dat er meer is tussen hemel en aarde?’

Mieke draaide haar bovenlichaam een beetje van hem af, alsof ze overwoog om op te stappen. Na een aarzeling zei ze toch zachtjes: ‘*Ik* heb er veel aan gehad. Hij schrijft dat stellen verslaafd kunnen raken aan dramatische cycli, dus dat je kickt op onderlinge ruzie, alsmaar emoties, vijandigheid en dan weer berouw en goed maken en dan weer heftig romantisch voelen en tijdelijk goeie seks maar dan toch weer intense aanvallen. De kern is dat de ander het brandpunt is geworden voor jouw onbewuste zoeken naar heelwording.’

‘Dat was niet mijn patroon met Angela,’ protesteerde Gerard.
‘Nou, het was wel mijn patroon met mijn ex,’ antwoordde Mieke fel. ‘Je hoeft het boek niet te lezen hoor. Als je maar weet dat jouw ellende niet uniek is. Iedereen kent relatiestress. We hebben alleen allemaal ander karma uit te werken. Misschien heb jij karma dat je uit de kast moet komen met je echte zelf. Met je echte, ware gedrag. En dat hebben die lui als Tolle allemaal opgeschreven. Ken je Osho Rajneesh?’

‘Wacht, je gaat een beetje snel. Ik herken dat van voelen dat ik niet mijn echte zelf durf te laten zien. Bestaat daar een goed boek over?’
‘Jezusmina,’ zuchtte Mieke. ‘Eén boek? Daar staat de bibliotheek mee vol. Ga je eens ergens in verdiepen, man. Voordat je gaat denken dat jouw probleem zo speciaal is. Ik heb zeven jaar lopen discussiëren met mijn ex, kritiek, verwijten maken, ongegronde beschuldigingen, onbewust wraak nemen voor dingen die hij weer in een ver verleden naar mij gezegd en gedaan had en hij dan weer pingpongen met rotstreken naar mij. Of nog erger: mij uit wanhoop slaan. Hij was bezitterig naar mij en ik had last van verliesangst naar hem. Maar *ik* ben er met een jaar therapie uit gekomen en hij zit nog steeds thuis zijn kinderpijnen weg te blowen.’

Gerard was even stil.

‘Goh, wat heftig,’ reageerde hij toen. En meer onzeker: ‘Maar eh, ik ben ook in therapie. Denk je dat een jaar therapie nodig is?’

Mieke stond nu echt op: ‘Jongen, je staat nog aan het begin! Heb geduld met jezelf, doe de oefeningen die je therapeut je geeft en stap steeds uit de rollen die je speelt. Als je die gewoontepatronen tenminste herkent.’

‘Dat doe ik heus wel,’ zei Gerard iets verongelijkt. ‘Ik ben een *pleaser* en ik laat over me heen lopen. Dat weet ik van mijzelf.’ Mieke keek op haar horloge.

‘Ik moet weg, Ik heb een date om twee uur. Ik wens je succes. Neem een weekje vakantie en ga een paar spirituele boeken lezen. Dag!’

Hij zwaaide haast teleurgesteld. Die vrouw had echt wel wat te melden. Gauw schreef hij ‘Rajneesh & Tolle’ op in zijn agenda. Stel je voor dat je met zo iemand zou samenwonen. Meer praten dan seks natuurlijk. En? Alsof die seks altijd zo’n vervulling had gegeven? Helemaal niet. Hij realiseerde zich plotseling hoe vaak het een poging was geweest om de lieve vrede te herstellen of om tot wat warmer contact te komen. Dat had Theo wel allemaal mooi aan het licht gebracht. Zo was er al wel een wereld gewonnen. Behalve de vreugde van de vrijheid was er de enorme opluchting dat hij niet meer slap en onwaarachtig naast Angela op de bank zat.

Het kwam bij hem op dat Angela zelf ook opgelucht zou kunnen zijn. Haar bellen? Geestelijk gaf hij zichzelf een tik op de vingers, die al naar zijn GSM wilden zoeken. Niks bellen, geen contact! Voor je het weet zit je weer thuis te blaffen en pootjes te geven! dacht hij resoluut. Daar heeft ze nu exclusief Rakker voor!

(27)

VAKANTIEDAGEN

‘Roemenië is arm, maar een prachtig vakantieland,’ zei Babette. Haar reclamepraatje door de telefoon leek aanvankelijk op het bladeren in Wikipedia. Via Marktplaats had ze een goedkoop maar prachtig vakantiehuis in het een of andere Roemeense dorp aangeboden. Aan een beekje. Klonk top. Hij had maandagochtend voor zichzelf besloten om, nadat de rust op kantoor was weergekeerd, al zijn opgespaarde vakantie op te nemen. Paar weekjes uit de roulatie gaan. Natuur, vissen in een rivier, elke dag voor zichzelf koken. Babette en hij hadden voor een nadere kennismaking afgesproken in de Engelse pub op de Groenmarkt.

Ze legde haar dikke fotomap op de bar en bestelde ook direct een duur Engels biertje.

‘Neem er ook eentje,’ zei ze toen hij aarzelde. ‘Vermindert risico op hart-en vaatziekten. Maakt je bloed minder kleverig en het verhoogt de goede cholesterol en verlaagt het slechte.’

Gerard keek geïmponeerd: ‘Zo! Jij hebt je er in verdiept!’

‘Ik had vroeger altijd een te hoge bloeddruk en met twee biertjes per dag is dat helemaal in orde gekomen. Studies van de universiteit van Harvard, hoor. Amerika! Bier pakt je nierstenen aan en het vermindert je risico op diabetes.’

Gerard lachte hardop: ‘Fijn! Daar heb ik me ook al weken zorgen om gemaakt!’

Lekker, eindelijk weer eens echt lachten. Gek mens, die Babette. Normaal ook. Geen geflirt, geen zeikvragen, gewoon een paar biertjes nemen. Zou hij?

‘Wat raad je me aan?’ vroeg hij, ineens baldadig. Ze wees op de uitgebreide sortering achter de bar.

‘Probeer gemberbier, dat is het lekkerste. Dit is de enige tent waar ze dat verkopen.’

Hij was verbaasd over de smaak, zoet, pittig, prikkelend. Blijmoedig bedankte hij Babette voor de tip, maar zei wijselijk niets over zijn afspraken met Theo. Eén biertje moest toch kunnen? Babette stroomde over van de argumenten vóór: ‘Bier zit vol met B-vitaminen, zoals niacine, pantotheenzuur, foliumzuur, riboflavine en B6 en B12. Wist je niet, hè?’

Hij gaf het dramatisch gebarend ruiterslijk toe: ‘Ik weet te weinig want ik weet niet veel.’

Babette had haar glas al leeg en wenkte de barman om een nieuw. ‘Oudere vrouwen zoals ik moeten meer op hun mentale functies letten en ik las dat een biertje per dag ook het risico op Alzheimer vermindert.’

Gerard wees op haar tweede glas: ‘En van meer word je elke dag slimmer?’

‘Je moet niks overdrijven,’ zei ze gedecideerd. ‘Ik heb ook geen zin in gedoe met de politie als ik word aangehouden. Nou, wil je de foto’s zien?’

Het was ongeveer wat hij zich had voorgesteld en beter. Twee oude gebouwen, beetje vervallen, maar min of meer opgeknapt. Zij woonde met een vriendin in het ene huis, ze verhuurden het andere. Soms gaven internationale therapeuten er workshops, meditaties, didgeridoo spelen, tantra en nog zo wat. Een enorme moestuin leverde groenten, kruiden en fruit. Achter een weiland met pony's stroomde een riviertje.

‘Eigenlijk wilden we er een soort dam in leggen, zodat er een klein meertje kan ontstaan, maar dat is wel erg veel werk.’

Gerard voelde een golf van inspiratie omhoog borrelen, hij zag het al helemaal voor zich: goed uitrekenen, steen uit de rivier zelf verzamelen, steiger bouwen, God, hij zou zichzelf perfect bezig kunnen houden drie weken.

‘Laten we agenda's trekken,’ zei hij enthousiast. ‘Wanneer kan ik komen?’

Babette deed makkelijk: ‘Het logeerhuis is leeg en het is nog best aardig weer nu. Ik ga zelf morgen al terug met de auto, want ik moet een workshop voorbereiden, die we daar over een tijdje geven. Maar jij kunt elke maandag goedkoop vliegen met Tarom Airlines, retour is tweehonderdzes euro of zo.’

Hoeveel vakantiedagen had hij, wat kon hij maximaal ritselen? Wat zou Angela doen als ze het zou horen of merken? Hij moest nog even naar Nootdorp, naar hun appartement. Een paar nuttige spullen halen. En twee kostuums en sportschoenen. De *Witch* zou het vast merken dat hij geweest was. Het type dat een papiertje tussen de voordeur klemt, als ze weg gaat. Nou ja, zijn besluit was genomen. Ik gun iedereen zijn eigen lijden, dacht hij. Een nuttige zin van Theo.

‘*Romania, here I come,*’ zong hij zacht.

(28)

KAPSALON

Angela was op weg naar de kapper. In momenten van wanhoop was dat altijd haar noodmaatregel geweest. Je image veranderen. Haar kort, kleurtje, permanent of staartjes. En dan een andere garderobe. Dat had ze gedaan toen ze bij haar ouders weg ging en het had haar er na Robert door heen gehaald.

Ik ben heus niet alleen dat zeikwif op de bank naast Gerard, dacht

ze. Ik weet waarom ik in deze wereld geboren ben. Ik ben leuk en slim. Ik zie er goed uit. Er kijken mannen naar me. Wel of niet Pauli bellen?

Hij had haar zijn kaartje gegeven. Wat een *hot shot* was dat. Ze had wat van hem tegood qua orgasme. Even aarzelde ze. Ze had thuis twee keer gemasturbeerd met de hardste straal van de douchekop en al die tijd aan de pik van Pauli in haar mond gedacht. Nadat ze klaargekomen was, waste ze haar haar in een poging om Pauli minstens uit haar hoofd te krijgen. Naar, kritisch stemmetje. Stomme manoeuvre op dat feestje! Hoe haal je het in je dronken kop? De partner van je buurvrouw! Dat wordt stressen hier. Denk na, mens. Dat moet de eerste en de laatste keer blijven. Moet er niet aan denken dat hij iets tegen Gerard zegt! Pijpen nota bene. Ik wil niet ergens stiekem pijpen. Ik wil gewoon in een eerlijk bed een behoorlijke wip.

Ze voelde best wel dat de erotische charme van Pauli van het onbetrouwbare soort was dat hij naar believen als een staande schemerlamp aan en uit kon knippen. Maar toch? Toch één keer een wipje maken in een motel?

Maar God, als Gerard morgen al met hangende pootjes op de stoep staat? Het was een deprimerende gedachte. Bijna overmoedig besloot ze iets: Als Geer komt, doe ik gewoon de deur dicht. Het is genoeg geweest. Ik ben meer blij dat er een eind aan gekomen is, dan dat ik me verdrietig voel. Ik heb tenminste Rakker nog voor een beetje gezelschap.

Er schoof ter correctie van haar tijdelijke illusie helaas ook een ander beeld voor haar geestesoog: Rakker die haar zwarte winterjas van de kapstok getrokken had, de bontkraag aan flarden gebeten, overal zaten verticale scheurtjes van zijn pootklauwen. Ze moest even slikken. Ze zag zichzelf ook weer achter hem aan hollen, doodsbang voor een ongeluk als het beest weer een kat achterna moest zitten aan de overkant van de straat. Rakker? Rakker leuk gezelschap? Ze moest een daad gaan stellen, verantwoordelijkheid nemen voor haar eigen levensgeluk.

Bij de kapper had ze tijd genoeg om Hondentrainingen Den Haag op internet op te zoeken. Het is dit of het asiel, Rakkertje, dacht ze. Had

die Wies wel helemaal gelijk gekregen. Ze stond even stil bij een raar gevoel in haar buik. Eigenlijk een valse streek om Wies d'r vriendje te versieren... Het was in wezen een aardige vrouw. Misschien moest ze het omgekeerde doen, Wies juist vertellen wat een gladjanus die Pauli was. Maar dan zou Pauli natuurlijk zichzelf gaan verdedigen, bijzonderheden geven over haar aandeel in de flirtation. Fout, fout, fout. Dus? Pauli voortaan negeren? Er kwam wel erg veel tegelijk op haar pad. Natuurlijk het effect van Pluto vierkant Uranus, dacht ze. Maar ik ga mee op mijn innerlijke stroom en ik mag zijn zoals ik ben.

De kapster klopte op de grote stoel: 'Als u zo ver bent, dan ben ik het ook mevrouw.'

Terwijl Angela ontspande met de warme handen in haar net gewassen haar, moest ze toch alsmaar aan Pauli denken.

Foute vent, hield ze zichzelf voor. Foute vent. Maar wel een vènt!

(29)

GOEDE VRAGEN

Gerard had zijn E-ticket geprint en zijn koffer gepakt. Straks met de trein naar Schiphol en vanavond eten in Roemenië. Het nieuwe leven. Impulsief reed hij even naar het strand van Kijkduin.

Uitwaaien. Dingen loslaten in de wind en in de zon. Na een wandeling van een uur trok hem de honger naar een terras. Toeval? Daar zat Mieke met gesloten ogen in de zon met een dekentje over haar knieën en alle stoelen vrij in haar buurt.

'Wil je met me lunchen?' vroeg hij, terwijl hij voorzichtig aan haar tafeltje ging zitten. Ze deed niet ineens haar ogen open.

'Aha, de man uit het café, de maat van onze foute vriend. Voel je vrij.'

Terwijl ze aten en Radlers dronken, maakten ze in een razend tempo kennis. Goede vragen lokken goede antwoorden uit, dacht Gerard.

Ongemerkt had hij al van alles over zijn jeugd verteld.

'Het is zuur leven met een moeder die je weinig van je begrijpt, die je onderhuids minacht. Je gaat je uitsloven om toch erkenning te krijgen.'

'Je zegt steeds Je als je over jezelf praat. Is jouw ik iemand anders dan die Je?'

Mieke hield haar hoofd een beetje schuin. Grappig. Echte aandacht.

Gerard voelde zich beetje bij beetje open gaan en daardoor beseftte hij pijnlijk dat iets in hem enorm was afgesloten.

‘Je hebt gelijk. Ik ga er op letten.’

‘Mooi. Maar wat drijft je in je leven?’

Gerard haalde diep adem: ‘Elke mens wil iets unieks van zichzelf achterlaten. Als ik het geduld had om te schrijven, dan was een boek ideaal geweest. Ik kan hooguit een statement maken met een onorthodoxe zin op mijn grafsteen. Ja, ach, daar heb ik wel over nagedacht, hoor. Zoiets als: Hij heeft de dood overwonnen, hij leeft onder u. Dat klinkt mysterieus, ook een beetje als een verwijzing naar Jezus en het lijkt dan net of ik vast in reïncarnatie heb geloofd.’

‘Dat is niet zo?’

‘De zin van het leven is een onverklaarbaar mysterie, dit kan, dat kan. Er is vast geen Ene, Heilige Weg naar Rome, geen ene waarheid.’

De serveerster kwam vragen of alles gesmaakt had. Gerard wendde zich gezicht naar haar toe en siste: ‘Niet echt maar ik betaal het wel. Voor deze keer.’

Het meisje schrok: ‘Wat mankeerde er aan, meneer?’

‘Niks en alles,’ zei Gerard. ‘Ik ben gewoon in een akelig humeur. Eenzaam, geflipt en dan wil ik op iets afreageren. Op die harde, drooggebakken patatten bijvoorbeeld en dat ik er maar één klerezakje mayonaise bij kreeg.’

‘U had er altijd meer kunnen vragen, meneer,’ antwoordde het meisje gepikeerd.

‘Trek het je niet aan. Ik geef je toch wel tip,’ monkelde Gerard, de hele tijd bewust van de verbijstering van Mieke aan zijn andere kant. De serveerster boog blij weg, toen haar een andere klant wenkte.

‘O jee, o jee, wat bijt jij van je af,’ zei Mieke. Haar gezicht was open en eerlijk, een glimmend natte, lieve mond, die zachte dingen zei over harde waarheden.

‘Ik voel me een onmens,’ bekende Gerard. ‘Dubbel. Enerzijds aardig, anderzijds een geïrriteerde kloothommel. Zo vreselijk niet mezelf. Een en al reactie, niks voldoende doordacht. Ik schaam mezelf voor jou en voor dat meisje. Ik bedoel, ik voel me beschaamd dat jullie mij zo zien en dat ik het niet kan inhouden. Ik voel me aan de ene kant enorm bevrijd en blij, aan de andere kant ben ik stroef en nukkig. Ik wil juist helemaal niet depri overkomen.’

Ja, als je niet te vroeg sterft, heb je de tijd van je leven, haha. Ik lach wel, maar ik ben niet blij.'

'Toch ben je ergens heel grappig,' troostte Mieke. 'Je kijkt ook wel eerlijk naar je eigen gedrag. Dat vind ik dan weer de moeite waard. Ik geloof niet dat je van nature een knorrepot bent, je bent eventjes ontspoord. Maar een crisis is mooi. Juist dan gaan mensen over hun bestemming nadenken, over de zin van hun bestaan.'

'Ben jij er uit?' vroeg Gerard. Er ontstond een glimlach rond zijn mond. Dat zo'n vrouw gewoon kon relativiseren! Dat ze geen ergernis voelde over zijn gezeik. Angela had hem al bijna de deur uit geschopt als hij daar iets van dit soort humeurigheid had laten zien. Mieke lachte breed terug.

'Ik geloof. Ik geloof in God, in engelen, in bidden, je gemoed legen in gesprek met God. Ik biecht hardop, thuis, op de fiets. Ik praat met Hem, met al die goddelijke wezens om me heen. Ik ben hier om te leren. Om verbinding te maken met anderen, om te genieten. Hier en nu geniet ik van het laatste restje van dit voortreffelijke roomsausje met dille over deze perfecte sliptongetjes. En ik geniet van jouw directe echtheid. Bijzondere man ben je.'

Op de glazen schuttingrand vlogen twee kauwtjes aan. Scheve kopjes, speurend naar harde drooggebakken patatten. In een opwelling gooide Gerard twee dode, bruingele aanstootgevertjes van zijn bord op een lege tafel verderop. De kauwtjes doken er op af. Ieder meteen een eigen stuk, geen gesteggel over wie de die dikste mocht hebben. Zeker broertjes, dacht Gerard. Ik leid af. Ik leid godver de godver de boel af van dat ik hier een compliment krijg. 'Sorry,' zei hij gauw, 'ik ben geen compliment meer gewend. Als ik me niet zo vreemd voelde, had ik je vast gevraagd of je misschien zin in seks met mij zou hebben. Ik bedoel, als ik ook een behoorlijk huis had gehad om je mee naar toe te nemen.'

Mieke schudde langzaam haar hoofd, terwijl ze nog meer patat naar nog meer alerte vogels wierp.

'Gerard, Gerard, ik ben nergens op uit, man. En jij al helemaal niet. Vind gewoon een beetje vrede met jezelf. Accepteren dan de dingen zijn zoals ze zijn. Vertrouwen op de grote goedheid achter dit hele toneelstuk dat Menselijk Leven heet.'

Op dat moment liep de serveerster met een dikke frons terug naar hun tafel.

‘Het is absoluut niet de bedoeling dat u hier de vogels voert. Als we dat goed vinden, wordt dit terras elke dag verder vol gescheten.’

Mieke stond op.

‘Kom mee, Gerard. Genoeg is genoeg. En we betalen het niet ook.’ Gedecideerd stapte ze naar de terrasdeur. De serveerster keek alsof ze het in Keulen hoorde donderen, terwijl je aan alles kon merken dat het Kijkduin was. Gerard grijnsde breed maar bezat genoeg tegenwoordigheid van geest om snel twee biljetten van twintig euro naar het meisje te werpen, terwijl hij achter Mieke aan stapte. Die liep hardop te lachen.

‘Wat was dat heerlijk om eens te zeggen,’ hinnikte ze. ‘Ik dacht er al aan toen jij tegen haar grauwde dat je voor deze ene keer ging betalen!’

Ze namen opgewekt afscheid op het parkeerterrein voor de boulevard.

‘Bel me maar eens voor een massage, als je terug bent uit Roemenië,’ bood ze enthousiast aan. Dat zou nog flink lang duren, heel flink lang, maar dat wisten ze toen nog niet.

(30)

ROEMENIE

Een jonge, gebruide taxichauffeur, een zwarte snor onder een scherpe haakneus, oud tweed jasje, pikte Gerard met een bordje op bij de uitgang van de luchthaven van Boekarest. Dat had Babette piekfijn geregeld voor hem. De jongeman reed routineus zijn zilverkleurige Dacia Logan het vliegveldterrein af. Mooie auto, veel ruimte, stationcar. Met ‘*Good car?*’ probeerde Gerard enig contact op te bouwen. Hoewel hij zelf direct de autogordel vastklikte, viel het hem op dat de chauffeur dat niet deed. Hij wees: ‘*No belt?*’ ‘*Only for bad drivers,*’ kreeg hij als antwoord. ‘*I drive when was ten years.*’

Zo, zo, auto leren rijden op je tiende? Op wat voor soort wegen dan wel? De hoofdwegen waren al belabberd; hoe zou dat in het binnenland zijn? Soms reed er ook rustig een boerenkar met paarden voor hen uit. Of staken er oude vrouwtjes met hoge takkenbossen op hun rug gebonden de weg over alsof het géén Rijksweg was. De kerel sprak moeizaam Engels, maar nog slechter Duits. Na een uur waren ze toch min of meer aan elkaars accent gewend. Zo nu en dan

vertelde Mehmet wat over zichzelf. Nette moslimfamilie, thuis altijd goedkoop eten, alles moest goed gekauwd worden, dan kon je er toch de maximale voeding uithalen. Ze hielden vier paarden, verhuurden die aan toeristen. Zodra een veulen eenmaal goed bruikbaar werd voor het werk en de merrie te oud, at de familie het dier op, als zij tenminste niet behoorlijk verkocht kon worden.

Gerard begreep dat er veel etnische bevolkingsgroepen leefden met flink verschillende culturen. Hongaren, Turken, Russen, zigeuners, een eeuwig onrustige smeltkroes. Mehmet's familie had uiterst slechte tijden meegemaakt onder hun communistische, krankzinnige dictator.

'Frica, foame, frig,' legde hij uit in het Roemeens. Angst, honger, kou. Angst voor de geheime diensten, instorting van de lokale economische situatie en bar slechte huisvesting. De taal leek vaag op Italiaans, maar dan met een houterig Nederlands accent.

Op de kaart leek hun bestemming in het midden van het land niet zo ver weg, maar de slecht onderhouden wegen maakten er echter een barre tocht van. Soms remde Mehmet maar net op tijd voor een groep straathonden die op de weg liepen.

'Honden hier overal,' legde hij uit. *'Als wolven, geen huis. Veel lawaai in de nacht.'*

Fijn, zo'n groep blaffende zwervhonden 's nachts op de weg. Zou je je als voetganger niet veilig bij voelen. Mehmet was er makkelijk in: *'Groot stenen, één hand gooien, één hand nog steen houd. Dan begrijpen zij gevaar.'*

De armoede was heel zichtbaar hoewel men er niet bijzonder onder leek te lijden. Langs de weg stonden niet zelden nog huisjes van leem met grote kieren, kapotte deuren en dichtgetimmerde of afgeplakte ramen. Biggetjes, geiten, kippen, soms kalkoenen op het erf. Een graatmagere hond aan een ketting buiten, zeer gelukkig met wel drie keer in de week eten.

'Geen gas, geen water,' wees Mehmet. Gerard noteerde dat ondertussen veel huisjes wel een tv-en internetschotel op het dak had staan. Even bizar waren de jonge boeren of schaapherders in de velden die met een GSM liepen te telefoneren.

Alles is relatief, bedacht Gerard. Hij maakte een foto van een kleine jongen die op een helling een paar schapen hoedde. Het ventje deed

direct beleefd zijn hoedje af. Zijn moeder deed even verder haar was in een stromende beek, vlak naast het voorbij razende verkeer. De reis werd griezeliger toen het begon te regenen. Gerard werd vrij zenuwachtig van het zo nu en dan slippen van de taxi. Er liep een behoorlijk diep ravijn langs zijn kant van de auto, van vangrails hadden ze hier kennelijk nog nooit gehoord. Ook moest hij erg wennen aan de algemene suïcidale rijstijl van de meeste Roemenen: plankgas passeren en continue lichtsignalen geven aan de gefrustreerde tegenliggers. Naast oeroude oude Trabantjes of Zastava's dwongen ook landbouwtractors en langzaam rijdende, overbeladen vrachtwagens tot meer dan gewone voorzichtigheid. Dàt leek echter niet bepaald Mehmet's natuur. Na diverse adembenemende momenten hield Gerard het niet meer uit.

Tijd voor een pauze in deze cursus Overleven Door Onthechten, dacht hij gestrest. Hij gebaarde: Stoppen? Iets eten? Gelukkig knikte Mehmet. Goeie kerel eigenlijk. Een paar kilometer verderop was een zanderige afslag. Een dorp met een onuitspreekbare naam, die Mehmet uitsprak op een manier die de letters op het naambord aan het begin op geen enkele manier meer herkenbaar maakte. Vischeneschesjatchi, zoiets.

Er was één kerk, één winkel en ook maar één snackbarachtige uitspanning. Een langgerekt donkerbruin, rokerig café met tl-licht. Hard televisiegeluid met beelden van boze agenten en wegversperringen voor asielzoekers. Vier dikke mannen in corduroy werkjasjes zaten vlakbij de tv te kaarten, maar ze besteedden geen enkele aandacht aan de vertoonde catastrofes in hun land. Bij de voordeur zaten een paar aangeschoten kerels in een niet thuis te brengen uniform te ruziën, er was één vrouw aanwezig, achter de bar. In een hoek nam hij nog twee obsessieve flipperaars waar, vloekend, duwend en rammend op hun oeroude kasten. Mehmet nam een glas witte wijn tot Gerards verbazing, met zijn handen vragend wat zijn passagier wilde drinken. Geen wijn, nee. Op vakantie wilde hij absoluut niet aan Angela en haar gewoonten denken. Bier? Gezond met riboflavine en zo? Nee, nee. Van de tafel met de dikke mannen kwam een bekend luchtje tussen het zweet en de sigaretten op hem af, een soort brandewijn? Hij wees op de

kleine glaasjes op hun tafel. De bardame begreep het al:
'Vrotesjschimodah!'

Vooruit maar. Hij hoopte maar dat het alleen háár vingerafdrukken waren aan de buitenkant van het vettige glaasje maar de smaak was top. Een kruidenbrandewijn.

'Van hier,' gebaarde de vrouw. Lokaal gestookt, niet verkeerd. Helemaal niet. Hij wees ook naar het bord van één van de eters, waarin hij kip herkende. Ook Mehmet had daar trek in. Het eten kwam binnen tien minuten alsof het zo uit een op het fornuis sudderende pan opgeschept kon worden. Met veertien kleine nipjes was het glaasje brandewijn leeg. Hij wees op het lege glas en suggereerde een tweede. De vrouw keek zo gelukkig alsof hij haar ten huwelijk had gevraagd: Natuurlijk! Ze riep iets de kroeg in en de meeste mensen lachten. Hij keek naar Mehmet om een vertaling, maar die stond druk te praten met de flipperaars. '*So far so good,*' dacht hij, maar daar had hij zich misrekend.

(31)

JOYRIDING

Gerard gebruikte de wc achterin het café maar had daar onmiddellijk spijt van. Uiterst behoedzaam bleef hij voorovergebogen boven de wc-pot hangen zonder de vieze, bespatte ruwhouten bril aan te raken. Het was lastig om zijn kont af te vegen in die houding maar het lukte aardig. Vanavond een zorgvuldige douche, nam hij zich voor.

Mehmet was al weg, de kaartende bezoekers ook. De bardame wenkte hem plots met onverstaanbare verlangens. Geld begreep hij. Hij rekende af met het enige wat hij had: euro's. Tien euro, nee, kleiner had hij niet, maar zo te zien had ze geen behoefte om hem nog wisselgeld terug te geven. Was het te weinig dan? Toen ze vragend bleef kijken, legde hij nog een biljet van vijf euro in haar uitgestoken hand. Dat moest het toch kunnen doen? Hij had natuurlijke Roemeense lei moeten wisselen op het vliegveld! Vier voor een euro, zoiets. Twee keer kip met rijst, vier drankjes? 'Roemenië is achterlijk goedkoop, zeker het binnenland,' had Babette nog nadrukkelijk gezegd als aanprijzing. Ho, hier hadden ze

natuurlijk het beeld van de rijke buitenlanders met vette vakantieplannen. De statische houding van de barjuf ergerde hem en impulsief borg hij zijn portefeuille op.

Genoeg is genoeg, dacht hij en draaide zich om naar de deur. De vrouw schreeuwde iets naar het verwachtingsvolle publiek en op dat signaal sprongen de mannen in de uniformen recht overeind, positie innemend bij de deur. Inwendig vloekte hij. Waar was Mehmet!

Godver! Het werd stil. Met een knalrode kop trok hij opnieuw zijn portefeuille. Nog een biljet van een tientje! Het bleef doodstil. Snel had hij gezien dat er in het biljettenvak nog slechts briefjes van twintig en vijftig zaten.

‘An-me-nooit-niet,’ zei hij hardop en hij stopte de portefeuille terug. Met zijn handen en vingers gebaarde hij: 2 keer eten, 4 keer drinken, 25 euro= 100 lei!

‘Finish! Genug! Basta!’

Hij liep de paar passen terug naar de bar en herhaalde de tekst voor de hebzuchtige vrouw. Hij schoof het extra tientje onder een leeg bierglas. Even flitste het door hem heen om het glas te pakken en het kapot te slaan op de bar als een wapen, maar direct realiseerde hij zich hoe fout dat kon uitpakken. Bij de flipperkasten klonk een vrolijke jonge stem in een soort opera-Italiaans en de spanning brak direct. Er werd vet gelachen en de uniformmannen gingen weer zitten. Gerard beende naar de uitgang en smiet de deur met een klap dicht. De regen was gestopt. Maar waar hij ook keek, de taxi was nergens te zien.

Godverdegloeiende godver. Hij begon te rennen. Hij moest hier weg. Liften op de hoofdweg? *Fucking hell!* Het hele eind naar de afslag was zeker vijf kilometer. Het zweet gutste van hem af. Ineens zag hij een klein figuurtje rennen, een halve kilometer voor hem uit. Mehmet? Hij schreeuwde zijn frustraties uit: '*Goddamned, Mehmet!*' De ander bleef staan en wuifde hem dringend naderbij, zelf zijn snelheid minderend. Vijf minuten later renden ze naast elkaar.

'Wat is er aan de hand?' hijgde Gerard over zijn toeren.

'Mannen steelden mijn taxi,' bracht Mehmet er uit. 'Maar gaan niet ver!'

Hij bleef rennen en niet beter wetend, rende Gerard met hem mee. Zijn mentale vermogens werkten op volle toeren. De reisverzekering bij Ditzo, hij had, stom, stom, geen polis meegenomen. Bestond er wel een polis? Waar lag die dan? Iets in een Outlookmail? Moest hij aangifte doen op een politiebureau? Hoe kwamen ze hier ooit weg? Waarom had Mehmet zijn auto niet fatsoenlijk afgesloten? Deed iedereen hier zo makkelijk? Of jatten die Roemenen niet van elkaar in hetzelfde dorp? Waren ze soms moslims, die honderd jaar geleden rustig je hand afhakten bij dieverij? Oef. Een meter of vijftig voor de oprit naar de grote weg stond de taxi geparkeerd. De sleutel zat in het slot. Ongerust inspecteerden ze de bagageruimte en de achterbank. De koffer lag er nog.

'*They motherfuckers go easy to their home,*' hijgde Mehmet. '*They no walking, but now we walking.*'

Het was een soort grap, begreep Gerard. Joyriding door een paar bezoekers van het café. Hij kon er niet om lachen en Mehmet ook niet.

De hoofdweg zat vol kuilen waar Mehmet knap omheen laveerde. Elke zijweg was direct zand, soms verhard met grind. Toeristisch gezien was het echter geen verkeerd land, dacht Gerard, als je op het natuurschoon lette. Groene dalen, veel bos, overal oeroude boerderijen. Hij zag er vooral oude mensen aan het werk.

'Jonge mens verhuis naar stad,' legde Mehmet uit. Alle vrouwen die Gerard zag, droegen een hoofddoekje. Was iedereen hier moslim? Moest klederdracht zijn, net zo goed als alle mannen gore oude wollen vesten droegen onder een nog ouder colbert. Soms bemerkte hij een vierkante Astrakan bontmuts op een gerimpeld en verweerd hoofd.

Toen hij in de verte mooi donkerblauw geverfde boerderijen zag met groepjes mensen ervoor, gebaarde hij naar de taxichauffeur om vaart te minderen. Er werd muziek gemaakt, violen, accordeon, de mannen dansten met elkaar en de vrouwen ook, een eindje verderop. Alle oude vrouwen liepen onveranderlijk in het zwart. Hij herkende de Griekse gewoonte dat de vrouwen een jaar in de rouw moesten blijven vanwege een dood familielid en die oudjes hadden veel doden van hun eigen leeftijd te betreuren natuurlijk. Zo kwam je na je vijftigste nooit meer uit het zwart. Veel jonge mensen droegen echter kleurige kostuums, veel rood en groen, vrouwen met linten in hun haar, trots op hun beeldschone kindertjes. Het viel hem op dat alle mogelijke kleuren haar aanwezig waren.

‘Een smeltkroes van genen’ herinnerde hij zich uit een stukje op internet. De handel bleef floreren ook tijdens het feestje want langs de kant van de weg stond een groot bord met een getekende maïskolf en een pompoen. Iets verder konden reizigers dus pompoensoep kopen. Nieuwsgierig liet Gerard Mehmet stoppen. Er hing aan een ijzeren driepoot een kolossale ketel boven smeulende houtskool en daarin lagen grote maïskolven te smoren. De feestgangers aten ervan, maar voor weinig geld was ook de toevallige automobilist welkom. De soep werd in kommen geserveerd die na gebruik oppervlakkig werden omgespoeld in een emmer. Ook de houten lepels werden met drie, vier tegelijk even heen en weer gehaald in de emmer.

Een koortslip komt hier misschien niet zo veel voor, dacht Gerard maar hij bleef liever aan de veilige kant met een maïskolf. Ook Mehmet koos voor de maïskolf. Gerard gebaarde dat Mehmet moest betalen, zou naderhand wel afrekenen met hem. In een herhaling van het geintje uit het flippercafé had hij absoluut geen trek. Mehmet snapte het gelukkig direct en legde wat muntgeld in de groezelige hand van het bejaarde vrouwtje dat de eetkraam beheerde. Ze lachte dankbaar naar hem. Nog maar twee voortanden bovenin, drie onderin. Tandarts Coens was hier vast meedogenloos langs geweest.

(32)

KOLKEN

Het schemerde al toen de taxi uren later bij het huis van Babette arriveerde. Goddank was het weer droog. Gerard was blij dat hij

veilig was aangekomen. De plek voelde goed aan. Veel bloemen, veel bomen, een enorm weiland met twee pony's. Ergens ver weg beneden aan de glooiende helling was het geluid van een snelstromend riviertje te horen. Babette's vriendin Dolly stond te wijzen op de oprijlaan, parkeren bij het kleine huis. Hij gooide er snel zijn koffer naar binnen, want hij rook de verse koffie al op de veranda van het andere huis. Dolly had iets leuks, ronde vormen, grappige mond, wipneus. Vliegeniersjack, sportbroek met laarzen er onder. Stoer. Mehmet beschreef lacherig de reis in het Roemeens, tenminste zo nu en dan ving Gerard een bekend woord op. Joyriding op zijn Italiaans uitgesproken. Wel ja, achteraf kon je om alles lachen. Babette zuchtte: 'Het verkeer is hier toch wel minder agressief geworden. Tien jaar geleden kon je nog goed zien wie het rijbewijs gekocht had en wie het legaal gekregen had.'

Er was soep en brood. Mehmet viel er hongerig op aan, Gerard zat onbestemd verlangend door het verandaraam te kijken naar de drankuitstalling in een ouderwetse keukenkast. Achter de glazen deurtjes lonkten diverse bekende merken hem toe. Babette ving zijn blik op.

'Ben jij meer toe aan een borrel?'

Hij wilde net knikken toen zijn Hoger Zelf intervenieerde: 'Moest ik maar niet doen. Ik las in het vliegtuig dat als je zuipt, je zes keer zoveel kans hebt op mondkanker, meer kans op darmkanker. En leverkanker natuurlijk. Ik ben net een tijdje opgehouden met drinken.'

Babette en Dolly lachten tegelijk.

'Wij ook. Wij houden elke week wel een paar dagen op.'

Hij lachte mee en bewoog naar het aanrecht, waar op een Butagasfornuis de soep lekker stond te geuren.

'Beter zo,' verklaarde hij op iets plechtige toon.

'We kunnen hem maar beter bezigheden buitenshuis geven de komende weken,' grijnsde Dolly. 'Anders komt hij toch weer verslaafd thuis.'

'Ga jij een mooi dammetje leggen in de rivier?' vroeg Babette alsof ze zijn gedachten al eerder had gelezen. Gerard knikte overtuigend.

'Kwam ik daar niet voor?'

Het begin was lastig en zwaar, vooral het verplaatsen van stenen uit de rivier naar de plaats waar hij de dam had gepland. Hij had een

ambitieuze tekening gemaakt, die zijn gastvrouwen onmiddellijk imponeerde. Ideeën over een halve boog, twee, misschien drie overlaten, hoe het enorme gewicht van het water beheerst kon worden, ook in de winter en lente als het riviertje veel sneller zou stromen en breder werd. Hij moest een paar keer aan koning Willem Alexander denken, aan diens studie van watermanagement. Zou je in zo'n positie nog ooit zelf de lol kunnen hebben van werken aan zo'n praktisch project? Zijn eigen studie in Delft was ook al zo theoretisch geweest. Maar dit was de top: met hoge laarzen in 20 centimeter water stenen sjouwen.

Ik weet wat ik doe, dacht hij tevreden.

Als klap op de vuurpijl kon hij bij zijn gastvrouwen zijn kennis van kolken etaleren. 's Avonds had hij op internet in de woonkamer van Babette's huis voor de dames gezocht naar voorbeelden van Victor Schauburger's werk, zijn grote voorbeeld. Er was genoeg. 's Mans boeken inspireerden hem al vanaf de eerste bladzijden. Water moet wervelen, bewegen, mineralen opnemen, levend worden, schreef de Oostenrijkse uitvinder. Hij was als boswachter begonnen. Met Schauburgers inspiratie kon dit klusje van Gerard een kunstwerk worden! Babette wilde graag alle kosten betalen. Een lief meertje zou haar vakantiehuis immers enorm in waarde laten stijgen.

Na een paar dagen hard werken aan zijn damproject ervoer Gerard een opvallende verandering. Niet alleen raakte hij wat fout vet kwijt door de intense beweging, maar slapen en eten was echt anders.

Babette verklaarde het meteen.

'Je leeft hier in de natuur, 's avonds wordt het volledig donker, er is geen ander geluid dan de natuur. Jij bent altijd stadstress gewend, herrie en verkeer. Waar jij woont, is de lucht 's nachts oranje van het kunstlicht van de tomatenkassen in het Westland. En er is altijd en overal straling. Wifi overal, in alle appartementen om je heen, een half miljoen stralende telefoons om je heen, een GSM-mast aan de overkant. En dan je business, je werkvloerstress. Dat ben je hier allemaal kwijt.'

Toen hij er op ging letten, moet hij haar conclusie volkomen beamen.

Wil ik wel terug naar Den Haag, naar Van Ooijen? dacht hij. Van mijn spaargeld kan ik hier jaren onbekommerd leven... Terug naar Angela wil ik in elk geval niet.

Een paar keer in de eerste week checkte hij zijn mail. Geen bericht (goed bericht) van Angela.

Zijn gastvrouwen informeerden zo nu en dan naar zijn vorderingen. Er werden grappen gemaakt vooral als er drank op tafel kwam. Het viel hem op dat de volle fles Bokma jenever, die hij de eerste dag in de keukenkast had zien staan, na een week leeg was. Er ging ook nogal wat wijn door. Met weinig moeite kon hij de verleiding weerstaan. Door het harde werk in de rivier was hij 's avonds doodmoe en lag hij meestal om negen uur in bed. Heerlijk. Voldaan. In zijn mail vond hij aan het begin van de tweede week twee obscure berichten van Angela: kwaad en teleurgesteld. Ze had via iemand bij Van Ooijen gehoord dat hij in Roemenië zat. *'Eeuwig vluchten, Geer?'* Verder bleef ze zakelijk, ze zocht naar een ander huis. Had de huur van het appartement al opgezegd: *'Terug komen is er dus niet meer bij!'*

Nee, dat had hij ook zo in gedachten. Haar laatste mailtje was kort en triomfantelijk: *'Ik ben zelf ook aan een nieuwe toekomst begonnen!'*

Grappig, hij kreeg meteen een beeld van Angela die nieuw sexy ondergoed droeg. Had ze maar meteen een nieuwe lover opgedoken? Hij zelf had een paar keer belangstellend naar Dolly gekeken, maar dan ging zij onmiddellijk druk praten over haar Roemeense vriend, die gitarist in een bekende band bleek te zijn. Prima. Een duidelijk signaal. Was hij al werkelijk toe aan iets? Ach, er was afleiding zat. De weerberichten waren goed en de volgende dag kon hij weer lekker een stukje rivieroever uitgraven tot de stevige rotsbodem en daar een mooi steigertje timmeren. Hout zat. Binnen een week of twee zou er een waterparadijs kunnen liggen. De dagen vlogen voorbij. 's Morgens er vroeg uit, fiks ontbijten, meestal alleen, want de dames waren van het uitslaaptype. Of ze hadden misschien wat moeite met hun kater? Het maakte hem allemaal niet uit. Hij nam brood, kaas, sla en olijven mee voor de lunch en at dat dan op in het gras, terwijl hij naar zijn vorderingen keek.

Op een zonnige middag was het zover. Gerards handen waren nat, vuil en koud, zijn voeten in zijn laarzen zweterig, maar zijn hart klopte luid in zijn borst. Klaar! De dam was klaar. Perfect. Nadat hij de laatste overloop had dichtgegooid, was het water in een snel

tempo gaan stijgen. Hij schatte in dat het twintig tot vierentwintig uur zou duren voordat het geplande gebied tussen de steile oevers onder water zou staan. De rivier zou dan verder over de stenen waterval gaan stromen in de kolken die hij met cement had aangelegd. Wat een plek om te vissen! Forel had hij gezien. Wat zou er nog meer zwemmen? Daar was hij geen ogenblik mee bezig geweest. Hij was in de eerste plaats de bouwer, de graver, de architect.

Zijn ingewanden knorden. Hij had geen idee van tijd en ook niet gehad. Een snelle blik op de stand van de zon meldde klip en klaar: Etenstijd! Terwijl hij langs het steile lange pad omhoog klom naar het woonhuis, keek hij nog eens om. In bijna drie weken had hij toch maar mooi een magistraal waterwerk gecreëerd. Gerard grijsde breed. Klaar! Postuum zou zijn leermeester Victor Schauburger staan applaudiseren.

Intens gelukkig bezag Gerard het kronkelende riviertje, dat in zijn loop tussen de twee steile oevers nu gedwongen werd naar een onnatuurlijk maar schitterend bedacht verval: een stenen dam van wel vijftien meter lang. Aan beide kanten stroomde het water omlaag in vijf druppelvormige bassins, waar het water in kon kolken.

‘Hallo God! Het is prachtig,’ schreeuwde hij naar de blauwe lucht. ‘Ik ben een genie!’

(33)

TANTRA

Het was druk met auto's op het terrein. Er reed net een bus weg, achter een auto met Roemeense kentekenplaten aan. Achter de schuur was een dure, grote, Oostenrijkse Opel geparkeerd, naast een oude, gele Volkswagen met een Deens nummerbord. Er klonk opzweepende soulmuziek uit het woonhuis. Shit. Een feest? Nee, workshopdeelnemers natuurlijk. Hij was het helemaal vergeten. Vrijdagavond. Wat was het ook al weer?

Op het stukje gras voor het grote huis stond een prijzige Fiat Ducato Camper. Een 2.3 Giottiline. Hij keek naar het fraaie interieur, dubbele slaappleatsen, een 130 pk motor. Dàt zou hij zelf ooit moeten aanschaffen. Jezus, vogelvrij zijn, wereldreizen maken.

Liftende meiden meenemen. Trio's achterin. Ho, ho. Hij was meer dan twee weken elke dag in de natuur geweest. Stilte, rust, nauwelijks aan seks gedacht! En nu? Even terug in de beschaving en meteen weer slachtoffer van rondvliegende seksuele fantasieën... Hij schudde zijn hoofd in een kortstondige poging helder te worden in de realiteit. Misschien verwachtte zijn gastvrouw wel dat hij mee zou willen helpen in de keuken. Waarom was Babette hem niet komen halen? Misschien gunde ze hem zijn waterspelhobby wel. Of was ze vooral blij met zijn pogingen om op tijd voor nieuwsgierige andere gasten een meertje beneden te creëren? Hij herinnerde zich dat ze er bij zijn eerste ontmoeting iets over gezegd had.

Boven zijn hoofd schoot een ijsvogeltje weg naar links, soortgenoten oproepen om het verbeterde territorium in te wijden? Hij voelde weer de spierpijn in zijn rug en armen. Hij moest het dit weekend maar een beetje kalm aan doen. Hij had een boek van Osho Rajneesh over mosterdzaad meegenomen op aanraden van Mieke, maar hij was er nog niet toe gekomen. Hij kon in elk geval nu de dames zeggen dat zijn damprojectje klaar was. Ze konden komen kijken en bewonderen. Genoeg gemediteerd op water, cement, hout en steen.

Dolly stond in de keuken geagiteerd te bellen. Toen ze Gerard zag, wenkte ze hem haast bevelend naar zich toe.

‘Jezus, ik was je helemaal vergeten. Goed, dat je weer boven water bent. We hebben je nodig!’

Hij damde haar woordenstroom even in: ‘Ik moet eerst onder de douche, ik ben ijskoud. Het meertje loopt vol!’

Ze keek alsof dat het laatste was wat haar kon interesseren en kort voelde hij zich teleurgesteld.

‘Ja, ja, ook leuk,’ zei ze, ‘maar ik heb even een ander probleem. Er komt iemand niet opdagen voor de training. Jij moet invallen.’

Gerard had zich al half omgedraaid, op weg naar de badkamer, toen hem iets daagde: ‘Fuck, dit is de vrijdag van de Tantra-groep?’

Dolly knikte.

‘Het is je geluksdag. Tenminste, als je wilt. Dit is echt niet het gemiddelde cursusje Leuker Omgaan Met Seks. We hebben namelijk twee toptrainers uit Poona, uit die club van Osho. Dat zegt je toch wel wat? We hebben zeven mannen en acht vrouwen. En er moet in koppels gewerkt worden.’

Hij keek raar zuinig: ‘Ik weet niet of ik daar wel zin in heb.’

‘Stom van je,’ zei ze gedecideerd. ‘Zo’n kans krijg je nooit meer. Die mannen betalen hier bijna anderhalfduizend euro voor, weet je dat? En jij doet mee voor noppo. Het is een heel geavanceerd programma en jij bent te stom om te snappen wat je mist? Heb je recent een Aids-test gedaan? Of ben je bloeddonor misschien? Geen SOA onder de leden?’

Gerard haalde een paar keer diep adem. Toen zei hij naar waarheid: ‘Ik kom net uit een relatie van tien jaar. Nooit een ander gehad en zij ook niet. Is dat betrouwbaar genoeg?’

Dolly knikte.

‘Vooruit maar. Ga maar onder de douche en eerst eten. De deelnemers zitten allemaal aan de soep en de broodjes. Om half negen vanavond is er een kennismakingsrondje. Tegen die tijd ben je vast weer bij je verstand gekomen.’

Gerard schuifelde in een lichte verwarring de bijkeuken in. Er stond een lange donkerharige vrouw een appel te schillen. Flink opgemaakt, beetje aan de platte kant maar niet lelijk.

‘Hi,’ groette ze. ‘*Last but not least?*’

Hij knikte.

De laatsten zullen de eerste zijn’ dacht hij maar zo snel had hij geen Engelse vertaling van deze Bijbeltekst voorradig. Hij stak wat knullig een hand op.

Waar begin ik aan? Ja hoor, tantra. Heb ik lang geleden een boek over gelezen. Die Osho Rajneesh heeft er toch ook een boek over geschreven? En was die groepsleidster ook niet een schrijfster?

Babette had er net in het begin van zijn verblijf iets over gezegd.

‘Een Italiaanse *hot shot*. Die kan elke vent klaar kijken!’

Die dame had de een of andere filmster als medebegeleider meegenomen. Hij breed en gebruind, zij slank, met een weelderige zwarte krullenkop en een mooie brede mond. Gerard zag ze door het keukenraam staan zoenen. Ideaal plaatje. Het liefdespaar van de eeuw.

(34)

TRAINING

Om half negen schoven de acht mannen en acht vrouwen aan bij het open haardvuur. Sommigen hadden al kennis gemaakt met elkaar in de tuin of binnen, anderen keken wat onwennig rond.

‘Houd het kort,’ had Deva Martinia, de Italiaanse groepsleidster, inderdaad heel sexy in een nauwsluitende oranje jurk, gezegd over het introductierondje. Sommige deelnemers presenteerden zichzelf in tien zinnen, anderen maakten er een sollicitatiegesprek van tien minuten van.

Gerard was zo nerveus dat hij een kortheidsrecord vestigde:

‘Holland. I live in The Hague, where the Government resides. I am an engineering manager. Fortytwo years old. Nice job, no kids, no wife. Never married. I just made a pond down the river.’

Zo, dat was er uit. Martinia stelde vast dat iedereen netjes een Geen Aids en geen SOA-verklaring had overlegd, maar ze keek niet naar Gerard. Dolly had zijn keurigheid kennelijk overtuigend overgebracht. De kittige dame legde de huisregels uit, de programmaprocedure en toen zei ze onomwonden hoe de spelregels van de training waren.

‘Jullie zijn verplicht om vannacht met iemand het bed te delen. Er zijn hier zes tweepersoonskamers met een dubbel bed. Wie over een kwartier geen keus gemaakt heeft, slaapt in een éénpersoonsbed in de woonkamer in het andere huis. Dat wordt de gemeenschappelijke slaapzaal. Siddhartha en ik slapen in onze camper. En o ja! Morgen veranderen we de koppels weer.’

Zo! Die opdracht stuurde onmiddellijk verschillende ingeslepen patronen aan.

Afhouden, kat uit de boom kijken, in controle blijven, zo doe ik het altijd, dacht Gerard. Maar nu moest hij razendsnel durven zijn: contact maken met die roodblonde beauty met die brede jukbeenderen! Marylou uit Hamburg. Te laat! Een ijskoude hand sloot zich van binnenuit om zijn maag en hart, toen een dikkige man als terloops haar linkerhand greep. Ene Neil, als Gerard het goed onthouden had. Vent was duidelijk niet meer van plan die hand los te laten. De hel brak los, maar voorlopig nog allemaal binnen een beleefde, rustige buitenkant. Men dook mentaal op elkaar, jagers en prooien. Gerard was al volledig in paniek, toch half opgestaan, zoekende blik. Bang om graaierig gevonden te worden als hij vlug op een alternatief af zou duiken. Die sappige Londense meid met de puntige borsten? Andy? Frandy? Of dat Deense meisje met die grote

mond, Hilda? Achteraf zou hij snappen dat hij toen nog maar weinig van de nieuwe tijdsgeest begrepen had.

Marylou schudde Neils hand van zich af als een nat dweiltje. Met een soort pantersprongetje dook ze tussen twee bibberige Duitsers door op weg naar de bebaarde reus in de rode *sweatsuit* die bij de deuropening was blijven staan. De beroemde swami Anand Siddhartha, de Amerikaanse filmster. Mevrouw ging maar meteen voor de groepsleider?

Ze duwde hem de deur door, Gerard hoorde hem lachend protesteren, maar ze kwamen niet terug. Deense Hilda zat al met een fanatiek gezicht op een besnorde oudere Duitse man in te praten, iemand die zich als Earl Wappenheim voorgesteld had. Was dat nou een adellijke titel of zijn voornaam? Zoiets wou Hilda kennelijk ook uitvinden. Gerards paniek nam toe. Iedereen was gaan staan. Sfeer gespannen, gezichten quasi-vermaakt. Kijk ons eens relativeren! Maar ondertussen bevroor er overal nat zweet op ruggen en buiken. AnnieFranny kon hij niet meer zien. Angstig nam hij waar hoe dat enge, zware Maggie-mens uit Manchester hebbertig naar hem zat kijken.

Ja hoor, nog hoerig naar me glimlachen ook. Godsamme! Help!

De dikke vrouw kwam langzaam naar hem toe! Hij voelde zich een gehypnotiseerde muis, zo dadelijk zou de bek van de slang over zijn verstarde kop schuiven, hij zou geheel en al verteerd worden in haar ingewanden, staartje morgenochtend vroeg uitgekakt op de mat.

Gewoonten! Patronen! Die twee woorden gloeiden in hem op. Met een uiterste wilsinspanning wrong hij zijn gezicht weg van die slangenblik, hij stuurde zijn knieën en onderbenen op weg met zijn voeten: naar links, langs de haard. Alles was goed maar niet die Maggie! Daar dan, dat spichtige, gescheiden vrouwtje, Alice of Ellis. Bijna fluisterde hij nog 'help' ook. Zij merkte minstens Gerards geconditioneerde reflex op en ze leek het patroon te herkennen. Haar rechterhand kwam naar voren, ze wou hem waarschijnlijk op de automatische piloot een hand geven, zich keurig aan voorstellen en '*How do you do?*' vragen. Maar ze deed het niet! Zag ze háár eigen noodlottige patroon ook ineens? Ze kneep haar ogen in een reflex dicht en draaide zich om.

Weg van mij! wist Gerard. Hij wist intuïtief dat hij eigenlijk niets

met haar aan moest, maar toch kneep er iets samen in zijn ingewanden. Het was even alsof hij doodging. Donkere herinneringen drongen zich aan hem op. Hoe vaak Angela hem niet had afgewezen!

Tegelijk gefrustreerd, kwaad en onhandig keek hij weer om zich heen. In beweging blijven, niet afwachten! Terwijl hij schuin achter zich keek, golfde er direct wéér een angstaanval op hem af, gepersonifieerd door Maggie die met een nonchalante zwaai de twee Duitse broers Rolf en Erwin opzij duwde. 'Dat wijf moet en zal met *mij* in een tweepersoonskamer! Gloeiende God.' Waarschijnlijk had Erwin een karmische schuld aan Gerard staan voor het ooit en elders redden van zijn leven, want Maggie kwam niet ver. Erwin schoof zelfverzekerd een arm om haar middel en draaide haar gezicht naar zich toe. Later zou hij vertellen dat hij altijd geil werd van mollige vrouwen. Gerard voelde zijn paniek weer wegebben: 'Hij liever dan ik.'

Hij zag moeiteloos voor zijn geestesoog hoe dat zou gaan straks: Maggie en Erwin, vet geglibber, massaal gebeuk en gestoot. Engels en Duits, de Tweede Wereldoorlog in bed. Brrr. Kennelijk pakte Erwin het toch helemaal op de juiste manier aan, want achter Gerards rug werd het rustig.

Hij voelde opnieuw zijn blaas verkrampen. Ik moet altijd pissen van zulke zenuwsituaties, dacht hij geïrriteerd. Hij schoof voorzichtig naar de keuken, langs ene Di of Dina, een mager Roemeens meisje, niks voor hem. Even ving hij haar gepijnigde blik op, was hij de vijfde man die niets met haar en haar zorgvuldig geëpileerde snor te maken wou hebben? In een oprisping van een innerlijke stem hoorde hij Angela weer iets esoterisch doceren: 'Het gaat toch om het innerlijk, om het hart!'

Ze had toen vast ook iets gezegd over conflicten tussen Lager en Hoger Zelf, brr. Hij wilde er niet aan terug denken. Allemaal goed bedoelde cliché praat, waar zij patent op had. *Holy Talk*. Deed het goed op die occulte cursussen die ze alsmaar gedaan had. Maar hij was er allergisch voor geworden.

Zo blij dat ik daar weg ben, dacht hij weer, terwijl hij zich rap verder wrong tussen de lachende en pratende deelnemers door. Iedereen wrong zich trouwens tussen iedereen door, viel hem

plotseling op. Allemaal korte gesprekken, dwalende, wanhopige ogen met zelfde prangende vragen: Is er niets beters? Waar is de prins op het witte paard? Waar is de prinses van mijn hart?

(35)

LOSER

Deur open, deur dicht. Er ging al een koppel naar buiten. Rolf had zich laten strikken door het tweede Deense vrouwtje, de zwartgelokte danseres met de dunne mond, Eugenie of zo. De man probeerde half over zijn rug nog een laatste korte blik de ontvangstruimte in te werpen. Een besef van een fout gemaakt te hebben? Steun zoeken bij zijn jongere broer? *Allez*, danseresje trok hem mee.

De angst sloeg Gerard om het hart als hij aan de slaapruijnte in het kleine huis dacht waar ze dan met zijn vieren zouden moeten pitten. Beelden van tussen de bedden pendelende donkere figuren, besmukte conversaties op de knieën en dan iedereen jaloers of geërgerd liggen luisteren of het er inderdaad ergens van komt. Een noodlottig vooruitzicht.

Ho, ik ga niet eindigen bij de *losers*, de nerds en de mutsen,' dacht hij opstandig. Zijn blaas speelde weer op. Zenuwen natuurlijk maar hij moest eerst pissen! Tijdverlies. Dan maar *loser*, dan maar slaapzaal?

Hij liep de andere kant op, naar de hal met de toiletten.

Plotsklaps was er iemand naast hem, een vrouwengestalte pakte zijn elleboog en siste: '*Yes! Let's move out of here.*'

Tòch Annie/Andy! Er schoot een intens gebed uit zijn kruinchakra, omhoog naar onze Schepper, naar God de Heer, 'naar Hem Die Alles Gemaakt Heeft en Mij Ook.'

Hij moest het ook gewoon hardop zeggen: '*Thank you, God!*'

Anny/Andy was al op weg naar buiten, maar ze wou wel even wachten bij het herentoilet.

Buiten regende het licht. Gerard hield haar hand vast onder een luifeltje bij de schuur. Wat een mooie plek. Moeras, rivier, bos, bergen, onbespoten eten, dat was het handelsmerk van Babette's project. Hij had razendsnel een regencape van de kapstok gegrist en

die buiten boven hun hoofden uitgekapt. Heel romantisch, intiem, zij samen droog eronder, tikkende regendruppels er buiten.

'*I am Wendy,*' legde zijn gelukspoppetje uit. '*Do you remember my presentation? Webdesigner from London. You are Gerald, ain't it?*'

Hij liet het maar zo.

Nieuw leven, nieuwe naam, dacht hij. Eigenlijk wel mooier ook.

Wendy legde uit hoe ze hier verzeild was geraakt. Niks Tantrische belangstelling, ze had een week geleden gereageerd op een ongewone datingadvertentie in een Engels avondblad. *The other side of Tantra. Meet an adventurous, rich, brave and macho man in Romania*, zo had het er gestaan. Ze had een foto gestuurd en een verstandige brief. Een Italiaanse vrouw met een warme stem had haar gebeld en een voorstel gedaan. Ze hoefde alleen zelf een goedkoop ticket te betalen, het verblijf zou gratis zijn, de deal was drie dagen seks met minstens drie verschillende mannen. En verder Meditatie, Tantra-oefeningen, Tarotkaarten en Shiatsu-therapie. En de kans op een blijvende liefde.

Gerard moest enorm lachen. De organisatie had toen natuurlijk net een vrouw tekort en een wanhoopspoging gedaan om er zo nog een vrouw bij te boeken. Slim. En naderhand was er weer een heer uitgestapt en mocht *hij* gratis het even aantal aanvullen! Grappig. Hij was nieuwsgierig. Zat de business hier zo in elkaar dat de mannetjes samen met anderhalfduizend euro de man zo goed als alle workshopkosten voor hun rekening namen? En dat de vrouwtjes een beetje New Age verexcuseerd op hun rug gingen liggen? Hadden ze zo ook dat Roemeense meisje, die Dina, last minute geronseld? Het klonk totaal ongeëmancipeerd, niet echt Tantra. Stond hij daarboven? Helemaal niet.

Hij durfde Wendy niet te bekennen dat hij net bijna drie weken het meditatieve celibaat opgezocht had. Dat hij daarvoor jarenlang hooguit eens in de vijf weken seks gehad had met Angela. Dat hij oerverlegen was. Dat hij uit angst bijna geweigerd had om invaller te zijn in deze workshop. Dat hij bang was voor de helft van de deelnemende vrouwen. Dat hij nooit gedacht aan seks met meer vrouwen achter elkaar. Theo's goede adviezen rolden door zijn brein

(‘Wees jezelf. Wees authentiek. Niet meer bang zijn. Spreek je gevoelens uit.’).

Met overweldigende moeite duwde hij de bekentenissen tussen zijn lippen naar buiten.

‘Het voelt alsof ik dit eigenlijk niet mag, seks met verschillende vrouwen. Alsof ik dan een hoerenloper word.’

Er viel even een stilte. Hij hoorde Wendy een paar keer diep ademhalen. Hij kon haar gezicht niet goed zien in het donker. Zou ze iets vernederends gaan zeggen? Tot zijn grote opluchting grinnikte ze.

‘Right. And I am a whore. Who cares? Let’s have fun, we ‘ll do it in the rain, here and now.’

(36)

DYNAMIC

De Duitse Marylou had met haar lover Gerards oude kamertje ingepikt dus het werd slaapzaal beneden. Zo stil mogelijk schoven Gerard en Wendy twee van de enkele bedden tegen elkaar aan. Middenin de nacht voelde Gerard nog een keer haar hand naar zijn penis tasten. Hij klom in haar bed en ze deden het nog eens, deze keer zonder condoom. Achterlijk, maar zo geil was hij in geen jaren geweest.

Om tien voor half zeven werden ze met een diepe gong gewekt voor de Ochtendmeditatie.

‘Dynamic,’ legde Martinia uit. *‘Designed by Osho Rajneesh.’*

Aan de gang! Iedereen zwaar ademhalen door de neus, dan tien minuten jezelf naar een catharsis climax schreeuwen, brullen en op kussens beuken, dan tien minuten met je armen boven je hoofd op en neer springen. Horen hoe zestien mannen en vrouwen tussen de dertig en vijftig vijfhonderd keer ‘Hoe, hoe hoe’ roepen om zeven uur ‘s morgens. Dan tien minuten stil staan met je armen nog steeds omhoog. Wat een extase als iemand dan mooie Indiase muziek aanzet en je alles weg mag dansen.

Afgepeigerd maar echt gelukkig, dacht Gerard. Niet hetzelfde als je te nauwe schoenen uit mogen doen. Anders, meer een vrijwillig soort lozen van stress uit je verleden. Moet toch maar eens dat boek

van die Osho lezen.

Daarna was er een fruitontbijt en brandnetel-of citroengrasthee. Martinia legde nog even het verschil tussen klassieke tantra en moderne tantra uit: 'Vroeger waren de seksuele yogi's vooral gefocust op het verlengen van hun eigen leven. Ze hielden knap hun eigen orgasme terug terwijl ze wel alles op alles zetten om de orgastische levensenergie van hun vrouwelijke consorten af te tappen. Later is het mannelijke niet-klaarkomen een doel geworden in plaats van het middel dat het oorspronkelijk was. Wij willen alleen dat de man langer de tijd kan nemen om zijn partner naar hoge hoogte op te winden.'

'Precies! Dienstbaarheid, bereidheid en zachte handen en lippen. Dat is wat wij vrouwen willen bij het wippen,' riep Marylou. 'En daarna het beste wat jullie hebben, kerels! De hormonen, de vitaminen en de mineralen.'

Martinia knikte maar ze keek zo vuil naar Marylou, dat duidelijk was dat ze niet blij was om te horen dat Swami Huppeldepup niet zuinig met zijn sperma geweest was. Gerard kon een paar minuten de grijns niet van zijn gezicht krijgen. Het mooie verschil tussen de theorie en de praktijk...

Na het ontbijt stuurde Martinia iedereen naar buiten, de natte natuur in.

'Kijk nog eens aandachtig naar je seksuele patronen. Neem je gedrag van gisterenavond kritisch onder de loupe. En schrijf dan je waarnemingen op.'

Alle deelnemers kregen een bordje opgespeld met '*In Silence*' erop.

Tot de lunch mocht er niet meer gepraat worden. Wel geneukt.

Erwin en Rolf woonden om beurten Maggie geheel uit op de bovenverdieping, aan haar gekreun te horen.

Weinig *silence*, dacht Gerard lacherig.

De middagsessie op zaterdag ging van dik hout zaagt men planken.

Rondjes ervaringen vertellen, angsten delen en frustraties opbiechten. Vier deelnemers hadden geen partner gevonden. Ze waren boos op het seksircus, op de organisatie, op de trainers en een uur later ook op zichzelf.

'Vanavond krijgt iedereen een tweede kans,' zei de bebaarde trainer. Marylou zat bezitterig naast hem en hing aan zijn natte lippen. Ook Martinia had wallen onder haar ogen. Gerard was razend benieuwd

of zij ook een drukke nacht gehad had. Of had ze een toch een exclusieve relatie met de reus die zo mooi over Tantra kon praten? Hij kwam het niet te weten. Had genoeg problemen met zichzelf. Hoe kon hij ooit met iemand anders iets beginnen na Wendy? Maar de leiding was onverbiddelijk.

‘Blijf niet hangen in je bekende versiergewoonten. Provoceer jezelf! Probeer nieuwe dingen. Wissel van partner! *Play the game!*’

Moest hij echt meespelen? Waren er geen uitzonderingen te maken? Hij kon niet anders geloven dan dat ook Wendy niemand anders dan hem zou willen. Dat was de volgende les.

(37)

HOT BODY?

Wendy wilde namelijk 's avonds met Herman. Gerard leefde zijn zelfverkozen martelaarschap uit in de nachtelijke regen. Vloekend tegen de bomen, huilend, boos op Angela, boos op zijn moeder, op alle eerdere ex-en en scharrels, op al die smerige vrouwen die sensatie hoger zetten dan echte liefde. Om een uur of tien ging hij kijken of er nog wat kruidenthee en koek te ritselen was in de keuken. Hij bofte. Hilde stond met onvaste hand thee in te schenken. *'Zere is enough,'* zei ze met een omfloerste stem en een vet Scandinavisch accent tegen hem. *'Enough vor everybody. Do you have a hot body?'*

Hoe het staat met mijn lichaam?! Of ik heet ben?

Gerard kon zijn oren niet geloven. Kreeg hij werkelijk een seksueel aanbod? Yes. Hij kreeg een aanbod! Ze kwam net uit een bed van iemand anders en ze wou gewoon nòg meer. Ze zonk neer op een keukenstoel en deed haar broekje uit.

'Kiss me down zere,' hijgde ze en dat deed hij.

Die stoot komt uit het land waar ze in de jaren '70 al die pornofilmpjes maakten, dacht hij nog, terwijl haar Deense sappen langs zijn oren gutsten. Hij kon nauwelijks bevatten wat er allemaal gebeurde. Hilde stond na haar tweede orgasme op.

'Zank you zo much. Zat was really Saturday Night Fever,' lachte ze.

Gerard was al voorbereid op een koel afscheid, gepokt en gemazeld door jaren narigheid met Angela, maar nee, Hilde ging uitnodigend voorovergebogen over de keukentafel hangen. Zijn penis gleed zonder wrijving achterlangs in haar. Condoom? Niks condoom.

Denken ging niet meer. Neuken!

Na tien minuten kwam ook Miss Maggie langs voor thee en koek. Gerard keek haar hitsig in 't gezicht en hij vond haar nog mooi ook. Maggie streelde hem vrolijk even over de stotende billen.

'Is it permitted?' vroeg ze aan Hilda en die gromde dat ze Gerard alleen niet klaar mocht maken. Die waarschuwing was net op tijd. Oef.

Gerard stelde zijn orgasme voor de derde keer uit. Dacht aan de Tantrische oefeningen die ze eerder die dag uitgetekend hadden

gekrege. Hij kneep zijn oogspieren vijftientig keer samen, bewoog zijn tong rond in zijn mond zodat hij essentiële meridiaancircuits kort kon sluiten. Hij legde zijn linkerhand om zijn penis heen en masseerde met zijn rechterhand zijn borstbeen en hartstreek.

‘Zo zal er energie van je sekscentrum naar je hart gaan,’ had hun trainer Siddhartha beweerd. En hoe gek en theoretisch dat ook geklonken had, hij voelde zich werkelijk vol liefde voor Hilda. Of was het vanwege haar zachtmoedige tolerantie, waarmee ze reageerde op de vrolijke interventie van Maggie? Hij voelde zich vrijgemaakt, vrijgelaten.

Na een uur of zo kropen ze in de grote zaal bij de loeiende open haard. Warme stoelen, dikke kussens. Er zaten meer stellen. Even sneed er een pijn door Gerards hart toen hij Wendy zag met ene Hans, de enige andere Nederlander uit het gezelschap. Maar Hans hield met een brede grijns zijn glas thee omhoog en toastte Gerard toe: ‘Op de kutzwagerij, jongen!’

Ja, zo heette dat vroeger. Kutzwagers. Mannen die het met de vrouwen van hun gestorven broers deden. Hans was onweerstaanbaar in zijn oprechte vrolijkheid. Wendy lachte ook. ‘Hij is net zo lekker als jij,’ giechelde ze en Gerard kon er geen enkele lelijkheid van toon in ontdekken. Toch voelde hij het spook van de bezitsdrang rondwaren in zijn geest. Zinnen als ‘Ik had haar eerst’ wisselden af met ‘aan het eind van dit weekend zal ze mij weer willen zien en jou niet...’

Hij schaamde zich voor zijn eigen schaduwkanten maar kon ze niet ontkennen. Even wilde hij opstaan en iets demonstratief romantisch tegen haar zeggen. *I love you*, of zoiets clichématigs. Bah.

Een warme hand gleed over zijn rug. O shit. Hij schaamde zich nog erger toen hij naar Hilda’s lieve gezicht keek. Ze was helemaal perzik, drie, vier keer klaargekomen, warm, rozig en vol liefde. Zo totaal relaxed en hij was haar gewoon vergeten. Zijn kop bloosde. Zonder verder na te denken zoende zijn mond haar zachte gezicht. En dan met volle aandacht die grote, brede mond. Hij verdronk in haar.

‘Kom straks naar mijn kamer, op de eerste verdieping, meteen links,’ mompelde ze.

Dat schatje heeft een tweepersoonskamer gescoord!
Hij kon zijn geluk niet op. Wat een moordwijf! Ze bleven niet lang dralen in de woonkamer. De douche was fantastisch, het tweepersoonsbed stevig en warm. Hilda viel in slaap met Gerards penis rustig en half slap in haar mond. Welk een weelde. Tenminste, totdat om halfzeven de indringende gong meldde dat het meditatieschema weer nageleefd moest worden. Dynamisch gillen, schreeuwen, springen, staan en ademen. Wow!

Moe zat de groep aan het zondagochtendontbijt. De ochtendsessie bracht weer een aantal mensen door hun weerstanden heen. Uitgeput en suf geneukt spraken ze eindelijk eerlijk over hun machtsstructuren, de stiekeme gewoonten, vermijdgedrag, escapisme, hun angst voor nieuwe oplossingen die meer recht doen aan je gevoel. Een kleine minderheid, vooral de mannen, bleef vasthouden aan conservatieve overtuigingen.

‘Ja, ik ga hier natuurlijk wel uit mijn bol,’ zei makelaar George, ‘maar dit is seksueel Disneyland. Wonderland. Dit is vakantiefeest. Thuis ben ik weer een totaal ander mens.’

‘Ja, ja,’ sneerde één van zijn wipjes teleurgesteld, ‘Thuis ga je weer lekker de keurige yup uithangen, opgefokt op zoek naar een fris naïef iemand die vulbaar gat voor jouw kindervens wil zijn.’

De meeste vrouwelijke groepsleden knikten herkenkend.

De therapeute zag het toch anders.

‘Je zult eerst wat van je verloren jeugd moeten inhalen, George’ zei ze. ‘Hou op met aan je vader te bewijzen dat jij meer kan verdienen dan hij. Denk je dat hij dan eindelijk echt van je gaat houden als hij dat achtendertig jaar *niet* gedaan heeft?’

George zat te rillen, hoewel het niet koud was. Twee uur later zou Gerard zien hoe George als een jongetje van twaalf lag te huilen in haar armen. Was ze therapeutisch verantwoord compenserende moeder aan het spelen? Het kon Gerard niet meer schelen.

(38)

ZINTUIGEN

In de lunchpauze zocht Gerard net zijn spullen bij elkaar in de slaapzaal, toen de dikke Maggie binnen kwam. Ze keek ondeugend

en vroeg ongeremd: ‘Mag ik straks nog eens goed naar je bewegende kontje kijken?’

Hij knikte bijna ontroerd. Moest kunnen. Toch?

‘*Let us celebrate,*’ lachte ze. ‘*No celibate!*’

Uit haar handtasje kwam een klein drankflesje tevoorschijn.

Slibowitz herkende Gerard geroutineerd. Maggie schroefde de dop van de fles en nam er een slok uit. Volledig onbewust strekte

Gerard zijn hand al uit en kwam toen tot zijn zinnen. Hoewel zijn ogen verlangend naar de fles keken, zijn neus de prikkelende geur opsnoof en zijn vingers klaar waren om iets aan te pakken, stamelde hij ‘Nee, nee, dank je.’

Maggie keek verbaasd naar zijn lichaamstaal: ‘Voel je je wel helemaal okay?’

Hij knikte, geen zin om het allemaal uit te leggen. Hij had nee gezegd, dat was al weer honderd bonuspunten, in Theo's terminologie. Gelukkig was er praktische afleiding: het klinken van de grote bel op de veranda die in de wijde omtrek gehoord kon worden. Etenstijd! Ze omhelsden elkaar even innig en liepen toen samen naar het andere huis.

Babette en Dolly hadden een goddelijke vegetarische maaltijd klaargemaakt. Iedereen leek uitgehongerd aan te vallen. ‘s Middags ging de kachel op hoog en leerde het gezelschap er weer wat Tantra-kunstjes bij. Opgedeeld in stellen moest de passieve partner geblinddoekt op een matras liggen terwijl de actieve partner de ander ging verwennen. Arabische en Indiase muziek schiep een sfeer van Duizenden-een-nacht. Er werd gestreeld en gewapperd met zachte konijnenvelletjes, satijnen of leren lapjes en veertjes. Balletjes rolden over spieren, zachte vingertoppen raakten subtiele plekken.

‘Het is de bedoeling dat je àl de zintuigen van je partner prikkelt, Gerard,’ fluisterde de rond dansende Dolly vlak naast hem. ‘Je doet nog te bescheiden. Probeer eens een tong in haar oor.’

Na zijn kennismaking met de prettige molligheid van Hilda moest hij inderdaad even flink wennen aan het magere, uitzonderlijk gespierde lichaam van Eugenie, de donkere Deense danseres. Ik val eerder op teveel dan te weinig, gaf hij zichzelf toe. Toch presenteerde hij met alle mogelijke toewijding waar het meisje het meest van leek te genieten: lange halen met een exotisch ruikende

massageolie over haar blote dijbenen en billen. Babette en Dolly assisteerden de Italianen bij het Tantrische spel met ongekende overdaad: krabstangetjes, belletjes, klankschalen, een windgong, wierook en geurstaafjes. Een spray met warm water, een klodder bodylotion op de juiste plek, een aromatische olie op de voeten, ze maakten er een eer van om de geblinddoekte deelnemers te verrassen met een veelheid aan prikkelingen van huid, haar, smaak, reuk en gehoor.

Her en der vibreerde een dildo en klonk vrolijk geproest als de passieve partners verrast werden met druiven in hun mond en tegelijk bloedhete handalcohol tussen de billen. Nadat de koppels de rollen drie kwartier omgedraaid hadden, legde Martinia de volgende oefening uit. De mannen, zittend met gekruiste benen, namen de vrouwen op hun schoot. Tijdens de introductie van de adem oefening leek iedereen nog ernstig maar als snel begonnen sommige stellen weer met de nieuwe partner eerdere glipglop oefeningen in de praktijk te brengen. Eugenie had geen smerende hulp van extra massageolie nodig.

Het verbijsterde Gerard wel hoe moeiteloos zijn erectie weer hard opklimmend in belangrijkheid werd. Inademen. Adem vasthouden, acht korte stootjes en dan uitademen en een hele diepe. En daar blijven. Met aandrang tegen het diepst van de vagina aan duwen, een volle in-en uitademing. En dan nog eens diezelfde serie. Om de een of andere reden wond het hem niet zodanig op dat hij klaar kon komen. Het simpel doen als een oefening was ook prima. Over Eugenie schouder keek hij in de tot kleine spleetjes dichtgeknepen ogen van Maggie die een meter verder opgewonden de G-plek oefening met Herman deed, een verzaligde grijns op haar gezicht. Hij gunde het haar van harte.

(39)

AFSCHEID

Na het avondeten was het nog mooi licht buiten. De meeste workshopdeelnemers zaten op stoelen en kussens op de grote veranda. Maggie stond bij de schuur te roken. Zonder iets te zeggen nam Gerard haar hand en leidde haar door het glooiende weiland naar de dam die hij gemaakt had. Het water was zonder problemen gestegen tot anderhalve meter. De overlopen werkten prima. Enthousiast legde hij Maggie de waterbouwkundige details uit. Ze

leek bovenmatig geïnteresseerd maar ineens trok ze hem opzij in het gras. Zoenen, giechelen en jawel hoor, weer seks.

Toen hij eenmaal niet meer bang voor haar was, bleek Maggie een schatkamer vol energie. Ze bleef waanzinnig lachen als ze klaarkwam onder zijn trotse neukstotenseries.

‘Angela waait helemaal weg,’ dacht hij. ‘Mijn hele afgeremde verleden waait weg. *This is it!* Genieten.’

Maggie prees hem, zoende hem, speelde met hem en het was allemaal heerlijk. Klaarkomen kon hij na de heftige ervaringen van de dagen ervoor niet meer, dat was iets teveel van het goede. Het hoefde ook niet. Maggie was meer dan tevreden.

‘Maar,’ zei ze ‘Ik wil geen sentimenteel vaarwel geroep vanavond bij het afscheid. Hier en nu. *This is my goodbye to you.*’

Ze stak een vinger in haar natte poes en tekende een kruisje op zijn voorhoofd.

‘Lieve man.’ fluisterde ze. ‘Dit zal je beschermen tegen alle *bitches* die je ooit gaan proberen te claimen!’

Een vreemde zin juist uit haar mond maar Gerard zou nog vaak aan haar magische macht terugdenken.

Toen ze weer naar boven geklommen waren, stond de luchthavenbus op de oprijlaan. De meeste deelnemers gingen meteen naar huis.

Haastig rende Maggie het huis in om haar koffer te halen. Er werd ergens ruzie gemaakt, andere mensen stonden te huilen. Babette rekende nog snel met iemand af en Dolly bleef zoenen met Earl. Het stoere meisje had tussen de huishoudelijke bedrijven door ook haar Tantra-diploma gehaald, merkte Gerard vrolijk op. Haar Roemeense muziekvriend was vast op een erg lange tournee.

Ik sta om de een of andere reden beetje achteraf, merkte hij op.

Probeer ik mezelf uit de emoties te houden?

Onthutst voelde hij zijn eigen tranen prikken, vlak achter zijn ogen.

Hoe is het mogelijk dat je mensen zo nabij komt in slechts drie dagen, dacht hij. Hij wisselde toch ook maar adressen uit. Maggie zat al in de bus en knipoogde één keer veelbetekenend naar hem.

Wendy stond verliefderig met Hans te praten. Gerard wilde er niet tussen komen, maar haar aanwezigheid trok enorm. Toen hoorde hij haar zeggen: ‘*My last kiss is for the one I love.*’

Hij kon zijn oren niet geloven! Ze draaide zich een halve slag om.
Naar hem...!

Hij kon niets meer tegenhouden. Alle ingehouden tranen barstten los en hij stond daar als een jongen van zestien die zijn kalverliefde ziet vertrekken. Wendy hield hem stijf vast.

‘Ik wist het wel, ik wist het!’ zei ze steeds. Zij huilde ook.

Sentimente! Hoerenloper met romantische hoer? Zulke gedachten vlogen door zijn kop. Wanhopige pogingen om zijn gevoel onder controle te krijgen met vertrouwd en gemakkelijk cynisme.

Gelukkig wist hij het zelf. Ze keken elkaar aan.

‘Ik bel je morgen, o, nee, overmorgen,’ beloofde ze. En hoe afschuwelijk cliché het ook klonk, Gerard zei het toch: *‘I love you, Wendy.’*

Hij zwaaide naar de bus. Ineens kwam Deense Hilda naast hem staan.

‘Ze two of you can be very happy together,’ zei ze. Het was een gevoel alsof zijn moeder hem toestemming gaf voor zijn verloving. Stromen geluk spoelden door hem heen, visioenen van onbegrensde mogelijkheden. Theo’s stem klonk in zijn hoofd: ‘Dat is de verandering: behoefte hebben aan je ware gezicht in de spiegel.’

(40)

GASTVRIJ HUIS

Hilda zou pas maandagochtend met haar vrienden terugreizen naar Denemarken. Gerard vroeg zich in een vlaag van gewoontegetrouwe onbewustheid af of er ‘s ochtends nog snel iets van seks zou lukken met haar. Plotseling herkende hij de egotrip achter die gedachte, de prestatiedrang, gekoppeld aan de faalangst.

Er hoeft niks, wist hij. Alles is goed. Hier en nu. Wat er is, is er.

Hilda gaf een kneepje in zijn hand en liep naar haar reisgenoten, de twee broers Erwin en Rolf, die hun liefjes net hadden zien vertrekken met de luchthavenbus. De mannen namen haar tussen zich in, haar armen gingen omhoog en ze gilte het uit van plezier. Daarna ging het overblijvende gezelschap naar binnen. Warm, veilig.

Een heel gastvrij huis, dacht Gerard.

Babette benoemde het proces kraakhelder toen ze later koffie dronken aan de grote keukentafel: 'Elk weekend zie ik hetzelfde. Bij de kennismaking in zo'n nieuwe groep zitten ze elkaar gefrustreerd en kritisch aan te staren. Ze vinden eigenlijk iedereen beneden hun maat. Maar dan leren ze elkaar in een razend tempo kennen, ze zien hoe iedereen met zijn eigen kwetsbaarheid omgaat, hoe mensen boven zichzelf uitstijgen. En jawel, na drie dagen ga je van iedereen houden, nietwaar Gerard?

'Van bijna iedereen,' antwoordde Gerard met een grijns. 'Ik blijf met jou altijd een beetje moeite houden.'

'Ze lijkt zeker op jouw moeder?' lachte Dolly. 'Dan blijf je dat nog lang houden, Gerard!'

Gerard keek aandachtig in zijn koffiebeker. Beladen beelden van zijn moeder kwamen naar boven, kritische opmerkingen in zijn herinnering. Plotseling hervond hij een ander plaatje van zijn moeder, gierend lachen, half onder de tafel hangend, bijna van haar stoel rollend vanwege iets grappigs dat zijn vader gezegd had. En dan zijn vader, ook bulderend van plezier, die zich onder de tafel bij haar voegde.

Ze waren ook vaak heel gelukkig met elkaar, wist hij. Hij ervaaarde onverwacht diezelfde verbinding met Wendy.

Wij hebben hetzelfde gevoel voor humor, besepte hij. Dat is misschien wel beter relatiecement dan alsmaar die seks...

Hij keek Dolly aan en zijn inzicht viel als een bekentenis uit zijn mond.

'Ik houd van onafhankelijke vrouwen. Van vrije vrouwen. Zo iemand was mijn moeder ook maar ze kon het niet goed waarmaken. Ik zie haar terug in Wendy. Daarom hou ik van die vrouw. Ze lijkt op het mooiste van mijn moeder. Ik verheug me nu al op haar telefoontje, dinsdag!'

Babette begon in haar handen te klappen, Dolly en Hilda klaptten mee.

'Gefeliciteerd, jongen,' riep Babette. 'We zien het geboortekaartje wel tegemoet!'

Aan de zijkant van het huis hoorde Gerard plotseling Siddhartha en Martinia ruzie maken in het Italiaans. Geluid van een klap in

iemands gezicht, gehuil.

Die spelen nog Gerard en Angela, dacht hij opgewekt. Maar ik gun iedereen zijn eigen ellende.

De anderen aan tafel hadden het ook gehoord. Babette maakte een gebaar van berusting en wees naar een grote bruine schaal op de aanrecht: 'Wil er misschien nog iemand wat van mijn overheerlijke notenkoekjes?'

Dolly lachte breed en stond op om een fles rode Martini uit een keukenkast te pakken.

'Notenkoek en drank! *Wij* hebben wèl wat te vieren! Doe je mee, Gerard?'

Hij knikte langzaam. Dat moest kunnen. Eentje.

(41)

SCHAATSEN

'UIT! Weg Pauli. Uit! Uit mijn leven!'

Wies mompelde het herhaalde malen voor zich uit, terwijl ze hijgde van de grote inspanning van haar lichaam. Op de overdekte schaatsbaan van de Uithof leefde ze zich helemaal uit. Suizend over het eerste ijs van het seizoen ervoer ze een heerlijk gevoel van vrijheid, van onbekommerd fysiek genieten van de krachtige mogelijkheden van haar lichaam.

Het doet het nog steeds helemaal perfect. God, wat fijn, zuchtte ze gelukkig.

In het midden van de baan was een langwerpige ruimte gereserveerd voor de krabbelaars. Vertederd keek ze naar moeders en vaders die hun bibberende kinders voor zich uitduwden of aan de hand meetrokken.

Zo begin je, dacht ze, terwijl allerlei herinneringen aan haar eigen vader met hoge noren en een blauwe ijsmuts in haar opwelden.

Schaatsen geleerd op de sloten achter hun huis, een vader die je ijskoude handen onder zijn warme oksels opwarmde, een vader die zong onder het schaatsen. Ook gore studentenliedjes over poep, drank en seks. Liedjes die haar niet-schaatsende moeder aan de kant weer mateloos ergerden. 'Houd je in, Joep!' riep ze dan. 'Er zijn kinderen bij.'

Haar vader lachte zulk commentaar klaterend weg in zulke puberale buien.

‘Die zijn allemaal ooit gemaakt, Wilma!’ schreeuwde hij dan uitdagend.

Wies realiseerde zich plots dat haar vader op het ijs vaak een platte fles in zijn binnenzak had. Was de goeie man eigenlijk aangeschoten geweest van de alcohol?

Ze had er nog nooit over nagedacht, maar het leek heel waarschijnlijk. Ze snapte in een flits van inzicht dat haar vader alleen dan los kon zijn van het altijd aanwezige oordeel van haar moeder. Vrij op het ijs!

Ik lijk op jou, pappa! dacht ze in een stroom van ongedachte tederheid en erkenning naar haar vader.

‘Hoe lang je ook al dood bent, pappa,’ mompelde ze voor zich uit, ‘Ik eer je, ik eer je verlangen om eventjes echt jezelf te mogen zijn. Al is het met hulp van de jenever!’

Ze voelde tranen prikken in haar ogen. Het moest de wind zijn, opgewekt door de snelheid van haar voortrazende lichaam over het ijs.

Die avond zou ze een lezing van Swami Mahadeva Sagardeep in het Gezondheidscentrum gaan bezoeken. Een collega van de Sociale Dienst had er haar met een SMS op attent gemaakt: *Slimme goeroe uit India. Gratis. Moet je doen. Afleiding.*

Misschien, dacht ze. Of hoop ik niet vooral op inzicht van buitenaf? De onverkwikkelijke ruzie met Pauli de avond ervoor was onaangenaam in haar lijf blijven hangen. Spanning in haar armen en nek, alsof ze uren verkrampd in een te kleine stoel gezeten had. Gestolde woede.

Ze had hem rechtstreeks de deur gewezen toen hij nog maar net binnen was: ‘Het is over tussen ons, Pauli. Ik houd niet van je. Ik ben hooguit verslaafd aan seks met jou en daar wil ik uit en daar gá ik ook uit!’

Pauli had hartelijk gelachen en wilde haar aanraken, zelfs zoenen. In totale verwarring had ze een koffer volgepakt met spullen van hem die door haar hele appartement slingerden. Met alles wat ze in de koffer smeed kwamen er argumenten en gevoelens mee, kritiek, teleurstellingen en bedenkingen. Toen sloot ze de koffer.

‘Alles van jou gaat er uit en jij ook.’

Pauli hoorde het allemaal rustig aan.

‘Ik ben je vriend,’ bleef hij herhalen. ‘Ik vind je leuk en sexy, niks

fout mee. Jij mag rustig even exploderen hoor. Ik kom morgenavond terug en ik neem mijn vrolijke dikke jongeheer mee. Kan je controleren of je al afgekickt ben.'

Bijna huilend duwde ze hem naar de deur.

'Weg. Respecteer wat ik wil. Respecteer mijn huis. Dit is mijn huis. Ik wil jou er niet meer in.'

Op de gang hoorde ze hem nog lachen. Het maakte haar razend. Het was behoorlijk druk in het Gezondheidscentrum, dat vroeger een Basisschool was geweest. Voor de gelegenheid was er in de voormalig gymnastiekzaal een podium gebouwd, waarover een Perzisch kleed was gelegd. Aan de muur achter de fraaie ouderwetse leunstoel op het podium hing een Tibetaans doekschilderij met een afbeelding van een halfnaakte godin. Erboven hing een rol van oranje zijde.

'Een authentieke Thanka,' legde een mevrouw met een bol gezicht en een rond, strak in vorm gespoten kapsel uit, toen Wies naar het kleurige doek wees. De dame zat zwaar en stabiel in een witte jurk te zitten en te zijn bij een grote, groene emmer naast ingang van de zaal.

'We hangen het oranje afdeklaken weer naar beneden, als we hier weg gaan straks. Deze Thanka is heel speciaal. Gezegend door Lama Dorje Honkpok.'

Wies knikte. Ze was niet zo thuis in al die Oosterse termen. Er waren zo'n twintig mensen, de meesten in het wit. Wies keek nog eens belangstellend rond en zocht een plek uit.

'Die witten, dat zijn zijn discipelen,' legde de bejaarde, magere vrouw naast haar zachtjes uit. 'Die hebben zijn komst naar Nederland betaald. Straks kun je iets doneren, als je wilt.'

Wies knikte.

(42)

SWAMI SAGARDEEP

De Indiase leraar was een rijzige, bebaarde man met warme donkere ogen. Hij introduceerde zichzelf in het Engels en nodigde toen de aanwezigen voor een mediatie uit.

'Vipassana,' noemde hij het. Eerst de duur van één ademhaling tellen, tot er een lange gelijkmatige ademhaling ontstond. Wies telde. Zestien tellen in, achttien tellen uit. Daarna moest de

ademhaling zelf geteld worden, je hele aandacht bij je in-en uitzettende middenrif, steeds je gedachten uitblazend.

Het stopzetten van dat denken was nog een hele klus.

Ik zit te denken aan de paddenoverzetters op een straat in Wassenaar, dacht ze. Hoe kom ik daar nu bij?

Ineens wist ze het: de zware mevrouw bij de ingang. Had ik die met een pad geassocieerd? Toen ze innerlijk de vraag gesteld had, was direct ook het terugkerende beeld van de paddenoverzetters weg.

Grappig. Ze snapte min of meer hoe de meditatieoefening werkte.

Na een kwartier ervaarde ze hoe haar geest ver weg raakte, stiller en diep ontspannen. Ze werd maar langzaam wakker, toen er een gong klonk. Iemand van de organisatie, een wat stijve man in een witte jurk met lang, samengebonden haar kondigde vlak naast haar aan, dat mensen vragen konden stellen aan de leraar. Spontaan pakte Wies de microfoon uit zijn hand.

‘Hello Swamiji. I finished the relation with my partner yesterday, no love, only sex.’

Ze lichte het kort toe.

‘Die kerel bleef maar lachen, nam me niet serieus. Ik had misschien ook iets heel anders verwacht,’ zei ze met een teleurgestelde toon in haar stem.

‘Verwachtingen openen altijd een valkuil,’ antwoordde de leraar.

‘Het is wijs voor eenieder om alle pretenties laag te houden.’

Wies voelde hoe ontzettend ze met Pauli in haar maag zat.

‘Ik heb alles uitgelegd, beredeneerd en geïnformeerd maar nee.’

‘Sommige mensen zijn helaas niet gevoelig voor argumenten,’ sprak de leraar. ‘Zelfs het voelen is een probleem.’

‘Wat moet ik dan?’ vroeg ze wanhopig. ‘Slaan?’

De leraar knikte: ‘Dat kan goed werken.’

Wies geloofde haar oren niet. ‘U bent toch van de geweldloosheid?’

‘Zeker. Maar je vroeg of het kan werken en dat is waar.’

Hogelijk verbaasd trok ze haar wenkbrauwen op: ‘U bedoelt wie niet horen wil, moet maar voelen?’

‘Dat kàn werken. Er wordt dan niet meer over je confrontatie gelachen. Tenminste niet door de man over wie je praat.’

Er ontstond beroering in de zaal. Volgelingen in witte kleren staken overal handen op. Vragen. Een dikkig roodharig meisje met onschuldig blauwe ogen vroeg minstens verbijsterd: ‘Swamiji, beweert u nu echt dat wij onze conflicten met slaan kunnen oplossen?’

De leraar wees: ‘Jij niet. Hij en hij ook niet. Maar deze dame wel. Alleen in deze specifieke situatie. Dat is karma. Dat heeft niets met moraliteit of spiritualiteit te maken. We komen hier allemaal met unieke opdrachten en we nemen onze fans en tegenstrevers mee uit een vorig leven. De lastigste confrontaties herhalen zich. Wie nooit zou slaan, wordt zo soms getest in de morele standvastigheid van dat principe. Wie altijd geslagen heeft, wacht mogelijk wanhopig tot iemand hem weerstaat en terugslaat. Het leven presenteert permanent lessen in observatie. Wat is er nu nodig? Wat is passend? Wie zichzelf beperkt in uitingen, provoceert ook nooit extreme en Goddelijke trillingen.’

Er klonk druk geroezemoes onder de toehoorders. De leraar leek het allemaal koud te laten.

‘Dus alles mag?’ wilde een lange jongeman met een vlassig behaard gezicht weten.

‘Het universum kent geen verbodsbepalingen,’ antwoordde de leraar glimlachend.

‘Geldt er dan geen Universele Wet van Liefde?’ vroeg een hoogblonde dame op de achterste rij. Er klonk een diepe wanhoop in haar stem en lettend op de vele gezichten die zich naar haar toedraaiden, was dit een heikel punt voor veel meer mensen.

‘Liefde is vrijheid,’ antwoordde de leraar. ‘De vrijheid om te kiezen, om te handelen. Een ander uit wraak, boosheid of jaloezie beperken, zal diens liefde voor jou laten bekoelen. Jezelf uit angst of volgzaamheid beperken bekoelt je zelfliefde. Wie integer en volledig vrij van zichzelf houdt, zoals hij is, die ervaart de Universele Wet van Liefde. De wet zelf is geen disciplinerend fenomeen, waar men zich aan dient te houden op straffe van onverlicht blijven.’

Wies zat geboeid te luisteren, hoewel ze het gevoel had dat de les een beetje boven haar pet ging.

‘*Your man has been a ladiesman, up to now,*’ zei de leraar zachtjes, weer rechtstreeks tegen haar sprekend. ‘*No fault. Just karma.*’

Ze knikte hem dankbaar toe en hij maakte zachtmoedig glimlachend een zegenend gebaar ter afsluiting terug .

Er gebeurde iets heel wonderlijks in Wies. Door het praten over haar agressie, over eventueel slaan van Pauli voelde ze hoe ontzettend boos ze op hem geweest was. Geweest. Met de toestemming van hogerhand om die vernederende grijns van Pauli's gezicht te slaan ontspande ze echter helemaal. Het hele idee kwam haar nu zelfs bijna belachelijk voor. Er was ineens geen enkele boosheid meer in haar. De episode Pauli was over. Hij mocht permanent doorschuiven naar Colien. Gewoon karma. Niks in haar protesteerde nog. Zelfs de golfjes van verdriet die ze de hele dag gevoeld had, waren weg. Ze doneerde later twintig euro in de emmer bij de uitgang. Wat een lieve man, dacht ze. Zo wil ik later ook worden. Het was gaan waaien, koud, maar het voelde heerlijk. Ik word schoon gewaaid, wist ze.

(43)

BUSJE

In Roemenië was het ook frisjes geworden. De volgende ochtend stond de bekende taxichauffeur al vroeg voor de deur, telefonisch besteld door Babette. Zijn adem kwam in wazige wolken uit zijn mond. Gerard stond klaar. Hij verwachtte een voorspoedige terugreis, voorbereid, nu wetend waar hij op kon rekenen. Hij nam innig afscheid. Het was een perfecte vakantie geweest. Babette zoende hem onverwacht op zijn mond.

‘Fijn als je nog eens terugkomt. Ik ben werkelijk heel gelukkig met het meer dat je gemaakt hebt. Volgend jaar kun je er in vissen, als je dat wilt.’

Dolly gaf hem meteen een *hug*, haar armen lekker strak om hem heen. Hij stond een beetje te stuntelen want hij had net zijn koffer opgepakt met zijn linkerhand, terwijl hij haar zijn rechterhand wou geven.

‘Behouden thuiskomst,’ wenste ze hem.

Mehmet draaide de Dacia voorzichtig op het erf de andere kant op. Naar Boekarest, vanavond laat weer in Den Haag. Hij zag er een beetje tegenop. Pension De Wereld was wel een erg andere ambiance dan deze natuurplek in Roemenië.

Na een kwartier rijden zagen ze voor hen uit twee oude, magere mannen op ezels over de snelweg galopperen. Hoewel Mehmet bleef claxonneren, gingen ze niet aan de kant. Gerard gebaarde: Er voorbij? Maar Mehmet nam gas terug.

'Donkey can kick my car.'

Hij moest slechte ervaringen hebben. Ook andere automobilisten achter hen passeerden niet eerder dan dat de boeren een zijweg insloegen. Mehmet leek toch licht geïrriteerd door het oponthoud. Onverwacht nam ook hij een zijweg.

'This shortcut,' verduidelijkte hij. Het zou niet zijn slimste beslissing blijken.

De weg was wel stil maar ook vol gaten en de vering van de Dacia werd flink beproefd. Een vluchtstrook was er meestal niet en dan reden ze toch tijden langs behoorlijk diepe afgronden. Gerard stond doodsangsten uit maar hij durfde niets te zeggen omdat kritiek de situatie niet zou kunnen verbeteren. Eindelijk bogen ze weer weg van de ravijnen maar toen wachtte er weer ander noodlot. Een tijdje bleef er een grijs dienstbusje achter hen rijden. Toen er eindelijk weer een behoorlijke vluchtstrook zichtbaar werd, passeerde de bus de taxi. Uit het rechterportierraam begon een arm bevelend te wuiven. Een stopgebaar, naar de kant.

'Police?' vroeg Gerard ongerust. Hij had zijn portie stress al ruim gehad voor deze dag, vond hij.

'No, zoll,' gromde Mehmet.

Zoll, zoll? Douane? De taxi stopte een meter of tien achter het busje en Mehmet stapte uit, al een portemonnee in zijn hand. Hij liep stroef op het busje af. Moest er iemand omgekocht worden? Wat was de bedoeling? Er ontstond duidelijk een discussie door het open portierraam. Mehmet leek zijn geduld te verliezen, verhief zijn stem. Plotseling ramde de binnen zittende passagier van de bus het portier open, tegen Mehmet's gebarende handen aan. De jongeman viel tegen de grond, een oudere kerel met een zware buik sprong naar buiten en schopte hem venijnig tegen het hoofd. Mehmet trok zich zelf in een foetushouding, direct zijn hoofd beschermend met zijn handen.

Godver, niet nog eens, dacht Gerard in shock. Hij dook instinctief naar beneden, uit het zicht, maar realiseerde zich direct zijn fout. Beter pleitte gaan! Vlug greep hij zijn koffer van de achterbank en wipte toen razendsnel via de bestuurderskant de taxi uit.

Genoeg gehad vandaag, dacht hij laaiend. Er voor zorgend dat de taxi als een beschermend schild tussen hem en de bus bleef, rende hij in gebogen houding schuin weg. Aan de andere kant van de weg was het terrein dicht begroeid, struiken en bomen. Dennen, sparren, eiken, alles door elkaar, glooiend terrein, licht omhoog. Gerard hoorde niets achter zich gebeuren maar keek pas na een paar honderd meter om. Hij zag de beide voertuigen nog op de weg staan. Van Mehmet zag hij niets.

Shit, o shit. Ik wil hem niet in de steek laten. 't Is een hele goeie vent, dacht hij opgefokt. Maar bemoeien met corrupte, gewelddadige douanejongens? Fuck nee!

Even overwoog hij in een van de hoge dennen te klimmen, maar verder vluchten hoefde niet. Een startende automotor klonk als een vliegtuig tussen de stille heuvels en onverwacht reed het grijze busje weg. Een bewegingloze gestalte bleef kwetsbaar op de vluchtstrook liggen.

Ander verkeer was er al een tijdje niet voorbij gekomen. Het duurde lang voordat Gerard een besluit kon nemen, maar toen hij eenmaal zo ver was, ging hij rennen. Terug! Zonder kaart en zonder vervoer hier was zijn situatie uitzichtloos. Dus terug naar de taxi.

Eerst controleerde hij het contactslot: geen sleutel. Had Mehmet afgesloten, toen hij was uitgestapt? Het kon niet anders. Met tien grote stappen was hij bij het stille lichaam. Had die vuile kerel de arme gozer dood geschopt? Er vloeyde een klein beetje bloed over het voorhoofd, een teken dat het hart nog klopte? Gerard legde twee vingers op de halsslagader op de manier die hij wel eens in een film gezien had. Mehmet kreunde ineens.

Goed! Fase Eén: weg hier. Terwijl hij Mehmet probeerde op te tillen, zag hij de autosleutels onder diens linkerbeen liggen.

Goddank, voorlopig gered. Mehmet's portemonnee lag ook op de grond. Leeggehaald? Misschien? Gerard borg hem terug in een zak van Mehmet's jas. Met een flinke inspanning sleurde hij het lijf van zijn reisgenoot terug. Achterportier open, voorzichtig het bovenlichaam horizontaal op de achterbank, de benen half opgevouwen, het hoofd iets gebogen, zodat het bloed niet op de bekleding zou komen.

Een handeling die werd ingegeven door veel herinneringen aan bezorgde Haagse taxichauffeurs die altijd bang waren voor kotsende passagiers tijdens hun nachtelijke ritjes.

De Dacia startte direct. En nu Fase Twee: waarheen? Hij overwoog even om te proberen om het grijze busje in te halen om een kenteken te kunnen opschrijven. En dan? Een aanklacht ergens indienen. In het Roemeens zeker? En tegen wie? Douanebeampten? Bij welke grens zaten ze dan zo dicht in de buurt? Servië? En wat te doen met Mehmet? Naar een ziekenhuis brengen? Waar dan? De enige kaart die hij kon vinden in het dashboard, was een gezellige toeristenbrochure met een regiokaart op de schaal 1: 1000. Hij kon wel de route zien die ze drie weken daarvoor vanaf de luchthaven heen gevolgd hadden met vage herinnering aan sommige plaatsnamen. Een bord met Bucuresti zag hij nergens staan. Misschien maar gewoon doorrijden tot hij een grotere stad tegenkwam. Braşov moest toch in de buurt liggen? En hopen dat Mehmet ondertussen zou afzien van een betere reïncarnatie.

(44)

BUCEGI MOUNTAIN

Ergens was hij een bewegwijzering gepasseerd. *Munții Bucegi* 5 kilometer. De weg klom behoorlijk maar de Dacia had er geen moeite mee. Dacia, dat was een koninkrijkje geweest hier, tweeduizend jaar geleden. Heiligdommen hier in de buurt. De natuur was imposant genoeg met torenhoge bomen en nog hogere scherpgerande bergketens. Zuidelijke Karpaten, hij had het thuis allemaal opgezocht. Regenwater werd verzameld op sommige hooggelegen plateaus en daar roetschte de ene na de andere waterval weer af. Aan de linkerkant van de weg viel beekwater zeker veertig meter omlaag. Gerard realiseerde zich plots dat hij een ongelofelijke dorst had. Van alle commotie had hij al zijn normale behoeften weggestopt.

Zodra hij voldoende stevige ruimte langs het asfalt meende te zien, remde hij af. Hij parkeerde de taxi en haalde zijn Nikken-waterfilter uit zijn koffer. Was toch een lief bedoeld cadeau van Angela

geweest. Had ze gekocht van iemand die dat soort producten distribueerde in een piramidenetwerk. Duur maar wel mooi. Filterde ook een smerige waterkwaliteit. Water zou hier boven in de bergen wel prima zijn. Er kon een halve liter in, om mee te beginnen. Hij controleerde nog even Mehmet's toestand. De vent ademde, daar was alles mee gezegd. Uit een van diens jaszakken stak een randje papier. Gerard trok het tevoorschijn. Met hanenpoten stond er een afkorting of een naam op geschreven: Dragoi22. En kennelijk een paar adressen, onderin cijfers, waarschijnlijk een telefoonnummer. Dragoi22? Dat zag er uit als een Skype-naam. Ineens herkende hij het adres van Babette onderaan en een telefoonnummer, veel zevens en negens. Handig. Het stond in elk geval ook in zijn agenda, maar die zat onderin zijn koffer. Hij nam het papier en stopte het in zijn binnenzak. Zodra hij mensen zag, zou hij de weg naar het vliegveld vragen. Een vliegtuig tekenen, tekening laten maken van de route. Misschien bij een benzinestation?

Snel controleerde hij de benzinemeter, de verticale streepjesbalk in het dashboard. Veel was het niet, 10, 12 liter misschien, ruim 100 kilometer.

Shit en fuck, dacht hij. Waarom kom ik in dit soort situaties? Theo zou zeggen dat ik het allemaal zelf creëer. Avontuur en sensaties manifesteren omdat je leven thuis te voorspelbaar werd? Bijna op je bek geslagen in een café? Getuige van een zware mishandeling door een soort douane? Maar dat soort dingen kon je toch eerder in Roemenië verwachten dan in België.

Dan moet je voortaan maar op vakantie naar de Ardennen, dacht hij, geïrriteerd door zijn eigen hersenspinsels. Hier en nu. Eerst maar water halen. Straks weer daar en dan.

Het struikgewas was best wel dicht. Goddank geen bramen met stekels. Na vijf minuten kon hij de weg en de taxi al niet meer zien. Het geluid van de waterval was duidelijk dichtbij en naarmate hij verder klom, werd het oorverdovend. Ergens zou het water moeten doorstromen, links of rechts. De bomen en struiken stonden hier zo dicht op elkaar dat hij maar moeizaam vooruit kwam. Het was meer een meter naar links en dan weer twee meter naar rechts.

Eenmaal stapte hij bijna op een vaalgroene slang die er ritselend vandoor ging. Daarna klom hij stukken oplettender verder. De herrie was enorm, overall hing waterdamp, je kon de natte frisheid voelen

en ruiken. Toen er even een opening in het bladerdak kwam, kon hij bovenin de rotswand zien waar de waterval begon. Over de rand spuitend wit geweld. Wel mooi. Heel mooi.

Schuin voor hem uit werd het bos lichter en dunner. Eindelijk.

Dorst, dorst. Het water kletterde neer in een klein bassin, maar zo heftig dat hij volkomen doorweekt zou raken als hij dichterbij kwam. Waar ging de stroom heen?

Onder zijn voeten werd de grond steeds drassiger. Het leek alsof het water in de bodem verdween. Geërgerd zocht hij naar iets van een poeltje waar hij zijn fles kon vullen. Stappend van steen naar steen, allemaal begroeid met donkergroen mos, glibberde hij verder. Even stopte hij om uit een kuiltje wat water in zijn handpalm op te scheppen. Dat was heerlijk. Hij proefde een metalig bijsmaakje aan het water, misschien zat hier koper of ijzer in de grond? De bodem liep schuin. Hij vloekte een paar keer bij de gedachte dat hij nog een fors eind terug moest lopen dadelijk. Eindelijk ontwaarde hij een grote plas, waar hij de plastic filterfles zou kunnen onderdompelen. Hij bukte. Langzaam liep de fles vol. Het leek wel alsof de stenen hier allemaal los lagen, bewogen.

BEWEGENDE STENEN!? Dat besef ragde er in als een vrachtwagen tegen een winkelpui.

‘Godverdegodver!’

Hij gilte het uit toen de grond onder zijn voeten begon te schuiven. Er was echter geen houden meer aan. In een reflex stopte hij de dure fles weg in zijn jas om met zijn armen te kunnen zwaaien. Te laat. Hij gleed onderuit, maar alles gleed. Schreeuwend gleed hij mee, terwijl onder hem meters grond verzakten. Struiken ontwortelden tussen kolkend water, er ontstonden diepe gaten. Er was niets om zich aan vast te houden. Hij was zo bang dat hij vergat te ademen, toen zijn schreeuwen ophield. En toen hij plotseling een eind recht naar beneden viel, werd hij zelfs zo bang dat hij flauw viel. Zijn laatste besef was nog van donker en nat. Zijn lichaam was in een gat gevallen maar zijn geest zweefde ergens anders.

(45)

FALLEN ANGEL

De onderaardse ruimte waar Gerard weer tot bewustzijn kwam, was schemerachtig. Er was niets of niemand. Tochten deed het wel. Een naar gierend windje creëerde een onaangename kou die Gerard tot op het bot verkleumd had, toen hij weer wakker werd. Zijn onderbenen waren totaal gevoelloos, ademen was pijnlijk. Hij moest behoorlijk hard gevallen zijn. Een eind boven hem, schuin omhoog was enig licht te zien, maar raar gedempt. Er waren natuurlijk bomen en struiken over het gat gevallen. Een fout filmscenario, heel fout! Onder hem lag losse grond, veel stenen, grint. Er klonk nog steeds het geluid van snel stromend water. Zijn benen voelden nat aan. Had hij iets gebroken?

Net voor de paniek hem helemaal overweldigde, herinnerde hij zich de internationale mogelijkheden van een telefoon. Bestond er zo iets als 112 in Roemenië? Beter iemand in Nederland bellen, die hulptroepen kon regelen.

Zijn blauwwitte vingers probeerden de rits van zijn jaszak open te trekken, de zak waar zijn mobiel in moest zitten. Dat duurde een eeuwigheid, maar toen hij eindelijk de telefoon voelde, waren zijn vingers zo verkrampd en koud dat hij Angela's nummer niet ingetoetst kreeg. Het adresboek dan, beter, maar drie toetsjes. O nee! Als hij zichzelf had kunnen slaan, had hij dat gedaan. Je relatie beëindigen was tot daar aan toe, maar om dan ook rancuneus haar nummer uit je adresboek te verwijderen, dat was achterlijk. Zijn zusjes bellen, de tweeling? Die zouden eerder met leedvermaak reageren. Allebei kopieën van hun moeder, die ze ondertussen wel haatten. Zou Bill hem willen helpen in deze heftige situatie?

De telefoontoetsjes deden akelig zeer aan zijn vingers. Geschaafd toen hij uit begon te glijden. Adresboek: Bill, Bill, onder de B. Dat lukte, Goddank. Er ging een bel over aan de andere kant. Hoe zou het met Mehmet zijn? Was die weer tot bewustzijn gekomen? En dan? Weg gereden met zijn taxi? Hij keek op het telefoonklokje: al bijna vier uur. Over een paar uur zou het donker worden. Hoe zouden ze hem kunnen vinden? Met de telefoon natuurlijk. Ze konden hem bellen en dan misschien de ringel horen. Onzin, lulkoek. De politie moest eerst Mehmet vinden. Ergens op de weg, langs de weg. Of dood achter in de wagen. O shit! Weer paniek.

Hij moest zichzelf dwingen om gewoon te blijven ademen. Langzaam in en uit. Dat had hij ook mooi van Theo geleerd. Zou hij eerst Theo bellen? Ping! Het antwoordapparaat van Bill, Godsamme: 'De persoon die u belt, is nu niet te bereiken! U kunt geen boodschap achterlaten.' Nog eens het adresboek dan, onder de T: Theo!

Het ergste was dat hij al op de heenweg iets had voelen aankomen bij dat incident in het café. Hij wist gewoon dat er wat akeligs te gebeuren stond en hij had niet naar zijn intuïtie geluisterd. Al blij dat het daar en toen niet geklapt was. Zijn vakantiezeepbel. Zacht begon hij te bidden.

Als ik niet om hulp vraag, krijg ik ook zeker niks, dacht hij. O Engelen, o Heer van dit universum, maak dat ik heel thuis kom in Den Haag. Amen. Amen. Amen. O Theo, neem op, neem op. In boeken waren er dan oplossingen, op tv ook. Hoe had het zo ver kunnen komen? En waar moest het naar toe?

Gerard huilde bijna, toen ook Theo een telefoonbeantwoorder aan had staan. Hij stamelde zijn boodschap in.

'Ik zit in een grondverzakking in een soort tunnel bij een heel hoge waterval, links van een secundaire weg naar Boekarest, vlak bij Bucigi in Roemenië. Mijn taxichauffeur Mehmet ligt gewond in een Dacia Logan Stationcar langs de weg. Bel mij terug voor hulp. Bel Babette Pronten op... Hè gadver!'

Het nummer? Het papier van Mehmet in zijn binnenzak. Goddank. Met een gevoel van opluchting sprak hij het opnieuw in op Theo's antwoordapparaat, tegelijk met Angela's nummer dat hij uit zijn hoofd kende. Zo, meer kon hij even niet doen. Het enige pluspunt dat wat ankerend bood, was zijn portefeuille in zijn binnenzak met zijn paspoort, het vliegticket en geld.

Hij scheen met de zaklamp van zijn telefoon om zich heen. Ontzet stelde hij vast dat de wanden links en rechts van hem recht waren. Recht? Uitgehakt? Iets van mensen?! Aarzelend strompelde hij kreunend een paar stappen naar voren tot voorbij de rommelige laag aarde en stenen die verzakt was. Een glad oppervlak? De conclusie was zo verbijsterend dat hij bijna niet meer aan de stekende pijn in zijn benen dacht. Niets gebroken maar ze slapen allebei, realiseerde hij zich. Hij ging heel voorzichtig weer zitten. Van omhoog klimmen

naar het gat waar hij doorheen gevallen was, kon geen sprake zijn. Te hoog, te glad. Er stroomde nog steeds water naar beneden, dat ergens in de verte verdween. Hij scheen met de zaklamp verder maar het licht verloor zichzelf in een diffuse donkerte.

Het is echt een tunnel, besepte hij. Van A naar B, maar ik kan niet naar A want daar verspert nu een paar duizend kilo stenen en aarde de weg. Dus? Lopen naar B? Naar wat?

(46)

DISCIPLINE

Langzaam kwam er weer normaal gevoel terug in zijn benen en wankelend stond hij op. Hoe lang zou zijn telefoonbatterij licht geven? Was er geen andere optie? Hoe moest hij hulp krijgen? Wat zou Theo moeten doen? De Nederlandse ambassade bellen? Babette bellen? Hij had geen idee waar hij precies was.

‘Disciplineer je angsten.’ Zoiets zou Theo zeggen. ‘Definieer je doel en ga er dan voor.’

Hij begon te lopen. Naar B dan maar. Waar B ook mocht zijn. En als er geen B was, zou hij weer terug gaan naar deze plek voor andere oplossingen. Het verwonderde hemzelf dat alle paniek verdwenen was. Hij moest iets doen en hij kon ook iets doen.

‘Lopen, Gerardus Martinus,’ zei hij hardop. Vijf uur later liep hij nog.

Eenmaal zo ver gekomen kwam het niet meer bij hem op om terug te keren. Hij had na verloop van tijd de telefoonlamp uitgedaan nadat hij zich realiseerde dat hij iets kon onderscheiden. Er was minimaal licht in de tunnel, zonder dat hij er achter kon komen waar het vandaan kwam. Omdat het soms wel volledig donker werd en op andere stukken niet, vermoedde hij dat er ooit in het plafond vensters van glas gemaakt waren, die later grotendeels dicht gegroeid konden zijn. Of? Bleek hij onverwacht nachtzicht te hebben, zoals wolven? Was het een soort mos dat her en der licht fluorescerend licht produceerde?

In het begin van zijn tocht dacht hij dat de vochtigheid in de tunnel kwam, doordat het watervalwater nu wegliep in de tunnel, maar na

een paar honderd meter was er geen water meer te zien of te voelen onder zijn voeten. Er bleef toch een ervaring van frisheid hangen. De weg liep nagenoeg recht, een keer of twee was hij door een flauwe bocht gelopen. Nergens lagen obstakels, nergens was er ook maar iets dat op gebruik wees.

Hij piekerde een eind weg.

Een smokkelaarsroute misschien. Iets tussen Roemenië en Servië? Duur tunneltje. Een politieke nooduitgang van geheime diensten? Die dictator van vroeger, die Ceausescu, zo'n soort naam, dat was een beest van een vent geweest. Daar kan je dan alles van verwachten. Was in '89 geëxecuteerd. Vast veel geheimen mee in zijn graf genomen.

Gerard riep maar eens hardop zijn beschermengel aan om hulp. Alsof er iets geluisterd had, kwam er ineens een krankzinnig idee in hem op. Ooit had hij een orakelapp op zijn telefoon geïnstalleerd. Een systeem om dominostenen te gebruiken om jezelf raad te geven. Het was een spiritueel cadeautje van Angela geweest. Hij viste zijn telefoon uit zijn jaszak.

Oud model, dacht hij. Ik ben altijd een beetje gierig naar mezelf geweest. Royaal naar Angela en naar vrienden, maar moeilijk om mezelf eens iets moois te geven. Alsof ik het mezelf niet gun.

Het was even zoeken op de telefoon, maar toen lichtte het blauwe orakelscherm op. Rijen stenen boven elkaar, willekeurig in een patroon schuivend. 'WAT IS JE VRAAG?' stond er.

Hoe kom ik hier uit? dacht hij, maar dat kon je natuurlijk niet vragen. Hij herinnerde zich de frappante experimentjes toen Angela hem de werking had uitgelegd. Zij geloofde in die dingen. Wat was altijd haar goede vraag? Toen wist hij het weer en hij concentreerde zich er volledig op.

'In welk proces bevind ik mij?' vroeg hij hardop en tegelijk klikte hij een steen aan. Het beeld veranderde in een tekst en een cijfer: 6:3 LEMNISCAAT. Daar stond het, een niet mis te vatten bericht uit de kosmos: *'Alles is anders dan je ooit hebt gedacht. Je krijgt een geestelijke duw. Nooit gedachte onthullingen en of perspectieven. Reizen & verplaatsen.'*

'Vraag twee, wat moet ik doen om hier goed uit te komen?'

De tweede steen was een openbaring, die de rillingen over zijn rug

liet lopen. 1:0 DRUK. *‘Een preciaire situatie. Uiterste voorzichtigheid is geboden, met partners en met zaken, vooral rond contracten, handtekeningen en langetermijn-afspraken. Iemand wil wat (met je). Waarschijnlijk niet de ideale keus. Beter twee keer nadenken voordat je één keer fout beslist. Alertheid en oplettendheid zijn van levensbelang. Probeer de situatie eens door de ogen van je eventuele opponent te bekijken. Wat zou jij doen als je die ander was? Misschien word je toch gedwongen om ergens 'ja' tegen te zeggen, maar als je je bewust bent van de druk, is je positie gunstiger.’*

Bijna durfde hij de derde vraag niet te stellen, na deze onverbloemde waarschuwing. Toch klikte hij dapper een steen aan, terwijl hij aarzelend de vraag stelde: ‘Waar brengt mij deze ervaring?’

Zijn telefoonschermje gloeide op en toonde de 5:5, SUCCES, maar een omgekeerde steen. Opnieuw een waarschuwing: *‘Weg uit dat ouwe gezeur, laat je verleden los. Je houdt uit pure benepenheid je eigen succes tegen doordat je gehechtheden en gewoonten je liever zijn.’*

Oud gezeur, oud gezeur. Mijn ticket naar Amsterdam is verlopen. Ja. Ik moet me oriënteren op een nieuwe bestemming. Schrikbarende gedachten in de categorie Niet Leuk Maar Wel Waar.

(47)

NATUURGEESTEN

Weken later zou Gerard zich zijn orakeladvies herinneren en zich realiseren hoe volstrekt *to the point* het was geweest.

In grote verwarring liep hij weer door. Eerst tolde zijn denken nog, maar zijn gestage wandeltempo bracht hem na een uur op zeer ongewone wijze in een diepe staat van fysieke meditatie. Na een uur of twee verwachtte hij minstens een zekere vermoeidheid, spanning in benen of liezen, maar zulke dingen deden zich niet voor.

Hij moest vaak plassen, bij elkaar nog heel veel ook. Omdat hij serieus rekening hield met een mogelijke dood op deze plek, dacht hij aanvankelijk veel aan dingen in zijn leven die hem dwars zouden moeten zitten. Het verbaasde hemzelf enorm, dat bepaalde verwijten die hij naar Mary, naar Angela, naar zijn moeder en naar ook Van

Ooijen had, met elke gelopen kilometer verder leken te verdwijnen. Soms praatte hij in zichzelf, soms hardop.

Hij herinnerde zich hoe Angela eens uren met een Tarotclub-vriendin had gebabbeld over het teloorgaan van Moeder Aarde. Hij had met een toenemende irritatie geluisterd naar hun verslag van rituelen met deva's en andere natuurgeesten, zoals ze die op Sterrenpoorten in lokale bossen hadden georganiseerd. Offers brengen, prachtige liederen zingen, magische bewegingen maken in de vrouwenkring. Ineens bemoeide hij zich er toen mee: 'Mooi dat jullie zo van de aarde houden, maar straks boeken jullie weer een vliegtrip van 4000 kilometer om van je strandvakantie te kunnen genieten! Sorry hoor, maar ik vind dat een beetje romantische, sentimentele schijnheiligheid!'

Angela's vriendin had hem aangekeken met een dodelijke blik en binnen tien minuten nam ze afscheid. Angela foeterde hem ongeremd uit over zijn ongevoelige kritiek.

'Lul, wij vliegen toevallig wel sámen naar Antalya?! Wat zeik je dan ineens over de luchtvervuiling?'

Hij bleef onverklaarbaar scherp: '*Ik* roep geen Engelen aan, geen Universele Hoedsters om de planeet te redden. Ik zie dat de boel op grote schaal naar de klote gaat, maar ik hoop binnenin dat op de lange termijn grote groepen mensen gaan inzien dat het anders moet.'

Angela liep hoofdschuddend rond: 'Jij ontloopt je eigen verantwoordelijkheid! Een mens moet doen wat hij kan. Ik bid, ja! Ik doe rituelen met mijn vriendinnen, ja. Ik denk dat dat iets bijdraagt! Ja!'

En daarna moest ze huilen en hij ook. Hij bleef haar opties slechts rommelen in de marge vinden, maar hij voelde ook haar onvermogen om meer te doen dan ze kon.

'Je bedoelt het goed, dat weet ik heus wel,' had hij gestameld en ze had hem vastgepakt en geantwoord: 'Jij ook!'

De herinnering verzachtte veel oud zeer naar haar. Een bijzondere vrouw, spiritueel op haar eigen manier, ook een beetje wazig, jawel... En vakanties met haar waren doorgaans heerlijk geweest. Al had hij meestal het leeuwendeel betaald... Ja, daar had hij over geklaagd tegen Bill. Toch sijpelde met iedere stap vooruit iets van

zijn vroegere ergernis weg. Zo gingen de dingen nu eenmaal. Opmerkingen van Theo bleven in zijn geest hangen: 'Je bent niet verder dan je bent. Als je in die situatie van toen geweten had, wat je nu weet, dan had je het misschien anders aangepakt. Schuldgevoel is nutteloos, alleen berouw is constructief. Dat je nu beseft, dat je bepaalde dingen nooit meer zo gaat doen, dat is groei.' Wakker schrikkend uit zijn volle geest struikelde hij bijna over zijn eigen voeten. Of over iets op de grond?

Zou ik niet even moeten uitrusten, dacht hij plotseling, ik zit misschien teveel op de automatische piloot. Lopen ging ergens om niet meer vanzelf. Met zijn linkerhand tastend naar de muur ging hij zitten, maar bijna direct stond hij weer op.

Was de grond warm? Of de muur? Nieuwsgierig zonk hij op handen en knieën. Waar hij liep, was de grond koel, maar onder zijn handen was de boel duidelijk warm. Hij gaf toe aan de impuls om plat op zijn rug te gaan liggen met zijn hoofd tegen het warmste plekje van de wand.

Een gevoel van geluk stroomde zijn hele lichaam in, het begon in zijn hoofd.

Het is of ik een XTC-flash krijg, dacht hij, tegelijk schrikkend van het idee. Hypnotiseerde hij zichzelf? Verbeeldde hij zich dit allemaal? Was dit een teken dat hij hier sterven zou? Allemaal psychische paniek? De muur bleef waar hij was, hard maar ook warm en liefdevol. Anders kon hij het niet noemen. Voor het eerst werd hij zich bewust van de harde omtrek van de waterfilterfles in zijn binnenzak. Dorst?

Ik heb nauwelijks dorst en al helemaal geen honger, realiseerde hij zich. Op zijn telefoon was het al kwart over negen. Minstens etenstijd, toch?

Uit gewoonte dronk hij iets uit de fles. Het water had een bijzondere, prikkelende smaak. Tijdens de voorbereiding van zijn vakantie had hij gelezen hoeveel geneeskrachtige bronnen er in Roemenië waren. Vooruit maar.

Laat ik er zuinig mee zijn, dacht hij verstandig. Ik heb geen idee hoe ver ik nog moet.

Dat hij er al was, wist hij toen niet.

(48)

VRIJ VOOR ANGELA

Pauli kon het niet geloven, Wies liet hem op de vrijdag daarna gewoon niet binnen. Ze stonden een paar minuten door haar dichte deur te discussiëren en hij voelde zich steeds dommer.

Ik sta hier voor gek, dacht hij een paar keer. Ik ga af als een gieter als er burens langskomen. Burens?!

O shit, als Angela maar niet in de buurt is.

De gedachte aan haar joeg een haast elektrische schok door hem heen.

‘Okay,’ schreeuwde hij naar de onzichtbare Wies. ‘Je moet maar doen wat je niet laten kan. Ik ben weg. Je kan me bellen als je weer ergens zin in krijgt!’

Hij beende met lange stappen weg van haar deur. Aan het eind van de straat was hij de aanvaring met Wies al zo goed als vergeten.

Angela. Haar naam zong door hem heen: Ik ben vrij voor Angela!

Zaterdagavond. Hun volstrekt toevallige ontmoeting in café Havana was vast voorbestemd. Het ging van kijken, voelen en weten.

‘We gaan niet naar mijn huis want misschien is Gerard daar,’ zei Angela. ‘Dus we gaan naar jouw huis. Kan dat?’

Hij knikte stom, overweldigd door haar beslissingsvaardigheid.

Gearmd liepen ze naar buiten, het Buitenhof op. Bedwelmd boog Pauli zich ver voorover om haar borsten te kussen, die betoverend uit Angela’s donkerbruine blouse leken te barsten.

‘Ik kan niet wachten,’ hijgde ze. ‘Waarheen?’

‘Links! We kunnen het lopen!’

Ze gingen als pubers aan de haal, rennend.

Zijn appartement aan het Westeinde was een rommeltje en zijn bed was niet opgemaakt. Het maakte allemaal niets meer uit. Hij kreeg net de tijd om een schemerlampje aan te klikken en toen lag ze al boven op hem. Kussend, lachend en zijn en haar eigen kleren van hun lichamen af stropend. Na een uur konden ze weer een beetje gewoon praten.

‘Ik voel me fantastisch,’ zei Angela, terwijl ze dicht tegen haar nieuwe minnaar aan kroop. ‘En jij?’

Hij lachte alsof hij een antwoord uit de weg wilde gaan. Ze voelde het onmiddellijk aan: ‘Zeg het mij! Wat denk je? Wat ruik je? Wat

wil je? Wat voel je?’

Pauli haalde opvallend diep adem, vond ze.

‘Ben je verlegen?’ vroeg ze door.

‘Ik praat nooit zo veel,’ antwoordde hij met een iets te hoge stem.

‘Behalve toen je me wilde versieren,’ wees ze hem terecht. ‘Toen was je babbel erg goed.’

‘Maar toen vroeg je me niet naar wat ik allemaal voelde.’

‘Omdat ik met je pik in mijn mond zat!’

Hij lachte hardop: ‘Nee, toen waren we net opgehouden met praten!’

Angela hield aan: ‘Kom op. Wat voel je nu? Zoals wij hier nu liggen?’

Pauli zuchtte nog eens.

‘Goed. Ik voel me goed.’

‘En dat is het?’ vroeg Angela. ‘Goed, je voelt je goed. Fijn. En kun je daar nog bijzonderheden bij geven? Wat voel je bij mij?’

Er gloeide een golf van tederheid door hem heen. Het gevoel begon met een weeïgheid in zijn buik en het trok naar boven naar zijn hart.

‘Ik vind je een topper,’ zei hij. ‘Ik ben gelukkig. Wat heb ik een mazzel met jou.’

Angela knikte tevreden.

‘Dat klinkt beter dan Goed. En morgen ga je weer naar Wies?’

Hij had de vraag al verwacht en toch overvielen hem zijn eigen woorden.

‘Ze heeft het net uitgemaakt. Maar ik ga niet proberen om het weer aan te maken. Ze zegt dat ze niet van mij houdt. Dat het haar alleen om de seks ging. En dat begrijp ik wel van haar.’

Pauli verbaasde zichzelf. Hij voerde zo maar een gesprek over onderwerpen die hij nog nooit had benoemd naar andere vriendinnen.

‘Ik praat ineens veel, hè?’ vroeg hij.

‘Dit is normaal tussen volwassen mensen,’ antwoordde Angela en ze kustte hem. En nog eens. Tong tegen zijn tong. Wat een vrouw!

‘Ik heb jou ook alleen voor de seks,’ murmelde ze. Hij schrok. Een steek in zijn borstkas. Hij draaide zijn hoofd snel weg.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Niks,’ antwoordde hij zo neutraal mogelijk.

‘Wel!’ zei ze. ‘Ik voelde een schok door je heen gaan. Ik maakte een grapje hoor!’

‘Waarover?’

‘Over jou alleen voor de seks hebben.’
Opnieuw ervoer hij de zin als een pijn.
‘Er gebeurt iets bij je,’ analyseerde Angela. ‘Ik voel het, ik zie het? Wat is het?’
‘Ik vind het niet leuk als je dat zo zegt,’ zei hij. ‘Op die toon.’
Nog steeds klonk zijn stem te hoog. Angela ging half overeind zitten.
‘Hee... Het is echt waar, hè?’
‘Ja,’ piepte hij. ‘Is dat zo gek?’
Ze schudde langzaam haar hoofd.
‘Een beetje wel. Iemand van de tennisclub kende jou. Ze noemde je een playboy. Iemand die alles neukt wat los en vast zit. Dat je vrouwen alleen voor de seks hebt. En dat is niet zo?’
Hij voelde een brok in zijn keel.
‘Wil je het weten?’
‘Ja,’ zei ze zonder genade. Hij moest eerst weer zuchten voordat hij het kon vertellen.
‘Het was waar. Ik vond het fijn als ze naar *mij* verlangden. Ik verlangde zelf nooit naar iemand. Ik verlangde naar seks omdat ik anders eenzaam was.’
Angela keek heel aandachtig naar hem. Ze voelde geen enkele weerstand. Hij was totaal eerlijk.
‘En nu? Verlang je naar mij of naar mijn geile mondje?’
Hij tilde het laken omhoog.
‘Kijk, als je dat zegt, wordt mijn pik onmiddellijk weer stijf. Maar ik ga je de waarheid zeggen. Ik heb iedere dag aan je gedacht deze week, zelfs als ik met iemand anders vree.’
‘Mooi zo,’ zei Angela opgewekt. ‘Je bedoelt dat je nòg een ander hebt dan Wies?’
Pauli kreeg een kleur en zijn penis werd meteen weer slap. Betrapt. Ik kan niet meer terug, besepte hij en hij gaf zijn troefkaart weg: ‘Ik ga niet meer naar hun terug. Als jij mij tenminste hebben wilt.’
Angela zei niets en hij ook niet. Zijn aanbod zonk in als de zon in de zee, langzaam maar zeker.
‘Ik wil jou wel. En niet om de seks alleen,’ zei Angela zacht en toen op overdreven ernstige toon: ‘Wil je me nu meteen nog een keer neuken?!’

(49)

OVER DE GRENS

Weer een uur later gingen ze plassen. Hij maakte thee in zijn verwaarloosde keuken maar kwam toch al snel terug naar het bed met een blad met schone glazen, koekjes en chocola.

‘Waarom ging je weg uit Roemenië, Pauli?’ vroeg ze met volle mond maar op tedere toon. ‘Is het zo’n klote land?’

Hij keek zuinig, werd er kennelijk niet graag aan herinnerd.

‘Ach... Roemenen kunnen eigenlijk niets goed. Alles is inefficiënt, iedereen komt overal te laat. Of niet. Het woord sorry kennen ze niet. Altijd is het de schuld van de anderen. Het is een land van luiaards, dronkaards en oplichters. Alleen de boeren en de ambachtslieden werken nog hard. Ze zijn vroeger collectief geïndoctrineerd en tegelijk gepakt en gemazeld door onderhuids verzet tegen de communistische autoriteiten. Maar tegenwoordig doen de meeste mensen nog steeds liever niks, omdat alles wat je verdient door de overheids corruptie wordt afgepakt. Ze zijn in principe liever lui dan moe. Meer hoeft je niet te weten. Ik wilde rijk worden en ik wilde er gewoon voor werken. Dat kon in Nederland.’

Angela wreef liefkozend over zijn borst: ‘En? Ben je rijk geworden?’

Pauli lachte een beetje: ‘Ik heb goedkoop goud gekocht lang geleden. Dat is veel waard geworden. En ik heb veel mooie klusapparatuur. En ook wel een beetje geld.’

Angela lachte hem tevreden toe.

‘Mooi zo, ik houd van rijke mannen. En toen je nog arm was, hoe was dat toen?’

Het leek of hij aarzelde. Was hij ergens bang voor? Angela gaf hem een aanmoedigend duwtje.

‘Ik heb een paar jaar lang sigaretten gesmokkeld,’ zei Pauli toen.

‘En andere dingen. Naar Servië en terug. Met mijn broer of met een oom. Over de bergen.’

Zijn stem veranderde onder het praten, een soort van schorheid, en viel toen helemaal stil. Pauli herinnerde zich de steil slingerende gruispaadjes langs de oneindig lijkende hellingen, de niet aflatende pijn in zijn voeten en kuit. Steeds de schrik van even uitglijden en dan krampachtig weer herstellen. De ver weg geduwde schrik van zo lang geleden vlamde weer op. Hij hoorde het opnieuw het schreeuwen van de schietende politiemannen, de in nood balkende ezel, die instortte onder zijn zware last van kisten met contrabande.

En erger, de kreten van zijn vallende broer, dieper en dieper wegschuivend, zijn verbijsterde lijf rollend, stuiterend in de grindhelling. Hij wist het weer allemaal. Hoe dertig dodelijke meters lager die hysterische stem van zijn broer verstomde na een korte tijd diep gehuil, wanhoop in het kwadraat, wetend dat niemand hem daar ooit vandaan zou kunnen halen. Hij zelf had zich verstoppt in een diepe geul en de agenten hadden hem niet gevonden. Zijn broer vonden ze ook niet, wilden ze niet eens vinden, ondanks diens doodsgerochel. Te gevaarlijk, te diep gevallen. Als ze hem al hadden kunnen zien liggen, dan hadden ze toch geen moeite verder gedaan. Een dode smokkelaar, klaar. Ze haalden wel de kisten van de dode ezel. Voor meer hadden ze geen belangstelling. Nooit zou echter dat andere beeld uit zijn hoofd verdwijnen. Twee vaalwitte roofvogels die een half uur later boven hem in de strakblauwe lucht verschenen. Die roken de dood. Gieren, die omlaag konden vliegen op wijd uitgespreide vleugels om de ogen van zijn dode broer uit hun kassen te scheuren, het vlees van zijn gezicht. Hij wist hoe ze Gaby's dikke jas kapot zouden maken met hun haaksnavel om bij zijn darmen te kunnen. En Pauli kon niet naar beneden, het ravijn in. Kon niets doen om te helpen, niets om de loop der dingen tegen te houden.

Vergramde herinneringen, tot stilte gedwongen, uitgeteerd. Hij kon nog niet toekomen aan enig besef van dankbaarheid dat hij het wel zelf gehaald had, de grens over. Op die berghelling had hij besloten om niet meer terug te gaan naar Roemenië. Niet thuis te hoeven vertellen wat er gebeurd was, dat nooit aan iemand vertellen. Nooit vertellen. Niemand. Nooit vertellen. Zijn hart bonkte in zijn oren, hij wilde zijn handen er over heen duwen. Angela zag het voor haar ogen gebeuren en even wist ze niet wat ze moest doen. Er was iets heel ergs aan de hand. Ineens pakte ze hem gedecideerd vast en zei: 'Ik houd ook van jou, maar je moet me nu vertellen wat er gebeurd is. Anders blijf je voor eeuwig gevoelloos.'

Pijn, pijn. Het werd stil in Pauli's hoofd, zoveel lijden, zoveel gevoel, teveel, teveel. Hij zat heel lang stil, half tegen Angela aanhangend, alsof hij in haar armen zou wegzinken, ook zou sterven aan het teveel. En toen hoorde hij Angela's stem opnieuw, alsof het van heel ver weg klonk: 'Ik houd genoeg van jou, Pauli. Vertel mij wat er gebeurd is.'

Hij deed zijn ogen dicht en zei het toen, zacht, langzaam, woord voor woord: 'Mijn broer is dood gegaan. Mijn broer is daar dood gegaan.'

Na tien minuten wist ze alles. En wist hij dat zij het voortaan zou weten. Het was verteld. Zijn leven zou nooit meer hetzelfde zijn. Maar wel heel veel beter dan het ooit geweest was.

(50)

CONNECTION

Bijna op hetzelfde moment werd ook Gerards leven stukken avontuurlijker dan hij ooit had kunnen denken. Verwonderd over zijn ervaring met de warme wand onder zijn handen liep hij tien meter terug en probeerde daar het kunstje nog eens op te wekken. Er gebeurde niets. Hij probeerde het nog eens vijf meter terug. Geen warmte-effecten, maar twee, drie meter terug veranderde er wat. Kan het iets vulkanisch zijn? Hadden de tunnelmakers dan geen rekening daarmee gehouden? Onwaarschijnlijk.

Ik ben ergens aangeland, dacht hij met een diep gevoel van opluchting. Er is hier iets. Iets technisch. Dan moeten er mensen van weten.

Dat was niet helemaal de goede conclusie maar dat kon hij niet weten.

Tastend langs de linkerkant van de gang deed hij uiterst nauwgezet onderzoek. Onder zijn vingers voelde hij dat het oppervlak iets ruwer werd, tenminste er was een spleet te voelen. Spleten? Eerder naden. Alsof? Alsof er een deur zat? Gerard voelde zich plotseling onbehagelijk. Het onwereldlijke extasegevoel was geheel verdwenen om plaats te maken voor angst.

Kolere, dacht hij ongerust. Waar kom ik in terecht?

Een alternatief was er echter niet. Vijf uur teruglopen was geen optie, hij moest verder zoeken. Speurend en voelen onderzocht hij ook de andere gangwand. Rechts was niets veranderd. Glad, recht, fris, niet warm. Na vier meter hield het warmte-effect ook weer op in de linkervand. Dus? Was hier iets van een uitgang? Of ingang? Hij nam een besluit. Als er iemand aan de andere kant was, zou geluid misschien een reactie uitlokken. Hij begon opnieuw de ongewone plek af te tasten tot hij wist waar ongeveer het midden was. Daar sloeg hij een paar keer hard met zijn hand. Flop, flop,

flop. Het klonk als niks, geluid van een schijtende koe. De autosleutels proberen, beter. Hij zocht in zijn zakken. 'O nee,' kreunde hij. 'Jij stommeling. Die heb je in het contactslot laten zitten met je stresskop!'

Meteen kreeg hij visioenen van Roemeense gelegenheidsdieven. 'Even die geparkeerde auto leeghalen, jongens. O kijk, een halve dooie. Gooi aan de kant, boys. *Gefundenes Fressen*. Lekker een mooie taxi pikken.'

Nieuw beeld, van een toevallige automobilist, die eventjes ging kijken. Die zou de taxi laten staan en alleen de koffer jatten. Nog meer plaatjes en gedachten. Mehmet die bij bewustzijn zou komen. Geen Gerard te zien, geen douaneklootzakken, wèl 50 kilometer verder. Wat zou hij doen? Terug rijden misschien naar het huis van Babette. Dat was niet zo ver als Boekarest. Het leek een eerlijke vent. Een moslim. Misschien hadden die lui wel iets van religieus fatsoen. Niet stelen bijvoorbeeld. Netjes de koffer afleveren. Pardon, mevrouw Pronten, er is geen Nederlandse man meer bij...
KAPPEN!

Ineens brak Gerard zijn gedachtevlucht af. Niet meer bang zijn! Hoe vaak had hij die zinnen van Theo niet in zijn kop gehad? Niet meer bang zijn, in het Hier En NU blijven, authentiek je zelf zijn! Dàt was het toch? Pissig op zichzelf schreeuwde hij zijn mantra uit: 'Ik ben Gerardus Martinus Mooiveld en ik houd zielsveel van mij zelf!' Het was in meerdere opzichten de goede zin, want ineens klonk er gekraak uit de muur. En een luidsprekerstem: '*Identify again, please!*'

Gerard schrok zo dat zijn benen slap onder hem wegzonken en hij in elkaar zakte. Meteen stond hij op. Gered!

De spanning was zo groot dat hij even niet kon praten. Slikkend, diep ademhalend, probeerde hij het nog een keer: '*This is Gerard Mooiveld from Holland!*'

Er viel een geladen stilte en toen kwam de luidsprekerstem terug: '*We connect.*'

De connectie moest kennelijk van heel ver komen want het duurde een uur, voordat er weer iets gebeurde. Tegen die tijd had Gerard

weer heel wat afgedacht.

Hij zag zichzelf weer in een andere doodenge situatie. Bijna verzopen in de Middellandse zee.

Angela en hij hadden in 2009 een waterfiets gehuurd op een strand. Ibiza. Druk maar leuk. Geinig hotel, vaak eten op het strand, veel rumcola's erbij. Angela stelde voor om naar een eilandje te fietsvaren, een grijze streep in de verre verte.

'Ik vind het wel een flink eind,' zei Gerard.

'Getver, jij durft ook nooit niks,' had Angela geroepen.

'Dàt is iets te sterk uitgedrukt,' had hij quasi-lollik geantwoord, want nee zeggen of luisteren naar zijn intuïtie kwam in die tijd nog niet in hem op. Ze waren in een flink tempo gaan trappen. Na een kwartier had hij het idee dat de waterfiets scheef hing en na een half uur wisten ze het zeker: het vehikel lekte aan de achterkant. Er liep water in de luchttank. De waterfiets begon zodanig te hellen dat de watertrappers links bijna boven het water uitkwamen. Terug of verder? Het vooruitzicht te stranden op een eiland waar ze niets vanaf wisten, was weinig aantrekkelijk. Terug? Dat moest dan maar. De waterfiets werd na nog een half uur ploeteren nagenoeg onhandelbaar. Gerard ging overboord en had zwemmend het apparaat de goede kant op getrokken. Het kostte hun anderhalf uur voordat ze het gele monster weer op het strand hadden, kilometers ver van hun vertrekpunt en intussen was de stroming behoorlijk sterk geworden. Gerard was totaal op, Angela in een lichte shock. '*Narrow escape*,' zei de eigenaar toen ze hem van hun fiasco op de hoogte stelden. Betaald hadden ze al en geld terugkrijgen, daar was geen sprake van. Het mannetje moest de kapotte waterfiets gaan ophalen met een boot en dat gaf hem ook al '*Muchos problemas*!'

Problemen? Gerard had goede hoop dat hij in deze onderaardse gang ook met de schrik vrij zou komen. Toen klonk de luidsprekerstem weer: '*Step back from the door, please*.'

Opgewonden ging hij een eind verder staan. In de muur schoof een klein luik opzij en langzaam gleed er een langwerpige, platte bak naar voren.

Vervoer ergens heen? Er zit niks anders op, dacht hij met zeer gemengde gevoelens. Hij ging met zijn voeten vooruit in de bak zitten, voor iets anders was er simpelweg geen ruimte. Toen er geen automatische beweging op gang kwam, riep hij een paar keer Okay en goddank, dat bericht kwam ergens goed over. De bak gleed

vooruit en de muurdeur schoof achter hem weer op zijn plaats. Gespannen hield hij zich met beide handen aan de opstekende randen vast. De bak bleef glijden. Voor wie is dit in Godsnaam bedoeld? dacht hij zenuwachtig. Te klein voor mensen, handig voor spullen? Voor wat voor spullen dan? Ik moet weer iemand bellen. De gedachte vloog door hem heen dat Theo inmiddels Babette gebeld zou kunnen hebben. Of Angela. Hoe zou het met haar zijn?

(51)

AMBTENAAR WORDEN

Donderdagavond raakte Angela's moeder in alle staten, toen haar dochter het nieuws meldde dat Gerard was vertrokken voor een vakantie naar Roemenië zonder plan om terug te komen. 'En hij is al vier, vijf weken bij je weg!? Durfde je me dat niet eerder te vertellen? De klootzak, laat jou met de geldzorgen zitten!' grauwde ze. 'En je kunt niet blijven wonen daar. Je moet weg. Je moet weer zien dat je ambtenaar wordt.' 'Ik ga niet terug, mam. Ik wil blijven schrijven.' 'Alsof je daar behoorlijk je brood mee kunt verdienen,' sneerde haar moeder. 'Ik zie je hoogstens in een PR baan als voorlichtster of zo. Schrijf je in bij uitzendbureaus!' 'Daar verdien ik wit minder per uur dan een schoonmaakster zwart, mam.' 'Je hoeft mijn raad niet op te volgen, hoor,' zei haar moeder pinnig. 'Dat heb je nog nooit gedaan zolang ik je ken.'

Angela perste haar nagels in haar handpalmen en negeerde de bijtende antwoorden die plots op haar tong lagen. Ze had spijt dat ze er over begonnen was.

'Als je een betere baan wilt hebben, zou ik beginnen met mijn haar te laten knippen,' vervolgde haar moeder. 'Ik zeg niet dat dat lange krulhaar je hoerig staat, maar werkgevers houden meer van minder wild.'

Angela ademde bewust diep door.

'Bedankt voor je goedbedoelde adviezen, mam,' zei ze beheerst. 'Zo'n geveerd kort permanent als dat van jou past gewoon niet bij de rest van mijn garderobe. Ik steek mijn haar gewoon leuk op als ik ga solliciteren.'

‘Wat bedoel je met geveërd permanent?’ vroeg haar moeder op kribbige toon.

‘Gewoon. Het *is* toch geveërd?’

‘Hoor wie het zegt! Ik laat het een beetje bijkleuren,’ snibde haar moeder. ‘Ik wil er verzorgd uit zien.’

‘Dat doe je heus wel, mam,’ probeerde Angela op verzoenende toon. Hoog tijd om te vertrekken!!

Haar moeder propte snel een Chocolate Chip koekje in haar mond, waarschijnlijk in een onbewuste poging om te proberen om haar dochter niet ook op die laatste opmerking van repliek te dienen.

‘Ik ga weer eens, mam.’

Angela pakte haar tas en haar jas. Haar moeder liep kauwend mee naar de deur. Daar stak ze in een gewoontegebaar Angela haar gezicht toe, rekenend op een afscheidskus. Angela zag het gebaar aankomen en bukte precies op tijd om even de veter van één van haar schoenen weg te stoppen. Terwijl ze ontspannen opstond, zei ze: ‘Dag hoor. Ik zie je over een paar weken wel weer. Doe pap de groeten.’

Hup, weg! Deur zelf dichttrekken, geen kus vandaag! Met afschuw dacht ze terug aan de ontmoeting.

Waarom zijn we zo gekunsteld? dacht ze ongerust. Waarom erger ik me zo mateloos aan haar? Dat is het laatste wat ik wil: ooit zo venijnig en kritisch eindigen in een verzorgingshuis.

Ze dacht aan de relaxte manier waarop Gerard vroeger haar moeder kon inpakken. Altijd aardig, rustig rechtstreeks vragen of hij iets voor haar kon doen.

Gadver, waarom kan ik dat niet? Toen walmde een rooksignaal door haar geïrriteerde brein: Ik lijk op mijn moeder, ik kon Gerard op dezelfde manier afzeiken als zij nu mij doet. O wat erg.

In de auto terug moest ze huilen. Onverwacht voelde ze spijt over allerlei ruzies met Gerard. Ze zag weer zijn gekwetste rug, zijn omtrekkende bewegingen. De likeurtjes om zichzelf te troosten. Nu wist ze het zeker, Gerard had drank nodig om háár humeurigheid uit te kunnen houden! Het pijngevoel werd erger en erger, gecombineerd met flitsen van inzicht. Hoe Gerard leek op haar vader. Die lieve pap, die veel van haar gehouden had, meer van haar dan van zijn echtgenote.

Tuurlijk is mam jaloers geworden, wist ze ook plotseling. Daarom kreeg ik dan zo maar een klap. Uit het niets, gewoon jaloers op mij. Omdat ik echt mooi ben en zij niet. Mijn vader is een mooie man, zij een opgedirkte net niet lelijke vrouw met een puntneus...

De tranen bleven stromen. Goddank haalde ze Nootdorp voor het helemaal te erg was. De tranen waren op, maar het inzicht deed zeer: Ik heb je zelf weg gejaagd, Gerard. Het spijt me zo. Ze hoopte vurig dat hij op vakantie iemand zou ontmoeten waar hij even bij kon uitrusten. Ze schonk zich thuis een glas wijn in. Pauli is thuis vanavond, besepte ze opgelucht. Voor het eerst dacht ze aan Pauli als aan een man waar ze zelf bij kon ontspannen. Het is helemaal goed, dat Gerard en ik uit elkaar zijn. Maar hij is geen klootzak en ik ben geen gevoelloze bitch!

(52)

NIKKEN

Het terras van café de Posthoorn op het Lange Voorhout was zonnig en maar half vol. Patries zocht de best overgebleven plek uit en observeerde geïnteresseerd de langs wandelende bezoekers van de Antiekmarkt. Oudere mannen met een poloshirt onder de groene jagersjas op zoek naar een apart boek, veel perfect opgemaakte vrouwen, kijkend, voelend en ruikend aan de uitgestalde antiquiteiten en snuisterijen. Een slanke vrouw van een jaar of vijftig, rechte neus, verzorgd geëpileerde wenkbrauwenbogen, fijngevoelig gewelfde mond, ging op de stoel naast haar zitten. Crèmekleurig linnen jasje, van de Bonnetterie, herkende Patries, een witte blouse met veel kant, bruine plooirok met een parelketting, echte parels, vermoedde ze. Slanke vingers met parelmoerroze nagellak openden elegant de dure handtas van reptielenleer en haalden er een zilveren doosje uit. Een, twee tabletjes.

Migrainepillen dacht Patries zeker te weten.

Die zou eens een magnetisch slaapmasker moeten proberen, dacht ze, vooruitlopend op een mega deal. Geestelijk likkebaardend observeerde ze haar potentiële klant. Net op het moment dat Patries haar mond opende om iets complimenteus te zeggen over de bijzondere tas, stapte er een gesoigneerde, oudere heer het terras op, beide handen uitstrekken naar háár klant: *'Darling!'*

Kapot, haar kans was kapot. Geen enkele *marketingtool* was in deze situatie meer toepasbaar. Ze zag het meteen, die twee gingen hier even innig doen en dadelijk naar een hotel. Misschien zelfs even een neukje in Hotel Des Indes aan de overkant. Inwendig vervloekte ze dit zure noodlot. Op het terras was niemand anders, die haar aandacht verdiende. Ze rekende narrig af bij de onverschillige ober, die al geen fooi meer verwachtte toen hij haar gezicht zag. Café Schlemmer dan, achter de Schouwburg. Misschien was hun tuinterras open. Daar zouden ook mensen zitten die de Antiekmarkt bezocht hadden. Rijk, verwend, geen werkende types. Allemaal potentiële klanten.

De twee modieuze vrouwen aan de leestafel spraken over nepziekten. Dat drukke, eigenwijze kinderen snel de diagnose ADHD kregen om de apotheek te laten verdienen. Dat de huisartsen € 250 konden vangen als ze weer een diabetespatiënt konden aanmelden, dat je griep kon krijgen van een griepvaccin, dat er nooit kinderen dood gingen van de mazelen. Ptries zat aandachtig te wachten tot er een moment aanbrak waarop ze zichzelf kon introduceren in het gesprek met háár visie op gezondheid. De Japanse visie.

‘Kinderen worden uitsluitend groot op onvoorwaardelijke acceptatie,’ poneerde de magere dame in de strakke jas. Haar hoofd was aan de zijkanen en achterkant kaalgeschoren, wat alle aandacht bracht naar de naar links uitwaaierende pittige bruine kuif. Ook haar tienkleurenpany liet zien hoe krachtig ze in de wereld stond.

‘Absoluut. Op knuffelen. Op samen zingen. Zulke kids krijgen gewoon geen ziekten meer,’ antwoordde de mollige blondine in de grijs wollen jurk. ‘Ik ben ook opgehouden met brood ’s morgens. De smoothies van de Lidl vinden ze heerlijk. Veel lekkerder en makkelijk. Eén euro, schat. Ik heb er meteen vijftien van gekocht. Voor de hele week. En ik hoef geen brood meer klaar te maken én ik ben zelf afgevallen.’

Eindelijk. Ptries zag haar kans: ‘Slapen uw kinderen ook goed, mevrouw?’

De blonde had een ruim spleetje tussen haar voortanden, zag ze ineens. Een herinnering flitste langs, een YouTube filmpje waarop een holistische tandarts uitlegde, dat mensen met zo’n spleetje heel

spiritueel waren. Ze kreeg weer een angstvisioen dat ze opnieuw haar tijd had zitten verspillen, toen de vrouw meteen antwoordde: 'Warme kruik, liedjes zingen en bom, pitten, mevrouw. En de uwe?' 'Ik heb geen kinderen,' antwoordde Patries. 'Niet kunnen of niet willen krijgen?' vroeg de kuifbrunette. Iemand met een intelligente blik in haar ogen. Patries wilde eigenlijk al meteen opstaan: dit waren echt de verkeerde *prospects*, realiseerde ze zich vanuit de Nikkenttraining. Te slim, te kritisch, dames die zichzelf alert informeerden op internet. Geen ziekte, geen kwaal, mondig. Top als je ze in jouw verkoopteam kon krijgen maar een *pain in the ass* op een demonstratieavond. Precies die Lucy, die wijsneuzige therapeute uit Rijswijk met al haar vervelende vragen: 'Waarom maakt Nikken geen goedkope magneetzolen meer voor kinderen?' Of 'Waarom zit er zo'n rot slotje aan die magneethalsketting?' Of 'Waarom is een magneetbed drie keer zo duur als een topmatras in een beddenwinkel? En waarom blijft het zo koud?' Akelige vragen, vreselijk mens.

Op de automatische piloot raffelde ze haar verhaal af. Nee, haar ex-man wilde geen kinderen en nu was ze te oud.

'Je bent slecht voor jezelf opgekomen,' zei de zelfbewuste mond onder de kuif. Patries kon zich wel voor het hoofd slaan. Initiatief houden had ze geleerd in de verkooptraining: *Ik* moet de vragen stellen.

De lui op de Nikkenttraining konden dit altijd moeiteloos, die zagen in iedereen een klant voor het netwerkmarketingconcept. *Cold sale*, noemden ze dat, gewoon vreemden aanspreken, intrigeren en dan thuis uitnodigen. Visje uitgooien, kabeljauw vangen. Sinds Patries in de Nikken-hiërarchie was opgeklommen, ving ze vijf procent van alles wat in haar *downline* gekocht werd. Even dacht ze aan wat er wel niet in haar *upline* verdiend moest worden. Aan magneetbedden verdiende zijzelf het meest, maar aan deze twee dames gingen de winstmogelijkheden van het bedrijf gewoon voorbij. Ze durfde het niet eens te proberen om het onderwerp op Nikken te brengen, de fenomenale, supergeavanceerde Japanse *wellnesstechnology*.

'We worden allemaal onvruchtbaarder,' zei de blonde vriendin.

'Overal zitten antibiotica en hormonen in en wat denk je van die chemtrails in de lucht? Weet je dat ze de Laan van Meerdervoort tegenwoordig de rochelboulevard noemen? Permanent

dieselverkeer, afslijpsel van de trambovenleiding en de rails. Fijn stof, dat gaat in je héle organisme zitten.'

Patries haalde diep adem. Háár sleuteltekst was uit het niets verschenen!

'Ik heb een fantastisch luchtfilter thuis,' zei ze meteen. 'Japans. Van Nikken. Ioniseert je lucht, de Hepafilters er in filteren niet alleen het fijnstof maar zelfs de huismijt uit je thuisomgeving. Dat moet je eigenlijk gewoon hebben als je kinderen hebt. *By the way*, ik heet Patries.'

Ze blies haar adem lang uit, goddank, tòch de goeie connectie gemaakt. Geen matrassen maar luchtfilters. Geen klanten voor chique gouden magnetische sieraden maar misschien wel voor een Nikken waterfilter. Meteen maar de dames een kopje koffie aanbieden. Bonnetje vragen voor de belasting.

Die aftrekposten vormen toch een mooi stuk van je inkomensopbouw, dacht ze tevreden terug aan het zeer informatieve gesprek met haar belastingman. Zou die Rob trouwens niet een goeie zijn voor een magneetmatras? Had hij niets eens iets over zijn zere rug gezegd? Wat zei die blondine nu?

'Pardon?'

'Is jouw Nikken handel niet een soort verkooppiramide, Patries?'

'O nee, absoluut niet,' antwoordde ze nog fel, maar ze trok haar schouders al defensief op. Toch het Lucy-type. Dit bijdehante mens wàs al negatief voorgeïnformeerd. En kritisch. Ze bereidde zich voor op een moeizaam gesprek. Dat hoefde niet. De bruine kuif draaide het gesprek al resoluut in een andere richting: '*Ik* maak me bijvoorbeeld momenteel erg druk over die gore draadalgén elke zomer in mijn vijver. Wat zou je daar nu aan kunnen doen, Henny?'

Patries stond op.

'Goedemiddag, dames. Ik moet nog wat dringende boodschappen doen. Ik hoop dat uw nageslacht u t.z.t. niet levend zal willen begraven.'

Verbijsterd keken de vrouwen haar na. Patries haatte dit deel van haar werkzaamheden. Hoe vaak had die slimme Engelse vrouw uit haar *upline* het niet gezegd tijdens de verkooptrainingen:

'Verwachtingen creëren automatisch teleurstellingen.'

Gespannen liep ze het café uit. Gelukkig had ze nog niets besteld.
Nog even naar de cafés op het Plein dan?

(53)

MENS

Gerard kon evenmin ontspannen. Dat de tunnel bestond, kon er in zijn geest nog net mee door. Uitgegraven met dynamiet? Vooruit maar, de grootste exporteur van dynamiet in Europa was vroeger Alfred Nobel, de rijke Zweed die de Nobelprijs had ingesteld. Was de tunnel een hobby van zo'n puissant rijke gek? Dat had hij even gedacht tijdens zijn lange wandeling. Maar deze transportband met een plat karretje in het absolute donker ging zijn bevattingsvermogen te boven.

Snel ging het niet, maar hoe het ding werd aangedreven en doodstil bleef? Hij snapte het niet. Na tien minuten stopte de bak. Moest hij er af stappen? Toen opende iemand een luik voor hem. De gestalte stond in het licht en even dacht Gerard dat het een kind was. Ineens herkende hij het grote hoofd en de schuinstaande ogen. O nee! God. Een buitenaardse!

Hij deed zijn ogen dicht en zijn lichaam werd slap van de angst.

'Mens!' riep een knarsende stem in het Engels. 'Ga staan!'

Gerard wist niet hoe snel hij aan het bevel moest voldoen.

'Antwoord mij: waarom leef jij?'

Gerards mond was droog van de stress, maar iets in hem werd weer wakker, gericht op overleven. Hij zei het eerste wat hem te binnen schoot: 'Het is bijzonder. Het is avontuur.'

'O, ja? Wel... Dat is het?'

De stem klonk bijna echt geïnteresseerd. Gerard probeerde nerveus tijd te rekken om beter de situatie te kunnen inschatten.

'Ik ben op vakantie in Roemenië. Bijzonder land, meneer.'

Godallemachtig! Zweet gutste in straaltjes onder zijn oksel weg naar beneden. Zeg je meneer tegen een buitenaardse? De betrokkene leek dat allemaal niets uit te maken. De kraakstem wilde meer weten:

'Ben je gewond? Heb je ziekten? Ben je gezond?'

'Ik ben okay, meneer. Ik heb net bijna drie weken gewerkt aan een dam in een rivier. Is heel mooi geworden.'

‘Laat me zien hoe je springt. Op je hurken en dan naar boven. Raak het tunneldak als je kunt, mens.’

Gerard realiseerde zich toen dat hij de stem niet echt hoorde. Er klonk wel een onbestemd geluid maar toch, het begrijpen vond niet in zijn gehoor plaats maar eerder in zijn hersenen. Een vorm van telepathische overdracht?

Jezus, stel dat Theo me nu net terugbelt! Stel je voor dat deze gast een soort slavenbaan voor hem in gedachten had. Stel je voor dat... Geen tijd voor meer gedachten. Spring, Gerard!

Hij sprong met alle kracht die in hem was omhoog. Dat viel hemzelf nog mee. Het dak bleef een centimeter of twee buiten zijn bereik.

‘Goed genoeg,’ zei de stem. ‘Loop mee naar binnen.’

Er was een schuifdeur. Vrij laag. Hij moest bukken om er door te kunnen. Zijn begeleider ging niet mee. Achter hem gleed het deurpaneel weer terug. Toen ging er licht aan.

Gerard snakte naar adem, een gevoel alsof hij net mentaal de Marathon van Rotterdam gelopen had. Fysiek was het haast nog erger. Hij zweette over zijn hele lijf. Doodsangst en verbijstering. Het interieur van de nieuwe ruimte, meer een soort paleisachtige hal, was zo ongewoon dat hij even dacht dat hij droomde.

Hallucineerde.

De muren waren behangen met roze draperie van moirézijde en er hingen enorme olieverfschilderijen in gotisch vergulde lijsten tussen in. Er onder stonden op regelmatige afstanden ouderwetse, Frans aandoende canapés en Louis XV stoelen met krulpoten. Op dunne vergulde gietijzeren tafeltjes zag hij grootse boeketten met kunstzinnig gearrangeerde kunstbloemen. Aan het plafond hingen vier kroonluchters met aan het vonken van het licht te zien echt kristal. Er lag licht parket op de vloer. Het geheel maakte de indruk van een balzaal van een vorst. Er hing een bizarre, exotische geur, alsof iemand heel fijn een exclusief parfum had verneveld. Gerard kon zijn ogen en neus niet geloven, wat was hier in godsnaam aan de hand?

‘En? Heb je het naar je zin hier?’ vroeg een hese maar welluidende stem achter hem in het Engels. Tenminste, het was Engels met een uiterst vreemd accent. Gerard schrok opnieuw heftig maar draaide

zich niet al te opvallend beverig om. Uit een onbekende deur was iemand naar voren gekomen. Een schokkend anders wezen met een extreem charisma. Gerard moest een paar keer met zijn ogen knipperen voordat hij goed kon onderscheiden wat hij zag: een manspersoon, erg klein maar krachtig gebouwd, met een vrij groot hoofd. Een dwerg? Wel weer erg groot voor een dwerg. In het feeërieke licht zag hij een lichte, verweerde huid, grote, donkere ogen die zich in de zijne leken te boren. Een kleine neus, een dunne, smalle mond. De man droeg een jurkachtig, wit gewaad, dat aan de manchetten en de kraag was afgezet met bliksemend oplichtende edelstenen.. Gerard zou gezworen hebben dat hem een oprechte glimlach tegemoet straalde van het niet onknappe gezicht.

‘Eh, woont u hier?’ vroeg Gerard.

‘Niet precies,’ zei de kleine man. ‘En jij?’

‘Ik woon hier ook niet,’ zei Gerard. ‘Ik kom uit Den Haag, in Nederland.’

‘Zo. En je wilt zeker weer terug?’

Gerard knikte met een onverwacht opspringend gevoel van geluk in zijn borstkas. Deze man begreep de situatie, hij zou hem gaan helpen!

‘O ja, graag,’ stamelde hij. ‘Maar ik heb mijn vliegtuig net gemist. Ik zou vanuit Boekarest naar Amsterdam vliegen vanavond.’

Alles ging goed komen!

(54)

MONITORWERELD

De kleine man draaide zich half om en maakte een bevelend gebaar naar de wand. De draperieën schoven daar weg en onthulden een groot scherm.

Er klonken twee klikjes en er verscheen een langzaam bewegende satellietfoto op de monitor.

‘Dat is Nederland?’ vroeg zijn gastheer. Hij wees. Gerard herkende aanvankelijk niets totdat hij de Noordzeekust in beeld kreeg.

‘Meer noordelijk, meneer’ corrigeerde hij beleefd. Ineens veranderde de prettige toon van de ander.

‘Het is passender als je mij aanspreekt met hoogheid, kerel!’

Gerard kromp in elkaar van de schrik. Een ontsnapte gek?! Of een gefrustreerde miljardair die hier een schuilkelder gebouwd had omdat hij een atoombom verwachtte? Er ging van alles door hem heen, maar hij wist dat hij uiterst voorzichtig moest zijn met elk antwoord.

‘Natuurlijk, hoogheid,’ piepte hij. De kleine man boog licht naar hem toe, een roofdierachtig gebaar, een wolf, die op het punt stond zijn prooi te bespringen. Gerard hield zijn adem in. Toen liet de man een schor geluid horen, boos? Of een soort lach? Gerard lachte in elk geval niet mee.

Zijn eigen stem klonk veel te hoog, hoorbare angst, maar hij kreeg er toch uit: ‘Wat wilt u van me? Eh.. Hoogheid?’

De kleine man gebaarde met een soort nieuwsgierige drift naar de muur: ‘Wijs mij Den Haag aan.’

Met een licht trillende vinger wees Gerard. Op een onhoorbaar commando zoemde het beeld in. Ineens keek hij naar de Hofvijver en het Binnenhof van bovenaf.

‘Dat?’ vroeg de gastheer.

‘Daar zit de regering, hoogheid. Ik woon zelf in een soort buitenwijk, Nootdorp, iets verder noordelijk.’

Het beeld zoemde uit.

‘Wijs aan.’

Gerard wees. Hotel Van der Valk naast de snelweg, de wijk daarachter en nog preciezer hun appartement. Hij hield zijn adem in. Voor het huis stapte Angela uit haar auto.

‘Dat is mijn vriendin, hoogheid.’

‘Heb je kinderen bij haar?’

‘Nee, hoogheid.’

‘Het is wel de tijd voor haar,’ kreeg hij als antwoord terug. De consequenties van die opmerking brachten opnieuw stromen gedachten op gang. Kon die vent gedachten lezen? Of iemands aura? Wat was er allemaal nog meer mogelijk? Hij durfde niets meer te vragen.

‘Nederland!’ riep de man iets luider en op dat commando verdween het satellietbeeld en stroomden en plaatjes, films en teksten in duizelingwekkende tempo over het scherm. De teksten waren in een spijkerachtig schrift dat hij niet herkende maar zo nu en dan viel hem iets bekends op. Het gezicht van een onschuldig lachende Gerard Zalm van de ABN-AMRO bank en daarna Paul de Leeuw en Joris Demmink, de voormalige secretaris-generaal van het Ministerie van Justitie. In een intieme knuffel? Een filmfragment van het huwelijk van Willem Alexander en Prinses Maxima. Mooie opnamen van de Keukenhof. Ook ondergrondse kelders met iets wat op een bommenrek leek. Opgestapelde vaten met zwart-wit etiketten, het ging heel snel.

Big Brother is really watching you, dacht Gerard met een toenemende ongerustheid. Nu ik dit allemaal weet, zal deze vent mij ooit terug laten gaan? En alleen als ik hier foto's neem, alleen dan gaan ze me heel misschien geloven bij een krant of tv-programma. Zou deze man iets weten van de werking van een telefoon?

‘Geef mij je telefoon maar,’ was het onmiddellijke antwoord. De kleine man stak zonder emotie Gerards GSM weg in een zak van zijn jurk.

En straks belt Theo, dacht Gerard maar elke volgende gedachte hield hij tegen door aandachtig naar alles in zich omgeving te kijken. Letten op je ademhaling, tel je ademhaling! Zo kwamen de tips van Martinia nog eens van pas. Ongewild dwaalden zijn gedachten toch even af naar Wendy, naar die verrukkelijke seks met haar, buiten bij de schuur, de eerste avond.

‘Waar kom je nu vandaan?’ vroeg de man. ‘Wijs aan.’

De satellietbeelden waren weer terug. Roemenië. Berglandschappen. Gerard had moeite met de projectie van boven. Midden van het land, bij een stad, eh, daar? Nee, daar? Hij wees een herkenbare kruising aan. Ineens zat hij goed. Hij zag de rivier, het dorp en toen Babette's huis. Daar stond de Fiat camper. Hij wees, enthousiast bijna. Daarna kon hij zijn ogen niet geloven. Siddhartha sloeg Martina het weiland door! Het liefdespaar van de eeuw. Toch?

‘*Wij* slapen in de camper!’

Gerard hoorde nog dat triomfantelijk bezitterige toontje in Martina's stem toen ze de eerste avond de regeltjes had uitgelegd. Ondanks zijn precaire situatie moest hij haast hardop lachen.

Naast hem hoorde hij hoe de kleine man opvallend zijn adem naar binnen zoog.

‘Wat gebeurt er nu bij jou?’

‘Pardon, hoogheid?’

‘Je doet iets,’ zei de gastheer. ‘Wat doe je?’

‘Eh, ik lach,’ antwoordde Gerard aarzelend.

‘Waarom? En wat gebeurt er dan in je lichaam?’

Gerard keek de man kort recht in het gezicht. Was hij nu naïef of wat?

Hij probeerde iets te omschrijven: ‘Die mensen maken ruzie, maar ik dacht dat ze dol op elkaar waren.’

‘Je vergist je,’ zei de gastheer kortaf. ‘Maar dat vroeg ik niet.

Daarvoor. Toen je het voor het eerst zag?’

‘Ik vond het raar,’ zei Gerard.

‘Raar? Is dat wat er in je lichaam gebeurde? Raar?’

‘Ja. Onverwacht.’

‘Laat maar. Zo heb ik niks aan je. Ga eten. Dáár.’

De kleine man draaide zich abrupt om, leek behoorlijk geërgerd. Gerard durfde niets te vragen en liep gedwee in de aangewezen richting. Er schoof een gordijn weg en een deur opende zich. Een lage deur. Hij moest weer flink bukken. Toen hij er doorheen was, sloot de deur zich weer. De ruimte was popperig ingericht. Voor kleine mensen, vloog er door hem heen. Een lange tafel langs de wand. Twee rechte kunststof stoelen. Er lag een bakje op de tafel

met een roodachtige pasta er in. Omdat er een soort vork naast lag, vermoedde hij dat het voedsel was. Hij raakte het niet aan. God weet wat het met je doet, dacht hij ongerust. Er kwam een reclameslogan in zijn geest voor een heel ander soort programma: Als je hier eenmaal aan begint, zullen je vrienden je niet veel meer zien.

(55)
PUMPS

Angela bezocht al jaren haar ouders tweewekelijks op dinsdagavond. In de praktijk was dan alleen haar moeder thuis, omdat paps dan vaak een vriendenavondje had, een eufemisme voor biljarten in een kroeg totdat iedereen apezat was. Moeders was ook naar de kapper geweest. Haar glanzende gitzwarte haar was aan de achterkant in een elegante coupe opgeknipt en in een betrouwbare helm van haarlak gefixeerd. Haar donkere ogen en hoge, breed uitstekende jukbeenderen gaven haar een Slavisch uiterlijk, dat door een donkere make up werd geaccentueerd. Redelijk aantrekkelijk op de scherpe puntneus na, niet echt mooi maar toch.

Dat buitenlandse heb ik wel allemaal van haar genen, dacht Angela. Het rode mantelpakje met de nogal korte rok had beter gepast bij iemand van dertig dan bij een vrouw van bijna zestig, maar vooruit. Het kon net, dacht haar dochter. Daar gaat ze vast niet in naar de kerk.

‘Je ziet er uit of je zelf ook wel eens naar een vriendinnenavond wil,’ zei ze, nadat haar moeder tien minuten over haar afwezige vader geklaagd had.

‘Onzin!’ reageerde haar moeder. ‘Ik leid een actief leven. Ik doe van alles. Jij mocht willen dat je zo’n actief leven had als ik.’

Angela had direct spijt dat ze iets over een andere baan gezegd had. Mam laat geen enkele gelegenheid voorbij gaan om me af te zeiken. Ander onderwerp. Tv-programma, sportschool? Het werkte inderdaad, hoewel slechts tijdelijk.

Bij de koffie vroeg haar moeder: ‘Draag jij die Cartier pumps nog wel eens, die crème, met die open hiel? Die je van Robert gehad hebt?’

Angela moest even nadenken. ‘Eh, nee.’
‘Heb je ze nog wel?’

‘Dat waren schoenen van vierhonderd euro! Die gooi je niet zo maar weg, mam.’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar draag je ze nog?’

‘Ik zei toch Nee.’

‘Mag ik ze dan?’

‘Mam! Die zijn maat 39. En jij hebt 41, of zo.’

Haar moeder keek heel nijdig en bitste direct terug: ‘Ik heb een kleine maat 40! Ik wilde alleen maar weten of ze mij zouden passen!’

‘Helemaal niet! Je wil er een vriendin de ogen mee uitsteken op een plek waar je er niet op hoeft te lopen. Dat is het. Ik ken jou toch?’

‘Jij kent mij helemaal niet, kreng. Ga jij lekker gauw thuis kijken of Gerard er al weer is. Met zijn vette salaris waar jij elk jaar twee keer van op vakantie mag! Gauw kijken! Maar misschien heeft hij ondertussen wel iets beters gevonden dan jou!’

Angela pakte haar tas van de bank en stond op. Zonder iets te zeggen liep ze naar de deur. Toen ze de voordeur open maakte, wreef haar moeder het er nog eens in.

‘Single op je zesendertigste! Als je heel wanhopig wordt, kun je nog altijd naar de spermabank in Barendrecht!’

Angela hield haar zwijgen niet meer vol: ‘Ik heb al lang iets beters gevonden, mens!’

Haar moeder gaf geen krimp: ‘Zeker een buitenlander!’

‘Exact, mam!’

Angela smiet de voordeur achter zich dicht.

Hier ga ik nooit naar toe met Pauli, dacht ze woedend.

Ze ontmoette Pauli in Café Dudok tegenover het Buitenhof. Ze had al appeltaart met slagroom en warme chocolademelk besteld, toen hij haastig binnen kwam.

‘Heb je het al uitgemaakt met Colien?’ vroeg ze, iets te begerig naar het resultaat. Ze had meteen spijt van haar opdringerigheid, maar Pauli schudde al zijn hoofd.

‘Het is best een vals wijf,’ zei Pauli. ‘Ze is verslaafd aan witte neussoep en ze wordt hysterisch als ze niet krijgt wat ze wil. Ik moet het voorzichtig aanpakken.’

‘Waarom ben je ooit aan haar begonnen?’ vroeg ze. Hij bewoog zijn hoofd onzeker heen en weer.

‘Ik ontmoette haar in een sauna. Beetje geil praatje en toen wilde ze meteen seks achter de infraroodcabine. En zo is het altijd maar

doorgegaan. Zij belt of ik bel. En als de ander tijd heeft, nou ja, dan is het seks geblazen. Praten doen we nooit. We blijven ook nooit bij elkaar slapen.'

'Je wist vroeger niet hoe prettig praten is?'

'Nee,' antwoordde hij met een beetje stemverheffing. 'Maar nu wel. Toen was ik anders. Ik wist van geen andere manier. En echt, ik moet er behoorlijk aan wennen.'

De ober kwam langs met haar bestelling.

'Neem vast een kloddertje slagroom,' plaagde ze hem.

'Je wilt zelf vast een kloddertje,' grinnikte hij ad rem. 'Je lijkt best wel op Colien.'

'Er is verschil, hoop ik?' zei ze. Terwijl ze het woord uitsprak, ging er iets van nervositeit in haar mee trillen.

'Ja. Veel. Genoeg,' antwoordde Pauli en hij wenkte meteen de ober: 'Een cappuccino, alsjeblieft.'

Hij keek licht wazig uit zijn ogen.

Ik moet hem niet onder druk zetten, wist ze. Hij is in een diep emotioneel dal geweest en daar is hij niet zo maar uit.

Terwijl ze liefdevol en aandachtig over zijn handen streelde, zei ze: 'Ik hoor wel, hoe je het met Colien gaat doen.'

Pauli's handen waren gespierd en hard, werkhanden, klushanden, handen van een echte man. Gerard had van die poezelige zachte handen, nergens eelt.

Die weet al jaren niet meer wat echt fysiek werken is, dacht ze. Maar dat had ze helemaal verkeerd.

(56)

ZOEKEN

Nadat hij even goed had rondgekeken, vond Gerard nog een deur. Bij de lichtste aanraking schoof hij open. Veel anders doen dan nieuwsgierig zijn, kon hij niet. Hij stapte de kamer in.

De muren zagen bruin en er hing de bedompte lucht van vuilnis in vergeten zakken. Toch zag hij nergens iets wat op vuilnis leek.

Langs elke wand stonden stalen stellingen, volgestouwd met een langwerpig soort ordnerdozen, bruinig geel en voorzien van etiketten met onleesbare informatie. Opvallend was de rij met boeken, het leek op het verzamelde werk van Bhagwan Osho Rajneesh. Overal lagen tijdschriften en kranten, her en der op

stapeltjes, soms uit kennelijke ergernis tegen de muur gegoooid. Aan de wand hing zonder zichtbaar plakband of punaise een artikel uit een Duits tijdschrift, dat verwees naar astronomisch onderzoek van de Pleiaden. Ernaast hing een vergeelde oude krant met een dramatische voorpagina: het geallieerde bombardement op Dresden in 1945.

Iemand had research gedaan naar informatie uit een vrij ver verleden, want overal zag Gerard zelfs vlugschriften en boeken uit de 19^e eeuw.

De National Geographic lag open op een verhaal over de Hopi-Indianen die Goden uit de ruimte aanbaden. Uit een andere editie waren pagina's gescheurd met een artikel over de Titanen, mythische wezens, onoverwinnelijke reuzen, die een onderaardse beschaving zouden hebben gerealiseerd. Medische tijdschriften in verschillende talen waren oververtegenwoordigd op de geïmproviseerde wandexpositie.

Op de grens van zijn bewustzijn weerklonk een veraf zacht geratel. Zonder aanwijzing of waarschuwing stond plotseling de kleine man achter hem mee te kijken.

‘Zoek je iets?’

Gerard kreeg haast een hartverzakking toen hij omkeek. Hij probeerde zijn stem bewust wat lager te laten klinken om zijn zenuwachtigheid te verbergen.

‘Nee, hoogheid. Iemand anders heeft iets hier gezocht en niet gevonden.’

Nu was de gastheer weer gekleed in een bruinig westernpak met verticale leren franje op zijn borst. Om het modieus verantwoord te houden droeg hij op zijn hagelwitte overhemd een zwarte, leren veterdas, waarvan de knoop bestond uit een bronzen gesp in de vorm van een draak. Hoe zou je zo iemand nu serieus kunnen nemen? Gerard kon zijn verbazing niet voor zich houden: ‘Gaaf u naar een feest of zo?’

En heel snel er achter aan: ‘Hoogheid?’

Het was niet de goede vraag. Het gezicht van de kleine man werd rood van kwaadheid en zijn stem had de zoutzuurbijklank, die Gerard kende van JOVD-bijeenkomsten uit zijn studententijd. Geaffecteerd pratende wintersportbruine types met

sportwagencabriolets, die zelfs het wóórd hypotheek niet kenden, die dan aan de bar excelleerden in neerbuigende aanspreekvormen: ‘Ventje, kereltje, popje, dametje, eikeltje.’

De kleine man draaide zich half om en stiet het woord er uit: ‘Mens! Denk je dat dit een feest is? Ik stuur je mijn riool in!’

Mens? Ineens beseft Gerard volledig dat dit wezen zelf geen mens moest zijn. Eerder een buitenaardse die hier een repetitieruimte had geschapen om te oefenen voor een optreden in de grote mensen wereld. En hoe echt was dit allemaal? Een bizar decor voor...? Voor wat? En dat riool? Het klonk als een nare bedreiging. Hij moest het vragen!

‘Wilt u me doodmaken?’

‘Nu niet!’

‘Hoogheid, waarom? Ik doe geen kwaad. Ik vertel niemand ooit iets van mijn beleving hier. Niemand zou me trouwens geloven!’

‘Jij bent een spion,’ mopperde de kleine man in de cowboy outfit. Zijn priemende ogen taxeerden zijn onbestelde bezoeker.

‘Wat denk je hier te vinden, mens?’

‘Niets, hoogheid. Ik zocht hier niets. Ik ben hier volstrekt per ongeluk binnengeraakt. Echt. Echt. Wat kan ik anders zeggen dan de waarheid?’

Het verweerde gezicht zo’n dertig centimeter onder het zijne vertrok in een akelige grimas. Inwendig kreunde Gerard, weer iets stoms gezegd? Toch veranderde de energie, de aanvankelijke vijandigheid verdween.

‘Nee, je liegt niet,’ zei de ander. ‘Maar ik heb niets aan je. Heb je gegeten? Nee, zeker. Ga terug! Meteen. Eet.’

Met een bevelend gebaar wees hij Gerard de andere kamer in. Hij zelf verdween weer in een tweede uitgang.

De rode pasta smaakte naar knoflook, gember en uien. Bij Gerard kwam meteen een herinnering boven aan een gezondheidsprogramma op tv. Dat soort voedsel aten Tibetaanse monniken. Alleen die drie ingrediënten en daar konden ze dan jaren op leven. Hij kreeg iets meer vertrouwen in de goede afloop. Waarom zou iemand je te eten geven als hij van plan was om je daarna om zeep te helpen? Hij at de hele kom leeg. Bovendien

dronk hij de helft van zijn waterfles leeg. Het klereding lekte ineens. Zonde. Nikken-spul, was vast een duur cadeautje geweest.

Hij ging voorzichtig in één van de stoelen zitten. Er verstreek een onbestemd lange tijd. Soms doezelde hij even weg. Het moest inmiddels laat in de avond zijn. Het vliegtuig naar Amsterdam was weg. Zijn ticket was waardeloos geworden. Zou de reisverzekering iets vergoeden? O ja, vast.

‘U bent ontvoerd door buitenaardsen, meneer? Goh. Echt? En wat wilde u allemaal declareren?’

Hij voelde zich langzaam wanhopig worden. Hij moest plassen maar hield het krampachtig op. Naar een toilet zoeken leek te riskant.

Omdat er niets gebeurde verder en hij het idee kreeg dat weinig er meer toe deed, ging hij op de lange tafel liggen en probeerde te slapen. Een knop om het licht uit te doen viel niet te vinden, dus schermde hij zijn ogen met zijn onderarm af. Dat hielp, maar niet om rustig te slapen. Zijn blaas was overvol en pijnlijk en waarschijnlijk daardoor schrok hij keer op keer zwetend wakker uit droomsituaties vol achtervolgingen en marteling. Ten einde raad plaste hij het etensbakje dan maar vol. Het stroomde over, maar dat kon hem even niets meer schelen. Voorzichtig zette hij het bakje onder de tafel uit het zicht en kroop weer op de harde tafel. Toch viel hij in slaap. Ergens vlak bij klonk een subtiel maar bijna hinderlijk gereutel. Toen werd hij met een schok wakker van de bekende hese stem, die hem beval om mee te komen.

(57)

AARDBEIENLIKEUR

Was de kleine man buiten geweest? Hij deed een enkellange suède jas uit, die aan de binnenkant een voering van donker schapenbont liet zien. Daarna gooide hij de jas over zijn linker onderarm. Onder de jas droeg hij een indigoblauwe tuniek van geribde zijde op een donkerblauwe broek.

Om zijn hals hing een opzichtige zilveren ketting met een grote onyx. Een zonnebril met een dik zwart montuur maakte het plaatje van een relnicht compleet. Gerard liep snel mee, door de balzaal

heen, naar een donkere deur die hem niet eerder was opgevallen. De kleine man liep met haastige passen voor hem uit. Ineens vielen aan Gerard de plateauzolen op. Een rare poging om langer te lijken? Ondanks de extra vijf, zes centimeter paste Zijne Majesteit makkelijk door de opening. Gerard moest behoorlijk bukken. Deze hele plek is gebouwd voor *zijn* ras, wist hij. Niet door mensen, niet voor mensen. Het idee was eng zat.

Er paar jaar geleden had hij, eigenlijk toevallig, met Angela een lezing bijgewoond van een Haagse helderziende mevrouw die verhaalde over haar contact met buitenaardsen, met name over haar telepathische en fysieke contact met lui van Zeta Reticuli, *Reticulans*. Gerard herinnerde zich hoe hij getroffen werd door haar kritiekloze aanvaarding van de ontvoeringspraktijken van wat zij noemde 'hoog beschaafde' kosmonauten. Volgens haar werden die Kleine Grijsen wel 5000 menselijke jaren oud en hadden ze toegang tot reizen en manifestatie in een vierde en zelfs vijfde dimensie. Die helderziende had er alle vertrouwen in, Angela en hij bleven moeite houden met het idee. De Grijsen zouden duizenden mensen naar hun ruimtestations ontvoerd hebben om te zien of er oplossingen waren te creëren voor allerlei bacteriologische gevaren, die ons ras ernstig konden aantasten. Die betrokkenen werden echter diep getraumatiseerd, maar allemaal voor het welzijn van de rest van hun medeaardebewoners.

Wel ja... Gerard vergeleek het met internetberichten over genadeloze experimenten met zwakbegaafden, gevangenen en militair personeel door medische overheidswetenschappers. *Reticulans*, wat had die mevrouw gezegd over hun uiterlijk? 'Little Greys, kleine grijswitte figuren met grote, zwarte, amandelvormige ogen.'

Haar beschrijving kwam terug in zijn herinnering. Het leek in een zekere mate op de gestalte bij de tunneldeur! En die wezens zouden 'fijngevoelige, liefdevolle intenties' hebben met de aardebevolking? Angela kon zich er wel iets bij voorstellen, Gerard nauwelijks. Word ik nu gestraft voor mijn kleingelovigheid van toen? vroeg hij zich ongerust af. Toen flitsen er weer andere bijzonderheden door zijn hoofd. Een YouTube-filmpje met een gerenommeerde

Amerikaanse psychiater, Dr. John Mack. Een man die serieus en toegewijd honderden ontvoeringsverhalen van zijn patiënten onderzocht had en er diverse boeken over schreef.

Had ik maar beter wel kunnen lezen, dacht Gerard. Mack, John Mack. Die man overleed in 2004.

Er was wat mee, 2004, dat was toch hetzelfde jaar waarin de *Alien Abductions* abrupt ophielden? Meer flitsen informatie schoten tevoorschijn uit zijn enorme geheugen. Een researcher beschreef ergens een document, dat bewees dat de Amerikaanse president Eisenhower in 1954 (na het Roswell-incident, waarbij er een vliegende schotel in de woestijn van Nevada crashte) een deal sloot met die kleine grijzen. Wij jullie technologie, jullie vijftig jaar de vrije hand bij jullie laboratoriumhobby met menselijk en dierlijk DNA. De overheid stopte voortaan alles hierover in de doofpot. En hier loop ik in een basis van buitenaardsen zonder GSM of camera, dacht Gerard, haast kwaad op zichzelf. Wat een sukkel kan je zijn!

Tegelijk met die gedachte kwam er op de automatische piloot een diep verlangen naar verdoving bij hem boven. Aardbeienlikeur! Kleine glaasjes aardbeienlikeur. Hij kon het bijna ruiken, de smaak proeven op zijn tong. Hij haalde een beetje slissend tussen zijn tanden diep adem.

‘Wat doe je, mens?’ vroeg de kleine man. ‘Je doet iets, ik voel het. Je wilt iets. Wat wil je? Vertel het mij?’

‘Eh... ik verlangde naar aardbeienlikeur, hoogheid,’ bekende Gerard naar waarheid. ‘Ik ben bang en ik dacht aan iets waar ik minder bang van zou kunnen worden.’

Ondertussen waren ze aangeland in een ruimte met vreemde stellages, glazen bakken en instrumenten. Een ervan bezorgde hem associaties met een filmpje over een stamcellenexperiment. Een laboratorium? Voor wat voor soort experimenten?

Voordat Gerard zich daar weer ongerust over kon maken, sleurde de kleine man hem terug naar de balzaal. De zilveren ketting rinkelde waarschuwend. Met deze man viel beslist niet te spotten. De kleine koning rukte een roze gordijn weg en activeerde het grote scherm. Met een schelle stem riep hij: ‘*Strawberry liquor!*’ In snel tempo schoten er beelden over het scherm. Brouwerijen, distilleerderijen, aardbeienpulp. Brandewijn, *Brandy*.

‘Vergeef me, hoogheid,’ zei Gerard gauw. ‘Mijn favoriet is de wodka likeur, niet de *brandy*.’

‘*Wodka be it*,’ besloot zijn gastheer en maakte wuivende gebaren naar het scherm.

‘Van de ALDI,’ voegde Gerard er nog aan toe, terwijl hij zich tegelijkertijd realiseerde hoe stompzinig dat was. Een buitenaardse van Zeta Reticuli of zo die weet wat de ALDI is...

Er klonk een metaalachtig geluid. De heerser van het ruimtestation liep op de schermwand af en trok een luik weg. In het kleine hok erachter stond een doos. De kleine man greep er met twee handen begerig naar. Binnen vier seconden scheurde hij het karton weg en hield toen triomfantelijk een rode, dunne fles omhoog.

‘Is dit het spul?’ vroeg hij op een toon die geen tegenspraak zou dulden al was het vampierbloed geweest. Gerard knikte stom. De man hield hem de fles voor: ‘Doe wat je moet!’

Gerard keek benauwd naar de dop. De plastic huls moest er nog af. En dan maar hopen dat er een schroefdop onder zat, geen kurk.

‘*I need a Swiss knife*,’ piepte hij.

‘*Swiss knife!*’ schreeuwde de gastheer tegen het scherm en twee seconden later klonk er kloink in het hok. Een mooi rood mes dat precies paste bij de kleur van de aardbeienlikeur.

Kloink? Een digitaal abonnement op Amazon dotcom? Met een geavanceerd soort 3D-printer?

Zonder zich over nog meer te verwonderen maakte Gerard de fles met het mes open. Hij stak het mes in zijn zak en bood de geopende fles aan de kleine man in de blauwe partydress aan. Die wuifde met samengeknepen ogen het aanbod terug, wantrouwend? Het kwam Gerard goed uit. Het idee dat hij zou moeten drinken uit een fles die net aan de mond van de ander gezeten had, maakte hem bijna misselijk.

Ik drink op jou, Theo! dacht hij met een zweem van bewust misplaatste vrolijkheid en hij nam een slokje. De perfecte *boozz*! Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht en hij nam meteen nog een slok.

Dit zou Theo moeten zien, dacht hij. Te gek voor woorden!

Als hij gedurfd had, zou hij schaterlachen.

‘Wat gebeurt er nu met je?’ vroeg de hese stem naast hem indringend. ‘Je deed het weer. Wat was het?’

Gerard keek verward omlaag. De gedachten tuimelden over elkaar heen in zijn geest: wat ik dééd? Toasten op Theo?

‘Eh. Ja, eh, ik probeerde een heildronk, op de gezondheid van mijn therapeut,’ zei hij. Het antwoord bevredigde de koning geenszins.

‘Nee! Dat andere. Wat binnenin je gebeurt!’

Gerard haalde zijn schouders op. Waar doelde de man in vredesnaam op?

‘U wilt er zelf niet iets van proeven?’ vroeg hij, knap de aandacht afleidend door te wijzen op de aardbeienlikeur.

(58)

GEBRUIKSAANWIJZING

Angela stond op het punt om een flesje wijn open te maken. Pauli lag op de bank uit te rusten van tien minuten dollen met Rakker, die daarna relaxt aan zijn voeten was gaan liggen.

‘Wonderbaarlijk,’ zei Angela. ‘Hij ziet jou meteen als de *topdog*, als het baasje. Hij doet wat jij doet.’

‘Ik heb dat effect wel vaker,’ grijnsde Pauli. ‘Op dieren èn dames.’

‘Viespeukje,’ antwoordde Angela. ‘Drink je eigenlijk wijn?’

Pauli schudde zijn hoofd.

‘Ik drink helemaal niet. Maar wat is een vies peukje? Is dat iets wat je weg gooit?’

‘Lief buitenlandertje,’ lachte Angela, maar haar stem klonk een beetje scherp. Een ondertoontje, zou Gerard er, meteen op zijn hoede van gedacht hebben.

‘Dat stond niet in je inburgeringscursus natuurlijk. Het is een woord voor iemand die van vieze dingen houdt.’

‘Je bedoelt eerst in je kontje en dan meteen in je mondje?’

Ze stuiterde bijna overeind: ‘Jezus, Pauli. Kan het minder? Even ho, van dat soort geintjes ben ik niet gediend. Dat doe je maar met je vriendjes in Roemenië.’

Terwijl ze naar hem uitviel, sprongen de waarschuwingssignalen in haar hoofd op rood. Zo reageerde ze altijd op Gerard! Zó, precies zo, zou haar moeder het doen! Ze schudde haar hoofd als een natte hond om zichzelf terug te vinden. Pauli zat verstijfd op de bank en Rakker was grommend overeind gesprongen.

‘Sorry, sorry,’ hijgde ze. ‘Ik kan slecht met kritiek omgaan. Dan ga ik lelijk afreageren, terwijl ik het helemaal niet zo bedoel.’

Pauli haalde weer adem.

‘Wat bedoel je? Ik had nergens kritiek op. Ik vind je prachtig. In alles. Echt!’

‘Jij zei dat jij niet dronk. Ik vatte dat op als kritiek. Dat ik wèl drink. En best wel veel.’

‘Je bent boos op mij omdat je boos bent op jezelf?’

‘Ja,’ gaf ze toe. ‘Precies dat is het.’

‘En dan gaat je eigen hond tegen je grommen?’

‘Verdomd. Dat is waar. Die pikt mijn agressie op natuurlijk. Sorry, Rakker.’

Angela ging in een opwelling op de grond naast de bank zitten, één arm in Rakker’s vacht die meteen weer bedaarde, de andere hand om Pauli’s benen.

‘Ik ben vreselijk,’ zei ze en er klonk een diepe wanhoop in haar stem. De tranen stonden in haar ogen.

‘Het is niet iets om over te huilen,’ zei Pauli en hij boog voorover om haar voorhoofd te kussen.

‘Wees blij, dat je me even je gebruiksaanwijzing liet zien. Dan weet ik het voortaan. Als je lelijk gaat doen tegen mij, roep ik gauw dat je boos bent op jezelf. Wij zijn namelijk Eén, snap je?’

Het was zo liefdevol gezegd dat ze haar tranen niet meer kon tegenhouden. Snikkend hing ze in zijn schoot. Pauli streelde haar haar en rug, een beetje onbeholpen maar niet minder teder.

‘Hoe komt het dat je zo bent? Zo snel op je teentjes getrapt, bedoel ik.’

‘Mijn moeder had altijd kritiek. Ik denk dat ze jaloers was op mijn slimheid. En ik was altijd mooier dan zij. Mijn vader hield meer van mij dan van haar. En met de jaren werd ze steeds lelijker naar me. Zogenaamd goedbedoelde, opbouwende kritiek. Zo noemt ze het zelf. Maar ik word doodziek van haar onderhuidse boosheid.’

‘Zie je haar vaak?’

‘Soms ga ik er eten. Voor hùn gezelligheid. Omdat ik mijn vader wil zien. Dat is een lieve man. Gerard wilde de laatste jaren niet meer mee. Die kon het niet uithouden als mijn moeder mijn vader afzeek. Daarin was hij helemaal duidelijk. Hij ging liever eens met mijn vader biljarten. Maar misschien irriteerde Geer dat mijn moeder uitvergroot wat ik ook aan lelijkheid naar hem kon uithalen. Raar

om daar nu zo op terug te kijken. Ik snap hem nu stukken beter en we zijn pas vijf weken of zo uit elkaar.'

'Het is mij wel goed uitgekomen, jullie ruzie,' bekende Pauli.

'Ellek voordeel hep ze nadeel,' deed Angela Johan Cruyff na, maar Pauli had nog nooit Johan Cruyff op tv gezien dus die humor ging aan hem voorbij. Gauw maakte Angela een beter punt: 'Ik moet mijn moeder ook maar eens de waarheid vertellen. Ik ga zaterdagochtend bij haar lunchen. Ik zie er nu al tegen op.'

'Wil je dat ik mee ga?' vroeg Pauli lief.

'Ze houdt niet van buitenlanders. Ze stemt op de PVV.'

'Praat ik dan als een buitenlander?'

'Nee, schat. Je spreekt juist perfect Nederlands, je hebt alleen een accentje. Maar je ziet er uit als een eh..., nou ja. Zij gaat meteen vragen of je een Turk bent of zoiets.'

'Mijn naam betekent de bescheidenen,' zei Pauli. 'Ik neem gezeur niet al te persoonlijk.'

'Ik wou dat ik dat kon.'

'Oefen zaterdag maar met je moeder,' zei haar vriend opgewekt.

'Heb je al ander werk?' vroeg haar moeder, direct toen ze de voordeur opendeed. Angela schudde alleen haar hoofd en liep door om haar jas op de kapstok te hangen. Waarschijnlijk had haar moeder net gelezen dat ratten significant langer leven als ze weinig te eten kregen, want na de stevige lunch van pinda's, olijven en rozijnen kwam er niets anders op tafel. Haar moeder zat zwijgend en met een somber gezicht achter de thee.

'Ik heb je vader weg gestuurd naar zijn biljartvriendjes. Ik wil eens met je praten over je toekomst.'

'Mam, ik ben volwassen hoor! Als ik je advies nodig heb, vraag ik er wel om.'

'Je zou ook eens kunnen denken aan het feit, dat ik graag grootmoeder wil worden voor mijn tachtigste!' chagrijnde haar moeder.

'Ja, dag mam! Ik móet weer van alles van jou. Eerst moet ik een betere carrière maken en nu moet ik weer moeder worden. Mens, hou toch eens op.'

‘Je hebt je beste kansen verspeeld. Je had indertijd glorieus in de kerk kunnen trouwen met Robert!’

Angela’s ergernis bereikte het kookpunt. Tijd om tot zaken te komen.

‘Mam, ik heb geen zin meer in beleefdheden en ik wil beslist ook nog niet dood gevonden worden in die kerk, waar jij je ziel en je zaligheid zoekt,’ zei ze, zonder waarschuwing fel. ‘Ik wil het liefst verhuizen naar een warm land en jou nooit meer zien. Ik zeg dit wel heel snel alsof ik er uren over heb nagedacht en dat is natuurlijk ook zo. Maar ik ga nu weg. Groeten aan pap.’

Terwijl ze haar jas aantrok in de gang, snauwde haar moeder giftige dingen over ondankbaarheid, over onbeschoftheid, over gebrek aan loyaliteit en over ‘je vader verdriet doen.’ Alsof haar dat zelf ooit iets had kunnen schelen.

‘Werkelozen hebben te veel tijd om na te denken,’ sarde ze er achter aan.

‘Dàg, mam!’

In de auto moest Angela hard lachen. Opluchting, een gevoel van een strijd gestreden hebben, gewonnen. Het gaf een onwezenlijk idee dat ze hier zo lang tegenop gezien had. Met haar laatste verklaring was er geen definitieve breuk bevestigd, maar op deze manier zou ze makkelijk maanden weg kunnen blijven thuis. Thuis? Niks thuis. Thuis was ooit, toen. Was thuis Nootdorp? Dat grote appartement alleen? Of zou Pauli bij haar willen intrekken? Zeker met permanent uitzicht op Wies? Echt niet. Dat kon ze hem niet aandoen.

Ik loop veel te hard van stapel, dacht ze. Ik wil al meteen samenwonen met een vent die ik amper ken. Ik moet rustig de tijd nemen, hoe moeilijk me dat ook valt.

(59)

DRIE VINGERS

Zulke goede raad gaf Gerard zichzelf ook. In één hebbelijke graai had de vorst van de ondergrondse basis de likeurfles van Gerard afgepakt. Voor het eerst keek zijn gast rechtstreeks naar de hand en de vingers die de dunne fles omvatten. *Vier* vingers? O nee. Een

duim en *drie* vingers! Een kenmerk van de kleine grijzen. Hij herinnerde zich nog meer opmerkingen van de Haagse helderziende. Dat in de loop van de evolutie van haar telepathische gasten hun stembanden waren geatrofieerd, zodat ze slechts krakerige geluiden konden uitbrengen. Vandaar de telepathische connectie. En die drie vingers! Was er nog meer lichamelijk afwijkend dat een vermomming nodig had? Waren die verkleedpartijen nodig om iets te verbergen? Maar die stem dan? Een kunstmatig trucje? Of toch weer een ander ras?

‘Ik begreep u misschien niet goed,,’ verontschuldigde hij zich. ‘Wat is het, dat u me duidelijk probeert te maken, Sire?’

Het werd Gerard vreemd te moede, toen de ander het gespreksonderwerp vergeten leek te hebben, zo ging hij in de drankbeleving op. Was het een soort spel? Of juist frustratie die serieus genomen moest worden? Toen de kleine man weer een paar flinke slokken nam, wees Gerard hem subtiel terecht: ‘Kleine sipjes, Sire. Dan is het lekkerder.’

Er ging een diepe rilling door het lichaam van zijn opponent. Hij begon te trillen en te beven. De fles kwam omhoog en terwijl Gerard ‘Kalm aan, kalm aan’ gebaarde, dronk de kleine man door.

O jee, als dit maar goed gaat, dacht Gerard, terwijl het hem tegelijkertijd als enorm ongerijmd voorkwam, dat hij zich druk maakte om het welzijn van de ander. Iemand die hem nota bene eerder had gedreigd weg te spoelen in zijn riool. Nogmaals waarschuwde hij:

‘Majesteit, maakt u het niet te gek?’

De fles was voor driekwart leeg. De kleine gestalte wees ermee naar Gerard. Met een gevoel van doodsverachting nam zijn gast de aardbeienlikeur aan. Sipje, sipje.

Als ik straks hier aan mijn einde kom, dan heb ik in elk geval een goddelijke smaak in mijn mond, dacht hij en ondanks de bizarre situatie moest hij lachen. Direct greep zijn drankmaat hem bij de elleboog: ‘Wat doe je nu? Alsjeblieft, mens. Ik moet het weten.’

‘Niks bijzonders, Sire. Ik vind het gewoon grappig.’

‘Wat is grappig?’

‘Dat u mij eerst door het riool wilde spoelen en dat u nu blij bent met iets dat ik u heb laten proeven.’

‘Ik ben blij, ja. Ik wist niets van de potentie van dit soort dranken. Maar wat is grappig?’
‘Dit had ik me nooit kunnen voorstellen.’
‘En? Dat is grappig? Als je je iets niet kunt voorstellen?’
Gerard keek verrast in de grote, donkere ogen die hem aanstaarden.
‘Ik begrijp u niet.’
‘Grappig! Wat bedoel jij met grappig? Waarom ga je dan met je mond wijd open staan?’
‘Omdat ik moet lachen.’
‘Wat is lachen?’
‘Ik lach omdat ik iets grappig vind, hoogheid.’
‘Daarom zeg je soms hoogheid en soms Sire?’
‘Nee, hoogheid. Ik bedoel, eh, Sire is toch wel mooier dan hoogheid?’
‘Wàt bedoel je?’
‘Ik bedoel, Sire, dat Sire iets meer koninklijk is dan hoogheid. Een prins noem je ook hoogheid, maar geen Sire.’
‘En dat soort dingen zijn ook grappig?’
‘Eh, eh. Nee, Sire.’
De kleine man pakte resoluut de likeurfles terug.
‘Als jij niet wilt, dan ik wel.’
Hij klokte het laatste restje weg.

‘Ik hoop dat u iets gegeten heeft,’ zei Gerard, opnieuw met het vreemde gevoel dat hij zich zorgen maakte. Bijna een hele fles likeur. Hij moest er niet aan denken. Hijzelf zou half lam op de bank hangen, slap uit zijn nek lullend.
‘Wij eten nooit,’ bromde de man. ‘Jullie eten. Allemaal emotionele drang. Weg eten van spanning, volvreten om leegte te vullen. Wij eten niet. Wij hebben trouwens geen tanden zoals jullie.’
Gerard durfde niet te kijken naar de koninklijke mond om het allemaal te kunnen begrijpen.
‘Maar u drinkt wel, Sire?’ vroeg hij.
‘Dit is wat ik ga drinken voortaan,’ zei de koning. Hij draaide zich weer om naar het scherm en schreeuwde schor: ‘Strawberry wodka liquor!’
Kloink. De bestelling werd afgeleverd.
‘Jij maakt het open,’ beval de koning.
‘Goed, Sire van een koning,’ zei Gerard terwijl hij ondertussen bewust merkte hoe hij zijn eerdere voorzichtigheid uit het oog was

verloren. Dit was zo gek, dat nu alles mogelijk was. Een grijns onderdrukkend reikte hij Zijne Hoogheid de nieuwe geopende fles aan. De lege verdween in een hoek van het vertrek.

De kleine man keek ineens vreemd loerend omhoog naar Gerards gezicht.

‘Nu doe je het weer.’

‘Ik doe wàt!?’ vroeg Gerard ongerust.

‘Iets in jou schudt. Het schudt in je buik en in je hart. Wat is dat?’

‘Wat gebeurt er daar?’

‘Ik moest weer lachen.’

‘Precies! Dat is het. Dat is lachen! Dat is grappig en zo?’

‘Ik lachte omdat ik de situatie niet begrijp en het zo raar is.’

‘*IK* lach niet terwijl ik de situatie wel begrijp,’ antwoordde de ander en klokte weer een paar behoorlijke slokken weg.

Bijna onbeschaafd om zo een likeurtje uit een fles te drinken, dacht Gerard,

maar met etiquette was de tegenpartij duidelijk niet opgevoed. Net was het nog grappig geweest, nu werd het in toenemende mate griezelig. Geobsedeerd keek hij nog een keer naar de hand met de drie vingers en die lange duim. Het viel hem ook op dat het kleine lichaam rilde. Van de alcohol? Koud was het niet.

‘Voelt u zich wel goed, hoogheid? Heeft u het koud?’ vroeg hij. De kleine man draaide zich inderdaad bibberig om. Hij wankelde naar de deur.

Onmiddellijk dronken geworden? Kon dat zo snel? Wodka was goed spul. Tenminste, Gerard kon er zelf goed tegen. Ook zelden een kater de volgende dag.

‘I shall be back in a sec!’ bromde de kleine stationsbeheerder, terwijl hij de deurknop vastgreep ter ondersteuning. Gerard ging maar in een van de grote leunstoelen zitten. Zou hij de fles water leeg drinken? Hij aarzelde.

Ik moet eerst weten of ze hier aan een toilet doen. De vent sprak over zijn riool. Dan denk je toch minstens aan een wc?

(60)

THUISFRONT

Theo vroeg zich even af of hij in de maling genomen werd. Het noodbericht van Gerard klonk echter zo authentiek dat hij onmiddellijk terugbelde. Er werd niet opgenomen. Kennelijk stond 's mans GSM wel aan. Het was genoeg reden om ongeruster te worden. Wat kon veroorzaken dat die man niet als een panter op zijn reddende lijn met de buitenwereld af zou springen? Hij speelde de boodschap nogmaals af en noteerde het 06-nummer van Babette in Roemenië. Ze werd niet blij van zijn telefoontje.

‘Ik heb zijn chauffeur hier weer terug gehad met behoorlijke kneuzingen in zijn gezicht. En Gerards koffer. Ik heb al gebeld naar het vliegveld. Hij heeft niet ingecheckt en dat betekent dat hij zijn vlucht gaat missen. O shit. Ik kan me niet verantwoordelijk maken voor het wel en wee van iedere vertrekkende gast, maar dit is een bijzondere man.’

‘Dat is hij zeker,’ antwoordde Theo. ‘Wat is er precies gebeurd?’

Babette legde iets uit over een systeem van corrupte wegenbelastinginning dat er op neerkwam dat Mehmet langs de weg afgeperst werd door bepaalde douanebeambten. Toen hij minder wilde betalen dan ze vroegen, werd hij mishandeld. Zo erg dat hij bewusteloos is geraakt. Het vreemde is dat bij weer bij bewustzijn kwam op een heel andere plek dan waar hij klappen kreeg. En hij lag toen achter in zijn taxi en van Gerard was geen spoor te bekennen.’

‘Wat denkt die chauffeur dat er gebeurd kan zijn?’ vroeg Theo bezorgd.

‘Gerard moet hem tot die tweede plek gereden hebben in elk geval. Uit uw verhaal maak ik op dat Gerard ergens in die buurt in een instortende tunnel terecht is gekomen. Maar helaas weet Mehmet niet meer precies waar dat is, hooguit dichtbij de Bugeci Mountains. Hij is met een zeer hoofd zelf achter het stuur gekropen en heeft de taxi omgedraaid, terug naar mijn huis.’

‘Wat gebeurt er als je de politie informeert?’ vroeg Gerard.

‘Dan arresteren ze Mehmet en slaan hem eerst lens om te zien of hij liegt. Maar ik sta voor die knaap in. Hij is al jaren mijn vaste taxichauffeur. Een totaal eerlijk iemand. Een crimineel was niet met die koffer hier teruggekomen.’

Theo kon die redenering totaal meevoelen. Wat dan?

‘Kun je de Nederlandse ambassadeur bellen in Boekarest?’ vroeg hij.

‘Die belt de politie en die gaat Mehmet arresteren en gek slaan.’

‘Ik heb een thuisnummer van Gerards vriendin, Angela,’ bedacht Theo. ‘Ik bel eerst haar, misschien heeft hij ook haar proberen te bellen. Ik geef jou mijn nummer, Babette. Morgenmiddag ga ik hier toch de politie bellen dat Gerard vermist wordt. Dat is helaas wat gedaan moet worden in zo’n geval.’

‘Het is niet anders,’ zei Babette. ‘Ik kan u Gerards koffer opsturen. Dan heb ik ook gedaan wat moet.’

Angela had zichzelf nooit een keukenprinses gevoeld. Haar moeder was er geen ster in geweest en pas toen ze studeerde, had Angela van medestudenten iets meer geleerd dan het omkiepen van een blikje witte bonen in tomatensaus en daar drie eieren bij bakken. Gerard was haar grote voorbeeld geworden. Creatief met wild, met paardenbiefstuk, een ster in rauwkostsalades met een verrukkelijke dressing en een kampioen in pastagerechten.

Toen Pauli woensdagavond bij haar op bezoek zou komen (‘Auto ver uit het zicht van Wies parkeren!’), kopieerde ze Gerards befaamde recept voor tonijnsalade. Het zag er kleurrijk uit en Pauli schepte zichzelf drie keer op.

‘Er zit een heerlijk bijsmaakje aan,’ complimenteerde hij haar. Ze keek hem met een verraste frons aan: ‘Jij vindt mijn eten lekker?’ Hij knikte: ‘Ja! Ik proef er iets heel bijzonders in. Was het een bepaalde dressing?’

‘Ik heb er mijn tampon boven uit gewrongen.’

‘Eh, eh. Dat moet je beslist blijven doen.’

Ze lachten uitbundig.

Ben ik niet te uitbundig, dacht ze. Het is gewoon onnatuurlijk, dat je zo makkelijk alles van iemand kunt accepteren. Dat is misschien wat ze met echte liefde bedoelen.

Toen ging haar telefoon.

Angela was volledig verbijsterd, toen Theo zich voorstelde.

‘Geer Mooiveld? In therapie bij u? Al zó lang?! Waarom in Godsnaam?’

‘Ik heb eigenlijk een geheimhoudingsplicht,’ zei Theo voorzichtig, ‘maar nu ja, u bent zijn partner. Gerard wilde van zijn alcoholverslaving af en hij maakte geweldige vorderingen.’

‘Ik kan het niet geloven,’ zuchtte Angela. ‘Hij heeft me niets maar dan ook niets verteld. We kregen een ruzietje, hij pakte zijn spullen

en verdween. Twee dagen later ontving ik een SMS met de boodschap dat hij niet terug wilde komen. En kennelijk is hij een paar weken later op vakantie gegaan. Heeft hij ook niemand iets van verteld. Misschien aan zijn ouders in Arnhem.'

'Mevrouw,' onderbrak Theo haar, 'dat is allemaal niet relevant nu. Uw ex heeft een ongeluk gehad in de buurt van de Bugeci Mountains en hij wordt vermist. Maar hij leeft en heeft mij kunnen bellen. Ik hoopte dat hij u had gebeld.'

'Het is uit. Definitief uit. En het is vreemd maar waar: ik heb meteen de man van mijn leven ontmoet.'

Haar stem haperde en toen zei ze met bijna tegenzin: 'Eh, ja, dat is waar ook. Mijn nieuwe partner is Roemeen. Die weet misschien iets over dat gebied. Ik ga het hem vragen en bel u terug als ik iets wijzer word!'

Pauli zat met grote ogen te kijken.

'Iets verkeerd gegaan in Roemenië?' vroeg hij. Angela was nog even sprakeloos. Ze stond op van tafel en liep onrustig heen en weer.

Alles in het huis was een herinnering aan Gerards aanwezigheid. Zes weken was hij nu weg en al het oude was er nog, terwijl een volkomen nieuwe wereld haar aankeek uit de ogen van Pauli.

'Gerard was daar op vakantie. Hij heeft een soort ongeluk gehad maar hij is er op de een of andere manier weer bovenop gekomen.' Gelet op Gerards situatie kon je het inderdaad zo benoemen.

(61)

LUIPAARD

De nieuwe entree van de gastheer, hooguit tien minuten later, was meer dan schokkend. Ondanks de flinke dosis aardbeienlikeur van even daarvoor was er van enig dronken wankelen geen sprake meer, hij stapte vief maar tegelijkertijd vrouwelijk op Gerard af. De kleine man had zich ook razendsnel omgekleed en droeg inmiddels een strakke zwarte gebreide jurk op een zwarte broek en boven bruine laarzen met een brede doorgestikte omslag. Zijn bovenlijf werd verhuld door een lang vest van zijdeachtige luipaard-*funfur* met een gouden ceintuur. Zijn ogen waren zwarter dan zwart. Opgemaakt?

‘Sire,’ zei Gerard nadat hij weer adem had gekregen. ‘Gaat u naar een feest als *Drag Queen*?’

‘Wat is een *dragqueen*?’ vroeg zijn gesprekspartner op geprikkelde toon.

‘Een man die als een vrouw verkleed gaat.’

‘Zó zie jij mij!?’ reageerde de kleine koning verbeten, ‘Zó!?’

Gerards stem haperde. Er weer iets stoms uit geflapt.

‘Luipaard wordt hooguit door Afrikaanse krijgers in het oerwoud gedragen, maar niet door Westerse mannen, hoogheid.’

‘Dan bestel ik wat anders,’ zei de koning. ‘Ga even zitten. Ik ben zo terug.’

Het inmiddels vertrouwde subtiele geratel was nauwelijks hoorbaar maar binnen zes minuten kreeg Gerard een felrode trui en bijpassende lippenstift te zien.

Dit is misschien wat ze de *Shape Shifters* noemen, dacht hij, die gedaanteverwisselaars. En dit wezen gebruikt er rare kleren bij. Wat denkt hij er in Godsnaam zelf van?

De pruik zat ineens in een paardenstaart en op de kleine neus zat een rond metalen brilletje. Kunstmatig gebleekte jeans en gympjes maakten er een teanagerimage van. Nog erger, Gerard rook iets.

Een smerige aftershave, walgelijk zoet.

‘Mag ik u iets vragen, hoogheid?’

Het pubergezicht knikte hem toe met een ongewone uitdrukking van ...? Van jeugdige onschuld?

‘U hebt mij vandaag al veel verschillende kleren laten zien. Eh, heeft u daar een bedoeling mee?’

De kleine man leek nog kleiner dan gewoon met de paardenstaart.

Hoe zat die pruik toch op het hoofd geplakt?

‘Alles wat ik doe, heeft een bedoeling. Wat vind je er van, mens?’

‘Eh, creatief, hoogheid. Afwisselend. Bijzonder. Ja. Maar eh, u noemt me alsmaar mens en dat ben ik ook. Maar waar ik vandaan kom, hebben we een naam. Een naam waar je mee aangesproken wordt. Ik heet Gerard. Vindt u het vervelend om Gerard tegen mij te zeggen?’

De kleine man keek hem zo lang aan dat Gerard zich angstig afvroeg of hij weer over een grens gegaan was. Na een kelig geluidje klonk de stem van de ander wonderlijk laag: ‘Een naam? Een aanspreektitel, die voor iedereen anders is? Mens Gerard. Hoe onthoud je dat dan van iedereen?’

‘Ik onthoud alleen de naam van wie mij lief is, mijn vrienden, de mensen met wie ik werk. Tegen alle anderen zeg ik meneer of mevrouw.’

De koning stak zijn kleine handen met de drie vingers in de zakken van zijn spijkerbroek en drentelde wat rond. Het leek alsof hij zich ook ineens anders gedroeg. Onzeker? Hij keek eens naar de kroonluchter en eindelijk naar Gerard.

‘Dus jij vindt het prettig als ik je Gerard noem?’

‘Heel prettig, hoogheid. Net zo prettig als u het vindt als ik u hoogheid noem. Of Sire. Of Majesteit.’

‘Mmm. Ik ken die begrippen, ja. Ze betekenen hetzelfde, las ik. Toch verwacht het me. Ik liet het slechts toe om verwarring waar te nemen. Mijn soort kent zulke aanvechtingen nauwelijks. Wij doen wat er gedaan moet worden. Problemen lossen wij op of we aanvaarden dat er geen passende oplossing komen kan. Het tussengebied is vreemd. Twijfel noemen jullie dat. Mmm.’

‘Inderdaad, wij zijn erg verschillend,’ gaf Gerard toe. ‘Zei u ook dat u niet eet, hoogheid?’

‘Nooit. Mijn soort leeft van lucht en licht,’ zei de kleine man, weer duidelijk tevreden over zichzelf. Gerard keek bedenkelijk.

‘U kunt zich niets voorstellen bij een romantisch Italiaans diner met pizza en chianti? Een taartje met mascarpone toe?’

‘Ik weet niet eens wat dat is,’ bitste de ander. ‘En ik heb geen tanden!’

‘Dat was ik vergeten,’ zei Gerard. ‘Nou ja, dan zal ik maar niet aandringen.’

‘Niet aandringen op wat?’

‘Ik wilde u uitnodigen voor een paar avontuurlijke locaties in Den Haag. De boulevard van Scheveningen langs de zee, vijftig restaurants, overal levende muziek, pianisten, rockzangers, mooie vrouwen, modieus gekleed, mannen in uitgaanstenuet.’

Gerard haalde diep adem. Hij had zijn troefkaart uitgespeeld!

‘Wat is een uitgaanstenuet?’ vroeg toen zijn bizarre huisbaas.

(62)

VISSEN

De vis beet! Uiterst alert formuleerde Gerard zijn opstapje naar een reddende uitweg.

‘Iemand poetst zijn mooiste schoenen en doet een chique overhemd aan met gouden of zilveren manchetknopen. Je zoekt een das uit die perfect past bij je strakgesneden colbert. Je smeert een luxueuze gel in je haar en je gaat los!’

‘Ik heb geen haar,’ zei de koning teleurgesteld. ‘Dit is een pruik. Zei ik dat niet?’

‘O pardon,’ zei Gerard. ‘Dan slaat u dat deel gewoon over. Maar kunt u wel dansen?’

‘Dat paringsritueel? Iedereen met iedereen? Ik heb dat via de monitor gezien. Dat heet dansen?’

‘Inderdaad,’ beaamde Gerard. ‘Het gaat om bewegen in harmonie met de muziek. Bij de meeste dansers mislukt de paring naderhand.’

‘Doe het eens voor.’

Gerard wist dat hij voor zijn leven danste. De vis had in het aas gebeten, nu moest hij worden binnengehaald. Hij zong er zijn favoriete nummer bij, honderden keren geoefend in de badkamer. Rolling Stones met *Sympathy for the Devil* en hij gooide elke acrobatische beweging in de strijd die hij ooit Michael Jackson had zien maken. De gastheer stond er peinzend naar te kijken. Ieder moment verwachtte Gerard afkeurend gesnuif te horen, maar toen zag hij dat de koning de melodiemaat mee tikte met zijn linkerlaars. ‘Zeg eh.. Gerard. Ik heb op mijn monitor nog een mooi getailleerd wit katoenen vest gezien, met opengewerkt borduursel,’ zei hij toen. ‘Dat zou hier bij passen. Zing het nog eens.’ Gerard hield niets terug.

*Please allow me to introduce myself. I'm a man of wealth and taste.
I've been around for a long, long year, stole many a man's soul and
faith.*

*And I was round when Jesus Christ had his moment of doubt and
pain.*

Made damn sure that Pilate washed his hands and sealed his fate.

Pleased to meet you, hope you guess my name.

But what's puzzling you is the nature of my game.

*I stuck around Saint Petersburg, when I saw it was a time for a
change.*

Killed the Czar and his ministers, Anastasia screamed in vain.

I rode a tank, held a general's rank,

*when the blitzkrieg raged and the bodies stank.
Pleased to meet you, hope you guessed my name, oh yeah.
But what's puzzling you is the nature of my game, oh yeah, get
down, baby
Pleased to meet you, hope you guessed my name, oh yeah
But what's confusing you is just the nature of my game.
Just as every cop is a criminal and all the sinner's saints,
As heads is tails just call me Lucifer, cause I'm in need of some
restraint.
So if you meet me, have some courtesy.
Have some sympathy, and some taste
Use all your well-learned politesse
Or I'll lay your soul to waste, um yeah.
Pleased to meet you, hope you guessed my name, um yeah.
But what's puzzling you is the nature of my game, um mean it, get
down
Woo, who. Oh yeah, get on down. Oh yeah, oh yeah!
Tell me baby, what's my name?
Tell me honey, can ya guess my name?
Tell me baby, what's my name?
I tell you one time, you're to blame!*

‘Zaad van de duivel, dat zeggen wij inderdaad over jullie,’ zei de kleine man bedachtzaam. ‘Jullie soort moest nogal aangepast worden. De roodharigen hebben de meeste mogelijkheden. Hmm. Misschien kan ik jouw DNA nog wat aanpassen in mijn laboratorium?’

Gerard zag onmiddellijk de andere, kleine ruimte voor zich met de stellages en glazen flessen. Hoi! Afleiden! Omtrekkende bewegingen! Het eerste wat hem inviel!

‘Bij uw zwarte jurk zou zachtbeige oogschaduw perfect staan, Sire. Als u tenminste blauwe ogen zou hebben.’

‘Wij hebben zwarte ogen. Allemaal.’

‘Hoe jammer,’ zei Gerard, licht heen en weer bewegend met zijn bovenlijf en handen, als om aan te geven dat het nog heel wat passen en meten zou vergen om hier nog iets van te maken. ‘U zou een mutatie kunnen overwegen, Sire.’

De kleine man aarzelde zichtbaar: ‘Dat zou opgemerkt kunnen worden door andere vormveranderaars.’

‘Door wie? Ik ben toch de enige die hier iets van af weet. Ik zwijg als het graf.’

De man keek zo adembenemend dreigend dat het Gerard te moede was alsof hij de deksel van zijn doodskist zag opengaan. Hij concentreerde zich op zijn ademhaling, diep in, diep uit. Net als bij de tandarts, aandacht in de buik.

O Theo, dacht hij in een opwelling van dankbaarheid, Wat heb ik toch veel van je geleerd in zes weken!

Met een piepstem gooide hij er nog een troefkaartje in: ‘Er bestaat *blusher* voor onder de jukbeenderen, Sire. Dat zet net de softe nuance in het hele beeld.’

Adem in, adem uit. De tegenpartij draaide zich weer om naar de spiegel.

‘Blusher?’

Ik had goddomme copywriter moeten worden, of scenarioschrijver, dacht Gerard. Het juiste woord redt mij keer op keer!

‘Gerard! *Blusher?* Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Een smeerseltje, hoogheid. Mijn ex gebruikte het altijd.’

‘Ex? Wat is dat nu weer?’

Ineens overviel Gerard het inzicht dat dit wezen maar een beperkte vocabulaire had en betrekkelijk weinig begrip van de menselijke cultuur waar hij misschien ook maar van bovenaf in gedumpt was. Terwijl ik het alsmear hoger op zoek, moet onze hoogheid zich aanpassen aan beneden. Het woord grappig, daar had de koning ook al zo'n moeite mee gehad. En het idee van lachen dan. De kleine man dacht dat het een lichamelijke uiting was, die hij niet kon thuis brengen. Misschien was het hem uit te leggen?

(63)

BIJENKORF

Pauli had geobsedeerd naar Angela's verhaal geluisterd.

‘Bugeci Mountains, daar gaan onder Roemenen al tientallen jaren verhalen over,’ zei hij. ‘Er zijn veel Ufo's gezien. Dat is net zo iets als Stonehenge in Engeland, heb ik gehoord. Er verdwenen vroeger ook mensen. Tenminste, vlak na de oorlog, zo heb ik me wel eens laten vertellen.’

‘Gerard is gelukkig weer boven water gekomen.’

‘Gelukkig maar.’

‘Stel je voor, hadden wij een reddingsmissie op gang moeten brengen.’

‘Ho, ik wil echt nooit meer terug naar Roemenië!’

‘O ja. Ja, dat kan ik me ook voorstellen.’

Ze wuifde met haar hand naar een denkbeeldige ex.

‘Dag, Gerard...’

‘Houd je nog van hem?’ vroeg Pauli met een warme klank in zijn stem.

‘Ja. Een beetje. Hij is wel een echte vriend geweest,’ zei Angela. Ze probeerde nonchalant te praten, maar dat werd een mislukking. Pauli hoorde direct de ondertoon.

‘Ik snap het. Echt wel,’ troostte hij. ‘Zo lang samen, tien jaar was het toch?’

Angela knikte blozend.

‘Ik denk nagenoeg nooit meer aan hem. Ik ben elke dag opgelucht dat we uit die dwangbuis van onze gewoonten zijn gestapt. Maar hij heeft me nooit kwaad gedaan, me nooit geslagen. Ik hem wel trouwens. Ik kan soms een beetje humeurig zijn.’

‘Jij!? Werkelijk? Nee toch? Humeurig? En zelfs slaan?’

Pauli overdreef het zo dat ze weer lachen moest.

De volgende dag op kantoor was hectisch. Angela was verrast toen ze door Matti werd gebeld met een uitnodiging voor een feest.

‘Ik heb er geen zin in, schat,’ zei Angela. ‘Gerard is er niet alleen vandoor maar hij zit ook in de shit in Roemenië. En ondertussen ben ik nogal succesvol aan het daten. Ik vertel je er later nog wel over. Ik zit nu op mijn werk.’

Toen Matti had opgehangen, zat Angela nog even te aarzelen met de telefoon in haar hand. Gerard in de penarie. Het was een heel raar onthecht gevoel, het besef dat ze zich er nauwelijks druk om kon maken. Zo volkomen als haar leven vroeger om het vaste patroon met Gerard gedraaid had, zo demonstratief was Gerard vervangen door Pauli.

Pauli, Pauli. Ik zit helemaal vol met Pauli, dacht ze en ze kreeg een kleur van de herinneringen. Er was ook gisteravond geen condoom aan te pas gekomen. O, o, toch een beetje voorzichtig zijn. Vanavond weer! Straks even gauw boodschappen doen bij Albert Heyn en dan naar een woonwinkel.

Felix, haar leidinggevende op de afdeling, zat aandachtig naar haar te kijken, toen ze haar telefoon weer in haar tas deed. Vanwege de straling wilde ze het apparaat nooit te dicht bij haar lichaam in de buurt dragen. Ze realiseerde zich onaangenaam, dat ze wel heel veel privéinformatie aan Mattie verstrekt had, zonder zich te realiseren dat de kerel misschien had meegeluisterd. Felix trapte meteen een balletje in het doel: 'Uit met Gerard? Mooi, dan hoeft je ook niet thuis meer te overleggen over je nieuwe baan!'

'Felix, ik heb nog geen andere baan. Voorlopig werk ik hier. Het enige vervelende er aan is, dat jij hier kennelijk ook werkt. ALS je werkt. Bemoei je niet met mijn privéleven, ja? Graag!'

Toeval? Op het Spui liep ze twee uur later opnieuw Felix tegen het lijf. Althans, ze was eventjes gaan zitten in een zeer luxueus beklede bank in de showroom van Hulshof en om daar volledig van te genieten, deed ze kort haar ogen dicht.

'Zit je te slapen of doe je paranormale waarnemingen, Angela?'

Zijn zeurderige stem haalde haar meteen uit de ontspanning. Dit was de man die haar herplaatsing moest gaan regelen. Zijn dooraderde wangen en neus wezen op drankmisbruik en zijn dikke buik op veel zitten. Toch was die Felix nauwelijks ouder dan zij. Een yup van veertig of zo met misplaatste pretenties.

'Ik had vanmiddag geen zin om het je te vragen, maar waarom moet je zo lang nadenken over die baan bij het Zorgkantoor? Het is toch een beetje van graag of niet!'

Haar eerst bleke gezicht werd vuurrood. Wrange bemoeizucht, wat een hufter.

'Je loopt hier zeker ook even rond te kijken voor een nieuw interieur voor het huis van je maîtresse?' sneerde ze terug. Hij keek geërgerd, zoals ook haar bedoeling was geweest.

'Ikke word in ieder geval niet wegbezuinigd,' katte hij terug.

'Ik ga lang nadenken en voorlopig doorbetaald worden,' antwoordde ze scherp.

Ze deed zelfs geen poging om te groeten toen hij weg liep, in een rare poging om aan de buitenkant neutraal te blijven. Hij draaide zich toch even om en deed een stap terug. Hij grinnikte boosaardig.

'Wij gaan geen vrienden voor het leven worden. Jij laat mij lekker lang wachten, terwijl je er over nadent. Toch? Voor mij is dat een

slecht teken, vrouwtje. Voor jou is het al verandering als je je cactus aan de andere kant van je computer zet, ik wil even iets meer. Maar als jouw gelobotomiseerde brein dat niet aan kan, moet je maar zelf gaan solliciteren.'

Na een kwartiertje was haar kwaadheid wel weer gezakt.

Er zijn gelukkig in het leven meer dingen dan een baantje die betekenis voor me hebben, dacht ze en beelden van stoeien met Pauli kwamen in haar op.

(64)

MAMMA

De Bijenkorf was erg druk. Ik kan beter morgen naar Ikea, dacht Angela. Kan ik daar ook nog voor een habbekrats eten om zes uur. Zoekend liep ze over de afdeling maar iets wat ook maar in de verste verte leek op het tafeltje wat ze zocht, was niet te vinden. Nog even naar de Damesmode achterin. Aha! Het glimmende witte sweatertje riep haar smekend toe van het kortingsrek: Neem mij! Neem mij! Ze deed haar jas uit, legde die boven op haar tas en paste de heerlijk zachte sweater over haar blouse. Dit ging hem helemaal worden! Terwijl ze genietend en gelukkig van de voorpret haar hoofd door de halsopening stak, hoorde ze plotseling de stem van haar moeder. Boven een rek met groene en bruine blazers stak het kritische gezicht met de kenmerkende neus in Angela's richting. 'Denk je dat je in dat soort kleding aan een betere baan komt?' vroeg het draakachtige wezen.

Even stond Angela verstijfd van schrik, daarna kwam er een wonderlijke paniecreactie op. Ze rukte de sweaterrand naar beneden, graaide naar haar jas, greep de tas van de grond met dezelfde hand en ze draaide zich om.

'Ik moet meteen weg!' schreeuwde ze bijna en ze begon zich in snelwandelaarstempo te verwijderen van het zo gehate object.

'Je denkt toch niet, dat ik dat truitje voor je ga afrekenen, wel?'

gilde haar moeder haar achterna. Mensen keken op, een verkoopster liep aarzelend naderbij. Blozend van verlegenheid en met neergeslagen ogen struikelde Angela bijna over haar eigen voeten.

Gewoon ergens anders naar de kassa, dacht ze, kwaad op zichzelf. Ze rende de trap op, naar de eerste verdieping en ook maar meteen door naar de tweede. Ze hijgde als een pakezel en vloekte binnensmonds. Dat laatste keer dat ze zich zo fysiek had uitgesloofd was voor het stofzuigen van het vloerkleed, nadat Rakker er op drie plaatsen op gekotst had en elk moment Gerards ouders konden aanbellen voor hun maandelijks bezoekje. Haar rug was bezweet en ze voelde een hinderlijk plakstroompje in haar bilnaad lopen. Op een dag koop ik in België een pistool met een geluiddemper, dacht ze. Ik regel een alibi en knal haar het leven uit.

Nadat ze haar aankoop op de tweede etage had betaald en laten inpakken, liep ze maximaal op haar hoede de winkel door en naar buiten. Bij de overdekte ingang van de HEMA zat een verwaarloosde, bejaarde straatmuzikant op een minuscuul krukje een oude Amerikaanse blues te zingen. Hij had dun grijs haar, in onverzorgde slierten over zijn voorhoofd hangend en hooguit nog de helft van zijn voortanden. Slissend en dramatisch zong hij *'Lost forever, hurting for you.'* Zijn gitaarspel kon er mee door, maar zijn droefgeestige dranken drugsstem werd Angela bijna teveel. Een verhaal van verloren tijd, van een verloren huis, thuis. Ooit was het thuis warm geweest, veilig. Welk ooit was dat? Toen ze vijf, zes jaar was? De gezellige keuken met de grote kasten van gelig hout, de vertrouwde terracotta tegels op de vloer, de mooie witte krukken bij de hoge ontbijtbar, waar pappa of mama je liefdevol bovenop tilde. Met papa naar tv kijken op die oude, ingezakte rode bank. '

Dertig jaar zijn voorbij en in niets ben ik meer verbonden met de vrouw die mij gebaard heeft, dacht ze geschokt. Verschrikkelijk. Dáárom heb ik nooit kinderen aangedurfd. Ik ben gewoon doodsbang dat ik op mijn moeder ga lijken! En het ergste is, dat ik soms net zo fel ben als zij. Net zo ontactisch, net zo'n bitch. De tranen sprongen weer in haar ogen. Buiten op straat durfde ze nog net niet te gaan rennen naar de Boekenmarkt waar haar fiets geparkeerd stond. Naar huis! Naar huis. In een flits wist ze wat ze kon doen: 'Pauli bellen!' Meteen viel er een last van haar schouders. Daar en toen, dat is over. Dat is mijn moeder, vooral pijnlijke

herinneringen, dat is hoe het gegaan is. Maar nu ga ik het anders doen. Pauli bellen. Zoenen, Vasthouden. Vrijen.

Terwijl ze haastig door de Torenstraat fietste, ging haar telefoon. Pauli!

‘Schat, ik sta bij Florencia een ijsje te eten en ik zag je voorbij fietsen. Kom je terug?’

Het wonder van afstemming, van synchroniciteit. Ze zong de laatste honderd meter terug naar haar nieuwe lief. Een lied van Marco Borsato, uit de tijd dat ze nog niet met Gerard samen was. ‘Jij bent binnen. Binnen in mijn hart, binnenin de droom die ik met je wil beginnen!’

(65)

ACHTHONDERD JAAR

‘Wacht eens even,’ zei de koning. Hij liep de zaal uit en kwam meteen weer binnen. Langzaam, eigenlijk wat houterig liep hij op Gerard af. Die stond beleefd op. Bijna verbaasd stelde hij vast dat er even geen verkleedpartij had plaatsgevonden. De kleine man keek naar hem op en vroeg toen ernstig: ‘Is dit wat jullie mensen een waardige tred noemen? Ik twijfel aan veel dingen de laatste twee dagen.’

De bezorgde uitdrukking op zijn gezicht was zo oprecht dat Gerard er niet aan twijfelde dat hij het meende.

‘U vraagt mij of ik u iets wil vertellen over u zelf?’

‘Precies.’

‘Ik ben een beetje bang dat ik iets verkeerd ga zeggen of doen. Ik weet niet wat u met me wilt. Houdt u mij hier gevangen of helpt u mij thuis komen?’

‘Je stelt vragen aan mij, terwijl ik jou een vraag gesteld heb.’

Er klonk minstens knorrigheid in die stem. Die van Gerard haperde: ‘Okay, hoogheid. eh, uw manier van lopen ziet er niet speciaal waardig uit. Ik bedoel, ik zou niet meteen denken dat u een koning was.’

Er gleed iets over het ronde gezicht dat een vleug van zwakte genoemd zou kunnen worden.

‘Ik ben alleen op deze plaats heer en meester. Ik heb één dienaar hier, je hebt hem gezien toen je binnenkwam. Wij zijn hier meer dan achthonderd van jouw aardse jaren samen. Hij is van een andere klasse dan ik. Wij spreken daarom nooit. Wij wachten af tot we hier vandaan kunnen. Terug. Maar ik vrees dat onze heersers geen belang hechten aan reactivering van dit schip. De hele bemanning is uitgezworven en niemand heeft ooit meer contact met ons opgenomen. Mijn dienaar kan in zijn eentje deze hele basis onderhouden. En ik wil een andere toekomst.’

Het bleef lang stil. Een andere toekomst? Een aankondiging van een verandering? Gerard wist uit pure verbijstering niet wat hij moest zeggen en zijn gesprekspartner had niets aan te vullen. Na een tijdje liep de kleine man de zaal weer uit. Bij de deur draaide hij zich om. ‘Ik was vergeten dat jullie in een bed slapen. Er is nu een slaapkamer voor je achter deze ruimte, aan de linkerkant. Als je uitgeslapen bent, wil je misschien verder praten. En o, ja, ik was ook vergeten dat je stoelgang hebt. Er is iets voor gemaakt. Tot later. Eh... Gerard.’

Inderdaad vond Gerard een kunststofemmer achter in de balzaal. Er stond een doos naast met iets dat op natte handdoeken leek. Veel afval produceerde zijn lichaam niet, merkte hij verbaasd op. ‘Stoelgang’ had de koning het genoemd, wat een vreemd woord. Misschien had hij wel Engels geleerd door zo’n honderd jaar encyclopedieën te lezen?

De aangewezen slaapkamer was comfortabel gemeubileerd met een groot bed met een veren donsbed, twee leunstoelen, een lambrisering van licht hout langs de muren, pastelkleurig tapijt op de vloer en grote lichtbeige gordijnen voor wat op een raam leek. Gerard was onmiddellijk alert. Een raam met uitzicht op de buitenwereld? Hij schoof de gordijnen meteen weg. De muur leek hier van ander materiaal, staal in plaats van kunststof? Er achter was echter niets dat op een sluiting leek. Teleurgesteld dacht hij aan zijn telefoon. Theo moest vast teruggebeld hebben. Misschien zelfs politie gewaarschuwd. Ambassade misschien. Zeker Babette gebeld. En nu?

Wat kan ik anders doen dan slapen? dacht hij in de war.

Dat viel nog niet mee. Het bed was warm en zacht, maar zijn hoofd klopte en bonkte. Steeds moest hij denken aan een termijn van achthonderd jaar en een buitenaardse conciërge die op de winkel moest passen. Een soort onsterfelijkheid, zonder iets om je mee bezig te houden, zonder een doel, anders dan wachten. Het wezen had zich kennelijk alle mogelijke techniek eigen gemaakt om zijn omgeving aan te kleden. En zichzelf. Om zich met kleren een beetje mens te kunnen voelen? Of zat het allemaal nog heel anders? Was de buitenaardse technologie er het eerst en had de mensenmaatschappij die langzaam overgenomen? Opgepikt door pioniers als Leonardo da Vinci, Nicola Tesla? Einstein misschien. Of Amerikaanse geleerden, die *Aliens* gevangen hielden en hun geheimen aftroggelden? Wie maakten de graancirkels? En hoe zat het met dat verhaal over die vier soorten buitenaardsen?

Hij moest denken aan een lunch met een klant in Leiden. Die Alex had het bevlogen gehad over een *Disclosure Project* in Amerika. Een voormalig Canadees Minister van Defensie en vroeger Parlements lid had voor die commissie getuigd, dat er tenminste vier verschillende rassen van buitenaardsen de aarde bezoeken. Twee daarvan zouden nauw samenwerken met de Amerikaanse regering en de Amerikaanse industrie met het doel om controle te krijgen over de wereldeconomie. Alex geloofde het allemaal onvoorwaardelijk, Gerard had er moeite mee. Een beetje paranoïde verhaal, had hij gedacht, *conspiracy* gedoe.

‘Die gasten werken als een *Shadow Government*,’ had Alex gezegd. ‘*Tall Whites*, man. Grote Witten!’

Dat klonk niet heel bemoedigend.

Gerard herinnerde zich meer dingen uit dat gesprek. Die Minister beweerde dat er onder valse voorwendsels miljarden worden uitgegeven voor een *Starshield*, voor bewapening in de ruimte tegen een mogelijke buitenaardse invasie. Van nog weer een ander ras? Inmiddels vond Gerard niets meer gek. Hij had een documentaire op tv gezien met mensen van de Europese Zuidelijke Sterrenwacht, die lieten weten dat er drie potentieel bewoonbare exoplaneten cirkelen rondom een ster die op 22 lichtjaren afstand van de aarde draait. Oef. Zou hij de gastheer durven vragen waar hij vandaan kwam? Inderdaad Zeta Reticuli? Hij was duidelijk geen Kleine Grijze, zoals de wachter. Waarschijnlijk ook niet van de Pleiaden. Waarom anders zoeken in tijdschriften naar informatie over dat sterrenstelsel?

Angela had wel eens over oorsprong van de graancirkelmakers gesproken. Sirius? Orion? Andromeda? Dat soort sterrenstelsels. Hij lag flink te woelen. Niettemin moest hij toch geslapen hebben, omdat hij op een zeker moment wakker werd. Alle besef van tijd was hem ontvallen. Vreemd genoeg ook alle verlangen naar eten of drinken. Was er al een nieuwe dag begonnen?

(66)

TUINVIJVER

Patries was thuis toen Angela bij haar aanbelde. Angela had Rakker aan de lijn en het beest had keurig twee keer vies gepoept. De eerste keer had ze de drollen met de punt van haar schoen onder een heg geschoven, maar de tweede keer was het dunne kak. In het midden van de stoep. Was dat honden ook niet aan te leren op zo'n cursus? Gewoon schijten in de goot? Ze schoof met afgrijzen de smurrie met een tak in het rode hondentoiletzakje, dat ze inmiddels altijd bij zich had. Eén keer negentig euro boete betalen was genoeg. Een parkeerwachter had ooit gezien dat ze doorliep, nadat Rakker een vette kwak voor een poortdeur deponeerde.

‘Geen zakje bij u, mevrouw?’

De man bleek bijzondere opsporingsbevoegdheid te hebben zoals hij haar triomfantelijk met een legitimatiebewijs liet zien. Toen ze enigszins begon te schreeuwen, zei hij dat ze blij mocht zijn dat ze niet in Rotterdam betrapt werd, omdat het daar honderddertig euro kostte!

Patries sloot Rakker op in de gang zodat ze even lekker konden bijkletsen.

‘Hee schat. Wat zit je haar leuk. Hoe zit je leven er uit?’

‘Ik krijg twaalf jaar gevangenisstraf en met aftrek van voorarrest en vervroegde vrijlating wegens goed gedrag ben ik over acht jaar weer vrij.’

‘Jezus, Angela, je maakt een lolletje. Toch?’

‘Nee, ik ga een barre klootzak vermoorden, mijn leidinggevende. Met voorbedachte rade.’

‘Dat wandelende stuk testosteronhormoon heeft je proberen te verkrachten?’

‘Nee, erger nog, die Felix gaat me ontslaan. Effect van dat geniepige bezuinigingstripje van Rutte en Samson. Die zou je ook willen

afschieten. Zij kopen omvallende banken op en dat moeten de gewone mensen betalen. Of ze maken je werkloos met hun bezuinigingen.'

'Waarom word je geen non? Of buschauffeur? Allemaal leuker dan voor zo'n strontvlieg werken.'

'Hij betaalde tot nu toe een behoorlijk salaris.'

'Ik ga een groenteomelet voor ons maken,' troostte Patries. 'Lekker smullen hier. Witte Martini erbij. Ik kom naast je zitten en ik ga met je mee voelen.'

'Kan helpen,' zuchtte Angela. Ze voelde iets van de spanning wegtrekken.

'Van mijn vriendinnen moet ik het hebben,' zei ze dankbaar.

'Het is of omelet of chemische steun,' zei Patries. 'Ik heb ook jaren op de Prozac geleefd tot ik vriendinnen maakte.'

'Je bent een engel,' zei Angela. 'Ik was een instorting nabij toen die galbak me aansprak in een woonwinkel. Buiten werktijd. Bij Hulshoff, *of all places*. Je voelt de paniek opkomen en je weet dat dit het verkeerde moment is. Dan wil ik slaan en zijn ballen afbijten. Omgekeerd seksisme.'

'Ga even in de tuin zitten,' nodigde Patries haar uit. 'Ik ben een paar minuten bezig en jij komt even tot rust.'

De tuin was achterin fraai opgehoogd met het materiaal dat vrij was gekomen na het uitgraven van de vijver. Op de lichte helling was duindoorn gaan groeien, stekelige takken die nu waren overladen met kleine felgele bessen. Er stonden duinrozen tussen, inmiddels uitgebloeid, dikke vruchtbeginsels tonend, rode rozenbottels.

'Die heeft Dick meegenomen uit de duinen met een paar kilo duinzand. Ze doen het hier goed,' legde Patries uit.

'Je zou er jam van kunnen maken,' zei Angela. 'Lekker iets eten uit je eigen tuin.'

'Ja, op die manier had ik hier ook appel-en perenbomen geplant kunnen hebben. Nee, ik ben niet zo'n tuinierster, schat. Ik ga lekker naar de Ekoplaza en dan koop ik biologisch onbespoten fruit. Ik heb een tuin om een paar maanden per jaar naar de goudvissen in de vijver te kijken. En een maand te genieten van de kwakende kikkers in het paarseizoen. Dat vind ik allemaal leuk.'

'Ik kan me geen dure boodschappen meer permitteren,' bekende Angela. 'Binnen paar maanden heb ik misschien geen werk meer en het is uit met Gerard.'

‘O, rot voor je. Misschien wil je Nikken-consulent worden? Je bouwt iets op voor je leven.’

Voordat Patries op de automatische piloot kon gaan met haar verhaal over de zegeningen van netwerkmarketing, zei Angela snel: ‘Ik heb een ander. Ik ben blij dat Gerard ‘em gepiept is.’

Patries wist meteen hoe laat het was: ‘Die Pauli zeker? Kind toch. Je weet dat hij overal wipjes heeft zitten? Pas toch op, schat!’

‘Ik weet alles van hem, meer dan hij van mij,’ antwoordde Angela zelfverzekerd. ‘Wies heeft het met hem uitgemaakt en hij gaat het uitmaken met Colien.’

‘Zo, zo. De wereld verandert in een razend tempo. In mijn tijd begonnen de meeste geslaagde relaties op een gezelligheidsvereniging. Lui die elkaar op een koor ontmoetten of bij het tennissen. Die lang de kat uit de boom konden kijken voordat ze een beslissing namen.’

‘Wij tweeën hadden het al meteen gezellig in jouw schuur,’ glimlachte Angela. Patries lachte spontaan mee: ‘Nou, vooruit dan maar. Ben je verliefd?’

‘Honderd procent. Dat heb ik ook nodig. Gerard en ik waren totaal ingekakt naar elkaar.’

‘Weet hij het?’

Ineens schoof Gerards probleem weer op haar radar: ‘Hij zit in de nesten ergens in Roemenië. Heeft een ongeluk gehad. Ze kunnen hem niet vinden.’

‘Ik hoop dat hij zijn mooie Nikken waterfilterfles bij zich heeft,’ zei Patries. ‘Daar kan vies water in en het komt er schoon weer uit.’

Dat was zo’n beetje het laatste probleem waar Gerard zich druk over hoefde te maken.

(67)

REISGEZELSCHAP

Toen Gerard nog wat slaperig de balzaal binnenkwam, zat de basisbeheerder in een van de statige leunstoelen.

‘Wacht u op mij, hoogheid?’ vroeg Gerard.

‘Ik heb een tijd op de monitors gekeken naar mijn mogelijkheden,’ zei de ander. ‘Tot nu toe zag ik op tegen een reis alleen. Deze wereld

is erg onvriendelijk naar kleine mensen.'

'Bedoelt u dwergen?'

'Ik ben geen dwerg,' snauwde de kleine man. 'Maar daarbuiten loop ik permanent gevaar. Ik praat niet gewoon, ik ben vreemd. Mijn vroegere bemanningsleden gingen nooit anders dan in een team van vier op onderzoek.'

'Maar u heeft toch allerlei techniek tot uw beschikking? Dingen die u beschermen kunnen?'

'Je bedoelt dat ik je tot as kan verzengen met een puntstraler? En? Kom ik daar verder mee?'

'U hoeft tenminste niet bang te zijn, hoogheid.'

'Naïeve mens. Wat gebeurt er als ik tientallen mensen verzeng? Rovers, ordebewakers, overheidspersoneel? Nieuwsgierige, agressieve mensen? Ik krijg dan aandacht die ik niet wil. Ik wil onopvallend rondkijken en die dingen doen waar jij zo hoog over opgeeft. Dansen op een boulevard langs de zee. In een uitgaanstenuue.'

'Als u Europees geld heeft, dan is niets onmogelijk,' zei Gerard en er daagde hem een gewaagd en wonderlijk plan.

'Ik kan alles manifesteren,' knikte de kleine koning.

'Kunnen we makkelijk buiten de basis komen?' vroeg Gerard op een haast onverschillige toon, terwijl zijn hart tegelijkertijd bonkte in zijn keel.

'De tunnel verbindt ons met de stad Boekarest en met de plaats van onze eerste basis in 1345,' legde de koning uit. 'Op onze poort is later een kasteel gebouwd. Maar hoorde ik je 'we' zeggen, Gerard?'

'Ik begreep dat u reisgezelschap zocht, hoogheid.'

De kleine man leek een kleur te krijgen, Gerard hield zijn adem in. De koning knikte heel langzaam.

'Misschien moest ik die mogelijkheid inderdaad maar overwegen. Vervelend dat de tunnel beschadigd is in de richting van Boekarest. Ik had graag de stad willen zien zoals hij nu aanvoelt in plaats van altijd maar van boven af naar satellietbeelden kijken. Laat ons dan maar de andere kant vertrekken. Ik ga een reistas inpakken en afspraken maken met mijn dienaar. Als jij bepaalde spullen wilt voor op reis, dan roep je dat maar tegen de materiaalverzender.'

Gerard ademde uit.

Hij hoefde niet lang te wennen aan de opties van het aangewezen apparaat. Bestellen via internetcatalogi had hij eerder gedaan en daar

leek het op. Gedetailleerde wensen werden tot plaatjes en plaatjes werden definitieve artikelen. Binnen de kortste tijd was het dan kloink. Een heerlijk warm bontjasje, een lange, getailleerde witte jas, overhemden, truien, schoenen, toiletpullen. Een verrijdbare handige koffer.

Ik ga licht reizen, nam hij zich voor. Reizen in het licht. Beetje verlicht worden.

Ook maar meteen een nieuwe Ipad? Een dure met Wifi en Skype? Simkaart erbij. Vrijheid! Pure vrijheid! Hij kon de verleiding niet weerstaan. Kloink. Die Amazon-app werkte fantastisch. Meteen maakte hij filmpjes van de ruimten, van de materiaalverzender, van de waanzinnige decors. Alle zorgen vielen van hem af. Nog alleen even Theo geruststellen. Zou de man op Skype te vinden zijn? Zijn GSMnummer kon hij zich niet herinneren. Teveel neutjes gehad in de afgelopen jaren. Neutjes? Aardbeienlikeur?! Was die tweede fles echt goed leeggemaakt? Een nieuwe kloinken? Iets van dwang roerde zich in hem maar hij beheerste zichzelf. Niet doen! *Clean* blijven! Misschien was het nog een heel eind lopen naar de andere kant van de tunnel. Dat viel mee.

(68)

HOBBIT

Na een uur of vier stootte de kleine koning een luik open en spatte herfstig zonlicht hen tegemoet. Het was behoorlijk wennen maar Gerard had kort een ervaring van herboren worden. Licht en lucht, zon en wind!

Ze stonden op een dichtbegroeide heuvel, het luik viel nauwelijks op tussen de struiken. Overall stonden mooie, hoge berkenbomen, het uitzicht leek op een filmshot uit *The Hobbit*. In de Ban van de Ring. *The Hobbit*, dacht Gerard. Ik ben op reis met een hobbit. Maar ik ben geen Gandalf. In wat voor film ben ik toch in Godsnaam terecht gekomen?

Majestueus rees in de verte een kasteel omhoog, een verweerd gebouw van grijze, her en der witgepleisterde steen, een plek met een lange geschiedenis van belegering, vernietiging en herbouw. De oprijlaan was honderd jaar geleden aan weerszijden beplant.

Majestueus dikke eiken vormden nu een statig escorte van hoge kracht. Na een wandeling van een half uur liepen ze de binnenplaats

op. In een halve cirkel stond een imposante serie auto's geparkeerd. Dure merken als BMW, Mercedes, Jaguar en zelfs een Italiaanse Lamborghini. Het kasteel herbergde sinds een paar jaar een vier sterren hotel.

Op de website, bekeken via Gerard's nieuwe speeltje, de Ipad, was het een en al gebrandschilderde ramen, oude wapens aan de muren, kamers met kant en hemelbedden, met middeleeuwse gobelins langs de wand en een laaiend houtvuur in de grote open haard. Vette romantiek en beproefde smaak. Binnen werd die image ondersteund door warm licht uit kroonluchters en gloedvolle eikenhouten lambriseringen, versierd met houtsnijwerk dat ook minstens tweehonderd jaar oud was. Alle antiek, vloeren, wanden en stoelen waren perfect in een ouderwets degelijk ruikende was gezet. Hoge stenen boogramen boden uitzicht op kunstig aangelegde siertuinen aan de overkant van een brede slotgracht. In de receptie stond een lange, lage bank, gestoffeerd met goudbrokaat, vermoeide reizigers uitnodigend voor een moment van klassieke rust. Ernaast bevond zich een iets hogere eiken tafel waarop een immens bloemenboeket stond.

De receptionist achter de balie begroette hen alert, hij zou denken dat ze met een taxi waren gekomen. Zijn blik was iets gereserveerd. Lette hij op hun vuile schoenen? De twee bezoekers keken geïmponeerd om zich heen.

‘Misschien denken ze dat we hier wat van die antieke olieverfschilderijen uit hun lijst komen snijden,’ fluisterde Gerard.

‘Om wat mee te doen?’ fluisterde zijn reisgenoot terug.

‘Te verkopen op Arabische kunstveilingen natuurlijk,’ zei Gerard wijs. Toen realiseerde hij zich weer dat hij dingen bekend veronderstelde, dat hij humor inbracht, speelsigheid en losse denksprongen presenteerde aan iemand die geen idee had hoe al die onlogische feiten gecombineerd konden worden tot iets waar je vermaak uit kon putten.

‘Sorry, hoogheid, ik sta maar een beetje te drammen.’

‘Wat bedoel je met drammen?’

‘Eh, ik klets maar wat. We moeten ons inschrijven hier, hoogheid.’

Het laatste woord ontging de receptionist niet. De man rechtte zijn rug en vroeg beleefd: ‘Heren, brengt u behalve deze drie kleine

koffers geen verdere bagage mee?’

‘Nee.’

Gerard schudde zijn hoofd en pakte snel zijn paspoort uit zijn binnenzak.

‘Kan ik de kamer op mijn naam boeken? Zijne hoogheid wil niet worden ingeschreven.’

De receptionist taxeerde de kleine man, die ietwat wereldvreemd rondliep in de hal en omhoog keek naar de imposante collectie schilderijen.

‘Mijnheer komt niet uit Nederland, zoals u?’

‘Nee, ik ben zijn secretaris. Wij willen een ruime kamer met twee losstaande bedden en we rekenen direct contant af. Kunt u morgenochtend rond elf uur voor een huurauto zorgen?’

Gerard schoof acht biljetten van vijftig euro over de balie. De receptionist maakte aanstalten om geld terug te geven maar Gerard wuifde het direct weg. Een paar uur eerder had hij verbijsterd gekeken naar de dikke Euro-stapels die de koning in zijn eigen reistas had opgeborgen. Was het een geval van valsemunterij? Hij besloot zich nergens meer druk over te maken.

‘Heeft u nog wensen voor de inhoud van de ijskast op uw kamer?’ vroeg de receptionist. Gerard grijsde ineens van oor tot oor.

‘Zijne hoogheid drinkt graag aardbeienlikeur,’ zei hij opgewekt, knap alle verantwoordelijkheid voor een eventueel drankgelag doorspelend naar zijn nieuwe werkgever.

Dikke lul voor je Van Ooijen, dacht hij. Ik kom voorlopig niet terug. Ik heb een super vakantiebaantje!

Hij wist nog niet dat zijn vakantie een *sabbatical year* zou inluiden.

(69)

DE HARDLOOPCLUB

Wies had het na een paar dagen al weer helemaal gehad met datingsites. Alleen macho gajes was het wat reageerde. Allemaal uit op een snel neukertje, die kerels hadden overmorgen weer een andere afspraak en in het weekend ook.

‘Ja, schat, ik wil toch ook mijn andere dates even ontmoeten, begrijp je?’

Ja, ja. Haar probleem was, dat het zonder Pauli’s jongeheer toch echt zwaar afkicken was geblazen. Het beste werkte jogging, maar

het was lastig om dat te disciplineren.

Na een weekje of twee aarzelen tussen haar paarse plastic Electro-vriend en de natuur sloot ze zich aan bij een hardloopleub. Op dinsdagavond rennen vanaf de Laan van Poot door de duinen van Kijkduin en donderdagavond in het Rijswijkse bos.

Vanwege haar slechte conditie hing ze noodgedwongen steeds achterin de groep. Geconcentreerd lopen viel daar nog niet mee. Er werd druk geconverseerd door twee dames die hun extra adem benutten voor wat vitale uitwisselingen rond het dagelijkse leven in Leidschendam.

‘Ik hoorde alsmaar gegorgel in me oor, An. Gíngt ik ’s anderendaags naar me huisarts, vraag hij als ik drugs gebruikt. Nou zegt ik, ik zegt nee dus! Spuit hij de hele boel uit met warm water. Ja, zegt ik, ik zegt, heb dat nou wel nut? Hallo, zeg hij, hij zeg Wat er bij u uit komp, ziet ik normaal alleen bij bejaarde mense.’

‘God, kind, ook erg! Maar je mot overal een meditasietje van make, An.’

‘Dat zeg Hans ook. Poeh. Meditatie. Hij is zelf wel helemaal dat geduldige type. Ze oom was abt in een klooster in Limburg, zo'n echt perverse poepnicht. Dus Hans komt daar op bezoek, gaat die man schrijlings aan hem zitte onder het motto dat Hans ademoefeningen most doen. En Vader Abt hem maar wekelang belle in Den Haag dat het klooster Hans zo goed zou doen. Niet prate, op vrijdag jezelf gesele, ziet je het voor je? Ik ston er triplex van, hoor. Hans heeft dat geslijm gewoon jare aangehoord. Dat ken hij weer wel. Dat hebbe die katholieken allemaal.’

‘Ik hebt een aangetrouwde tante die óók zo erg katholiek is. Wat vader doet, is wel gedaan. Hallo, met hem ze vingers in haar, weet je wel? En dat was vijfenveertig jaar gelede. Nooit geen kwaadheid en gewoon mantelzorgster geworde, hoor. Allemaal met de mantel der liefde.’

‘Ik gaat heus niet voor mijn ouders zorge als die bejaard worde. Ik belt hun elke dag, dat is mooi toch? Enkelt een LAT-relatie van twee minute per dag.’

‘Ja, ik hebt óók een LAT-relatie gehad voor me trouwe. Met zo'n type die van het woord step-in al zo druk wier, dat ik alsmaar me jas bij zijn binne mos aanhoude. Zijn ouders wilde mij graag als schoondochter, maar hun hebbe net hun zin niet gekrege. ‘

‘Ik moech van *mijn* ouders toch niet met die Bram trouwe! Omdat hij een Jood was. Vonde zij geen liguster gezelschap. Ja, dan gaat je daar niet tegenin.’

‘An, echt?! Ik hebt óók een Joodse vriend gehad.

‘Maar dat ken goed gaan.’

‘Ja, dàt ken goed gaan.’

En daarna moest Wies nòg twee kilometer met dat tweetal dames verder...

Ze had wel het idee dat haar conditie vooruit ging. Na drie weken moe thuis in bed vallen, was de dildo niet meer zo’n prangende optie als hij geweest was.

Ik word weer normaal, dacht ze, terwijl ze in de Jumbo paardenvlees kocht zonder meteen aan Pauli te denken.

Op een woensdag werd ze gebeld door haar geagiteerde oudste broer: ‘Mama ligt in het ziekenhuis met een beetje complicaties, nadat ze haar amandelen hebben verwijderd. Op haar negenenzeventigste! Je gelooft het niet. Ze kan niet meer praten voorlopig.’

‘Dat is wel even een zegen voor haar omgeving, Bert!’

‘Het is waar, maar ik vind het toch geen leuk grapje, Wies.’

‘Sorry, Bert. Ik kon het niet laten. Ik ga vanavond wel met een bos bloemen. Kan ze nog wat ruiken?’

‘Dat weet ik niet. Lief dat je op bezoek gaat. Kan ik even overslaan.’

Om haar altijd druk en vaak bozig pratende moeder ineens kwetsbaar te zien met een sonde in haar neus prikkelde Wies. Ze kon het gevoel niet meteen thuisbrengen, het was iets puberaals. Ze zette haar bloemen in een vaas en boog zich voorover om haar moeder te kussen. De oudere vrouw boog haar hoofd echter af, alsof ze het gebaar van tederheid niet kon verdragen.

Tsjang! Er plompte geestelijk een druppeltje in een emmer, dat die plots deed overlopen. Met een heel ernstig gezicht ging Wies overeind staan. Haar stem hield ze bewust hoog.

‘Mam! Je hebt ooit eens gezegd dat ik de stekker er uit moest trekken als je niks meer kon. Wil je dat ik dat nu doe?’

Achter de wat vooruitstekende onderlip was zwaar gekreun te horen.

‘Aargh.’

‘Bedoel je nu ja of nee?’
‘Aargh, aargh.’
‘Dat klinkt het meest als ja.’
‘Aargh, aargh!’
‘Okay, mam. Dat geeft ons een solide basis voor een gesprek!’
‘Aargh, graaraaghaargh!’
‘Mam, ik maakte maar een geintje!’

Stikkend van de lach ging Wies op de harde stoel naast het bed zitten. Er kwam een zuster binnen met de vraag of het bezoek thee of koffie wilde. Het bezoek wuifde het aanbod weg. Op haar beurt kon Wies namelijk ook niet meer praten, zo onweerstaanbaar grappig bleef haar grap in haar geest nasudderen. Heerlijk, dacht ze. Ik kan weer lachen. Nu heb ik het ergste gehad. Mijn Roemeense traumaatje is weer verwerkt.

(70)

TEUTONEN

Zo iets leek ook te gelden voor Gerard. Het was zelfs gezellig aan het worden.

‘Hier hadden de Teutoonse vorsten hun burcht,’ wees de kleine koning naar de tuinen, waar hun fraaie hotelkamer op uit keek. ‘Een goede waterbron en hoog genoeg in de heuvels om Transsylvanië te verdedigen tegen stammen uit het zuidoosten. Wij hebben ze zien komen en gaan: Turken, Saksen, Voivoden, Hongaren en Oostenrijkers. Soms zagen ze ons. Daarom hebben we de tunnel gebouwd en onze basis verlegd naar een veiliger plaats. Onze laatste expeditie was in 1943 maar daarvan is niemand terug gekomen. Uit hun laatste signaal aan mij maakte ik op dat onze onderzoekers in Dresden gevangen zijn genomen door Duitse geleerden. Nooit is echter de plaats van onze basis verraden.’

De kleine man zat op het voor hem enorme bed en keek met grote aandacht naar Gerard.

‘Misschien is het al in jón opgekomen om mijn locatie te verraden aan mensen van jouw regering. Je hebt een apparaat besteld waarmee je kunt filmen en dat zul je wel gedaan hebben ook. Niet?’

Het zweet brak Gerard uit. Hij had niet zo zeer aan verraad van technische geheimen gedacht, als wel aan een waanzinnig optreden bij die ongelovige blablapatser van een Jeroen Pauw met superfoto's als bewijs. Sterke schaamtegevoelens overvielen hem. Kortzichtig denken, stom ego gericht handelen. Wat zou Theo hem er van langs geven als hij het vertelde! Theo!

'Het spijt me, hoogheid,' gaf hij met trillende stem toe. 'Ik wilde inderdaad opscheppen met die foto's. Bewijzen dat ik iets heel speciaals heb meegemaakt.'

'Vind je dat nog steeds?'

'O ja, absoluut, hoogheid. Maar ik wilde het zo graag met iemand delen. Ik kan het niet delen als ik geen bewijzen heb. Niemand zou me geloven. Ik ken hooguit één iemand die me serieus zou nemen.'

'Ik ken dat gevoel,' zei de kleine man, plotseling timide. 'Met niemand iets kunnen delen, in mijzelf praten of tegen een monitorscherm. Wie gelooft jòu?'

'Theo, mijn therapeut, hoogheid. Die vindt weinig gek. Ik heb hem op mijn telefoon gebeld toen ik in die instorting terecht was gekomen. Hij heeft me vast teruggebeld, maar mijn telefoon staat niet meer aan, sinds u hem afnam.'

'Heeft hij jullie regering gewaarschuwd?'

'Nee, echt niet, hoogheid. Ik moet hem eigenlijk wel bellen en geruststellen.'

'Ga je gang,' zei de kleine koning. 'Ik vertrouw je. Als je me verraadt, word ik opgesloten en gemarteld.'

Uit zijn koffer diepte hij Gerards oude GSM op. Gerard voelde een intense ontroering toen hij de telefoon aanpakte.

'Dank u wel,' kraste hij met een dik brok in zijn keel. 'Ik zal iets verzinnen.'

Via de openslaande deuren stapte hij het balkon op. Het landschap was imposant. Geen wonder dat al die vorsten hier hadden willen wonen. Zacht glooiende groene hellingen, her en der mooie bomen, verder weg een klein, donkerglanzend meer. Heel in de verte zag hij sneeuw op de top van hoge bergen. Hij hoorde in de kamer de deur open en dicht gaan. Waarschijnlijk personeel dat de ijskast kwam bijvullen.

Nieuwsgierig zette hij zijn telefoon aan. De inbox stond vol ongeruste berichten. Theo, Babette, Bill, Van Ooijen en Angela. Hij belde alleen Theo. Die nam onmiddellijk op: 'Jezus, Gerard, blij dat je leeft! Waar zit je?'

'Ik kan je niet alles vertellen nu, maar ik heb ongeloofelijke mazzel gehad. Ik ben uit die instorting geklommen, eindigen gelopen en ben gered door een vent van adel, die me net een baan als secretaris heeft aangeboden. Alles gaat goed. Ik drink niet meer. Tenminste, hooguit iets kleins om één en ander te vieren.'

Theo was verbaasd en opgelucht en beloofde Babette en Angela op de hoogte te stellen.

'Ai, ai, ik was van plan om morgenochtend de politie te bellen om je als vermist op te geven,' zei hij. 'Je bent een bijzonder iemand, man. Dat zei Babette ook van je. Je schijnt een waterbouwkundig kunststuk daar gewrocht te hebben.'

'De principes van Viktor Schauburger toegepast,' zei Gerard enthousiast. 'Google die naam maar even. En kijk op *Implosie waterwerken*. Dan wil je meteen ergens in een volkstuin met wervelend water aan de slag.'

'Ik hoor het al,' zei Theo. 'Je bent weer helemaal op koers. Heb je geldproblemen?'

'Ha nee!' lachte Gerard. 'Ik puil uit van het geld. Ik heb de ideale vakantiebaan gekregen.'

'Ik hoor het allemaal wel als je terug bent. Goeie tijd, man!'

Gerard verbrak de verbinding. Geen fout woord gezegd, thuisfront weer rustig. Ineens schoot hem Wendy's naam te binnen. Zij zou hem bellen, had ze beloofd. Hij keek nog eens in de inbox. Een lang onbekend nummer, 044. Dat zou heel goed Engeland kunnen zijn. Hij aarzelde. Hij zou in de verleiding kunnen komen om loslippig te worden.

Dat moest ik nog maar even niet doen, dacht hij en hij bespeurde een steeds duidelijker gevoel van loyaliteit naar zijn ongewone nieuwe werkgever. Hij dacht aan diens onbeperkte financiële armslag, aan, aan... Meer en meer avontuurlijke toekomst ontrolde zich voor zijn geestesoog. Dure hotels, kicks onderweg! Spontaan sms-te hij Van Ooijen terug: *Moet in Roemenië blijven, onbepaalde tijd. Molkensteen weet alles. Kan mijn klussen er makkelijk bij nemen*. Hij kon zich eigenlijk niet voorstellen hoe hij ooit nog graafmachines zou willen verkopen of verhuren. Het voelde aan als

een volkomen afgesloten pad. Hij zou straks gewoon ontslag moeten nemen.

Zo, er was een besluit genomen. Hij vond zichzelf erg dapper. Tevreden ging hij de hotelkamer weer in.

(71)

LEEG

Tot zijn verbazing zag hij dat de ruimte leeg was. Ongerust zocht hij in de badkamer en opende de deur naar de gang. Leeg. Even sloeg er een lichte paniek bij hem toe. Werd hij in de steek gelaten, net nu hij een koers had uitgezet op basis van loyaliteit naar dit wonderlijke wezen? Oef. Hij onderzocht onzeker zijn motieven.

Mijn reputatiedrift heb ik losgelaten, heus. Maar ik ben nog wel gefascineerd door dat ongeremde geld uitgeven. *I am the man!* Maar mijn geweten is niet helemaal schoon. Ik ben ergens nog steeds bang voor hem. Zoals hij in het begin mij in zijn riool wilde lozen. Pakt hij mijn emoties in? Is dat vertrouwen wat ik nu voel, is dat echt? Ik geil minstens een beetje op een gevoel van uitverkoren zijn. Dat hij mij heeft uitgekozen om hem te begeleiden op deze reis. Dat vleit me. Maar voelt hij nu mijn egotrips aan? En is hij 'em daarom gepiept?

Een heftige teleurstelling golfde door hem heen. Toen klonk de bekende krakerige stem vanuit het plafond: 'Ik ben zo bij je.'

Gerard keek verbijsterd omhoog. Horizontaal gestrekt lag daar het lichaam van de kleine koning tegen het plafond. Alsof hij sliep. Sliep?

Na tien minuten daalde het kleine lichaam geruisloos weer, tot het op het bed landde. Gerard durfde niets te vragen maar zijn kamergenoot legde het zelf even uit.

'Ik stemde even af met mijn dienaar op de basis. En dan vergeet mijn lichaam de zwaartekracht soms.'

'O,' zei Gerard, een beetje schor van de schrik. 'Is dat een kwestie van denken, hoogheid? Of van niet-denken, misschien?'

'Alle manifestatie is een kwestie van denken, maar dan in de zin van creatief bewustzijn. Alles is energie. Tijdloze energie. Alleen de mensen maken de tijd door hun handelen. Maar op aarde zijn sommige plekken veel krachtiger dan andere. Dat is het effect van dynamisch aardmagnetisme.'

‘En op deze plek duwt het uw lichaam omhoog tegen het plafond als u even niet oplet?’

Zijne hoogheid keek verstoord: ‘Wil je echt iets leren of liever niet?’

Alle beelden en hun implicaties duizelden Gerard. De kleine vorst zat eindelijk op zijn gemak op zijn praatstoel. Niets moest hem nu irriteren. Luisteren! Hij knikte angstig.

‘Natuurlijk wil ik iets leren, hoogheid. O jawel!’

‘Deze plek is ons oorspronkelijke ankerpunt op aarde geweest omdat hier het aardmagnetisme in die tijd sterk opstuwend was. Het was daardoor makkelijk om hier onze energiemachinerie op te richten. In piramidevorm, hier heel klein, elders heel groot tot enorm. Ze staan over de hele wereld en ze waren ooit met elkaar verbonden. Sommige stations liggen ondergronds en vaak ligt er een labirint boven. In Tibet staan er twee. Veel Lama’s zijn met ons volk verwant. Je kunt er ook nog eentje vinden in India, in de heuvels van Poona en een nog grotere in Midden-Siberië, achttienduizend jaar geleden aangelegd.’

Gerard hield zijn adem in.

‘Er zijn geologen, die zoiets vermoeden,’ zei hij aarzelend. ‘En hier in Europa? Er is toch geen station in Nederland? Of wel?’

‘Als dat zo zou zijn, vertelde ik het je niet!’ antwoordde zijn reisgenoot. De kleine man stond op van het bed en liep naar het raam. Hij wees in zuidwestelijke richting.

‘Hier dichterbij stond een station in Bosnië, bij Sarajevo. Ons volgende station was in Oost Turkije, in Gobekli Tepe. Het is grotendeels vernietigd door mensen. Er staan veel stations van de reuzen op plaatsen waar nu oceaan is. Ze werden allemaal bemand tot er oorlogen in de ruimte uitbraken.’

Gerard kreeg een gevoel alsof hem de adem werd benomen en hij tegelijk een stoot tussen zijn ogen ontving. Reuzen? Diezelfde reuzen uit de Bijbel? En uit de Griekse mythen? Onderzeese bases? Hij durfde er niet verder naar te vragen. Zijn gesprekspartner had een haast melancholieke uitdrukking op zijn driehoekige gezicht. Droevig? Vanwege hun belaste geschiedenis?

‘Heeft uw ras gewonnen?’ vroeg hij voorzichtig.

‘In conflicten op deze schaal wint niemand. Er zijn invloedssferen verdeeld. Dat is alles. Maar door die oorlogen was er bijna

twaaalfduizend jaar lang geen aandacht meer voor jouw planeet. Toen wij hier terug kwamen, was er veel veranderd. Wij zelf, maar onze vroegere tegenstanders ook.'

Er leek een melancholieke klank in zijn stem te horen.

'De missie van mijn team was onderzoek. Ik ben geen wetenschapper, ik beheer alleen onze systemen. En nu heb ik geen taak meer. Er is al uitzonderlijk lang geen communicatie met ons moederstation dat ooit om de aarde draaide. Vernietigd door één van de andere rassen, waarmee wij vroeger in oorlog waren? Ik weet het niet. Ook de regeringen van jullie grote landen werken al jarenlang in het diepste geheim samen om met behulp van *Remote Viewers* diverse planetaire inspectieschepen te onderscheppen. Bijna niemand van zulke bemanningen overleeft dat dan. Slechts de vormveranderaars zullen ontsnappen als hun schip wordt neergehaald.'

Gerards aandacht ratelde van links naar rechts in zijn brein. Teveel ineens. Vragen, vragen.

Ik word niet gek. Ik zit alleen maar bomvol met gedachten en associaties en plaatjes en angsten. O,o. Blijven ademen. Blijven ademen.

(72)

REMOTE VIEWERS

Remote Viewers, dat zijn toch die paranormalen, extreem kundige helderzienden, die iets op grote afstand kunnen zien?

Gerard groef in zijn formidabele geheugen.

Zulke lui konden een boek lezen dat een kilometer verder werd opengeslagen. En die kunnen dan die Ufo's opmerken? En een aanval inzetten en zo?

Slechts op een klein deel van zijn verwondering en ongeloof kreeg hij antwoorden van zijn ongewone gesprekspartner.

'Er leven ondertussen veel van deze veranderaars op aarde, in een lichaam of astraal. *Walk in's*, overschaduwings, lifters, zo noemen jullie dat fenomeen. Ik heb die stap nooit durven zetten, nooit kunnen zetten. Maar jullie satellieten en de

communicatiemogelijkheden van jullie worldwideweb hebben mij sinds vijftig jaar weer wakker gekregen na al die jaren vegeteren.'

'U bent zelf wel in staat om uw uiterlijk aan te passen, Sire?'

'Mijn soort en klasse kan dat inderdaad. Met enige moeite kunnen wij zo ons onder de mensen begeven. Mijn lengte valt hier op, maar vooral omdat de mensen zelf in de afgelopen duizend kolossaal groot geworden zijn. Ook hebben sommige aardebezoekers, niet alleen die van Orion, hun genen in mensen geïmplanteerd. Hun kenmerken zie ik nog steeds terug. Zes vingers, zes tenen. Haarimplant. De vorm van een hoofd.'

'Verwijst u steeds naar het verhaal van de reuzen die vroeger op aarde waren?'

'Dat is geen verhaal. Die monstrueuze zwarte zielen leven waarschijnlijk ergens verborgen onder de aarde, als ze, net als ik, niet weg hebben kunnen komen. Astronauten van wat jij Sirius-B noemt hebben veel van hun nakomelingen verzameld en zijn juist verder gegaan. Maar jouw rode haar komt van mijn ras. Wij delen genen. Daarom heb ik besloten om in te gaan op je voorstel.'

Gerard voelde rillingen over zijn hele lichaam lopen. Dit moest allemaal waar zijn! Zijn zenuwgestel wist het gewoon. Hoorde hij tussen de regels door zeggen dat de kleine man van Sirius-B afkomstig was!? Nee, juist niet! Van Orion dan, nee, er moest nog een andere planetaire locatie zijn. Zeta Reticuli dan toch? Zijn reisgenoot bewoog zijn beide handen in een gebaar dat frustratie leek te illustreren.

'Ik wil niet langer afhankelijk zijn van mijn passieve onderzoek in een ondergrondse gevangenis.'

'U heeft een lengte die nog veel in Azië voorkomt,' besepte Gerard.

'Als u uw huid bruiner kon kleuren, dan zou u zo uit Indonesië of Thailand kunnen stammen.'

De kleine koning keek stomverbaasd: 'Dát is de oplossing! Wacht. Ik ben zo terug.'

Hij verdween met zijn reistas in de badkamer. Gerard verwachtte elk moment het vertrouwde zachte rateltje te horen.

Toen het ongewone wezen terug kwam, was zijn verschijning wonderbaarlijk getransformeerd. In alles, huidskleur, houding en kleding, leek hij op een ouderwetse Javaanse sultan, één meter zevenenveertig misschien, zoals afgebeeld op een schoolplaat die

Gerard zich herinnerde van de basisschool. Alleen aan de drie vingers herkende hij zijn vroegere gastheer op de basis. Waar die het nette driedelige donkerbruine kostuum vandaan had en de typerende Javaanse gebatikte hoofddracht, durfde Gerard niet te vragen. Er zat vast een opvouwbare materiaalverzender in 's mans tas.

‘Dit is de ideale vermomming,’ zuchtte hij. ‘Ik moet u dan wel Radja gaan noemen. Dat is een Indiaas woord voor een prins uit de krijgersklasse.’

‘Ik ken het begrip. Die titel bevalt mij net zo goed als hoogheid,’ kreeg hij te horen.

‘Mag ik iets vragen, iets dat ik al heel lang wil weten, Heer Radja? Iets dat me verwonderd?’ vroeg hij. Zijn medereiziger knikte toegankelijk. Gerard haalde diep adem en gooide zijn vraag er op een wat hoge toon uit. Zou er koninklijke driftigheid terug ketsen?

‘Waarom verkleed u zich? Heeft het iets met mij te maken?’

De Radja trok een wenkbrauwloze frons alsof hij daar echt even over na moest denken.

‘Verschillende rassen hebben op aarde verschillende missies vervuld. Sommigen hielden nauwelijks rekening met de mens als een bewust wezen. Er zijn onderzoeken gedaan die jouw volk met afschuw vervuld hebben. Er zijn velen als slaven misbruikt. Maar de vormveranderaars hebben veel veranderd in onze kijk op de ontwikkeling van de mens. Ze hebben zich onder hen gemengd en hun gevoelsleven bestudeerd. Op mijn beurt heb ik weer veel van hun verslagen gelezen. Ik oefen nu zelf met verschuivingen. En inderdaad, andere kledij verandert mijn gedrag, ander gedrag verandert mijn begrip. Ik leer veel van jou, Gerard.’

‘O.’

‘Ja. Ik probeer iets te begrijpen van menselijke gevoeligheden.’

‘Juist ja,’ antwoordde Gerard met onverminderde verbijstering. De Radja leek dat nu juist weer niet op te merken: ‘Trouwens, wat kwam die bediende net doen in onze kamer? Hij heeft niet op mij gelet en ik verder niet op hem.’

Gerard wees: ‘De ijskast. Daar staan allerlei drankjes in.’

‘Ook aardbeienlikeur?’

‘Ik ga onmiddellijk kijken,’ zei Gerard. Aardbeienlikeur vond hij niet maar wel een fles Palestrina, een Roemeense likeur met kardemom. Het Zwitserse mes kwam opnieuw van pas. Hij vond ook passende kleine glaasjes.

‘Bent u zo ver, hoogheid?’

‘Als jij ook zo ver bent, Gerard.’

‘Mag ik u onze rituele heildronk laten zien, Sire?’ vroeg Gerard. Hij legde het uit: klinken, elkaar in de ogen kijken, proosten en dan sippen.

‘Ik houd niet van sippen,’ zei de kleine man. ‘Ik houd ook niet van kleine glaasjes. Ik ben niet gewend aan dingen leren en al helemaal niet aan dingen zelf uitleggen. Maar als ik deze fles leeg heb, vind ik dat allemaal niet zo bezwaarlijk meer.’

(73)

SCHAUBERGER

Buiten was de lucht betrokken en ging het harder waaien, binnen stond de hotelverwarming op hoog.

Een kwartier en twee kleine glaasjes Palestrinalikeur later kwam Gerard voorzichtig nog eens terug op het wonder van enig wederzijdse belang in hun contact. De Radja had de rest van de fles achter elkaar weg geklokt en leek daar inderdaad iets door te ontspannen. Zijn gezicht was rustiger en vriendelijker dan Gerard eerder gezien had.

‘Ik kon mij niet voorstellen dat u iets van mij nodig had,’ zei Gerard. ‘Helemaal niet dat ik u iets kon leren. Ik leer ook van u. Ik moet allerlei overtuigingen bijstellen, ook vanuit mijn technische opleiding. U gaat heel anders met zwaartekracht om dan ik gewend ben.’

‘Ik ga met alles anders om dan jij,’ antwoordde de kleine man. ‘En ik moet veel inzetten om mij aan te kunnen passen aan deze andere wereld. Ik ben immers honderden jaren niet buiten mijn station geweest.’

Ik word vast niet ouder dan vijftientig, dacht Gerard. Dat is het gemiddelde in mijn familie. Honderden jaren in een metalen hok onder de grond. Een mens zou dat nooit uitgehouden hebben. Dit is een buitenaardse. Van een andere planeet. Dat kan allemaal. Ik blijf gewoon praten. Gewoon praten. Gewoon doen.

‘Is het niet zo dat alle beweging ontstaat uit spanning tussen twee polen?’ vroeg hij. Dat zei mijn leermeester Viktor Schauburger tenminste. Kent u hem?’

‘Ah! Een hydrotechnisch ingenieur, overleden nietwaar? In 1958?’
‘Precies. Hij stelde dat alle materie een magnetisch veld bezit waar het uit voortkomt en waarnaar het terug keert.’
‘Dat is helemaal juist,’ zei de Radja. ‘Heeft hij ook uitgelegd dat de zwaartekracht bestaat uit een equilibrium van twee tegengestelde krachten, die manipuleerbaar zijn?’
‘Inderdaad. En u bent in staat om dat evenwicht te veranderen zodat er een beweging ontstaat, die de zwaartekracht opheft?’
‘Dat kan. Mijn ras verplaatst zich interstellair met de energie van microgolven in het galactische vacuüm. Ander rassen, zoals de Plejadiërs, hebben gevarieerde subquantumale kinetische mogelijkheden benut. Die technieken bieden helaas tegelijkertijd mogelijkheden voor onovertroffen wapens. Zorgelijk genoeg worden die ook al door verschillende geheime diensten op aarde ingezet. Dat is in september 2001 nog gebeurd.’

Gerard zag op zijn geestesoog het filmfragment langskomen van de punt van een raket die uit een wolkenkrabber tevoorschijn barstte.

‘U verwijst naar een aanslag?’

‘Heb je zelf nooit nagedacht? Natuurlijk! Gelukkig zijn meer en meer wetenschappers daardoor geprikkeld om verder te experimenteren. Ik ga je spoedig in contact brengen met een briljante man, die grote erkenning verdiend. Hij weet nog niet wie ik werkelijk ben. Wij hebben uitgewisseld via internet.’

‘U deelt informatie met aardbewoners?!’ vroeg Gerard verbijsterd. De Radja wuifde Gerards ongeloof weg.

‘Niet zo maar met mensen. Alleen met genieën. Deze Herr Berger doet onderzoek naar ruimtereizen. In zijn verslagen lees ik dat hij aanneemt dat er voor opwaartse kracht manipulatie met temperatuurveranderingen gebruikt kan worden door middels van moleculen waarin koolstof oververtegenwoordigd is. Voor neerwaartse kracht wil hij dat doen met moleculen waarin zuurstof oververtegenwoordigd is. Hij is begonnen met onderzoek om goedkoper uit fossiele brandstof warmte op te wekken, later ging hij kernfusie perfectioneren.’

‘Maakt dat een ruimteschip niet tot een vliegende kernreactor?’

‘En zijn oorlogssituaties geweest waarin de toepassing van nucleaire energie ons volk ooit tot nut geweest is. Die weg hebben jullie geleerden ook gekozen, zonder zicht op de heilloze afloop ervan. Inmiddels is er voor onze aandrijving geen enkele materiële

brandstof meer nodig. En het geheim van onze etherisch-elektrische oplossing proberen jullie regeringen ons al zeventig jaar te ontfutselen.'

Gerard knikte. Hij kon zich er van alles bij voorstellen.

'Verfijnde resonantie en zo,' knikte hij. 'In die richting dacht Schauberger ook al. Hij onderzocht een weefsel van krachtenwerkingen, zoals hij dat in de natuur ontdekte.'

'Ik hoef je niet veel meer te vertellen,' antwoordde de Radja. 'Als jullie al zover zijn, kan het niet lang duren of één van jullie onderzoekers creëert leven uit quasi dode materie.'

'Dat is de drijfveer voor mijn hele cultuur,' zei Gerard. 'Ik bedoel, wij zijn obsessief met de dood bezig omdat wij maar kort leven. Dus iedereen is met onderzoek naar gezondheid bezig. Vitaminen, mineralen, vogelgriep, varkensgriep, gekke koeienziekte, mazelen, vaccinaties, diëten. Kent u dat gevoel?'

'Nee. Wij leven zo lang dat we daar nooit mee bezig zijn. Maar jullie mensen hebben tenminste het principe ontdekt van verhuizing van de ziel van het ene naar het andere lichaam. Helaas heeft dat jullie bewustzijn nog onvoldoende gestabiliseerd.'

'U bedoelt dat wij ons niets herinneren van onze vorige levens?'

'Precies. En dat terwijl alle informatie tastbaar om elk individu heen hangt en benut zou kunnen worden.'

'U verwijst naar het lezen van mijn eigen aura?'

'Wat je niet gelooft, bestaat voor jou niet. Maak simpelweg meer niet-oordelende ruimte in de geest en je bewustzijn strekt zich verder in de natuur uit.'

'Net als water door de grond wordt opgenomen? Dat is een gedachte van Schauberger! Net zoals ik door het watervalwater werd meegevoerd naar een ondergronds niveau!'

De kleine man knikte bedachtzaam. Hij liep naar de balkonramen en keek naar buiten. Het was behoorlijk gaan regenen.

(74)

ZWAARTEKRACHT

'Dat is het criterium voor groei,' vervolgde de kleine leraar.

'Onderzoek van je onderbewuste wezen. De mens schept zijn eigen universum. Jij creëerde de afgelopen twee dagen voldoende innerlijke ruimte en nu praat je met mij over zwaartekracht en aandrijving, over oorlog en vrede.'

'Ik ben natuurkundig opgeleid, hoogheid,' zei Gerard voorzichtig.

‘En ik ben altijd nieuwsgierig geweest.’

‘Dat is ook de voornaamste deugd van mijn ras,’ antwoordde de kleine koning. ‘Althans, wij hebben weer meer last van parallelle dimensies als wij moeilijke keuzen moeten maken. Daar zijn jullie breinen nog niet klaar voor. Overigens, ik ga deze avond en nacht wat onderzoekjes op deze plek doen. Ik vermoed dat je het prettig zult vinden om in één van deze bedden te slapen?’

Gerard kon alleen maar ja knikken.

‘En u? U slaapt niet Hoogheid?’

‘Nee, Gerard. Ik ga aan de slag zodra ik dat kan.’

Gerard hing uit vakantiegewoonte het bordje met DO NOT DISTURB aan de buitenkant van de kamerdeur. Toen hij terugliep, was de kamer leeg. Snel keek hij naar boven maar nergens was een plafondwandelaar te vinden. De balkondeuren waren niet helemaal dicht, ontdekte hij. Hoe iemand via een balkon op de tweede verdieping veilig naar beneden zou kunnen komen, was hem een raadsel, maar hij besloot dat denken daarover zijn zeer verdiende nachtrust zou verstoren. Net voor hij in slaap viel, warmden herinneringen aan het samenzijn met Wendy zijn lichaam weldadig op. Morgen bellen. Morgen, morgen ging er vast heel veel gebeuren.

Midden in de nacht werd hij badend in het zweet wakker. Beelden van het laboratorium in de ondergrondse basis hingen nog op zijn netvlies. Er was iets met ombouwen, je zenuwgestel aanpassen, magneten, injecties, eng, eng, eng. Uiterst op zijn hoede gleed hij zijn bed uit. De kamer was doodstil. Er klonk geen andere ademhaling dan de zijne. Hij sloop naar de badkamer en toen ook die leeg bleek, deed hij het licht aan. In de spiegel zag hij zijn natte voorhoofd en de rode plekken in zijn gezicht van het woelen op zijn kussen.

Heb ik iets opgepikt van dingen die ooit in dat lab gebeurd zijn? vroeg hij zich hijgend af. Dat klonk helemaal niet onwaarschijnlijk. In hoeverre kon hij de Radja vertrouwen? Helemaal niet, dacht hij aangeslagen. Ik ben een pion in zijn spel. Hij is met iets bezig, waar hij me niets van vertelt. Hij heeft me gewoon nodig als dekmantel.

Hij liep ongerust terug naar de kamer. Het tweede bed was onbeslapen. Hij geloofde ineens moeiteloos de bewering van de

Radja.

Die leeft op lucht en licht, en slaap heeft hij niet nodig.

Gerard wist al wel veel maar veel te weinig naar zijn zin. Was het allemaal gelul over rood haar en gedeelde genen? Hoe veilig of hoe onveilig was deze missie? De Radja had hem niet over een bestemming geïnformeerd, behalve dat hij Gerard de suggestie had gedaan, dat hij uitgaan op de Scheveningse boulevard wel zag zitten.

Daarom speel ik dit spel mee, wist Gerard. Zo kom ik thuis.

Hij dacht aan zijn bankbetaalpas in zijn portefeuille. Zodra hij ergens een station ontdekte, zou hij per trein terug kunnen reizen naar Den Haag. Toen zag hij voor zijn geestesoog weer de dikke bundels bankbiljetten, die de koffer van de Radja afgevuld hadden. Ik gok er nog even op, besloot hij toen, plotseling volkomen gedecideerd. Fuck! Dit is het soort avontuur dat je maar eens in de tien levens tegenkomt. Zeg maar rustig eens in de honderd levens. Ik doe het gewoon. Schijt aan de burens!

(75)

HONDENTRAINING

De hondentraining was niet in de buurt. Er was ook niet dichtbij te parkeren maar Angela vond het terrein achter de voetbal-kantines makkelijk met haar TomTom. Cadeautje van Gerard met Sinterklaas vorig jaar. Dat leek eeuwen geleden. Gerard... Gerard hield niet van honden, inmiddels doorzag ze veel van zijn gedrag van vroeger. Hij was altijd te meegaand, te lief. Beetje zelf een hond, altijd maar met een vragende blik afwachten tot er iets van het bord van de bazin voor hem af zou vallen. Gerard. Ze was toch erg opgelucht toen Theo gebeld had. Een andere baan... Bij een of andere adellijke rijke stinkerd. Het zou toch niet zo zijn dat het een ouwe flikker was met zin in een jong kontje? Nee, ze kon zich dat toch niet van Gerard voorstellen. Hij was ook nooit het kinky type geweest. Nooit eens, nou ja, geil doorduwen. De rillingen vlogen door haar lichaam toen ze ineens weer dacht aan Pauli die haar halverwege een natte neukpartij naadloos anaal gepenetreerd had. Dàt was geil doorduwen! Bijna had ze zin om hem te bellen, maar nee. Eerst die rothond afgericht krijgen.

‘Mevrouw, heeft u een aansteker? Een vuurtje?’

Angela was zo in gedachten verzonken een hoek omgelopen dat ze bijna tegen twee Marokkaanse jongens botste. Ze hielden haar op een vreemde manier staande.

‘Rookt u niet, mevrouw?’

‘Waar bemoei je je mee?’ vroeg ze, scherper dan ze bedoeld had.

Direct veranderde de sfeer.

‘Misschien moet je oprotten naar je eigen wijk, kaaskopwif,’ zei de oudste knaap. Hij duwde licht tegen haar borst. Maar net hield ze haar vuisten tegen en stapte kwaad terug.

‘Lekkere tieten,’ lachte de jongste. ‘Kan ik even tussen klaarkomen, hoertje?’

‘Ben je wel goed bij je hoofd, klootzakje,’ zei ze snuivend van de irritatie. ‘Terug, of ik laat mijn hond je bijten!’

De oudste jongen begon spottend te lachen.

‘Het is een stom hond, dat zie ik zo. Die bijt niemand.’

Angela keek om zich heen. Het terrein van de hondentraining was in de verte goed te overzien. Er liep iemand met een hond. Iemand anders lag in het gras naast een hond. Als ze zou gillen, zouden die mensen het horen. Bang was ze niet, alleen venijnig geprikkeld.

‘Ik voel me enorm geïntimideerd door jullie,’ antwoordde ze quasi opgewekt. ‘Of kennen jullie dat moeilijke Nederlandse woord niet, jongens?’

‘Vuile kuthoer, jij weet hoe gaat, ik ben zo achter waar je huis woont’ probeerde de jongste nog, maar de oudste trok hem lachend mee.

‘Laat die meisje lekker thuis met de kut spelen. Ik ga een blowtje pakken.’

Ze liepen ginnegappend door. Angela voelde zich mateloos gefrustreerd. Rakker had tijdens de hele confrontatie gewoon zijn neus in het gras gehouden, alsof daar veel belangrijker zaken waren op te pikken, dan je te bemoeien met de aangetaste eer van je vrouwtje.

‘Kolerehond,’ zei ze, terwijl ze hem hardhandig voorttrok.

Waarom ga ik geld investeren in dit mormel? vroeg ze zich af.

Alleen maar sentiment omdat hij zo’n lieve pup was. Hij is een verwend secreet geworden, waar ik niks aan heb.

Aan de telefoon was de dame van de hondentraining heel gedecideerd geweest.

‘U moet op een duidelijke en consequente wijze laten zien dat u de leider bent. U bepaalt wat wel en wat niet door de beugel kan.

Straffen doen we niet, wij werken alleen met strategische beloning.’

Angela had timide wat over Rakker verteld, maar wat ze te horen kreeg, maakte haar niet blij. Nee, ze had nooit een *bench*

geprobeerd, ja, Rakker bleef lang blaffen als zij weg gingen. Nee, Rakker luisterde soms niet, nee, Rakker kon nergens zonder lijn worden uitgelaten, ja, Rakker viel vaak andere honden aan.

‘U bent er een beetje laat mee, maar dat hoeft geen onoverkomelijk probleem te zijn,’ zei de trainster. ‘U moet er van af nu wel veel tijd in gaan steken.’

Angela ging steeds langzamer lopen. Veel tijd. Ze had helemaal geen zin in veel tijd met Rakker doorbrengen. Ze dacht weer aan Pauli. Op z’n hondjes met Pauli. O God. Geen wonder dat er zoveel vrouwen aan hem verslaafd waren geweest.

Ik wil nog alleen tijd doorbrengen met Pauli, realiseerde ze zich.

In de verte klonken zelfbewuste commando’s.

‘Hier!’

‘Volg!’

Rakker liep al met gespitste oren aan de riem te trekken. Een jonge hond haalde aan het eind van het grasveld netjes een bal op voor zijn baas. Rakker wilde er op af. Ook spelen.

Angela kreeg het heel warm, het zweet brak haar uit. Dat klotehondje nooit gechipt was, dank de Voorzienigheid! Anoniem rot rakkertje! Met trillende handen maakte ze de sluiting van de riem los. Ze hield hem nog even vast.

‘Dag hondje,’ fluisterde ze in zijn oren. ‘Zoek jij maar een nieuw baasje. Doe je best.’

Rakker ging meteen in rengalop op weg naar het sportterrein. Op weg naar een balletje dat je kon afpakken en kapot bijten. Een heerlijk vooruitzicht. Misschien nog even een kleiner hondje bijten. Haastig stekkerde zijn vroegere bazin de andere kant uit, terug naar haar auto. Onmiddellijk weg, dat laantje uit. Nergens op terug komen. Steeds dwaalden verontschuldigende zinnen haar geest binnen.

Daar zitten de hondenkenners. Die weten wat ze met zo’n jonge

hond aan moeten. Die voeden hem op en die zoeken dan een baas, die beter bij hem past.

Pauli zou misschien flippen. Rakker had hem al helemaal als baas geaccepteerd.

Maar *ik* ben de leider! dacht ze. Ik bepaal de grenzen, ik leg vast wat ik wil. Rakker moet weg. Hij zoekt het maar zelf uit. Pauli moet mijn grenzen accepteren. Rakker was me teveel. En ik wil niet met hem naar een asiel, want dan weet ik waar hij zit. Zodat ik misschien ga twijfelen. Ik functioneer beter zonder hond. Ik wil ook nooit een kind. Dat besluit ik nu. Ik ben niet geschikt voor opvoeden. Ik bepaal het. Ik stel mijn eigen grenzen, waarbinnen ik kan functioneren.

Toen ze een uur later Nootdorp weer inreed, was het kwartje helemaal doorgevallen.

Wat had die Wies toch gelijk, dacht ze licht zwaarmoedig. Bijna lullig dat ik haar kerel heb afgepakt. Zal ik contact met haar opnemen? Gewoon, vrouwen onder elkaar?

Ze aarzelde. Pauli zou het mogelijk niet waarderen. Maar ja, nu moest ze alsmaar naar Den Haag om Pauli te zien.

Dat krijg je van geslet met een buurman, dacht ze. Als ik Wies tegen kom, zal ik toch iets van verbinding leggen. Maar misschien weet ze nog niet eens iets van mij en Pauli? Of moet ik dat maar zo laten?

Wat is verstandig? Ik ben zo vreselijk Weegschaal. Ik blijf wipwappen. Wat is wijs?

(76)

VILLA SERENITY

Er lag een teer herfstlicht over het voorterrein van het hotel. Een grijze, frisse dag. Vanuit een boograam keek Gerard naar buiten waar het volkomen stil was. Men sliep collectief uit hier. Bij de bordestrap stond een blauwe Dacia Sandero geparkeerd met een zeer nieuw nummerbord. Dat moest de huurauto zijn. Het was behoorlijk koud en Gerard was blij met de uitrusting, die hij op de basis besteld had, met name met het lekkere, witte bontjasje.

Bij de receptie kreeg hij na betaling van de borg het huurcontract voor de auto en de sleutel. Het voertuig was na een maand bij elke Herz-vestiging in te leveren. Via internet kon verlengd worden.

Precies de bedoeling, dacht Gerard maar tegelijk voelde hij zich heel raar. Ik zou toch graag weten of de Radja mij naar Den Haag laat rijden. Wat is zijn plan? Wat heeft hij de hele nacht gedaan hier? En waar hangt hij nu uit?

Alsof de kleine man zijn gedachten had gelezen, verscheen hij halverwege de trap. Hij had kennelijk zelf zijn koffer en tas uit de kamer gehaald.

‘Goedemorgen. We kunnen op weg, hoogheid,’ zei Gerard met iets van bewondering in zijn toon, want de aangesprokene had opnieuw een andere keus uit zijn gevarieerde garderobe aangetrokken: een getailleerde camel jas met een jagershoed erboven en bruine laarzen eronder. Ook de receptionist leek niets te snappen van de gebruikte transformatie die aan hem voorbij liep, maar in zijn vak had hij waarschijnlijk al vroeg geleerd geen vragen te stellen aan de gefortuneerde hotelclientèle.

De Radja zat stil naast Gerard, terwijl die de auto startte.

‘Mag ik vragen waar u heen wilt, Sire?’ vroeg Gerard voorzichtig.

De Radja gebaarde, rechtdoor en naar links. Een bord gaf aan dat Bucuresti naar rechts lag, Budapest via Timișoara naar links.

Hongarije ging het dus worden.

De goede richting! dacht Gerard extreem opgelucht. Toen zijn passagier na een uur rijden, aangaf dat Gerard vaart moest minderen, voelde hij de teleurstelling opkomen. O jee, wat waren toch de plannen van zijn opdrachtgever? Eenmaal van de hoofdweg af werden de wegen allengs smaller en slechter onderhouden. Een onverhard pad naar links, daar! Een bos in, wees de kleine man. Een nauwelijks zichtbaar zandpad.

Na tien minuten doemde tussen de bomen een klein, wit geschilderd, rietgedekt huis op. Boven de deur stond in de steen een opschrift gebeiteld: Vilă Seninătate.

‘Dit is de bedoeling?’ vroeg Gerard. De Radja knikte.

‘*Villa Serenity*,’ zei hij met een klank in zijn stem die aan veel oud zeer deed denken. Gerard parkeerde de Dacia. Ze stapten uit. Van dichtbij bleek het huis behoorlijk vervallen, niet echt meer de serene schoonheid die het honderd jaar geleden moest hebben gehad.

‘Kun je hier naar binnen komen zonder iets te beschadigen?’ vroeg de Radja. ‘Ik wil niet dat iemand hier later van op de hoogte komt.’ Gerard probeerde door de vuile ruiten te kijken. Overal zat er een smeedijzeren raamwerk voor, in betere tijden bedoeld om inbrekers te ontmoedigen. Binnen zag hij even vuile plavuizen in ruitvorm, in

de gang, in de keuken en in de ruime woonkamer. Er lag een groot Perzisch kleed. Her en der stonden in dikke aardewerkpotten verdorde resten van wat ooit breedbladige exotische planten moesten zijn geweest. Nergens waren de ramen verduisterd met de grote bruinrode gordijnen die er achter hingen. De bewoners moesten op klaarlichte dag vertrokken zijn. Aan de achterkant van het huis was een schuurtje aangebouwd. Hoger leek een klein raam toegang te bieden tot een zolderverdieping. Gerard wees: 'Ik zou daardoor naar binnen kunnen, denk ik.'

De Radja knikte: 'Doen.'

Uit de kofferbak van de Dacia haalde Gerard een kruiskopschroevendraaier en de grote stalen steeksleutel waarmee wioldoppen verwijderd konden worden. Dat moest werken. Een verroeste fiets vormde de ideale opstap om op het dakje te komen en eenmaal daar kon hij de steeksleutel onder de raamspanjolet wrikken. Het licht vermolmde raamhout liet onder zijn druk met moeite de buitenste schroeven van de spanjolet los. Knal, knal! Hij draaide ook de overgebleven schroeven los. Toen het raam openging, probeerde hij achterwaarts naar binnen te kruipen. Iets vreemds hield hem tegen. Het was alsof er een strak vrouwencondoom in het raampje bevestigd was. Zijn voeten duwden in een onzichtbare maar toch voelbare plastic zak, die meegaf maar niet brak.

Kom op even, dacht hij. Er in is er in. Doorduwen. Dit huis laat mij gewoon niet toe. Wat een onzin. Kom op, Geer. Focussen! Niet denken. Je niet bezig houden en waarom en hoe, inademen, uitademen en schoppen!

Het lukte niet. Er hing ook een nare, muffe lucht. Magie? Angst is de belemmering voor alle creatie, wist hij nog uit een Fantasy-boek, dat hij wel eens van Angela geleend had. Dus?

Jawel hoor, ik ga een beetje Harry Potter spelen, dacht hij geïrriteerd, maar toch moest er zoiets gebeuren.

'Laat mij toe, huis,' mompelde hij zacht. 'Ik kom niet met slechte bedoelingen.'

Plop. Zo simpel was het dus? De plastic zak verdween. Zijn voeten raakten de zoldervloer. De ruimte stond vol met oud meubilair en wat koffers en kisten. Op een ervan stond in een raar fluorescerend etiket een centaur afgebeeld. Toen hij er naar keek, flitste het woord

Alpha Centauri door hem heen. Tijd om daar over na te denken, gunde hij zich zelf niet.

Er was geen elektriciteit meer, de lichtschakelaars werkten althans niet. Hij vond een trap en snel liep hij naar beneden, naar de voordeur. Helaas was die met een nachtslot afgesloten. Hij probeerde de keukendeur, waar tot zijn verbazing een sleutel aan de binnenkant van het slot stak. Toen hij deur opende, had hij even het gevoel alsof er iets onzichtbaars langs hem heen glipte, naar buiten. Tijd om zijn vreemde ervaring een plek te geven was er niet, want de Radja was omgelopen en gebaarde ongeduldig met zijn kleine hand.

‘Zet de auto hier achter, uit het zicht.’

(77)

DWALER

Gerard zag plotseling een uitdrukking op het gezicht van zijn opdrachtgever, die hij niet eerder had opgemerkt. Angst?

‘U kunt naar binnen,’ zei hij bemoedigend. De Radja keek ongerust om zich heen.

‘Er is iets niet in orde. Wachten. Oppassen.’

Het was een besmettelijk gevoel, temeer omdat de kleuren in het hen omringende bos plotseling anders leken te worden. Doffer. Er liepen rillingen over Gerards rug. Kippenvel. Hij draaide zich om, het pad was leeg, er was niemand. Toch... Het leek alsof zijn bewegingen trager waren dan daarvoor. Waar was de Radja?

Terwijl hij zich even had omgedraaid, moest de kleine man snel naar binnen geglipt zijn, want Gerard hoorde hem nog sneller de trap weer af rennen. Hij had een vieze, bruinbestofte kleine koffer in zijn hand en wees: ‘Weg, tijdscheur! Die deur weer dicht met de sleutel!’ Zonder vragen deed Gerard wat hem bevolen werd. Gedachteloos stak hij de sleutel in zijn zak. De Radja zat al met een strak gezicht op de voorstoel. Gerard startte en scheurde weg. Een heel rare plek. Ook fascinerend. Hij had wel verder willen kijken. Hij nam zich voor om op de route te letten. Zou het huis ooit terug te vinden zijn?

Na vijftien seconden rijden in een ongemakkelijke stilte durfde hij iets te vragen: ‘Mag ik weten wat we hebben mee genomen, hoogte?’

De Radja schudde zijn hoofd maar herzag kennelijk zijn afstandelijkheid.

‘Ik heb grotendeels gevonden waar ons laatste team mee vertrokken is,’ zei hij.

‘Het huis was in gebruik door uw mensen?’

‘Wij zijn geen mensen!’ corrigeerde de Radja hem fel. ‘Van *wij* is nog alleen ik over. Maar ik ga wat dingen recht zetten en veranderen.’

Misschien wilde het wonderlijke wezen wel meer kwijt over het onderwerp, maar plotseling leek langzaam het wegdek onder de auto weg te zakken. Gerard remde geschrokken. De Radja gaf een gil en dook direct het voertuig uit. Hij begon terug te rennen. Gerard was trager, maar toen zag hij voor zich een enge zwarte gestalte uit een nog dieper gelegen gang aan de verzakte wegkant tevoorschijn komen. Weg! Binnen vijf seconden had hij de Radja ingehaald. Achter hem klonk een uiterst dreigend snuiven. Naar het huis terug? Wat in Godsnaam was hier opgedoken? Iets wat je alleen in games zag, een soort dier, wolf met krokodillenstaart. Toen hoorde hij de Radja in een ijzelijke wanhoop gillen: ‘*A dweller, a dweller!*’ Het geluid van dikke rennende poten achter hem was verdwenen. Razendsnel keek Gerard een nanoseconde om en hield toen bijna hysterisch wordend in. Als een donkere hagedis onder een lamp, toehappend op een warmtezoekend insect, probeerde het spookwezen de transparante koepel, waaronder de Radja zich beveiligd bleek, kapot te bijten. Het angstaanjagende ondiepste er bruine weefselslierten overheen, die in de grond onder de koepel leken te gaan wortelen.

‘*Caught!*’ schreeuwde de Radja, zich omkerend in Gerards richting. Er klonk geen enkele angst in die stem maar uitsluitend een diamanten boodschap, geluidloos maar dwingend binnen komend in zijn geest: *Gevangen! Doe jij nu wat je moet doen.*

Ik sterf hier ook, als ik niets doe, besepte Gerard en toen bewoog zijn lichaam zich terug, los uit de betovering van afgrijzen. Hij graaide naar een zware tak in de bosrand, terwijl er een oude herinnering langs flitste op zijn netvlies. Zijn oom Steef die bozig uitlegde dat je nooit bang hoeft te zijn voor een kwaadaardige hond. Onder hun kaak schoppen splijt de kop. Dus!

Het grote, grommende dier leek slechts oog te hebben voor de koepel waarin de Radja uitdagend op en neer sprong. Bedoeld als afleiding? Gerard haalde uit met de stok en toen onmiddellijk de grote bek toebeet, was de Taekwondo-schop al onderweg. Het beest gaf een helse kreet terwijl de puntige tanden alle kanten op vlogen. Opnieuw sloeg Gerard met de stok toe, vlak achter de oren in de nek. De enorme zwarte wolf veranderde in een enorme zwarte hagedis, maar onveranderd bleef de kwade kop met de nu losse onderkaak machteloos toebijten. Plots stond de Radja naast hem, weer uit zijn koepel, met een gestrekte maar korte arm vuistslagen toedienend tussen de opengesperde gele ogen. 'Scheur de staart los!' schreeuwde hij.

Een begin van een Waarom bliksemde kort in Gerards brein, maar hij sprong al opzij en greep de woest slaande staart. Hij schopte intuïtief hard naar de stuitwervel en met het loslaten van de staart stroomde er een stortvloed van zwarte eieren uit het verkrampende reptielenlichaam. Ze rolden alle kanten op, een poolbiljartstoot op een bloederig paarsrood laken. Nog eenmaal sloeg de Radja toe, toen begon het lichaam te veranderen in een stervende mensachtige, al weggrottend, desintegrerend voordat de dood definitief kwam. Walgend van de stank wankelde Gerard weg van het tafereel. De Radja verzamelde echter uiterlijk onaangedaan de zwarte eieren en legde ze op het meest egale deel van de weg.

'Snel,' commandeerde hij. 'Rijd de auto achteruit en er overheen.' Gerard wist het nog van Taekwondo: de snelste manier om je adrenalineproductie weer normaal te krijgen was diep ademhalen en blijven bewegen. Het in ademen stelde hij nog even uit. Hij sprintte terug naar de verlaten auto, haalde daar drie keer heel diep adem en reed hard in de achteruit terug. Krak, krak, krak. Weer vooruit, gebaarde de Radja, de resterende eieren werden in positie gelegd en nogmaals ging het van krakkerdekrak. Nog een keer en dat was het. Gerard durfde niet te kijken naar wat er van de eieren geworden was. De stank was onverdraaglijk. De Radja klom rap naast hem in de Dacia.

'Rijden maar, alles vergaat hier!'

Gerard gaf al gas, behendig langs het diepe gat in de weg sturend. Praten kon nog even niet.

BLAF BLAF

Wies was 's morgens wakker geworden met stramme ledematen en een droge keel. Na een douche van een kwartier leek ze de wereld weer, zij het beperkt, aan te kunnen. Werk was voorspelbaar, de collega's leken allemaal grieperig en de klanten waren zonder uitzondering ongelukkig met zichzelf en met hun noodlot. Werk kwijtgeraakt, gedwongen tot minimaal vijf willekeurige sollicitaties per week.

Haar eerste cliënte van die dag kwam binnen met een hondje, verborgen in haar schoudertas. Ze deed een beetje nerveus de klep van de tas open voor de frisse lucht.

'Anders blaft hij de hele boel bij elkaar thuis,' zei ze verontschuldigend.

'Eigenlijk mag u er niet mee naar binnen hier,' antwoordde Wies rustig. 'Stopt u het kopje goed weg, als u het pand weer verlaat?'

Ik ben goed in stress vermijden, dacht ze naderhand. Ik weet precies wat ik moet zeggen en wat ik moet doen. Hier een regeltje loslaten en daar weer de touwtjes strakker aanhalen. Niet schreeuwen tegen de cliënten, ook niet als ze naar jou schreeuwen. Geduldig zijn. Ik zou een ideale hondentrainer kunnen worden.

Het idee bracht haar weer de ellende van Angela en Gerard in gedachten, de rotzooi, die Rakker opnieuw en opnieuw kon aanrichten. Indachtig haar keurige katholieke opvoeding zei ze zachtjes 'Ave Maria, Gratia Plena. Wees gegroet Maria, vol van genade. Zoekt u alstublieft een oplossing voor die twee.'

De magie van dat gebed zou verstrekkende gevolgen hebben. Voor Rakker een nieuwe, strenge baas, voor Angela een nieuwe, geile vriend en voor Gerard een nieuwe, rijke en uiterst ongewone baas.

Gerards lichaam kon niet zo maar wennen aan de veranderde, ongewone werkomstandigheden, waarin zijn werkgever hem gebracht had. De adrenaline knetterde van boven naar beneden en weer terug. De Radja leek onaangedaan, hoewel hij alert naar buiten bleef kijken. Beducht op nog meer hinderlagen? Gerard hield krampachtig zijn aandacht bij de oneffen weg voor hen.

Na een kwartier kwamen ze weer op de hoofdweg. De weg leidde door naar een open gebied, nog groene hellingen en hier en daar een schapenboerderij. De hemel was blauw geworden maar de wind bleef guur. Gelukkig maakte de autoverwarming de reis prettig

comfortabel. Langzaam kregen een dramatische gebeurtenissen van net daarvoor een rustiger plek.

Wat gebeurd is, is gebeurd, affineerde Gerard vaak en dan oefende hij met het leegmaken van zijn geest met de Vipassana-meditatie. Eerst de duur van je ademhaling tellen, dan de ademhalingen zelf. Gedachten, beelden en herinneringen loslaten, opnieuw en opnieuw. 'Mooi,' wees Gerard naar het uitzicht, in een behoefte om na een gespannen uur iets algemeen te zeggen.

'Bedankt voor je hulp,' antwoordde de Radja.

'Wat was dat?!' waagde eindelijk Gerard te vragen.

'Er was een tijdscheur. Een valkuil. Iemand van het oude volk. Ook een vormveranderaar. Een van de zwarte reizigers, de Dwalers, die onder de grond leven. Deze heeft daar mogelijk zeventig jaar verborgen gelegen. Op iemand van mijn volk gewacht, die het huis binnen kon komen.'

'Omdat u iets heeft, dat zij willen hebben?'

'Iets wat elk levend wezen op deze planeet zou willen hebben. Ik ga het je misschien ooit laten zien. Maar het lag niet meer in het huis. Ik weet nu niettemin waar het wel is. Heb maar geduld.'

Dat had Gerard. Hij was blij met het eindelijk geopenbaarde doel. Dat gingen ze dus doen, een uitvinding terughalen, die ooit geroofd was. En daarna een toeristisch uitstapje naar Den Haag. Goed.

'Nog een paar dagen en ik kan mijn gewone leven weer oppakken, dacht hij opgelucht. Wat is dit een waanzinnig avontuur geweest. Hij had toen nog geen idee van wat het echte avontuur zou worden.

(79)

FRAU SCHWARTZ

Een paar uur later reden ze de stad Timosoara binnen.

'Mag ik kijken op mijn Ipad?' vroeg Gerard toen ze kort in een file terecht kwamen. De Radja knikte. Op Wikipedia werd Timosoara beschreven als een stad met een zeer gemengde etnische bevolking. Ooit was de stad Hongaars, maar naast Hongaren woonde er ook een grote Duitse minderheid. Pittoreske straatjes, bijzondere gebouwen in Barokstijl maar ook veel in neo-Byzantijnse stijl. Gerard keek zijn ogen uit. Ineens leek de Radja op te schrikken. Hij zat aandachtig naar buiten te kijken en dirigeerde plotseling zijn chauffeur naar links, een mooie boulevard op.

‘Links op die rotonde en dan meteen weer links. Die straat met de platanen. Parkeer daar maar voor het huis met de vijgenbomen. We gaan eruit maar je moet de auto niet afsluiten. Ga jij maar aanbellen. Als er wordt opengedaan, zeg je dat we een afspraak hebben met Frau Elena Schwartz. Ik loop achter je aan.’

Een jong, zwartharig meisje deed open en liet de gasten zonder problemen binnen. Daarna wees ze op een marmeren trap met een dieprode traploper: ‘*Frau Elena erwartet Ihnen. Oben. Links.*’ Even kreeg Gerard op de trap een associatie met een lange tong van bloed, maar er was zo veel te zien dat hij het beeld weer direct vergat. In de grote werkkamer stond een modern rotan ameublement, stoelen, een tafel en twee ronde krukjes. Er paste nog net een ouderwets lichteiken bureau bij. Voorovergebogen zat op een draaistoel bij het bureau een magere, grijsblonde vrouw met een uilenbril. Naast haar stonden onder handbereik twee metalen krukken. Onder het bureau zag Gerard twee buitenmodel hoge schoenen. De vrouw keek met een doordringende blik van achter haar bril naar haar bezoekers. Ze zou zestig maar net zo goed iets ouder kunnen zijn. Ze droeg een bruine corduroy broek en een schipperstrui. Ze klapte de laptop op het bureau dicht, alsof ze geen enkel risico wilde nemen dat iemand zou zien waar ze mee bezig was geweest.

‘*Willkommen, willkommen, verehrte Herren,*’ zei ze in een uiterst beschaafd Duits, terwijl ze Gerard aankeek. ‘Mijn schamele ambiance doet te weinig eer aan uw illustere gezelschap. Ik heb uw Facebookbericht gelezen, uiterst boeiend, moet ik zeggen.’

Gerard herstelde onmiddellijk de situatie, in het besef dat zijn Duits zeker zo goed was als zijn Engels. Wijzend op de stille gestalte van zijn broodheer, twee passen achter hem, zei hij: ‘Pardon, mevrouw, ik ben slechts de chauffeur van zijne hoogheid.’

De blikken van de twee andere aanwezigen kruisten elkaar, taxerend, wegend en wetend. Nog steeds bleef de Radja zwijgen.

‘U bent van het kleine volk?’ vroeg de vrouw toen. De hoogte van haar stem toonde hoe hogelijk verbaasd ze was.

‘Ik kom iets bij u terugvorderen wat van ons is,’ antwoordde de Radja. ‘U was er bij toen het van ons werd afgenomen. U was er bij toen mijn bemanning stierf.’

‘Dat is heel lang geleden,’ zei de vrouw.
‘Tweeënzeventig jaar,’ knikte de Radja.

‘Waarom denkt u dat ik het hier heb?’ vroeg de vrouw op onaangename toon.

‘Omdat u het gebruikt. Ik kan het aan u zien. U heeft uw identiteit aangepast. Niemand weet hier wie u werkelijk bent. Doet u geen moeite om het te ontkennen. U bent op dit moment niet meer in een positie waarin u om hulp kunt vragen noch om mijn verzoek te negeren. Waar is het?’

De dame keek boos om steun naar Gerard: ‘U vindt deze aanmatiging normaal? Dit is hoe u met mensen van mijn stand denkt om te kunnen gaan?’

‘Zijne hoogheid heeft een punt gemaakt, mevrouw. Als het waar is, wat hij zegt, kunt u maar beter aanstalten maken om hem te helpen.’

‘Ik ga niet in op criminele chantage. Zo dadelijk ga ik schreeuwen.’ In twee stappen was de Radja bij het bureau. Hij raakte de vrouw met een gestrekte vinger aan en direct verslapte haar hooghartige houding.

‘Als u mij dwingt dit nog eens te doen, veroudert uw lichaam direct tot de leeftijd die het werkelijk heeft,’ zei hij. ‘Ik vermoed dat u minstens honderdentien jaar bent, dus werkt u mee of niet?’

De vrouw leek al spontaan te verouderen bij het dreigement. Met een grimmig gezicht probeerde ze op te staan uit de bureaustoel. Gewoontegetrouw beleefd schoot Gerard toe om haar te helpen maar abrupt weerde ze hem af. Ze greep haar twee krukken en snauwde: ‘Aftakeling moet niet gekoesterd worden maar bestreden, jonge man. Loopt u voor mij uit. Mijn badkamer is hier links op de gang.’

De Radja knikte dat Gerard voor moest gaan. De vrouw strompelde op haar krukken tussen hen in. Onder aan de trap verscheen het dienstmeisje met een vragende blik in haar ogen. De Radja liet een bijna onhoorbaar, waarschuwend gegrom horen. Frau Schwarz wuifde geruststellend met haar linkerhand.

‘Alles gut, Gretchen, meine Liebe. Wir sind fast fertig hier.’

Bijna klaar? Met wat in Godsnaam? dacht Gerard. Het meisje verdween weer in de keuken toen Gerard de aangewezen deur

opende. De vrouw knikte naar een afgesloten kast: 'De sleutel ligt er bovenop.'

Gerard opende de kast. De Radja stoof er op af en graaide met een doelgerichte, bijna atletische beweging een blauwgroen make up tasje van een plank.

'We gaan.'

Gerard kon zich allang niet meer verbazen over de loop der dingen. De Radja rende de trap al af, terwijl Gerard nog even omkeek.

'*Gutentag*. Ik gun u geen bruisend vaarwel,' zei de vrouw met een van haat vertrokken gezicht. Bijtende staccato woorden vielen als gehakte spinazie uit haar gerimpelde mond. 'Mijn deprimerende kansberekening is dat ik u absoluut nooit meer terug zie!'

'Zij leeft te kort om nog maar iets te willen,' riep de Radja, inmiddels al met de knop van de voordeur in zijn hand. Was hij bang dat de oude vrouw een wapen zou gebruiken? Of toch nog politie zou waarschuwen? Gerard was met vijf stappen bij hem en nog sneller bij de auto.

'Gerechtigheid en wraak,' zei de Radja na vijf minuten meditatie in de weg stuivende wagen. 'Ik kan werken met endorfine of met adrenaline. Zij koos zelf.'

'Zij verlengde haar leven met een instrument?' vroeg Gerard. 'Iets wat ze in de oorlog heeft buitgemaakt?'

'Zij niet. Haar superieuren, die mijn bemanning hebben uitgemoord,' legde de Radja uit. 'Ze heeft nooit meer dan tien procent van de werking begrepen, maar toen ze wat van de mogelijkheden zag, heeft ze haar superieuren omgebracht en het werktuig voor zich zelf gehouden. *Forever young*.'

'Die verleiding kan geen enkele vrouw weerstaan,' zei Gerard begrijpend.

'Daarom heb ik het terug gehaald,' zei zijn passagier. 'Misschien komt het als geheim wapen nog van pas.'

'Zij weet waar uw volk vandaan komt?'

'Natuurlijk. Heb jij dat al zelf gededuceerd?'

'Ik durf er niets van te denken. Ik weet misschien al wel waar niet vandaan.'

'Interessant. Vertel.'

‘Niet van Orion, niet van de Pleiaden, niet Sirius, niet Andromeda, dacht ik.’

‘Hmm. Niet slecht. En?’

‘Er stond een centaur afgebeeld op een koffer in de Villa. Ik moest aan Alpha Centauri denken.’

Het grote hoofd bewoog onbestemd, de grote ogen keken nadrukkelijk naar buiten.

‘Hm. We zijn bijna bij de grens, nietwaar?’

(80)

LIJFWACHT

‘Heeft u een paspoort, hoogheid?’ vroeg Gerard bezorgd. Hij zag zichzelf al gestrest aan de grens uitleggen dat hij geen mensensmokkelaar was, nadat ze werden aangehouden en hij de Radja uit de kofferbak moest goochelen.

‘Twee, eentje is diplomatiek. Voor noodgevallen,’ antwoordde zijn passagier. ‘Maar jij hebt misschien zelf een probleem. Jouw land heeft in 2011 de toegang tot de Schengenlanden voor Roemenen geblokkeerd. Toen heeft de Roemeense regering voor de vorm even veel corrupte douanebeambten ontslagen. Sommigen haten daarom Nederlanders. Gelukkig haten deze beambten de moslims nog meer die via deze route asiel proberen te krijgen in Duitsland. Maar die doen geen vijf bankbiljetten van vijftig euro opgevouwen achterin hun paspoort. Jij wel. Ik wil geen gesnuffel in mijn bagage.’

Elke ongerustheid bleek overbodig, hoewel ze lang moesten wachten tussen de ongelukkige vluchtelingen die lopend de grens over wilden steken. De paspoorten werden nonchalant overhandigd en dat van Gerard kwam terug zonder geld. Doorrijden, gebaarde de gezette douanier.

De autoweg naar Budapest ademde direct na de grens een heel andere sfeer. Lichter, minder arm. Of was het meer dat er iets van hemzelf afgevallen was? Hongarije.

Zo kom je nog eens ergens, dacht Gerard. Hij keek vanuit zijn ooghoeken opzij naar zijn bijzondere passagier. Het bruine gezicht was ontspannen maar de energie was die van een permanente alertheid. Bewust op gevaar, op hinderlagen, op verraad?

Ik ben van chauffeur ook een soort lijfwacht geworden, realiseerde Gerard zich. Ik sta aan zijn kant, ik doe met overtuiging wat hij van mij vraagt. Net of hij het verdient. Heel raar.

Bij een benzinestation tankte hij en sloeg wat sandwiches in en mineraalwater. Hij betaalde zonder problemen met euro's uit zijn portemonnee. Toen hij terug kwam in de auto, had de Radja zijn koffer opengemaakt en er een volle hand biljetten van vijftig euro uitgehaald.

‘Zorg er voor dat jij ook krijgt wat je nodig hebt, Gerard. *Gerald Dutchman*.’ zei hij. Was het een verspreking of had de kleine man telepathisch iets opgepikt uit Gerards recente verleden?

Hoe dan ook, de plaatjes van seks met Wendy rolden meteen in een woeste caleidoscoop rond voor zijn geestesoog. *Gerald Beloved*, zo noemde zij hem in hun momenten van diep genot en plezier. Zodra er een pauze zou zijn in zijn verplichtingen, zou hij het Engelse telefoonnummer gaan bellen. Dat moment was voorlopig nog niet aangebroken. De Radja dirigeerde in een armoedige buitenwijk van Boedapest de auto straat in, straat uit, totdat hij een parkeerplaats aanwees naast een kleine kerk.

‘Maak je niet ongerust, Gerard,’ zei hij zacht. ‘We zoeken iemand op die aan onze kant staat.’

Gerard schrok. Weer een nevendoel? Was de Radja op zoek naar een andere buitenaardse bezoeker van de aarde? Zocht de kleine man op Facebook misschien naar geestverwanten? Of naar meer partners *in crime*?

De Radja heeft minstens een dubbele agenda, realiseerde hij zich. En God weet, een driedubbele agenda! Ho! Eerst kijken, dan pas oordelen. Een goeie tekst van Theo. Wat is dat lang geleden. Het lijkt een eeuwigheid!

Met de koffer uit de Villa strak tegen de borst geklemd liep de Radja naar de zwarte voordeur van een enigszins vervallen herenhuis. Er zaten houten luiken voor de ramen, die zeker twintig jaar niet geschilderd waren. Op hun bellen deed een magere, haast uitgeteerde, zeer oude man open. In zijn holwangige, ongeschoren gelaat viel de dure metaalgerande bril op maar nog vreemder was de

zwarte bontmuts, die de betrokkene kennelijk ook binnenshuis droeg. Zijn scherpe stem maakte echter in het geheel geen zielige indruk. Het was meer alsof hij instructies gaf: ‘U kunt binnen komen. Sluit u de deur achter u.’

Het huis rook licht naar een ontsmettingsmiddel. De skeletman ging hen voor naar een ruimte die het meest weg had van een bedrijfsbibliotheek. Stalen stellingkasten met honderden boeken, ordners en losse stapels met papieren en knipsels in plastic mapjes. TL-balken, drie overvolle prullenbakken, wit gepleisterde muren. Een grote werktafel met twee laptops, iets wat leek op een zendinstallatie en een microscoop. Uit een aangrenzende kamer haalde de man twee rechte houten stoelen. Toen pas stelde hij zich voor, eerst aan Gerard: ‘*Ich bin Doktor Berger. Sie sind der Fysicus?*’

Opnieuw moest Gerard zijn status wijzigen. Hij improviseerde razendsnel.

‘Ik ben een Nederlandse ingenieur, *Herr Doktor*. Dit hier is mijn superieur, Doktor Radja.’

Herr Berger keek net zo vreemd als Frau Schwartz gekeken had. ‘Aha! Doktor Radja?’

Plots herinnerde Gerard zich een opmerking van de Radja over iemand, aan wie hij voorgesteld moest worden. Dit was die internetconnectie!

‘U heeft al mijn berekeningen ontvangen maar ook begrepen?’ vroeg de Radja aan Berger met een haast begerige uitdrukking op zijn gebruide gezicht.

Jezus, inderdaad! beseftte Gerard. God weet, misschien staat meneer de koning wel met allerlei Facebookkringen van wetenschappelijke genieën in contact. Zeker ook een Ipad in die magische koffer. Terwijl de twee deskundigen elkaar bestookten met gedachten over antimaterie, applicaties van quantumeffecten, veldfrequenties, wilsvoorstellingen en bovendimensionale vaardigheden van geoefende breinen, keek hij geïnteresseerd rond. Op het bureau stonden ingelijste foto’s.

Tot zijn verbazing herkende hij op een groepsfoto in het midden het overbekende hoofd met het warrige witte haar en de enorme snor.

Albert Einstein. *Kongress Republica Socialistă România, 1950* stond er met zwarte hanenpoten onder geschreven. Was Einstein socialist geworden een paar jaar voor zijn dood? Naast de geleerde

stond met een arm om diens schouders een jonge man met een muts op zijn hoofd. Gerard keek tersluiks opzij. Een jonge uitvoering van skeletman, vast en zeker. In beroemd gezelschap. Toen was de veelbelovende student met de muts misschien 26, 27 jaar. Berger moest dan nu toch minstens een heel eind in de tachtig zijn. Of zelfs negentig. Zo zag hij er ook wel uit. Beetje type aangekleed lijkt, dacht Gerard.

Zonder bewust mee te luisteren pikte hij plotseling informatie op, die hem bekend voor kwam. Het gesprek bleef zeker vijf minuten aandacht geven aan de onsterfelijke kwal, de *Turritopsis dohrnii*, die niet doodgaat, maar juist jonger wordt doordat zijn cellen zich transformeren.

Berger stond druk te gebaren naar de stellingkasten en zijn microscoop: ‘Doktor Christian Sommer heeft volkomen gelijk. Natuurlijk kunnen wij de celfuncties beïnvloeden, die bepalen hoe oud we worden. Alles gaat om het beïnvloeden van de snelheid van pluriforme stamcellen. *Nicht so etwas?* Leest u mijn traktaat!’ Knikkend met zijn grote hoofd ging de Radja op het puntje van de stoel zitten.

‘Ja, ja. U heeft zich niettemin vergewist van de mogelijkheden tot implosie in een oceanische omgeving?’

Berger scheen de kritische toon nauwelijks op te merken.

‘*Natürlich, mein Freund!*’ antwoordde hij direct.

Dat hoorde Gerard graag. *Freund*. Vriend. De skeletman wilde graag vrienden worden. Beter.

(81)

ZWANGER

Angela kon het gewoon niet geloven: over tijd? Altijd keurig een pessarium met zaaddodende pasta gebruikt met Gerard en opgelet met de periodieke onthouding. Eén oog op de kalender en het andere op de staat van Gerard’s opwindings. Als zijn stamper niet heel hard leek, had ze het feest nog wel eens afgeblazen met een verwijzing naar een onveilige dag. Het woord kinderwens was een vloek. Ze had ook geen vriendinnen met kinderen, hooguit buurvrouwen met wallen onder hun ogen van het slaapgebrek en zure mondjes van het

seksgebrek. En nu? Een paar keer uit je dak gaan met een fabuleus leuke nieuwe minnaar en dan meteen zwanger worden? Te gek voor woorden. Ze was er erg van in de war. Ze moest iemand bellen. Normaal bel je dan je moeder, dacht ze gefrustreerd. Niet dus! Patries dan? Die had iets akeligs op kinderen, eigen oud zeer. Geen goed idee. Mattie dan? Ook niks. Die zou het gaan rond vertellen. Toch Mama? Haar hoofd tolde een beetje. Dit zijn de soort dingen die je eigenlijk toch met je moeder zou moeten bepraten, dacht ze maar ze deed het niet. Zonder zich er van bewust te zijn had ze een bekend oud nummer ingetoetst. Haar vader. Ze viel meteen met de deur in huis. 'Pap, ik heb een nieuwe vriend, Pauli. En ik ben zwanger van hem.' Haar mond trilde terwijl ze het zei. 'Ik moet er bijna van huilen, pappa.' 'Dat moet je dan maar gewoon even rustig doen,' zei haar vader op een ongewoon tedere toon. 'Ik hoor al dat je er blij mee bent.'

Angela had het zich nog niet eens gerealiseerd hoe enorm waar dat was en plotseling brak er een dam door. Hijgend, snikkend en huillachend probeerde ze te praten, maar haar vader onderbrak haar. 'Stil maar, schatje. Het is helemaal goed en helemaal fantastisch. Ik ga het maar niet aan je moeder vertellen, want die overvalt je meteen met al haar sentimentele gedoe. Doe maar rustig aan. Kan ik iets voor je doen?' 'Het is al ruim anderhalve maand uit met Gerard,' piepte ze. 'Wat moet ik doen? Hij zit in het buitenland. Ik durf het hem nooit te vertellen. Tien jaar met hem en nu net een nieuwe lover en meteen pang! Pap! Een kind! Kan ik dat wel allemaal?' 'Schatje, een kind is het enige soort onsterfelijkheid dat het leven ons biedt,' zei haar vader met een ontroerde trilling in zijn stem. 'Dat is ons bloedbelang in de volgende generatie. Die zin heb ik niet van mijzelf, hoor, maar van een wijs iemand in een tijdschrift.' Angela was verrast: 'Pap, zo denken ze toch niet in de kerk?' 'Ik geloof niet zo in eeuwig leven, meissie. 't Is mooi als je moeder het verdiend heeft, maar ik niet. Maar eh, die eh nieuwe vriend. Ben je echt verliefd?' Angela moest ineens weer hard huilen. 'Ja, ja,' snikte ze. 'Hij is prachtig. Je gaat hem bijzonder vinden.' 'Je moeder heeft me iets over een buitenlander verteld. Haar buurvrouw heeft je ergens gezien met een gebruide man. Hoe erg

buitenlands is-t-ie? Met baard en tulband of iemand die gewoon Nederlands spreekt? Het wordt in elk geval een beeldschoon kind.’
‘Pap, wat hou ik toch van jou!’ riep Angela. ‘Weet je dat jij de eerste bent die ik het vertel? Die eer verdienen je!’

Het werd even stil aan de andere kant. Misschien moest haar vader even iets wegslikken.

‘Ouwe gek! Je gaat niet staan janken, hè?’ vroeg ze op haar beproefde bitcherige toon, maar haar vader had het meteen door: ‘Grote mond? Als het gevoel te dichtbij komt, nietwaar? Dat deed je vroeger ook al. Maar hup, hang op! Ga je vriend gelukkig maken!’
‘Ja,’ zei ze maar een beetje te snel naar vaders zin.
‘Ben je bang dat hij het er moeilijk mee zal hebben?’ vroeg hij bezorgd. ‘Dat is dan direct de lakmoesproef. Of hij ballen heeft of niet.’

Angela lachte door haar weggestopte tranen heeft.

‘Die heeft hij, pap. En hij is Roemeen, maar al twintig jaar hier. Hij verdient echt goed en hij is dol op mij. We gaan het voor elkaar krijgen samen. Dat weet ik gewoon zeker.’

Pauli hield behoorlijk lang zijn adem in toen ze het vertelde. Ze zaten aan de keukentafel in zijn huis en hij had koffie gezet. Er was iets van afstand door de tafel en dat hielp haar voldoende om zonder sterke emoties het overzichtelijke feit te berde te brengen: ‘Pauli, ik word moeder en jij wordt vader. In augustus, in de zomer.’

‘God, wij gebruiken toch condooms?’ vroeg hij verbijsterd.

‘De tweede en de derde keer niet,’ Antwoordde Angela rustig. ‘Toen vergaten we even alles. En toen is het gebeurd. Ik heb het uitgerekend. Pauli, ik wil het. Het is een kind van passie en ik houd van jou.’

Hij knikte en bleef knikken zonder tot woorden te kunnen komen.

‘Ben je er bang voor?’ vroeg ze zonder verwijt. Hij knikte weer.

‘Ik schijt in mijn broek. Ik was er altijd bang voor bij Wies. Die gebruikt de pil en ik was bang dat ze met opzet iets zou overslaan.’

‘Dat bedoel ik niet. Ben je bang voor de verantwoordelijkheid?’

Haar minnaar aarzelde maar op zijn gezicht tekende zich een zachte verandering af.

‘We gaan het doen!’ zei hij, plotseling enthousiast. ‘Als jij het kan en wil, dan kan ik het ook.’

Ze stonden gelijktijdig op en vlogen in elkaars armen. Haar koffiekopje viel om en de koffie stroomde uit over het tafeloppervlak. Een uitwaaiierend bruin, exotisch plasje. Zo voelde het ook binnenin. Uitwaaiierend geluksgevoel, groter en groter, steeds meer omvattend. Ongeboren acceptatie.

Ik word zelf herboren, dacht Angela. Dit is hoe mijn vader een kind heeft willen hebben, ik weet het gewoon. Dit is waarom ik een mens heb willen zijn, lang lang geleden. En verder? Ik zie wel. Ik word minstens een andere moeder dan mijn eigen moeder.’

Pas toen merkte ze op dat Pauli stond te huilen. Ingehouden verdriet van jaren. Het was niet het moment om te gaan praten, wist ze.

Zachtjes streelde ze zijn rug en zijn haar.

Zijn hele wereld verandert, beseft ze. Hij is veertig. Hij heeft er altijd alleen maar voor gezorgd dat niemand hem kon claimen. Maar dit kind hebben we samen gemaakt!

Ze wist het nog precies, alle details en de golven lust sloegen weer door haar heen.

‘Kom,’ zei ze intens vrolijk. ‘Je hoeft negen maanden lang geen condoom meer te gebruiken!’

Hij keek op, stralend door zijn tranen heen.

‘Dat is dan een geluk bij dit ongeluk!’ zei hij en pakte haar hand. Ze renden naar zijn slaapkamer. Even schoot een gedachte aan Gerard door Angela heen.

Een lieve man, maar we pasten gewoon niet goed bij elkaar. Ik hoop zo dat ook hij gelukkig wordt!

Ver weg, in een verwaarloosde buitenwijk van Boedapest, leek het daar nog niet meteen op.

(82)

REPTILIANS

Als hij aan Frau Schwarz dacht, overviel Gerard een zekere ongerustheid. Ooit had ze kennelijk deel uitgemaakt van een machtig netwerk. Wat zou haar tegenhouden om wat oude relaties te reactiveren? Of waren haar Nazi-vrienden inmiddels allemaal dood?

Zou ze geen wraak zoeken omdat haar levensverlengende speelgoedje was afgepakt? Kon ze contacten onderhouden met mensen van de Roemeense overheid, die ze op het spoor van een ontsnapte buitenaardse kon brengen?

Hij herinnerde zich gelukkig wat de Radja gezegd had: 'Niemand weet hier wie u werkelijk bent.' Misschien had Frau Schwartz wel zeer goede redenen gehad om anoniem onder te duiken in Roemenië? Een oorlogsmisdadigster? Met slecht genezen verwondingen aan haar voeten? Vandaar die orthopedische schoenen? Beelden van rennende mensen vlogen door zijn hoofd, prikkeldraad, schietende soldaten. De Berlijnse muur? Of een andere, zwaar bewaakte grens?

Hij moest er beslist later de Radja naar vragen.

Dit en veel andere zaken zouden bij de stapel onbeantwoorde vragen blijven, maar dat wist Gerard toen nog niet.

Boedapest had her en der een mooie stad geleden, maar de buitenwijken waren een verschikking. Vervelozende huizen, met onkruid overwoekerde trottoirs, leeg gesloopte autowrakken langs de stoep. Veel straten met geblindeerde panden, troosteloze, ongebruikte bouwterreinen.

Ergens in een oud herenhuis vlogen de frequentievergelijkingen over en weer tussen twee ongewone vertegenwoordigers van hun ras. Begripen als snaar-en torsievelden, reshelrasters en chaos vielen soms in één zin.

Mooie woorden voor Galgje, dat zou Angela er van vinden, dacht Gerard.

Hij had het maar opgeven om het helemaal te snappen. In zijn studententijd had de theoretische natuurkunde hem beslist geïnteresseerd, maar de uitwisseling van deze twee experts ging te snel en te gedetailleerd voor zijn begripsniveau.

Berger had het over matrixmembranen in de elfdimensionale ruimte en superverbindingen. Gerards hoofd tolde. Hij lichtte even op toen Berger vroeg: 'Voor u is vorm geen stabiliteit, geen vaste factor meer?'

De Radja schudde zijn grote hoofd met de ongewone, bruinroze doek.

‘Vorm beïnvloedt de subtiële energieën maar het is het laatste waar ik mij druk om maak. U ziet mij nu in deze vorm, maar ik doe onophoudelijk onderzoek naar het passeren van de laatste membranen. Ik kan inmiddels mijn bewustzijn grotendeels laten samenvallen met dat van anderen. Spoedig volledig, vermoed ik, terwijl ik dan ook fysiek kan opgaan in elk ander wezen dat ik interessant vind. Het aspect van gedaanteverwisseling, dat ik nu nog moet toepassen, zal op de kortste termijn overbodig worden.’

Borger zuchtte nog een paar keer bewonderend.

‘Aha, het fenomeen van *The Walk In*! Ik heb het eerder van Drunvalo Melchizedek vernomen.’

Hij stond op en schonk zichzelf iets in uit een donkere fles.

‘*Kann ich ihnen...?*’ vroeg hij uitnodigend aan Gerard, maar de Radja gebaarde nadrukkelijk begerig naar de fles.

‘*Sie trinken alcohol?*’ vroeg Berger stomverbaasd.

‘Gerard heeft mij de mogelijkheden ervan onderwezen,’ antwoordde de kleine geleerde. ‘Het is een essentieel onderdeel van mijn transformatieproces geworden!’

Terwijl Berger drie glaasjes inschonk, schudde hij in puur ongeloof zijn hoofd. De zwarte muts wankelde heen en weer maar bleef knap op zijn plaats.

‘Uw concept, Docter Radja, valt samen met het mysterieuze gebruik van alcohol in onze vroegste religieuze rituelen,’ zei hij nadenkend.

‘Het valt voor mij ook geheel samen met het veel oudere concept van spirituele eenheid in een bewust veld, waarin elk element gerelateerd is aan alle anderen.’

Hij hief zijn handen ten hemel en declameerde, mogelijk uit een preek: ‘Kinderen van Eén Vader, o Goddelijk Licht, dat ons inspireert tot liefde.’

‘Mijn concept lijkt daar vaag op, Herr Doktor,’ beaamde de Radja.

‘Laat ons er op toasten,’ stelde Berger voor. Hij hief het glas en Gerard deed hetzelfde. Even aarzelde de Radja, alsof hij zich eerst het nieuwe ritueel helemaal eigen moest maken, daarna stootte hij enthousiast zijn glas tegen dat van de andere twee.

‘Op de eenheid van alles,’ mompelde Gerard na de eerste slok. Het was niet het moment om zo’n heilige dronk te weigeren, besepte hij donders goed, maar het onbekende drankje gleed als gepeperde lava zijn slokdarm in. Hijgend moest hij onmiddellijk gaan zitten. De

Radja maakte echter een vreugdedansje, althans hij sprong drie, vier keer op en neer.

‘Perfect, Herr Berger,’ kraaide hij met een heel hoge stem en weer in het Engels. ‘Dit is wat ik zoek!’

‘Ach, dit is een van de weinige verworvenheden van Hongarije. De illegale stokerijen hier ontwikkelen geheel unieke distillaten.’

Gerard geloofde het wel. Bâf! Het heftige Hongaarse drankje schakelde in elk geval enige tijd zijn verstandelijke vermogens uit. Ineens hoorde hij na het Duits een paar bekende Engelse woorden in de hernieuwde brei van wetenschappelijk jargon: *Reptilians, rivalry, slavekeeping*.

‘*Their Stargates spit creative Acturians from Draco,*’ had de Radja gezegd. Waar ging dat over?

‘*They are moving in and out,*’ antwoordde Berger.

‘*Flattering, slick talking,*’ zei de Radja somber. ‘*You should have no illusions.*’

Even was het stil. Daarna werden er opnieuw vergelijkingen uitgewisseld. De Radja ging achter een van de laptops zitten, Berger achter de andere.

Gerards geest ging even heel snel. Van de schok werd hij direct nuchter. Rivaliserende buitenaardse rassen op de aarde? Mensen die als slaven gehouden werden? Of hield het ene ras het andere in slavernij gevangen? Hij moest denken aan de kleine Grijsse wachter op de basis. Een wezen van een andere klasse had de kleine koning hem eens genoemd. Rillingen van afgrijzen liepen over zijn rug. De driedubbele, God weet vierdubbele agenda van de Radja. Wat was hij van plan?

Kennelijk had Dokter Berger evenwel totaal vertrouwen in zijn buitenaardse gast. De mannen spraken even over hypnotische wilsdwang, hoe gehypnotiseerde mensen zich pas hun opdracht zouden herinneren als ze een sleutelwoord hoorden en hoe ze geheel zouden vergeten wat voor opdracht ze hadden uitgevoerd na de uitvoering er van. Er werden namen genoemd, veel Amerikanen, dacht Gerard. Het klonk als geheime operaties. Hij schrok er van. Wil ik dit allemaal wel weten?

Hij benoemde het maar meteen: ‘Heren, moet ik niet liever buiten wachten?’

De Radja wenkte zijn twijfel weg: 'We vertrouwen jou, Gerard. Ga rustig zitten en relax.'

Gerard ontspande bepaald nog niet. Ineens had hij de perfecte smoes: 'Ik zou eigenlijk een dringend telefoontje moeten plegen naar mijn Engelse vriendinnetje. Ik zal het heel kort houden.'

De twee mannen luisterden al niet meer naar hem. Hij liep de kamer uit en draaide op de gang het lange nummer uit zijn inbox.

(83)

SECRETARIS

Wendy was behoorlijk teleurgesteld.

'Ik heb je drie keer geprobeerd te bellen,' zei ze boos. Gerard probeerde het uit te leggen zonder het hele verhaal van de tunnel en de basis.

'Ik ben een extreme rijke kerel tegen gekomen, die mij zijn secretaris heeft gemaakt.'

Meteen wilde Wendy alle details weten.

'Mister Radja is een wezen van een totaal andere orde,' legde hij rustig uit. 'Ik ben hem erg gaan waarderen in de afgelopen dagen,' antwoordde hij en terwijl hij het uitsprak, voelde hij, ondanks al zijn twijfels, hoe waar dat was.

'Ik probeer naar Londen te komen, zodra mijn reis met hem rond is,' beloofde hij. 'Het is niet dat ik niet aan je denk of niet naar je verlang. Het is alleen dat..., dat ik ongelofelijke kansen krijg om dingen te begrijpen waar ik nog nooit mee bezig ben geweest.'

'*Making big money?*' suggereerde Wendy.

'Nee, nee, ik bedoel, eh, dat ook, maar die man is ongewoon getalenteerd en wijs en bijzonder.'

'Okay,' zei Wendy een beetje knorrig. 'Ik ben al blij dat het geen vrouw is waar je zo over praat.'

'Echt, echt, ik bel je zo gauw mogelijk,' beloofde Gerard opnieuw. Snel hing hij op, angstig dat ze hem nog verder zou willen uitvragen.

Terug naar de werkkamer van Doktor Berger. Daar was iets tot wederzijdse tevredenheid beëindigd. De Radja zat met het blauwgroene make up tasje van Frau Schwartz in zijn handen en Doktor Berger zag er tien jaar jonger uit. Hij zat onsamenvattend te stamelen: '*Gott, Gott, um Gotteswill, das mich das passiert. O, o*

Gott.'

'Geloof jij ook in God, Gerard?' vroeg de Radja. Die aarzelde: 'Eh, ja, ik zie het als een universele liefdesenergie, hoogheid. Geloof uw volk in een God?'

De kleine sultan ging anders zitten.

'Ach! Goddelijkheid? Wat jij God noemt, is een bewustzijnsniveau. Een alertheid waar het stil is, geen beweging in het midden van alle beweging. Je moet met je denken eerst door een monumentale poort, uit het bestaande idee stappen wat jou aan jouw beperkte

Nederlandse intellectuele realiteit bindt. Je zit in een wereld die slechts een fractie is van het holografische geheel, een illusionaire wereld die, net als een gehackte computer, wordt aangestuurd door velerlei entiteiten. Er bestaan ontelbare werelden in een onbeperkte variëteit waarin tijd en ruimte andere dimensies kunnen aannemen.'

'Zo reist uw volk? Komt u uit mijn toekomst? Zoiets heb ik een Nederlandse mafkees in een lezing horen beweren over zichzelf.'

'Zo reist in elk geval mijn volk zonder voertuig. Zo reizen sommigen van ons ook tussen de tijden. Voor het verplaatsen van materie gebruiken we andere frequenties.'

'En dat is een geheim wat de mensen u willen ontfutselen?'

De Radja keek omhoog en was even stil.

'Van onze vele geheimen zijn er ons reeds veel ontfutseld. Gelukkig begrijpt bijna niemand wat leden van mijn bemanning hebben moeten uitleggen.'

'Begrijpt Doktor Berger het?'

'Sinds de zesde eeuw voor Christus zijn er mensen, die het begrijpen. Leonardo da Vinci begreep het, ons contact Nicola Tesla begreep het. Het zal niet heel lang duren voordat enkele anderen het zullen begrijpen. Maar wie noch planten, bomen, noch mineralen kan horen communiceren, hoe zal hij elektromagnetische realiteiten ten diepste kunnen begrijpen?'

'Maar Doktor Berger?'

'Hij begreep het al lang geleden. Ik heb er slechts voor gezorgd dat hij nu begrijpt hoe hij langer kan leven, lang genoeg, om het proces begrijpbaar bruikbaar te maken voor enkele integere jonge mensen op deze wereld.'

'Herr Radja praat over het omvormen van de realiteit met de kracht van bewustzijn,' interrumpeerde ineens Doktor Berger, die weer

enigszins tot zichzelf scheen te zijn gekomen. De Radja wees met één van zijn drie vingers.

‘Ik probeer vooral jullie begrip van tijd iets om te vormen. Als je het idee van synchroniciteit kan toelaten, dan verandert je waarneming van je realiteit.’

Zijn gezicht had een meer menselijke uitdrukking dan Gerard lang gezien had.

‘Voor mij was God altijd de zijnskracht,’ antwoordde Berger met een ongewone passie in zijn gezicht. ‘Ik koesterde een beeld van eenheid, van hemelse vrede. God was Wijsheid en Tegenstelling, de meester van de dualiteit. Herr Radja, ik relativeer mijn bigotterie van vroeger nu zeker, maar u neemt mij mijn basale overtuiging niet af. Ik heb gebeden om interventie van Engelen en u bent op mijn pad gekomen of gezonden. U bent voor mij een boodschapper vanuit een andere werkelijkheid. De Bijbel heeft u beschreven en aangekondigd: de zonen des hemels die persoonlijk als iemands beschermengel kunnen worden opgeroepen en zich dan manifesteren.’

De Radja leek even op een vermoeide vader die het zijn eigenwijze kind nog één keer wilde uitleggen

‘Beste Doktor Berger, u bent een levende paradox,’ zei hij rustig.

‘Uw geest is rechtlijnig en op zoek naar empirisch bewijs. Tegelijk poogt u een enorme lading gevoel een plaats te geven. Uw cultuur kent scheppingsmythes in een enorme veelzijdigheid. Daarom wilt u ook iets geloven. U streeft bovendien nog naar transcendentie.’

‘Bestaat dat niet dan?’ vroeg Berger op haast geprikkelde toon. ‘Ik heb elke publicatie over het spirituele Egypte en Atlantis gelezen.’

‘Het kennen van de objectieve waarheid is niet aan uw ras voorbehouden,’ antwoordde de Radja. ‘Ik neem u uw subjectieve verlangens ook niet af. Ik zet slechts de gangbare ideeën over tijd en ruimte in een ander perspectief, in de hoop dat het jullie prikkelen zal.’

Het werd even stil. Gerard zuchtte diep.

‘In *mijn* realiteit en tijdsbesef heb ik inmiddels honger. En ik wil graag weten wat uw plannen zijn, hoogheid, zodat ik me daarop kan aanpassen.’

‘We rijden naar Den Haag,’ zei de Radja. ‘Herr Berger gaat mee. Ons plan is veranderd. Berger deed ook onderzoek naar vrije energie. Ik heb van binnen zijn kennis een beetje opgefrist en van buiten zijn lichamelijke belemmeringen. Nu is hij mijn ideale dekmantel, want wij gaan jouw jonge koning een boodschapje over de macht van water brengen. Daar weet hij al het een en ander van af. Hij zal het op de juiste waarde weten te schatten.’

‘Ik vind het een krankzinnig idee, maar ik ben in de minderheid,’ zuchtte Gerard opnieuw.

‘Ik vroeg ook niet om je advies,’ zei de Radja. ‘We gaan het doen en jij helpt me. Ik heb je in mijn dienst genomen en ik betaal je. Kijk, in dit mapje zit je honorarium . Vind je twintigduizend euro te weinig?’

‘Nee, nee,’ lachte Gerard. ‘Dat dekt de eerste onkosten wel.’

(84)

HERFSTDIPPERS

Wies liet haar hond uit. Jumbie heette als pup Jumbo als verwoording van de vurige hoop dat het kleinste, meest scharminkeligste hondje uit de worp het toch nog zou halen. Op straat ‘Jumbo’ roepen was nogal raar, vond Wies en daarom was het Jumbie geworden. Een lief dier, weliswaar met een precaire voorkeur voor schijten in de grote hopen afgewaaide bladeren die de herfststormen her en der hoog opgetast hadden. Wies hield altijd alert een hondenpoepzakje rondgeknoopt aan het stalen oog in Jumbie’s riem en nog een extra zakje klaar in haar tas.

Ik ben een georganiseerd iemand, dacht ze. Ik houd niet van risico’s. Ik wil op safe. Pauli was niet safe. Een sterke, opgewekte man, maar emotioneel behoorlijk afgesloten.

In hoeverre spiegelde hij mijn eigen afgeslotenheid? vroeg ze zich af. Behoorlijk natuurlijk...

In een vlaag van helderheid realiseerde ze zich ook die andere spiegel. Pauli was immers evengoed avontuur en humor. Wat een verademing was haar Roemeen geweest na de donkere jaren met Ferdi. Haar ex liet immers toen elke herfst weten dat hij dood wilde. Het hielp dan weinig te zeggen dat een half miljoen andere Nederlanders met psychische problemen zich zo terneergeslagen voelen dat ze aan suïcide denken of echt een poging doen.

Het ging heel licht motregen. Ze liep in een versneld tempo naar huis. Thuis wachtte er tv en *Holland's got talent*. Jumbie bleef onverminderd kwispelstaartend gesteld op het leven. Hij stoof aan zijn ver uitwikkende flexlijn snuivend een grasveldje in en ging liederlijk gelukkig op zijn rug ergens in liggen rollebollen. Ongerust ging Wies kijken. Een dood veldmuisje, goddank geen verrottende mol. Toch een vies luchtje. Straks hem binnen maar even aan de korte lijn, totdat *Holland's got talent* voorbij was. En dan Jumbie onder de douche. Lief hondje maar ook een goor hondje.

Toen ze haar voordeurslot open draaide en Jumbie's riem afdeed, voelde ze heel sterk hoe ze veranderd was. Anderhalf jaar met Pauli had haar het gevoel gegeven weer actief deel te nemen aan het leven in plaats van mee te leven met een herfstdippende echtgenoot. Hoe je denkt, beïnvloedt je hele wereld, dacht Wies. Je manier van waarnemen creëert een bepaald soort realiteit. Ik word inderdaad geprikkeld door verschillen in denken. Dan wordt mijn omgeving minder saai, minder voorspelbaar en minder deprimerend. Daarom ben ik ooit iets met Pauli begonnen. Maar we zijn ook ergens gestopt. Alsmar dezelfde soort seks, alsmar dezelfde grapjes om niet de diepte in te durven gaan. Nee, dat werkt toch niet. Laat Pauli zich maar uitleven op Colien, dacht ze tevreden. Maar dat lag flink anders.

‘Colien heeft mijn auto bekrast,’ zei Pauli meteen nadat hij Angela omhelsd had, toen ze binnenkwam. Café Havana was druk en Todd Runtgren zong *Can we still be friends?* Dat was niet helemaal toepasselijk.

‘Zo. Mooi. Dan weet ik nu zeker dat je het met haar hebt uitgemaakt,’ reageerde Angela met een zeer tevreden blik op haar gezicht. ‘Hoe erg is het?’

‘Heel erg. Ze is er met haar scherpe autosleutel helemaal omheen gelopen. Portieren, kofferbak en de motorkap. Daar staat nu LUL op.’

‘En dat is het?’

‘Nee. Ze heeft meteen een vreugdeloos IT-vriendje mijn Facebook laten hacken en iedereen in mijn netwerk een half uur geleden een bericht gestuurd. Dat ik een *motherfucker* ben. Dat ik zwart werk. Dat ik de belasting oplicht. Dat ik afgeschoten moet worden of

aangereden. Dat zij daar veel voor over heeft. Er zitten nogal wat van mijn klanten in dat netwerk.'

'Je baalt zeker?'

'Ik zag het al aankomen. Ze kan met geen enkele teleurstelling omgaan. Daarom raakt ze ook vaak haar werk kwijt, terwijl ze toch heel slim is.'

'Wat ga je doen?'

'Niks. Ik ga Georgiu vragen om mijn auto weer te spuiten. En dan ga ik voorlopig niet meer voor mijn huis parkeren.'

'Heb je gezegd dat ik zwanger ben?'

'Ja. Toen heeft ze geprobeerd me te slaan. Ik ben naar buiten gevlucht en ging een blokje om. Wilde toch nog een keer met haar proberen te praten. Maar toen had ze mijn auto al te pakken genomen.'

Pauli keek somber maar toen hij goed naar Angela keek, verzachtte alles. De jonge vrouw straalde! Buiten was het een grijze, winderige Haagse zaterdagmiddag. De tramrails op het Buitenhof glommen van de eerdere regen. Maar binnen gingen twee mensen nog dicht tegen elkaar aan staan.

'Ik ben zo dol op je,' fluisterde Angela in zijn oor. 'Ik moet er gewoon weer van huilen.'

Tot haar grote verbazing voelde ze hem schokken onder haar armen.

'Huil jij nu ook?' vroeg ze. Hij knikte maar bleef zijn gezicht in haar haar verbergen.

'Ik ga pas koffie bestellen als je uitgehuild ben,' zei ze vrolijk. 'Ik zal maar niet vragen of je huilt omdat je je geile wipjes in Pijnacker nu al mist.'

'Laten we maar even doorlopen naar de wc achterin,' antwoordde Pauli met een duidelijk hoorbaar brok in zijn keel. 'Die zijn lekker ruim. Ik heb wel een kleine compensatie verdiend voor mijn grote offer.'

Van koffie kwam het niet meer die middag.

(85)

CHINEES MEISJE

Bij Ptries was het ook tot een confrontatie gekomen. Dick was minder dan een uur geleden door een van de dames uit haar Nikken-*down line* in de Wagenstraat gezien toen hij een pand verliet, waar

Chinese dames massages en andere diensten aanboden. Die Mariëtte had het niet zo op mannen en haar roddelmotief was, dat ze het zó erg vond dat mannen hun vrouwen bedrogen. En in het bijzonder omdat ze zich zelf erg tot Patries voelde aangetrokken.

‘Daarom bel ik je maar meteen, Patries. Ik vind het vreselijk als zulke buitengewone vrouwen zoals jij zo vernederd worden.’

Buiten regende het hard, binnen stond de kachel hoog. Binnen was ook de innerlijke temperatuur van Patries flink opgelopen. Ze vertoonde een diepe frons tussen haar wenkbrauwen en haar mondhoeken wezen misprijzend omlaag. Dick stond een appeltje te schillen in de keuken, gewoon trek in iets lekkers. Plotsklaps stond Patries achter hem en haar stem was azijnzuur.

‘Zo, zo, betrapt, ventje! Wagenstraatlol! Jij hebt even iets uit te leggen. Ik reken nergens op want jij gaat weer liegen als een marktkoopman.’

Dicks mond viel open, hij had kennelijk nergens bij stilgestaan. Daarna probeerde hij nonchalant antwoord te geven: ‘Hoezo ben ik betrapt?’ maar dat werd een jammerlijke mislukking. Voordat hij iets kon zeggen, snauwde ze hem al af.

‘Jawel, meneer is nationaal kampioen tongworstelen, en daarom moet hij het hele weekend oefenen met zijn Chinese nichtje.’

‘Ho, ho,’ protesteerde Dick. ‘Die Chinezen, ja. Ik probeerde de bazin daar een Nikken luchtfilter te verkopen. Niks meer en niks minder. Tenminste, ik had ook nog aan een waterfilter gedacht.’

‘Je kwam niet met spullen naar buiten, mannetje!’

‘Nee. Die ging ik juist halen uit mijn auto.’

‘Ja, ja. Jij hebt overal een antwoord op.’

‘Dat is zo leuk aan mij,’ glimlachte Dick iets te triomfantelijk. De mondhoeken van Patries schoven een halve centimeter op naar boven, maar haar glimlach was niet plezierig.

‘Ik ken je te lang, Dick. Laat mij je lul zien. Als hij nog nadruipt, ben je de lul.’

‘Ik ga niet reageren op zulke paranoia, schat. Neem een douche of ga buiten even afkoelen.’

‘Laat me je lul zien, schobbejak!’

‘Echt niet. Ik ga jouw spelletje niet meespelen, trut. Echt niet!’

‘Laat me je lul zien! Nu, Dick! Nu!’

Dick maakt een verkeerd gebaar. Hij probeerde met twee wapperende handen de gedachten van Patries uit haar hoofd te wuiven.

Het was het laatste was Patries wilde, maar ze deed het toch: schreeuwen.

‘LAAT ME JE LUL ZIEN! LAAT ME JE LUL ZIEN!’

Dick schreeuwde ook.

‘Nooit. Dan maak ik het liever uit!’

‘Jij laat mij je lul zien of het IS uit!’ gilte Patries.

Buiten passeerde een al wat ouder, grijsgemutst stel onder een geelgroene ADO-FC Den Haag paraplu. Ze vertraagden hun pas. Eindelijk gebeurde er eens iets substantieels in hun buurt. In het voetbalstadion was men reeds vertrouwd met het scanderen van Hi-ha-hondenlul, en deze variant was voor hen ongekend maar niet minder intrigerend. De bejaarde man keek zonder voorbehoud nieuwsgierig naar binnen over de rij sanseveria's en bloeiende orchideeën in de vensterbank van de keuken. Zijn echtgenote durfde niet op haar tenen te gaan staan, maar ze wachtte belangstellend het ooggetuigenverslag van haar man af. Iederéén zou natuurlijk willen weten of Dick aan het ultimatum gehoor zou geven. Van de andere kant naderde een Marokkaanse mevrouw met een hoofddoekje. Ook zij sloot zich zonder gêne verwachtingsvol aan bij de kijkers, zo krachtig was het geboden vertier. Vanuit het half open staande bovenlichtje werden de razende klanken van de verhitte Patries op trillende geluidsstromen meegevoerd, het multiculturele werkveld in.

‘Voor de láátste keer: JIJ LAAT MIJ NU JE LUL ZIEN!’

Het zag er naar uit dat Dicks auto binnen afzienbare tijd demonstratieve tekenen van verstoorde echtelijke aandacht zou gaan vertonen. Het wachten was slechts op de cameraploeg van TV-West.

(86)

TIJD VLIEGT

Ondertussen zoefde er elders een blauwe Dacia Sandero in volstreekte harmonie over de Hongaarse autowegen, op weg naar

Den Haag. Achterin sliep Doktor Berger de slaap der rechtvaardigen. Er was door het buitenaardse wonder kleur en enig vlees op zijn wangen gekomen. Niemand zou nog ooit meer hem als skeletman etiketteren, eerder als een vitale zestiger, die nog een gouden toekomst voor zich had. Gerard voelde zich ook gelukkig. Hij stuurde met één hand, ontspannen op weg naar zijn thuisland.

Het is precies dat boek van Bruce Lipton, dacht hij. Spontane evolutie. Door samenwerkende cellen. Gewoon toelaten, man! Het plan is veranderd, het oude spel gaat overboord. Leven vanuit de mogelijkheden, niet vanuit je angsten. Je moet de hiërarchie vergeten, controle loslaten, geen regels of standaard. Simpel als wat. Ik doe wat ik goed kan, Berger weet precies wat zijn rol is, de Radja flikt zijn kunstje. En samen kan je iets magisch realiseren. Wat een waanzinnige trip. Ik geloof mezelf soms niet!

Er kwam een grote grijns op zijn gezicht.

Maar ik geloof in dat iets wat we aan het doen zijn, dacht hij met een groot gevoel van opluchting. Ik ben normaal wantrouwig geweest, maar ik heb mijn reserves overboord gegooid. Tenminste... Ja, shit. Met een E.T. op stap, het kan natuurlijk altijd nog gekker worden...

Hij nam zich voor om op tijd even te reserveren in Hotel Des Indes op het Lange Voorhout. Vlak naast het werkpaleis van de koning.

Wat zou die WimLex opkijken!

Naast hem opende de Radja ineens zijn befaamde koffer.

‘Ik zal je een beetje opfrissen,’ zei hij tegen Gerard. ‘Anders moet ik mijn reis onderbreken omdat jij slaap nodig hebt.’

Hij haalde het blauwgroene make up tasje tevoorschijn.

‘O shit. U gaat me jonger maken?’ schrok Gerard.

‘Voorlopig niet. Jij kunt de *akashī* niet aan. Ik doe alleen met een frequentieverandering tijdelijk iets aan je DNA spinmatrix, zodat je stofwisselingsproces optimaal wordt.’

‘En dan kan ik voortaan ook op licht en lucht leven?’ vroeg Gerard en hij kon de op sensatiebeluste toon niet goed weg houden uit zijn stem.

‘Hm, hm,’ zuchtte de Radja. ‘Als ik je zo hoor praten, weet ik al zeker dat dat geen goede oplossing is voor jouw sociale problemen.’

Laat ik maar liever mijn kunnen wat beperken. Ruik alleen, adem diep in. Drie keer.'

Hij opende het tasje en duwde het onder Gerards neus. Die volgde werktuigelijk het bevel op. Hij had niet het gevoel dat er iets bijzonders gebeurde, maar vanaf dat moment leek de auto sneller te gaan dan de snelheidsmeter aangaf. Toen hij zwijgend doorreed, keek hij een paar keer licht ongerust naar de kilometerteller en naar het dashboardklokje. Hij keek weer opzij toen hij vreemde geluiden hoorde. Geen bekend geratel, geen trilling, maar wat wel? De Radja zat met een gespitse aandacht met twee handen in zijn koffer te rommelen. Soms leek hij grommend en slissend een soort conversatie te voeren met iets ver weg. Gerard ging weer op de weg letten.

Buiten flitsten de afslagborden voorbij. Neurenberg. Neurenberg! Duitsland!? Waren ze ongemerkt de grens al gepasseerd? Wat?! Twéé grenzen! Met al die controles en asielzoekers overal? What the fuck?!

'Hoogheid? Waar is Oostenrijk gebleven?!' vroeg hij verbijsterd. 'Ik heb even verstandig onze quasi-realiteit aangepast,' zei de rustige stem naast hem. 'Ik moest nog even wat leren over de tijdkrommende mogelijkheden van mijn apparatuur en dat is gelukt. Maak je niet druk.'

Gerard durfde niets meer te zeggen of te vragen, maar toen zijn passagier de koffer weer sloot, probeerde hij toch iets. 'Eh, hoogheid? Maakt u zich niet bezorgd dat Frau Schwartz iemand naar u op zoek laat gaan? Mensen van een geheime dienst of zo?' Verrast keek de Radja hem aan. Hij schudde langzaam zijn hoofd. 'Zij ziet er na morgen weer uit als de gemiddelde honderdentienjarige. Iedereen zal haar verhalen voor die van een dementerende oude vrouw houden en dat weet ze. Ze neemt haar verlies. Meer straf hoef ik haar niet te geven. Berger heeft zijn eigen netwerk van geleerden inmiddels geactiveerd met onze nieuwste wetenschappelijke conclusies. Sommigen zullen daar terecht een buitenaardse bron in vermoeden en daarom naar hem op zoek gaan. Hij is inmiddels onvindbaar in Hongarije en vanaf nu voorlopig ook daarbuiten. Als jij ons niet verradt, zijn we lang veilig.' Hij keek Gerard strak aan.

Verraden? Een vreemd gevoel van vals beschuldigd worden overviel de jonge man.

Tegenover verraad staat vertrouwen, dacht hij in een lichte paniek.

Kan ik vertrouwen op iets wat ik niet ken en wat ik niet begrijp?

Verraden? Dat zal ik nooit doen, hoogheid!' verzekerde Gerard zijn nieuwe werkgever met klem, maar het viel hem op dat hij vanuit een laf soort loyaliteit sprak. 'U bent absoluut veilig in Nederland, hoogheid. Veiliger dan in Roemenië.'

'Het verschil is dat ik daar ondergronds leefde. Hier ben ik zichtbaar geworden.'

Hoe waar, hoe waar. Er liep een rilling over Gerards rug.

Ik word ook zichtbaar, dacht hij. Ik zie mijzelf veranderen. Alsof ik uit mijn cocon kruip. Ik ga toch niet ineens mijn Ware Zelf ontdekken?

(87)

VERTROUWEN

'U wordt heel erg zichtbaar als u met onze koning gaat spreken,' antwoordde Gerard. 'Daar maak ik me zorgen om. De koning doet niks zonder de regering. En regering is Justitie en dat soort dingen.'

'Dat is waar. Jullie regeringen zien de massa als benepen denkende, verblinde barbaren, vandalen en heidenen, terwijl zij zelf geen enkel ander geloof hebben dan dat in de manipulatieve maakbaarheid van markt, cultuur en sociale actie.'

'De meeste politici presenteren zich toch juist als vertegenwoordigers van het Ware Geloof,' zei Gerard in de war gebracht.

'Je bedoelt in het geloof in degene die zij de Lichtdrager noemen. Een mystieke waan, die al velen het leven heeft gekost, terwijl zij niet geloofden in de wet van onvergankelijke energie.'

'Bedoelt u dat zij niet geloofden in de mogelijkheden van zielsverhuizing, van reïncarnatie?'

'Inderdaad. Bewustzijn kan reizen. Ik ben daar het levende bewijs van.'

'Hoe weet ik dat u mij hierin niet bedriegt, hoogheid? Ik schaam me dat ik hierover haast niet eerlijk durf te zijn.'

Even bleef het stil na die bekentenis. Toen wuifde de Radja Gerards ongemakkelijkheid weg.

‘Jij wil bewijs zien, begrijpelijk. Praat eventueel met Berger. Ik heb hem elk bewijs gedemonstreerd dat hij vroeg. Vervelend voor jou is dat je waarschijnlijk Berger niet kunt volgen als hij het je uitlegt. Reïncarnatie is een middel tot een doel, het is geen oneindige lemniscaat. Mijn ras kan zichzelf klonen. Ons DNA raakt dan echter langzaam beschadigd. Ik had op onze basis daar helaas niet de apparatuur voor. Maar ik bestudeer alternatieven voor heel andersoortig verder leven zonder de last van dit lichaam. En overigens, er zijn veel andere wezens op jullie planeet, die geen gebruik maken van de methode van zielsverhuizing.’

‘Bedoelt u buitenaardse wezens?’

Gerard moest weer diverse overtuigingen bijstellen.

‘Nee, de natuurwezens op aarde. Jullie noemen ze deva’s of engelen, kabouters of elfen, sylfen, nerides. Deze lichtwezens nagenoeg ongrijpbaar voor ons. Ze hebben een eigen plan, ze regeren eigen frequenties. Soms reizen ze met een mens mee. Jij denkt misschien dat je voorouders je helpen, maar dat is niet zo, Gerard. Je hebt kennelijk iemand van die wezens om hulp gevraagd. Voor een mens doen ze dat, voor ons nooit. Ik merk dat er zoiets bij je is. Er reisde al iets met je mee toen ik je voor het eerst ontmoette maar sinds kort is er nog iets. Ik vraag me af of dat wezen dat onbegrijpbare effect op jou heeft. Dat wat jij lachen noemt. Jij vindt dingen grappig, waar ik niets ongewoons in zie.’

Gerard stond perplex. Had de Radja het over een geleidegids of een beschermengel? Angela had vaak over zulke fenomenen gepraat. Dat scheen allemaal te bestaan en kon nog serieus genomen worden ook. De Radja nam misschien aan dat Gerards stilvallen een vorm van verwerken was en sprak gewoon door.

‘Sommige mensen zullen mij zien als de bedrieglijke elfenkoning die de meest bekoorlijke, nieuwsgierige kinderen met isochrone klanken naar hun ondergang in een andere dimensie kan lokken. Ik kan boosaardig reageren, maar dat is niet omdat ik je intenties verkeerd begrijp, maar juist omdat ik je onderliggende intenties oppik.’

‘Bent u eigenlijk zelf een soort elf?’ vroeg Gerard, opnieuw hogelijk verbaasd.

‘Was ik ooit een elf? Dat zou je vraag moeten zijn, beste man. Was ik hier eerder op aarde in een andere vorm? Dat zijn de goede

vragen. Maar wie het antwoord niet wil weten, kan maar beter de vraag niet stellen.'

Gerard zweeg. Hij zag het ontspannen gezicht van Doktor Berger in zijn achteruitkijkspiegel glimlachen. De man had eindelijk zijn zwarte bontmuts afgezet. Daaronder bleek hij, net zo als de Radja, kaal als een biljartbal.

'Het Alziend Oog,' sprak Berger cryptisch van de achterbank. 'Het kijkt mee zonder oordeel, jonge vriend. Onze Radja regeert zonder regering. Hij regeert vanuit de rationele kennis van zijn volk maar hij weet niettemin van gevoel. Het integrale humanisme kent hij van binnen uit, maar hij is er geen deel van.'

Dat klonk allemaal heel spiritueel. Een spirituele kernfysicus, daar zouden er wel niet veel van zijn. Tenminste? Lui zoals die natuurkundige in zijn geavanceerde rolstoel, die Steve Hawking, die had toch ook wel eens op televisie mooi gesproken over de toenadering van wetenschap en spiritualiteit?

Tijdens zijn eigen opleiding in Delft had Gerard zich zelf kort verdiept in de verhalen over zwarte gaten en singulariteiten in de kosmos. Maar als je daar eenmaal serieus aan begon, was je weg. Complexer kon gewoon niet. Daarom had hij voor waterbouw gekozen. Daar kon je nog een beetje overzicht in houden. O ja, overzicht. Het grote plaatje. Elfen reïncarnerend als buitenaardsen, het moest niet gekker worden. Zijn uitwaaijende geest moest ineens weer in focus vanwege een opgluoiend geel dashboardlampje, de benzinemeter: bijna lege tank.

Gerard bracht zijn aandacht weer naar de weg voor hem. Opletten om het volgende tankstation niet te missen. Zou hij daar even Theo bellen? Om hem gerust te stellen. Of zelfs even Angela? Nee, nee, dat moest hij maar niet doen. Theo had beloofd om haar te vertellen dat hij weer boven water was. Jezus, nog maar 70 kilometer naar Bonn.

Ik reis in een vliegende auto en de tijd vliegt ook! Zo wonderlijk dat ik niet gek word.'

(88)

AOW

Wies was op zondagmiddag bijna aan het einde van haar voortaan favoriete Fantasyroman, goddank bestonden er nòg twee delen in de trilogie van 'De Levende Schepen' van Robin Hobb. Zo'n boek waar je in werd meegenomen, zo sterk dat niets anders je meer kon boeien. Volledig tevreden verwerkte ze de laatste paar bladzijden. Morgenavond Deel Twee. Zulke boeken lieten je alle verlangen naar seks vergeten.

Ben ik een obsessieve lezer geworden sinds Pauli weg is? dacht ze. Mijn leidinggevende noemde me een paar jaar geleden een neurotisch-obsessieve kinderloze feministe. Maar wat telt, is of je gelukkig bent.

Ze herinnerde zich haar onstuitbare lachaanval toen ze haar moeder confronteerde met een dreigende hand bij het beademingsslangetje. Mama is er niet vrolijker op geworden, besepte ze. Nadat haar moeder was ontslagen uit het ziekenhuis, was er beslist iets in negatieve zin veranderd.

Op maandagavond bezocht Wies haar moeder. De oude vrouw was ontslagen uit het ziekenhuis en alle vertrouwde gewoontepatronen werden naadloos gereactiveerd. Het viel Wies opnieuw op hoe nadrukkelijk vervreemdend het was, dat de televisie aan bleef, de onmisbare belangrijkheid van beeld en geluid, de ontsnapping uit de eenzaamheid en de stilte. Het apparaat mocht onder geen voorwaarde uit, terwijl moeder zelf gestaag door babbelde over ziekten van haar burens in het ziekenhuis en die van andere familieleden. Daarna kwamen de meest vervelende tv-programma's aan bod, gevaarlijke moslims en irritaties over vuurwerk.

'Communicatieve incontinentie,' zo had een wijsneuzig iemand het ooit benoemd. Hoe was dat toch zo gekomen? Haar moeder was een vrouw met een behoorlijke beroepsopleiding, meer dan gemiddeld verstandig, maar toch raakte ze met de jaren meer burgerlijk aangepast. Ergens was ze nog steeds gewoon die frêle, waardige oude dame in een eenkamerappartementje in een bejaardenhuis, lief en met nog ouderwetse opvattingen over galantheid. Maar iets was er verhard.

Mama is ook gewoon koopvee geworden, dacht Wies, een ontgoochelde en ontmoedigde vrouw. Haar ouders waren tien jaar geleden in de strikken van een grootgeldstroker terecht gekomen.

Eerst bedrogen met een foute belegging in vanille en een woekerpolis en daarna waren ze in het DSB bankschandaal veel van hun spaarcentjes kwijtgeraakt.

Slachtoffer van het aasgierenprincipe van de vrije marktwerking, dacht de dochter verontwaardigd. Ze keek met mededogen naar de vrouw, die haar gebaard had, die ze ooit bewonderd had en die nu, vroeg oud geworden, gedegenereerd was tot klapconsument bij de pulptelevisie, haar onbehaaglijke angsten voor de gevaarlijke wereld weg vretend met genetisch gemanipuleerde snacks. De dood van haar vriendelijke man was de genadeslag geweest. Dat had haar moeders hoeksteen weg getrokken uit haar gezinsbouwsel, dat een kaartenhuis bleek.

Op de tv klonk het begrip hypotheekaf trek, iemand van de Socialistische Partij sprak ergens schande van. De hypotheekrenteaf trek voor huizen boven de € 300.000 moest worden afgeschaft. Zou de Staat jaarlijks zo'n 10 miljard opleveren. Ineens was haar moeder weer bij de les.

‘Dat is helemaal waar! En al die grote bedrijven, die ontduiken 8 miljard belasting per jaar, Wies! Weet je het? En die godvergeten straaljagers kosten ook 6 miljard! Weet je dat? En op de Aow-ers maar bezuinigen! Mijn eigen bijdrage voor de zorgverzekering is omhoog gegaan, Wies! Weten ze niets beters dan te bezuinigen op arme mensen?’

‘Mam, de mensen willen zo'n regering. Ze hebben er op gestemd!’

‘Ik niet. Ik stem communistisch voortaan!’

‘Die partij bestaat niet meer, mama.’

‘Waar zijn die dan gebleven? Ik ben geen negenenzeventig jaar geworden om uitgekleeft te worden!’

‘Mam, je hebt vijf kinderen en elf kleinkinderen. Er zal altijd iemand zijn om je te helpen,’ had Wies gezegd met een brok in haar keel. Ze dacht emotioneel aan haar eigen toekomst, een ijzige pijn, kinderloos: Wie zal mij helpen als *ik* straks negenzeventig ben?

Ze schudde de herinneringen en het oude zeer van zich af. Op internet circuleerde eens een mooie opdracht. Accepteren wat niet kan worden veranderd, de moed om te veranderen wat kan en de wijsheid hebben om daartussen onderscheid te maken. Zoiets was het.

Ik laat jouw stress los, mam, dacht ze weemoedig. Ieder mens moet het eigen lijden maar dragen. En ik het mijne...

(89)

LEX

Toen ze thuis kwam, begon er dunne sneeuw te vallen, de eerste winterdag, flinterdunne vlokjes, maar niet minder sneeuw. Toch maar even de hond uitlaten, dacht ze. Heb ik dat ook weer gehad. Kan ik verder in Deel Twee van Robin Hobb. De tv blijft uit. Ze liep langs het kleine meertje het industrieterrein over. Jumbie stond ineens hoog te blaffen bij de overkapte achteringang van het autobedrijf. Ze versnelde haar pas. Er was daar wat. Een grote verhuisdoos? Toen ze aankwam, dook een haveloze zwerver op uit zijn kartonnen pyjama in het portiek.

‘Jezus, ik schrik me dood!’ bracht ze hijgend uit.

‘Sorry, mevrouw,’ kuchte de man. ‘Ik was maar een beetje vroeg naar bed gegaan.’

‘Godsamme, het is stervenskoud,’ antwoordde Wies ontzet. ‘U heeft geen andere oplossing?’

‘Ik sliep hier in mijn auto, mevrouw, maar die is gisteren van de weg gehaald door de politie. Al erg lang geen wegenbelasting betaald. En ik was helaas even door de cash heen.’

Hij ging overeind zitten. Jumbie sprong blij tegen hem op.

‘Aardige hond. Beetje onhandig als wekker.’

‘Hij vindt u kennelijk de moeite waard.’

‘Mijn ex is van het tegendeel overtuigd,’ zei de zwerver meesmuilend. ‘Sorry, dat ik blijf zitten, mevrouw. Mijn voeten zijn nog te koud om op te staan.’

Heldere, donkerblauwe ogen keken haar aan. Een opvallend kale kruin in verder woest donkerblond krulhaar, minstens een week niet geschoren, maar geen verlopen drankhoofd. Ze aarzelde.

‘Het is nog geen Kerstmis, maar ik denk dat u wel een goede daad kan gebruiken.’

‘Ik lig hier niet om te bedelen, mevrouw.’

‘Nee, nee. Eh, ik dacht er over om u mijn schuur aan te bieden. Daar staat een opgeklapt logeerbed.’

Spontaan ging de zwerver staan. Hij wankelde een beetje, maar tilde toch moeiteloos zijn vrij zware tas op. Zijn laatste bezittingen?

‘Ik zou wel gek zijn als ik uw aanbod niet aannam, mevrouw.’

Ze knikte: ‘Loopt u dan met me mee?’

Onderweg dacht ze een pietsje zorgelijk dat er dan natuurlijk ook gedoucht moest worden en wat gegeten.

‘Ik werk bij de Sociale Dienst in Den Haag,’ zei ze. ‘Misschien kunnen we iets aan uw situatie doen.’

De man keek heel verrast en zei met een bibber in zijn stem: ‘U begint wel ergens aan, mevrouw. Is dat allemaal wel okay voor u? Ik heet Lex.’

Lex legde onderweg zijn probleem uit. Zijn tweede vrouw had schulden meegenomen uit haar eerste huwelijk. Om haar te helpen was hij met haar getrouwd en waren ze samen in haar huis gaan wonen.

‘Dat was mooi kostenbesparend,’ zei Lex. Maar steeds weer hadden haar schuldeisers geprobeerd om hun vorderingen op hem te verhalen. Zijn werkgever werd geïrriteerd door de frequente pogingen tot loonbeslag en toen er personeel uit moest vanwege de crisis, bleek Lex de eerste.

‘Zodra ik geen geld meer in het laatje bracht, werd ik een sukkel in de ogen van Linda, een slome duikelaar,’ zei hij zuur. ‘Toen ging het van kwaad tot erger. Van de WW in de Bijstand en toen gooide ze me er uit. Het was haar huis. Ze wilde scheiden en alles. Ik ging een tijdje werken in Frankrijk en slapen in mijn auto. Dat was van de zomer. Ik heb de scheidingspapieren getekend, dacht dat ze dan een beetje zou bijdraaien. Dat we vrienden konden blijven. Maar toen ik terug kwam hier, bleek ik overal uitgeschreven. Toen heb ik wat doms gedaan in het Casino. Alles of niets gegokt. Een foutje. En daarna heb ik mezelf een tijdje verwaarloosd. Als ik maar weer een baan krijg, heb ik mezelf zo weer op de rails.’

‘U moest maar eens beginnen met een douche,’ zei Wies. Ze nam nog maar wat besluiten: ‘Ik gooi ook uw kleren in de was. Heeft u in de tas nog iets anders dan wat u aan heeft?’

‘Ik heb ook nog twee koffers staan bij een vriend in Rijswijk. Beetje kleren, beetje boeken.’

Lex vertoonde een geheel ander imago nadat hij opgefrist was en in schone kleren rondliep. Zijn gevoel voor humor en relativerende verhalen ontwapenden Wies direct.

‘Mijn ouders werden geheel opgeslokt door Sai Baba, door de handleeskunde en de biologisch-dynamische landbouw. En door de zelfverbouwde wiet in de tuin. En later vertelde mijn moeder dat ik altijd kleuren zag om mensen heen en zij had dan het gevoel dat mijn overleden oma heel dichtbij was. Verder een overzichtelijke jeugd, hoor. En u?’

‘Laten we nu maar je en jij zeggen. Ik heet Wies. Ik was eerst bang dat ik moeilijkheden in huis haalde, maar op de een op andere manier ben je helemaal okay. Je kunt hier op de bank slapen. Je hoeft niet in mijn schuur. Dat zou ook eigenlijk te koud zijn.’

‘Heb jij fatsoen al meteen van je ouders geleerd, Wies? Zo heb ik de mensen al een tijdje niet mee gemaakt.’

‘Mijn vader was in en in beschaafd,’ antwoordde Wies en het ontroerde haar, terwijl ze het zichzelf hoorde verklaren. ‘Mijn moeder was vroeger lief en meelevend met de minder bedeeden. Totdat ze berooid in de AOW kwam. Ze zit nu zelf een beetje aan de verkeerde kant.’

Lex knikte.

‘Ik hoor het al. Jij komt uit een goed nest. Heel tof dat ik op de bank kan logeren, ik meen het. Ik zal je verder zo weinig mogelijk tot last zijn.’

Later in bed dacht Wies lang over die zin na. Beneden draaide de wasmachine. Hij verdient beter. Ik ga me voor hem inspannen. Ineens wist ze ook waarom. Omdat hij precies hetzelfde soort eerlijkheid heeft als mijn vader. Zo’n man verdient *ik* nu weer. Het was heel gek om vast te stellen dat ze nergens ook maar een spoor van seksuele belangstelling voor Lex voelde. Het was gewoon... Gewoon... Het woord kwam langzaam op in haar geest. Gewoon een echte vriend. Heel blij viel ze in slaap.

(90)

AUTISME

Het laatste stuk van Gerard’s reis verliep ook voorspoedig. Doktor Berger lag voornamelijk te slapen. De Radja was veel van de tijd aan het werk op het Ipad-achtige apparaat uit zijn koffer. Gerard had geen moment last van de vermoeidheid die hij kende van vroegere autovakanties. Zijn nieuwe werkgever had iets met hem uitgehaald,

wist hij. Iets met energie en stofwisseling. Hij dronk soms wat uit zijn Nikken filterfles maar slechts bij de obligate stops bij een benzinestation nam hij de moeite om te plassen. In eten had hij helemaal geen trek. Toen ze bij Aken de grens naar Nederland passeerden, kwam er ineens een vraag bij hem op.

‘Hoogheid, hoe oud bent u?’ vroeg hij.

‘Ik houd mij niet met leeftijd bezig,’ antwoordde de Radja met een licht geïrriteerde klank in zijn stem.

‘U weet erg veel. Alles, zo lijkt het voor mij. Maar eh, in Nederland wordt gezegd dat eh..., ik wil eigenlijk zeggen dat, eh, hoe moet ik het zeggen? U lijkt soms een beetje autistisch.’

‘Wat versta je daaronder, Gerard?’

‘Mensen met autisme kunnen zich niet zo goed inleven in de gevoelens en verwachtingen van een ander. Ze komen soms een beetje bot uit de hoek. En ze nemen taal heel letterlijk. Ze kijken alleen naar de exacte betekenis. En ja, dan, eh, dan missen ze soms achterliggende, gevoelsmatige boodschappen. Of ze begrijpen een grapje niet.’

‘En dat defect stel je vast bij mij?’

‘Pardon, hoogheid. Eh, wilt u mijn waarheid horen?’

De Radja knikte neutraal.

‘Medici zeggen ook dat mensen met autisme vaak unieke talenten hebben. Een absoluut gehoor bijvoorbeeld, ze tekenen vaak schitterend, ze kunnen extreem goed zijn in programmeren.’

‘Hm. *Ik* heb wel meer unieke talenten.’

‘Vast wel. U bent een kampioen in alle natuurkundige theorie maar in de praktijk bent u altijd bezig met oplossingen voor problemen. Voor mij lijkt het alsof u erg veel denkt en analyseert.’

‘Dat past bij mijn functie.’

‘U verdwaalt nooit in de onbegrijpelijke gecompliceerdheid van het denken?’

‘Denken is maar één van mijn mogelijkheden. Ik ben stil als dat nodig is.’

‘Maar humor dan? Er zijn zeventien gezichtsspieren nodig om te lachen en drieënveertig om moeilijk te kijken. Lachen is gezond. Kunt u eigenlijk relativeren?’

‘Alle materiele ervaringen op deze planeet zijn relatief.’

‘U praat er over heen, Sire. Humor. Wat is humor voor u?’

‘Hm. Ik heb inderdaad moeite om daarin verbinding met jou te maken.’

‘U begrijpt niet wat er bij mij geprikkeld wordt?’

Gerard twijfelde ineens sterk. Mocht hij de ander wel zo confronteren? Gaan de gewone mensen op aarde deze totaal andere wezens ooit begrijpen? En andersom?

De Radja keek inderdaad heel onbehagelijk.

‘Ik begrijp ook helemaal niet waar het om gaat. Jij vindt iets grappig. Ik niet. Jij lacht, ik ken die beweging niet in mijn lichaam. Ik vrees dat ik woorden, beelden, en geluiden op een andere manier verwerk dan mensen. Ik filter informatie anders, ik vind alles belangrijk genoeg om op te bergen in mijn brein. Ik geef je een voorbeeld. Er bestaat een wonderlijk woord in jouw taal: troost. Ik kan mij daar nauwelijks iets bij voorstellen. Mijn ras is nooit gevoelig geweest voor emotionele argumenten. Wij zijn alert op logische feiten die gekenmerkt worden door reproduceerbaarheid in vergelijkbare omstandigheden. Ik communiceer op dit moment met veel wetenschappers over natuurkundige perspectieven. Niemand van hen geeft mij boodschappen met dubbele bedoelingen.’

‘Omdat het wetenschappers zijn, hoogheid. Ze zullen op de toppen van hun kunnen contact met u willen onderhouden. Daar past geen flauwe grap in.’

‘Hm. Jij maakt ook nog onderscheid tussen flauwe grappen en inhoudelijke grappen?’

‘Zo zou u het kunnen noemen. Flauw ontlokt mij een glimlach, bij koninklijke grappen val ik van mijn stoel van het lachen.’

‘Pas maar op dat je dat niet onder het rijden doet!’

Gerard zat even met stomheid geslagen.

‘Hoogheid! U maakte zojuist een grapje.’

‘Pardon?’

‘U gaf een antwoord dat onverwacht is, u liet me een beeld zien van iemand die slap van het lachen opzij zakt in de auto, die gevaarlijk gaat rijden. Die ongelukken maakt, terwijl hij in zijn broek plast omdat hij het niet meer in kan houden. Die blijft lachen, terwijl hij met honderd per uur een weiland met koeien in rijdt.’

‘Pardon?’

‘Ja! Iemand die tegen zo’n koe op botst en dan piepend van de lach nog net kan uitbrengen ‘Ik haat zuivelproducten!’ Of iets dergelijks.’

‘Vertel je me nu een flauwe grap?’

‘Absoluut, hoogheid. Absoluut. Dit is het!’

‘Jij zelf houdt niet van zuivel?’

‘Ook niet, hoogheid. Ik bedoel... U snapt het niet, hè?’

Het bleef even stil, de Radja keek een paar keer aandachtig naar buiten. Er leek zich een wat droeve frons op het hoge voorhoofd af te tekenen. Toen zei hij: ‘Ik denk soms dat jouw zogenaamde grappen een vorm van zelfbescherming zijn om niet werkelijk bewust te zijn van wat er in je omgeving gebeurt. Ik denk ook dat jouw zogenaamde humor je belemmert om de ernst van sommige situaties te zien. Maar vooruit, zo ben jij en ik ben anders. Als we in Den Haag, in het hotel zijn ingecheckt, wil ik graag ‘s avonds naar de boulevard waar je over gesproken hebt.’

Gerard knikte.

‘Natuurlijk, hoogheid.’

Natuurlijk... ? Er be kroop hem een akelige onzekerheid. Dit was waar hij de Radja mee naar Nederland gelokt had. Uitgaan in Scheveningen. Kon hij alle verwachtingen waarmaken?

(91)

HOTEL DES INDES

De Dacia draaide de afslag naar het centrum van den Haag op. Links lag het lege groene Malieveld, wachtend op circussen, demonstranten en de Pasar Malam.

We zijn er, dacht Gerard nerveus. Hier moet het gaan gebeuren. Hier word ik getest. Hier gaan er verwachtingen in rook op of gebeuren er wonderen.

In zijn achterhoofd lichtte weer een citaat van Osho Rajneesh op, dat Angela vaak naar zijn hoofd geslingerd had: Verwachtingen creëren automatisch frustraties! Maar gold dat ook voor buitenaardsen? Dan was er nog een flits. Ook weer een andere ongerustheid.

De Radja gaat iets met de koning flikken. Is dat okay? Is het veilig voor Nederland? Gaan de buitenaardsen dadelijk ons land overnemen? Dit is ook mijn land, kan ik echt vertrouwen op wat er te gebeuren staat?

Hij schudde met een gebaar van zijn hoofd de rationele achtbaan

van zich af.

Wie A zegt, moet B zeggen, dacht hij, bijna boos op zichzelf.

De reizigers checkten in Hotel des Indes los van elkaar in.

‘Mocht iemand later nieuwsgierig zijn, dan hebben wij elkaar toevallig hier in de bar ontmoet,’ zo regisseerde de Radja zijn plan. Dat was een prettige oplossing gelet op het feit dat de Radja in de bar zijn hobby van het testen van verschillende likeuren zou kunnen uitleven. Gerard had voor de veiligheid drie eenpersoonskamers gereserveerd maar wel bij elkaar in de buurt op de derde verdieping. Gerard legde zijn koffertje op het bed, poetste zijn tanden, schoor zich en ging toen naar de kamer van de Radja. Doktor Berger zat daar al stil in een stoel naar buiten te kijken, een aardig uitzicht over het beroemde Lange Voorhout, dat romantisch verlicht was. Buiten ruiste de vertrouwde maar weinig romantische koude Nederlandse regen.

‘Ik kom even kijken of u weg weet met de moderne gemakken van een hotel, hoogheid,’ zei hij gediensstig. Een afstandsbediening voor een televisie had de koning inderdaad nog nooit gezien.

‘U went wel aan al die dingen, hoogheid,’ zei Gerard vergoelijkend.

‘Na een tijdje weet u alles van de hedendaagse beschaving. Ik weet alleen zo veel omdat het mij in een proces van jaren geleerd is.’

‘Veel weten? Jijzelf hebt geen idee wie je bent en wat je bent,’ antwoordde de kleine koning. ‘Je dènt en je kunt genieten of ongemak voelen bij lichamelijke dingen. Ik zou willen dat je kon kijken zoals ik. Trouwens, *ik* zou willen dat ik iets kon wat jij weer wel kan.’

Gerard luisterde onwillig naar de preek. Een gevoel van teleurstelling, van tekort schieten overviel hem.

Ik ben benieuwd wat ik dan wèl kan, dacht hij somber. En omdat hij niets beter wist te zeggen, vroeg hij daar naar.

‘Jij lacht,’ zei de Radja. ‘Jouw lichaam kan ontspannen op een manier die ik niet ken. Je vindt iets grappig dat boven mijn bevattingsvermogen gaat. Jij vindt dingen lollig. Jij zegt leuk. Ik weet niet wat je met leuk, lollig of grappig bedoelt. Dat is jouw glorie. Misschien zelfs de glorie van jouw ras. Genoeg! Vertel mij nu alles wat je weet over jullie vorst.’

Op zijn eigen nieuwe Ipad zocht Gerard zo veel mogelijk uit over de koninklijke gewoonten en belangstelling.

‘De koning reist veel,’ legde Gerard uit. ‘Hij woont op het Landgoed De Horsten in Wassenaar, hij werkt soms in het Paleis Huis ten Bosch, soms ontvangt hij politici of ambassadeurs in het Paleis op het Noordeinde.’

‘Noordeinde? Dat is midden in de stad?’ vroeg de Radja. Gerard knikte.

‘Vertel mij alles.’

‘Het paleis heeft voor en achter fraaie vleugels. Achter zijn vooral administratieve mensen uit de hofhouding gehuisvest. In de noordelijke vleugel is het internationale *Institute of Social Studies* gevestigd. In de tuin is het imposante Koninklijk Huisarchief gebouwd. De koning houdt van de Indische Zaal, prachtig met donkerrode wanden, Javaans houtsnijwerk, schilderijen en ongewone herinneringen aan de koloniale tijd. Als hij gasten ontvangt, staat er een driedubbele paleiswacht bij de ingang achter het grote gouden hek en is er extra bewaking bij de ingang van de Paleistuinen en bij het poortje tegenover de Oude Molstraat. Hij ontvangt beslist niet zo maar iedereen.’

‘Herr Berger is inmiddels genomineerd voor de Nobelprijs,’ zei de Radja rustig. ‘Hij weet het nog niet, maar nu wel.’

Berger keek met ogen op schoteltjes van de een naar de ander. Zijn strottenhoofd maakte drukke slikbewegingen. Misschien had hij tot aan dat moment de mogelijkheden van de koffer van de Radja onderschat.

‘Herr Berger is dus vanaf nu niet zo maar iemand. Herr Berger is een onomstreden genie. Hij heeft een bijzondere uitvinding gedaan. Misschien kan hij daarmee jullie koning genoeg prikkelen voor een demonstratie, als hij hem een audiëntie geeft. Een ander lokaas is mijn blauwgroene tasje.’

Gerard kreeg een idee.

‘Een eeuwig jonge echtgenote, dat zou een koninklijke natte droom kunnen zijn!’

De Radja fronste: ‘Natte droom? Bestaan er droge dromen?’

‘Pardon, hoogheid,’ herstelde Gerard de ontstane verwarring. ‘De koning zal graag zijn echtgenote eens wat anders willen laten ruiken, dan eh...’

Weer vielen hem ondeugende beelden in, maar het was geen goed moment voor slappe grappen. Herr Berger snapte de bedoeling onmiddellijk: 'Een vorstelijk cadeau voor de koningin maakt direct elke entree gemakkelijker.'

'Precies. Dàt bedoel ik,' zei Gerard.

(92)

CADEAU

De Radje stemde onmiddellijk in met het plan: 'Ik zal het cadeau aanpassen en passend verpakken. Berger krijgt passend gezag om zich in het paleis te laten uitnodigen. Hij gaat naar binnen en hij laat mij weten door telepathische overdracht waar exact de koning zich even terugtrekt voor zijn stofwisseling. Het gesprek moet wel na zonsopgang. Ik houd niet van allerlei licht waarin men later mijn opvallende gestalte heeft kunnen herkennen. Gerard gaat vanaf nu door voor de secretaris van Herr Berger. Hij regelt de audiëntie. Maar vanavond wil ik uitgaan!'

'Ik zal mij ook ietwat opfrissen,' kondigde Berger aan. Het vooruitzicht op een Nobelprijs had een hoogrode kleur op zijn gezicht gebracht maar hij droeg de wonderbaarlijke ontwikkelingen als een man. De Radja zuchtte: 'Gerard, ga jij ook maar terug naar je eigen kamer. Ga even op je bed liggen en beschouw je zelf. Ik heb hier nog even wat voor te bereiden, voordat we naar die boulevard kunnen.'

Het begon met een subtiele hoofdpijn. Gerard masseerde zijn nekspieren met het idee dat hij met een onverhoedse beweging iets verrekt had. Of dat hij toch last had van het lange zitten tijdens de extreem lange reis. Maar daarna kwamen er nog vreemdere sensaties. Rillingen over zijn hele lichaam. Had hij iets verkeers gegeten of gedronken onderweg? Niets. Een voedselvergiftiging kon het niet zijn. De rillingen verdwenen maar er kwamen kort hinderlijke oorsuizingen voor in de plaats. Een broos gevoel van kwetsbaarheid doortrok zijn hele wezen. Er was iets aan de gang dat hij niet kon controleren. Hij moest aan de ongewone emoties op het gezicht van de Radja denken en aan diens cryptische opmerkingen. Zijn argwaan zwol aan tot een verbijsterd ongeloof, toen hij iets

langs zijn voorhoofd en haar voelde strijken, een knisperende lading, alsof hij in een elektrisch spinnenweb liep. Hij veegde ongerust zijn voorhoofd af, half en half verwachting dat er iets op zijn vingers zou achterblijven. Het was alsof hij een heel lichte schok kreeg. Stond er een raam open in de badkamer, tochtte het? Hij keek zorgelijk om zich heen.

Zijn ademhaling werd dieper en dieper zonder dat hij zich dat realiseerde. Ineens ervoer hij een uittreding. Tenminste, hij nam zonder waarschuwing zijn eigen lichaam van bovenaf waar. Observerend vanuit een plafondhoek van de hotelkamer kon hij de verwarring op zijn eigen gezicht daar beneden hem zien, maar ook leek het alsof de gedachten van die man daar als losse brokstukken in zijn bewustzijn binnen kwamen. Omdat? Omdat er tegelijk andere waarnemingen waren.

Andermans waarnemingen? Keek iemand anders naar hem? Wie dacht dit? Dacht de Gerard op de vloer iets anders dan de Gerard die plafondbewustzijn was? De kamer beneden hem veranderde langzaam van kleur. Overal was oranje en rood, meer en meer caleidoscopische vervormingen teisterden zijn gezichtsvermogen. WIENS gezichtsvermogen? Had de Radja hem ongemerkt een hallucinerend middel toegediend? Paniekerig herinnerde hij zich verhalen van Bill, die eens ayahuasca gebruikt had. Dit leek er op. Zulke drugs konden je angsten enorm uitvergrooten, wist hij. Was de Radja met de een of andere trip bezig? Hij herinnerde zich vaag een opmerking van de kleine buitenaardse tegen Berger. Iets over bezit van iemand nemen. De Radja had het Engelse woord *walk in* gebruikt. Over iemand die ergens naar binnen kon schuiven. In iemands bewustzijn, iets overnemen. Het was zo'n angstig idee dat Gerard's handen begonnen te trillen.

‘Als je bewust bent van jezelf, kun je de situatie disciplineren en veranderen!’

Die magische zin van Theo bulderde in zijn hoofd.

Niet meer bang zijn, dacht hij en zonder overgang werd alles stil in hem. Heel stil. Hij was weer terug in zijn vertrouwde lichaam met een intens gevoel van thuiskomen, welkom zijn, ergens horen.

Hallo lief lichaam, dacht hij met een onbekende vertedering. Dit is MIJN lichaam, ik krijg voorlopig geen ander. Hallo lichaam, hallo prachtig voertuig!

In die meditatieve waarneming ontstond er een wonderlijke innerlijke dialoog: zijn lichaam communiceerde terug. Zonder woorden maar in dimensies van kennen en weten, dankbaar dat het werd gezien door de geest. Geest? Gerard was weer een uiterst kort moment terug in zijn eerdere ervaring van buitenlichamelijke observatie.

Dat is mijn ziel dus, wist hij. Van het drie-eenheid-idee: Lichaam, Geest & Ziel.

In een poging om weer greep op de bekende realiteit te krijgen pakte hij zijn telefoon om de tijd te zien. Er was ruim een half uur verstreken. De hele ervaring had iets van vijf minuten geleken. Er was gewoon teveel om te snappen, teveel van alles. Later was er vast tijd om terug te kijken. Hij stond op. Er moesten nog veel gewone dingen gedaan worden.

(93)

SCHEVENINGEN

Buiten werd het snel donker. Scheveningen. Rondje boulevard wandelen en dan de Strandweg rijden? Of andersom. Op de pier viel niet veel meer te beleven. Zou Berger trek in iets te eten hebben? Hij deed zijn jas aan en liep naar de kamer van de Radja. Op zijn kloppen deed die open. Voor de eerste keer zag hij zijn werkgever zonder pruik. Ai! Dat was wel heel erg glimmend kaal. Hij gaf voor er geen aandacht aan te besteden.

‘Bent u in voor een feestje in Scheveningen, hoogheid?’

De Radja schudde zijn brede, kale bol.

‘Ik moet nog even iets afsluiten.’

Hij liep naar het bed waar de koffer plat op een kant lag. Half zichtbaar stak er een scherm uit. Er stond een Google map te schitteren. Het zoveelste mysterie. Zou het ooit nog ophouden, gewoon gewoon worden?

‘Bent u op zoek naar een volgend reisdoel, hoogheid?’ vroeg Gerard nieuwsgierig.

‘Alles wat ik zocht, zou al hier kunnen zijn,’ was het geheimzinnige antwoord.

‘Zijn er geen andere basis van uw ras meer in de wereld?’ vroeg Gerard door.

‘Dat ligt heel ingewikkeld,’ antwoordde de kleine man. ‘Voor de Sterrenoorlogen waren er hier op Aarde 32 polaire bruggen met verbindingen naar 64 stations. Van die poorten zijn de meesten vernietigd; wat rest ligt nu her en der onder de aarde of onder de zee. Het station in Roemenië is goed uitgerust en vaardig verborgen. Bovendien is het toegankelijk gebleven. Mijn apparatuur kan een station voelen als ik er bij in de buurt kom, maar gewoon reizen is niet mijn sterkste optie. Ik zoek naar alternatieven zonder lichamelijke beperkingen.’

Gerard ervoer een koude rilling over zijn rug. Een uiterst griezelig inzicht overviel hem.

‘Keek ù zo net door mijn ogen? Was ù in mijn lichaam toen ik er uit was?’

‘Zo. Je hebt het opgemerkt. De meeste mensen zullen geen idee hebben als zoiets gebeurt.’

‘Het leek alsof iemand meedacht in mijn gedachten. Ik wist niet dat u het was.’

‘Mooi. Dat is het antwoord dat ik wilde horen.’

‘De koning? Is hij uw doelwit? Is dat het grote plan?’

‘Wie het antwoord niet wil weten, moet de vraag niet stellen. Dan hoeft je ook niet te liegen als iemand ooit jou vragen gaat stellen. Ben ik geheel duidelijk, Gerard?’

Golven angst trokken door Gerards buik. Dit is waar dit allemaal over gaat, dacht hij ontzet. Het is één groot buitenaards complot. De Radja heeft zich naar mij eerst lekker raar en simpel voorgedaan en nu komt de aap uit de mouw! Hij wil via Willem Alexander de hele Nederlandse politiek beïnvloeden. Wat Nederland?! De hele wereld natuurlijk! Moet ik iemand waarschuwen? Moet ik dwars gaan liggen?

Tegelijk met al zijn paniekgedachten bemerkte hij een vreemde gemoedsrust. Alsof zijn hart een heel andere boodschap afgaf dan

zijn verstand.

Wat wil mijn hart? dwong hij zichzelf te analyseren. En toen kwam er een ondubbelzinnig Ja-gevoel bij hem op. Overgave zou je het kunnen noemen. Godsvertrouwen, zou hij later tegen Wendy zeggen.

Of de Radja geheel duidelijk was geweest. Dat was de vraag.

‘Ja, hoogheid,’ zei Gerard terwijl een blos zich uitstreckte van zijn keel tot in zijn voorhoofd.

‘O jawel. Maar weet Berger hiervan?’

De Radja wuifde met beide handen iets weg.

‘Jullie spelen beiden jullie rol, zoals het was voorbestemd. Bergers genialiteit beperkt zich tot wis-en natuurkunde. Zijn ideeën over implosie als drijvende en scheppende kracht in het universum gaan hem op termijn inderdaad een Nobelprijs opleveren. Dat ik dat inzicht in hem geplaatst heb, ach, daar is hij zich niet van bewust.’

‘Zo is er ook met Nicola Tesla gewerkt?’

‘Teveel mensen hebben die conclusie reeds getrokken.’

‘U heeft Berger verjongd zodat hij de tijd krijgt voor zijn wetenschappelijke ontwikkeling.’

‘Niet alleen dat. Hij zal zelf het levende bewijs zijn van zijn eigen theorie als hij hem als honderdjarige gaat verkondigen. Voorlopig heb ik hier twee andere paspoorten voor jullie, voor als jullie een tijdje uit het zicht moeten blijven.’

‘U heeft aan alles gedacht.’

‘Slechts aan wat rationeel te overwegen is vanuit de voorspelbare elementen, Gerard, drievierden van het geheel. Dan blijft er nog een vierde over voor onvoorspelbare, onorthodoxe vrije wil van alle betrokkenen. Daarin manifesteert zich het mysterieuze van deze Schepping. Kom, laten we kijken hoever Berger is. Ik doe wel even iets aan mijn haar.’

(94)

ZEEWATER

In de donkere nachtlucht openden zich met sterren besprenkelde vensters tussen de voortjagende wolken. De harde wind stuwde het zeewater op, wild klotsend tegen de kademuren. De jachten en de grote vissersschepen deinden aan hun trossen. Ondanks het koude donker hielden zich nog een tiental meeuwen op rond de snacktent

aan de binnenhaven. Buiten stond Doktor Berger naast de snacktent de koude nachtlucht op te snuiven. Honger zei hij niet te hebben. *‘Das war einmal,’* zuchtte hij. *‘Das Meer, die Schiffe. Das riecht so rein, so außergewöhnlich sauber. So lebendig!’*

Zuiver ruiken? Gerard vroeg zich af wat Herr Berger in de oorlog gedaan had. Vast niet in een laboratorium in Boedapest doorgebracht. Berger leek wel weer jonger geworden. Hij bleef kaal maar de diepe rimpels naast zijn neus waren weg. Strakker getrokken gezichtshuid. Berger kreeg het cadeau dat van Frau Schwartz was afgenomen.

Net niet of juist geheel dronken mensen bestelden kibbeling, paling of lekkerbekjes om een bodem te leggen in hun klotsende ingewanden. De twee kalende uitbaters gooiden stoïcijns hele pakken bevroren frites in de bakken met hete olie. Hoewel Gerard eigenlijk geen enkel hongergevoel meer bespeurde, bestelde hij uit pure gewoonte zijn favoriet.

‘Ravigotte, knoflook of whiskysaus bij de lekkerbek, meneer?’

Gerard wees: de knoflooksaus.

‘Dit vinden jullie een traktatie, die dode vis?’ vroeg de Radja.

‘Ik vind het heerlijk,’ antwoordde Gerard naar waarheid.

‘Jullie lichaamsstructuur zou beter gedijen op levend voedsel, ik bedoel plantaardig en vers.’

‘Ik weet het best, hoogheid, maar dit is voor het lekker. Voor het genieten. Vette vingers in de saus. Kunt u zich dat niet voorstellen?’

‘Het zijn geen onderwerpen waaraan ik tijd wil besteden,’ zei de Radja. ‘Jouw stofwisseling is een evolutionaire erfenis, die jullie zonder het te beseffen al lang achter je gelaten hebben. Je geniet waarschijnlijk ook van het uitscheidingsproces.’

‘O ja,’ zuchtte Gerard. ‘Als poepen niet lukt, sterf je bijna. Als het te snel gaat, schaam je je. En verder: onze winden zijn berucht, de knal en ook de lucht! Dat is een familiemotto.’

Toen ging alles heel snel. Gerard begon openlijk en vrij hard te lachen bij herinneringen aan onpasselijk makende scheten in openbare gelegenheden. Onmiddellijk greep de Radja hem hard bij de bovenarm.

‘Dit is het! Wat gebeurt er? Vertel het mij!’

Hikkend van de lach probeerde Gerard iets uit te leggen over leedvermaak over iemand die, handen schuddend op een receptie, krampend de billen en knieën bij elkaar moet persen om geen aanstoot te geven.

‘Jij wordt blij als iemand anders pijn lijdt?!’ vroeg de Radja stomverbaasd. ‘En dat is lachen?’

‘Nee, nee, hoogheid. Het is eerder de blijdschap dat het een ander overkomt en niet jou zelf.’

‘Dus het is opluchting?’

‘Ook niet precies. Het heeft ook te maken met dat iets ongewoon is, onvoorspelbaar. Dat iemand iets zegt, dat verrassend is. Dat noem je dan grappig.’

‘Hm. Kun je daar voorbeelden van geven?’

‘Iemand zegt Wie niet waagt, blijft maagd. Dat rijmt en je gaat er over nadenken.’

‘Hm. Ik denk er over na. Maar ik moet niet lachen.’

‘Eh, ja.’

In de curieuze illusie dat de kleine man er iets van zou snappen, probeerde Gerard nog een vunzige mop uit het café. Hij gebaarde er komisch bij, eindelijk een uitlaatklep voor al zijn onbenutte acteertalenten. De andere aanwezigen in de snacktent lachten welwillend mee, maar de Radja bleef ook na de clou vragend kijken. Kwam er nog iets? Nee...

Gerard voelde zich als een prinses met een kikker, werelden apart, terwijl er toch ergens een magische verbinding gemaakt zou moeten worden. Zat het er ooit nog in?

Na het uitje in de Tweede Binnenhaven parkeerde Gerard aan het zuidelijkste punt van de boulevard. Hij wees: ‘We kunnen langs de zee lopen. Dit had ik u allemaal beloofd. Daar is het Kurhaus, een romantisch klassiek hotel. Daar de vuurtoren. In zee de oude pier. Goed voor het toerisme, hoogheid.’

De Radja knikte. Hoewel er weinig emotie op zijn gezicht was af te lezen, liep hij wat springerig in een flink tempo door, in een bijna jeugdig enthousiasme.

Achter in de Dacia had hij nog snel even in de koffer gesnuffeld en zijn outfit aangepast. Een glittersmoking uit de jaren zeventig, een paars overhemd met kanten ruches en opvallend zilveren manchetknopen. Zijn hoog gesloten, zwarte pantalon kon zo geleend zijn van Boney M, de zwarte boa ook. De koffer was daarna

onzichtbaar weggewerkt onder de voorstoel op aanwijzingen van Gerard. Ze stapten uit de auto. Een koude wind woei uit zee op hen af, maar de Radja snoof de zilte lucht met een opvallend welbehagen op. Een stukje lopen langs de zee. Thuis.

(95)

CRAZY PIANO'S

Een oud model Chevrolet kwam de Strandweghelling naast het Museum Beelden aan Zee af. Psychedelische barokpop galmde door de autospeakers, goed voor blijvende gehoorschade maar op een lange en daardoor onschadelijke termijn, omdat de betrokkenen waarschijnlijk het overtuigende idee hadden dat zij toch niet veel ouder dan veertig wilden worden. Berger stond naar zingende fietsers op de boulevard te kijken maar Gerard bekeek licht ongerust de inzittenden, toen de auto afremde. Een nieuwsgierige chauffeur? Achterin zaten een licht getinte gangsterboy met oorbellen en gouden kettingen tot op de borst en een mager, wittig glamourmeisje. Een Antilliaanse zwaargewicht met geplakt gelhaar zat achter het stuur.

‘Is dat ook iemand in uitgaanstenuue?’ vroeg de Radja. Gerard wilde nee antwoorden maar de Radja bewoog zich al inviterend naar de nog langzamer rijdende Chevrolet en riep jolig naar de bestuurder:

‘People! Are you partying?’

Verbaasd stopte de Antilliaanse chauffeur.

‘Hee, gabber.’

Hij glimlachte: ‘Hej je je lekker geil verkleed?’

‘Do you like my style?’

Gerard hield zijn adem in. Het tweetal op de achterbank ging gefascineerd overeind zitten. De Radja draaide zich twee keer razendsnel rond. *Showtime!* Het magere meisje begon licht hysterisch te lachen.

‘Die is nog veel gekker dan jij, Roy!’ piepte ze met haar linkerhand half voor de mond. Wanneer haar mond zichtbaar werd, viel de tic van haar onderlip op, schuin weg trekkend naar links. Haar lange paardenstaart zwiepte van links naar rechts.

‘Kijkt dan, hij hep ze pruik scheef.’

‘Gaat naar de Crazy Pianos, flikkerlicht,’ beval de gangster. ‘Drinkt wat van Roy. *This is your day, man!*’

Hun chauffeur gaf weer gas, ook op zoek naar een parkeerplaats. ‘Hoogheid,’ mompelde Gerard voorzichtig. ‘Dit soort mensen is soms wat asociaal en gewapend.’

‘Ik ook,’ zei zijn kompaan, plotseling geheel serieus.

‘En uw pruik zit inderdaad iets scheef. Van het ronddraaien misschien?’

De Radja tikte ontspannen zijn valse haar op de juiste plaats en wees naar de rij cafés: ‘*Crazy Pianos, are they over there? Sounds good!*’ Berger knikte vreemd verwachtingsvol. Hij zag er nog steeds oud uit maar niet meer bejaard. Wel bejaard genoeg om licht uit de toon te vallen op die plek.

Schijt aan de wereld, dacht Gerard. Iedereen zijn eigen *midlife* crisis!

De aangewezen gelegenheid werd druk bezocht. Er stonden tien mensen op hun beurt te wachten tot de portiers bij de entree hen gescand hadden. De Party was ook buiten al zeer goed hoorbaar. Op roodgelakte piano’s speelden twee zwarte musici opzweepende duetten. Er werd veel champagne gedronken. De portiers keken even vreemd op van de kleine bezoeker met zijn glitteroutfit, maar Gerard was snel genoeg met zijn geraffineerde introductie: ‘*Please, Your Highness, we’ll wait in turn.*’

Het was het juiste toverwoord. Eén van de deurmannen sprak snel iets in zijn walkietalkie en wuifde hen voorrang toe. Binnen rockte het publiek het dak er af. Veel décolletés, veel haarloze mannenborsten, kale koppen en veel tattoos. Gerard voelde zich ietwat uit de toon vallen omdat de gemiddelde leeftijd van de bezoekers dertig leek. Toen zag hij zichzelf ineens in een van de vele spiegels. Hij hield zijn adem in. Zijn kleine buikje was verdwenen. Het leek zelfs alsof zijn schouders breder waren geworden, zoals in de goede oude Taekwondo-tijden. Drie snuffes uit het blauwgroene tasje, dacht hij opgewonden. Het werkt nog steeds door!

De adrenaline stroomde door hem heen. Wat een leven, wat een avontuur. De Radja stootte hem aan: '*Berger and I sit down here, you dance!*'

Alsof hij die toestemming nodig had gehad, ging Gerard ineens los op de dansvloer. Soms deed hij zijn ogen dicht om beter te voelen hoe zijn lichaam volledig stroomde. Zodra hij ging denken, als zijn aandacht werd afgeleid door nieuwsgierige innerlijke vragen over wat de aanwezigen van hem zouden denken, was de sensatie weg. Hij sprak zijn hinderlijke ego even streng toe: 'Aandacht naar je ademhaling, voeten voelen en daar ga je weer.'

Songs van Prince, Queen, Simply Red werden afgewisseld met nog oudere rock 'n roll. Een paar keer ving hij de aandachtige ogen van de Radja, die alles volgden wat hij op de dansvloer presteerde.

Berger zat met gesloten ogen, mogelijk verzonken in zijn jeugdherinneringen aan een vooroorlogs Berlijn... Tango, Merengue, plotseling lag er een blond en gespierd meisje in zijn armen, mensen om hen heen maakten ruimte. Tien minuten waren ze extatisch Eén In Beweging. Toen manoeuvreerde ze ineens van hem weg. Hij werd vreemd wakker uit zijn energetische droom. Het meisje stond naast een lange man met krullend zwart haar in een duur, rood partyshirt, zijn hand hield bezitterig haar linkeronderarm vast. Gerard hoorde het woord '*cokefreak*' in het geroezemoes.

(96)

DANSVLOER

Het werd stil om hen heen, alsof iedereen keek. De muzikanten speelden onverminderd enthousiast door. Gerard wist het al voordat het gebeurde: Hij wil me slaan.

In een wijze poging om dat noodlot te ontwijken draaide hij zijn lichaam af, terug de dansvloer op, alleen en weer volledig in het ritme. Hij hoorde de hoge stem van het meisje maar hij lette al nergens meer op, wilde nergens op letten. Hij wilde terug in de tijd, terug naar het moment van onpersoonlijke, sprakeloze verbondenheid. Ineens wist hij weer wat hij het liefste van alles wilde: dansen met Wendy, terug in háár armen.

Uit zijn ooghoek zag hij één van de portiers aan de rand van de dansvloer druk gebaren, daarna waren er twee portiers. Negeren, negeren, was het signaal dat hij opving. Toch was zijn innerlijke

balans verstoord en toen hij even een opening in het publiek zag, boog hij weg uit de dans.

Bij de uitgang was er heisa, hij kon het moeiteloos bedenken: de lange man werd professioneel verwijderd en zijn vriendinnetje ging overstuur achter de portiers aan naar buiten. Voorzichtig liep Gerard door het nieuwsgierig kijkende publiek terug naar de tafel waar de Radja en Berger geagiteerd de *soap* gevolgd hadden.

‘Dàt was een paringsdans!’ schreeuwde de Radja, boven alle herrie uit. ‘Prachtig!’

Berger klopte Gerard op de schouder: ‘*Gut gemacht, Bube! Lassen die Affen die Kokosnüsse essen, aber die Menschen sollen tanzen!*’

Het scheelde maar weinig of Berger was zelf de dansvloer op gegaan.

Welke apen moesten zich maar met welke kokosnoten bezig houden? dacht Gerard, vreemd bedroefd.

Op hun tafeltje stonden zeker zes, zeven lege glazen. De heren hadden zich niet in kunnen houden.

Zo was ik vroeger ook, dacht Gerard. Maar ik lijk in niks meer op die gast van toen. Drank om me te verdoven, dat is nergens meer voor nodig. Ik lééf. Ik leef ten volle zonder.

Op dat moment zag hij een meisje met rood krulhaar naar hem zwaaien. Het duurde even voordat hij haar herkende. Matti. Een vriendin van Angela van lang geleden. Jaren geleden. Hij zwaaide slapjes terug. Het meisje maakte aanstalten om zich door de mensenmassa heen te wringen naar hem toe. Dat was wel het laatste waar hij zin in had.

‘*Let us go!*’ spoorde hij Berger en de Radja aan.

‘Zijn er meer van deze lokalen?’ riep de Radja enthousiast. Gerard knikte. Veel. Overal. De Radja wees met zijn hoofd naar de deur:

‘*Let’s do sightseeing!*’

Terwijl hij Matti in de drukte steeds dichterbij zag komen, rekende Gerard alles af. Het was nog een flinke rekening maar zonder één overbodige gedachte betaalde hij met kofferbiljetten van vijftig euro. Hij zwaaide demonstratief naar Matti in gebarentaal: ‘Moet weg. Dag, dag.’

Aan de portiers gaf hij twee tientjes. Ze bedankten hem en wensten hem en zijn gasten een mooie avond. Het drietal liep rustig het

pleintje over en op Gerards aanwijzing naar rechts. Ook daar klonk overal uitnodigende muziek. Scheveningen op zijn best, dacht hij gelukkig. Toen trof een moker hem tegen zijn achterhoofd. Die lange man, wist hij weer spontaan helderziend, terwijl hij voorover viel en zijn val brak met zijn handen. Instinctief maakte hij een koprol en bleef toen even gehurkt zitten om bij te komen van de klap. Het bijbehorende blonde meisje zette het op een gillen, genoeg om alle uitgaanspubliek attent te maken op het gebeuren op de Strandweg. Toch verroerde niemand een vin.

Even dook Gerard onder in allerlei gevoelens, bestormd door willekeurige herinneringen aan eerdere klappen en vernederingen. Angst en woede, rauwe emoties over dat wat je allemaal niet begrijpt, de onrechtvaardigheid. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht, niet eens om de tranen te verbergen die over zijn ontzette gezicht stroomden als wel in een poging om buiten te sluiten wat hij niet wilde zien.

Daar! Een triomfantelijke blik, een rode kop. Alle vreselijke herinneringen aan het doodschoppen van de hagediswolf tuimelden door zijn geest. Gerard herinnerde zich ook weer waarom hij vroeger geen Taekwondo-gevechten meer wilde doen. De toenemende afkeer van iemand anders in elkaar moeten slaan. De onbevredigende overwinningen, geen enkel sportief plezier meer maar slechts prestatie.

De lange man demonstreerde volledig de traditionele, Italiaanse macho uitdaging, wachtend tot Gerard overeind zou komen om nog eens te kunnen slaan. Berger schreeuwde driftig iets in het Duits naar hem: 'Verrückte Wahnsinnige!'

Ineens stelde de Radja zich blokkerend snel tussen de lange man en de hurkende Gerard op.

'Flikker op,' gromde de lange man, maar dat was het verkeerde bevel op het verkeerde moment tegen de verkeerde persoon. Toen hij een stap naar voren deed en de kleine gestalte uit zijn baan wilde vegen, raakte die hem plots met drie gestrekte vingers in de onderbuik. De kerel zakte ineen als een leeg lopende ballon en bleef sidderend liggen.

Fijn dat deze oetlul geen staart heeft, dacht Gerard nog en toen boog de Radja zich over hem heen.

'Are you doing alright?' vroeg zijn werkgever bezorgd en Gerard ging weer staan.

'We quickly move on,' zei hij. *'Thank you, Your Highness.'*

Veel mensen keken hen aan. Het blonde meisje was naast haar uitgetelde lover neergeknield en maakte verontschuldigende gebaren in hun richting.

'Niet hun schuld,' hoorde Gerard haar zeggen. Mooi. Weg. Weg voordat er iemand toch politie zou bellen. Hij trok de Radja en Berger snel mee terug, de schuine stoep op naar de ingang van het Kurhaus. Misschien konden ze daar al een taxi vinden.

'Narrow escape,' zei hij toen de taxi hen weer terug bij de geparkeerde Dacia had afgezet. *'We moesten maar niet verder feesten.'*

In de auto haalde de Radja direct zijn koffertje tevoorschijn. De helft van het blauwgroene tasje kwam tevoorschijn en na twee snufjes ging Gerard weer spontaan stralen.

Morgen weer een dag. Een nieuwe dag in mijn nieuwe leven.

(97)

NOOTDORP IN DE BOCHT

Matti hing de volgende ochtend al vroeg aan de telefoon. Angela was verbaasd over haar verslag van Gerards imitatie van Michael Jackson in The Crazy Pianos.

'Gerard, een discoacrobaat? Mijn Gerard?'

Matti was absoluut zeker van haar zaak: *'Hij zwaaide naar me! Vind je me erg plat als ik je zijn telefoonnummer vraag? Jij hebt nu toch iemand anders?'*

Angela's geest reageerde onverwacht geïrriteerd: *Matti met Gerard?*

An me nooit niet! Scherp zei ze: *'Nee. Dat kan ik niet doen. Als ik hem zie, zal ik vragen of hij je belt. Ik geef hem jouw nummer wel.'*

'Echt?' vroeg Matti teleurgesteld.

'Heus,' antwoordde Angela, maar het klonk niet als een belofte. Ze ging meteen Pauli bellen. Als ze aan hem dacht, was er zo nu en dan een beeld van zijn gespierde kuit.

Ik krijg alles wat ik nodig heb, wist ze.

Enkele appartementen verder zaten Wies en Lex aan de keukentafel na zijn HolleBolleGijzen-ontbijt een spelletje Klaverjassen te doen. Hij had het haar uitgelegd, een spel voor vier personen met twee blinden spelen, vier rijen dicht gelegd op de tafel.

‘Net zo iets als de moderne politiek,’ analyseerde Lex. ‘De regering en de oppositie weten niet of de andere partij nog ergens een troef verstopt heeft.’

‘Ik ben niet zo politiek bewust,’ zei Wies. ‘Ik stemde altijd GroenLinks, maar dat bestaat bijna niet meer sinds ze hun pacifistische en communistische wortels verloochend hebben.’

Lex keek herkenkend: ‘Mijn ouders komen uit het Groningse achterland: drie generaties communisten. Die begrijpen niets meer van de huidige ontwikkelingen. Die zien dat de gewone mensen al hun krediet hebben weggegeven aan de banken en de verzekeraars.’

‘Geven ze iets om jou?’

‘O ja! Mijn moeder schrijft me iedere week, naar mijn postbus. Die heb ik nog in Voorburg. Daar woonde ik vroeger. Ze weet niet dat het net even heel slecht met me ging. Ze leest de kranten en knipt personeelsadvertenties voor me uit.’

‘En je vader?’

‘Die omhelst me als hij me ziet. Hij zou me nu omhelzen als hij me zo zag. Ik bedoel, hier zo normaal met jou.’

‘Het klinkt als normale, aardige mensen.’

‘Jij bent zelf een normaal, heel aardig iemand,’ benadrukte Lex.

‘Hoe komt het dat Prins Charming jou nog niet gevonden heeft?’

Wies dacht met enig chagrijn aan Pauli toen ze een beetje recalcitrant mopperde: ‘Mijn vorige vriendje heeft net zo veel weerstand naar andere natte gleuven als een kat naar verse vis.’

‘Vis verdrinkt nooit,’ glimlachte Lex.

‘Hoe bedoel je dat?’ vroeg ze verbaasd.

‘Dat is de natuur van de man toch?’ antwoordde Lex.

‘Jij neemt het maar meteen voor hem op?’ grauwde ze, onbedoeld ruw.

‘Nee. Maar mannen zijn biologisch instinctief zaadverspreiders. Die steken hem altijd en overal in als hun de kans wordt geboden.

Vrouwen zijn al een miljoen jaar afgericht op teeltkeus. Die zoeken de topdog uit, het mannetje dat het hoogst in de roedelrangorde staat. Daar willen ze dan de beste jongen van hebben. Die processen spelen zich allemaal in het onbewuste af.’

‘Iets van liefde komt daar niet bij kijken?’

‘Nee. Meestal niet. Ik oefen de laatste tijd wel met een beetje zelfliefde.’

‘Zelfliefde? Voor mijn ex Pauli is dat waarschijnlijk dat hij elke dag zijn spiegel vol zaad spuit, terwijl hij naar zichzelf kijkt.’

‘Je klinkt boos. Heeft hij je op een vervelende manier de bons gegeven?’

Wies viel even stil, aarzelde, in de war gebracht.

‘Eh, nee. Nee. Het is eigenlijk wel een redelijk aardig iemand. Maar ik heb hem er uit gegooid. Gewoon omdat ik ineens wist dat ik helemaal niet van hem houd.’

‘Daar kan hij flink van geschrokken zijn,’ stelde Lex onverwacht. Wies schrok zelf. Pauli had toch lekkere neukertjes zat? Ze moest recapitulieren: ‘Zo had ik het nog nooit bekeken. Of beschrijf je misschien vooral je eigen gevoelens toen Linda jou op straat zette?’ Het was de beurt aan Lex om verbaasd te kijken: ‘Zo heb *ik* het nog nooit bekeken.’

Hij toonde haar een guitige, onbedorven grijns.

‘Wij hebben weer geheel andere mogelijkheden voor elkaar in de aanbieding,’ zei hij. ‘Kijken door de ogen van een ander. Je moet overigens een slag die je bij Klaverjassen haalt, ondersteboven op tafel leggen. Dus dicht. En dan onthouden wat er aan troef uit is.’

Wies vond het leuk.

‘Ik heb een stuk Kerststaaf met spijs in de ijskast liggen. Zou je daar nog trek in hebben?’

‘Mijn zelfliefde neemt toe met de mate van mijn molligheid,’ knikte Lex tevreden. ‘Ik houd van mollig en Kerststaaf.’

‘Ik vind mezelf ook net niet dik, maar mollig,’ grijnsde Wies. ‘En ik houd ook van Kerststaaf.’

Ze zat verbijsterd naar zichzelf te luisteren. Kerststaaf.

Een paar weken geleden zou ik opgewonden geworden zijn van het woord alleen al, dacht ze. En nu zit ik er gewoon slappe grapjes over te maken. Hoe dubbel kan een mens zijn! Maar die man is gewoon heerlijk gezellig gezelschap. Kijk mij nu: Wies en haar dakloze!

In het huis van Ptries was ook veel veranderd. Dick was dakloos geworden. Alle inkomen uit de netwerkmarketing stond op naam van Ptries, het leuke huisje aan de dijk ook. De auto stond op haar naam en de website ook. Dicks financiële buffertje bij de ABN-

AMRO was snel op, toen hij in een pension ging wonen en in restaurants eten. Verder had hij ongelukkigerwijze belegd in teakhoutaandelen, die niet op de beurs verhandelbaar waren. Hij mocht eventjes terug bij zijn moeder, maar die liet weten dat ze veertien dagen logeren de limit vond. In moeilijke tijden leert men zijn vrienden kennen. Helaas had Dick die allemaal iets te hinderlijk lastig gevallen met het aanprijzen van zijn assortiment Nikken-artikelen. En zo kwam Dick kortstondig terecht bij het Leger des Heils in de Haagse Boekhorststraat. Daar zaten gelukkig ontzettend veel Chinese massagesalons.

Wat er van Colien werd, weet niemand. Pauli belde nog een keer om te informeren hoe het ging, maar ze had zijn nummer geblokkeerd. Haar emailadres accepteerde zijn mail niet en op Facebook durfde hij nooit meer te kijken. Er waren wel dagen dat hij bijna gek werd van de enorme veranderingen in zijn leven. Dan had hij veel moeite had om niet vanuit een klus door naar Pijnacker te rijden voor een makkelijk wipje, maar dat soort gevoelens leerde hij beter te begrijpen door er met Angela over te praten. Zij was er helder over. ‘Je bent gewoon bang en daarom trek je een ontsnappingsprintje. Ik ben al blij dat je het *niet* doet en ik ben waanzinnig gelukkig dat je mij er over in vertrouwen neemt.’ ‘Heb ik nooit gedurfd,’ zuchtte Pauli. ‘Nooit. Jij bent de eerste.’ ‘Je moet wel. Ik ben een poesje zonder vlooienbandje. Dat kun je rustig likken zonder zere mond!’ Ze lachten allebei en het leven lachte hen toe.

(98)
LOKAAS

Gerard mopperde niet over de bult op zijn hoofd. Hij was zeer in zijn nopjes met een bult ergens anders. Hij had een Turkse kleermaakster in de Prins Hendrikstraat een extra zak met rits in zijn colbert laten naaien, waar hij een deel van zijn riantе honorarium in kon bewaren. Hij verborg wat geld in de Dacia en een deel in zijn kamerkluis in het hotel. Het binnenkomen in de Paleis-agenda kostte hem veel telefoontjes en enige subtile overredingskracht maar daar had hij bij Van Ooijen acht jaar op gestudeerd.

Het lokaas werkte fantastisch. Een nieuwe uitvinding op het gebied van watermanagement die Prof. Ir. Dr. Berger exclusief aan de koning der Nederlanden wilde laten zien. En hij wilde de koning bovendien een zeer exclusief cadeau overhandigen voor de koningin op het gebied van gezondheid! Herr Berger's agenda was erg vol, hij had echter nog twee avonden beschikbaar. Dat moest toch wel kunnen?

‘Professor Berger, de kandidaat voor de Nobelprijs?’

De mevrouw van de hofhouding was niet onwelwillend, zei ze.

Overdag was de koning erg druk, alles zat volgepland. Na het diner op vrijdagavond dan?

Ingenieur Mooiveld zou het graag aan Professor Berger overbrengen.

Terwijl Berger tijdens de Sale in een chique herenmodezaak in de Hoogstraat een fraai driedelig kostuum uitzocht, experimenteerde de Radja urenlang intensief op zijn hotelkamer. Hij keek vaak op satellietfoto's op zijn apparaat. Gerard kreeg te horen dat alles op zonne-energie functioneerde, maar zonlicht was er die decemberweek zelden.

Voor Berger en Gerard werd een geraffineerd vluchtplan opgesteld, nieuwe telefoons aangeschaft bij de Mediamarkt en nieuwe laptops met een ander IP-adres. Ze leerden hoe lang onvindbaar te blijven door nergens met pinpas of creditcard te betalen, alles cash. Opletten op beveiligingscamera's en dan pet of hoed op. Nooit tanken langs de snelweg.

‘Als mijn wetenschappelijke collega's doorkrijgen waar de Radja en ik mee bezig zijn, zullen ze als aasgieren op onze ontdekkingen duiken ten eigen voordeel,’ waarschuwde Berger bij herhaling. ‘En daarna zal de grootindustrie volgen. Vrije energie! VRIJ! Alle defensiespecialisten ruiken de mogelijkheden. Ik begin nu al vast met het uitzetten van dwaalsporen.’

Op vragen van Gerard naar het precieze hoe kreeg hij slechts wazige glimlachjes te zien.

Wat niet weet, wat niet deert, dacht hij maar toch stak het hem iets, dat hij niet in vertrouwen genomen werd.

Ik ben een pion in een veel groter spel, besepte hij. Dat ben ik de hele tijd geweest. Ik word wel beloond maar ik weet niet helemaal

waarvoor. Eigenlijk ben ik onbelangrijk. Eerst wilde ik simpelweg mijn hachje redden en toen ben ik meegetrokken in een reis zonder het einddoel te kennen. Zo zit feitelijk elke mens in iets groters. Ga ik er pas na mijn dood iets van snappen? God, ik hoop zo dat het allemaal waar is, van die reïncarnatie en zo. En van dat levenspanorama wat ze zeggen dat je zal zien als je stervende bent.

Op vrijdagmiddag zat de Radja bij Gerard mee te luisteren naar een laatste telefoongesprek met het hoofd van de beveiliging. Bergers komst werd om half acht verwacht. Gerard ging hem op de hoogte stellen. De oude man zag er uit om door een ringetje te halen. De Radja had een kwart van het blauwgroene tasje in een nieuwe luxueuze verpakking ondergebracht. De rest ging weer in Bergers eigen bagage. Om zeven uur vertrok Professor Berger lopend naar zijn koninklijke *date*.

Buiten was het donker en koud maar gelukkig droog. In zijn eigen kamer bereidde Gerard een eventueel halsoverkop vertrek voor op aanraden van de Radja. Die liet hem nog eens drie keer snuiven aan het verkleinde tasje. Gerard deed even zijn ogen dicht. Toen hij ze weer opende, miste hij plots de Radja. Hij had hem niet weg horen gaan, geen deur horen openen of sluiten. Gewoontegetrouw controleerde hij het kamerplafond: geen zwevende werkgever. Daarna klopte hij op de deur van de kamer van de Radja. Die deed open met een betrapte uitdrukking op zijn gezicht.

‘U bent door de muur heen vertrokken, nietwaar?’ vroeg Gerard, terwijl hij zich al nergens meer over verbaasde. De Radja knikte. ‘Ik oefen liever hier dan elders,’ zei hij. ‘Kunnen we nu meteen de omgeving van het Paleis verkennen? Berger zal nu wel binnen zijn.’

Gerard stuurde de Dacia langs de voorkant van het paleis en parkeerde iets verder in de Heulstraat, vlak onder de grote Indiaanse gaper boven de beroemde sigarenwinkel van De Graaff. Verbaasd keek de Radja op.

‘Een kunstwerk dat rookt?’

‘Fantasie van de kunstenaar,’ zei Gerard. ‘Ik ken hem. Ene Joop Mackenbach. Voor hem is alles mogelijk.’

‘Rood haar?’ vroeg de Radja. Gerard schudde van nee. Ze liepen nog eens langzaam terug. Inderdaad was er veel bewaking op het plein voor het Paleis. Hier was Berger naar binnen gegaan. Ze liepen

terug door de Molenstraat en Prinsenstraat naar de ingang van de Paleistuin, die inmiddels gesloten was. Rustig wandelden ze langs de buitenmuur. Gerard moest de Radja even optillen zodat die goed door het hekwerk kon kijken. Daar het Koninklijk Archief, daar de vijver aan de achterkant van de koninklijke stallen. Voor hen uit liet een zwaargebouwde mevrouw een drietal kleine honden uit, die allemaal op commando in haar kindervagen sprongen. Eentje onderin een mandje, twee bovenin, lekker toegedekt in de winters wordende kou.

Gerard moest aan Rakker denken. Zou Angela het ondiep weg doen, nu ze er alleen voor moest zorgen? Zou ze de akelige baan bij het Zorgkantoor geaccepteerd hebben? Verdiende ze nog wat met haar websiteteksten? Had ze eigenlijk wel voldoende spaargeld om de huur op te vangen? Had hij haar toch niet te abrupt in de steek gelaten? Zou Theo zijn vermissing en latere wonderbaarlijke redding niet te dramatisch hebben voorgesteld?

De Radja bracht hem met een vreemde vraag weer geheel bij de les. 'Wonen er daar mensen tegen de paleismuur aan?' wezen zijn drie vingers. Inderdaad. Gerard werd ook nieuwsgierig.

'We lopen om via de Mauritskade,' zei hij. 'Laat ons gaan kijken.'

De weg door het Noordeinde was er één met hindernissen. Overal stopte de Radja bij dure etalages. Vooral exclusieve damesmode scheen een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uit te oefenen. Sinds hij gekozen had voor een Javaans uiterlijk en bijpassende conservatieve kledij had Gerard, op het uitstapje naar de Scheveningse boulevard na, geen verkleedpartijen meer gezien.

Eenmaal had hij een plastic tasje achterin de Dacia opgemerkt met kledij. Nieuwsgierig gemaakt had hij er ook een zwarte pruik en een zwarte snor in aangetroffen. Maakte de Radja 's nachts uitstapjes? Alles was mogelijk bij iemand die geen slaap nodig had.

Net voorbij een schitterende boekwinkel met een uitstalling van dure platenboeken ontdekte Gerard een poort die afgesloten leek met een roestig hek. De Radja duwde er licht tegen aan en het hek zwaaide knarsend open. Een smalle poort kwam uit op een stil hofje. Aan het eind van de gemeenschappelijke tuin was een muur zichtbaar, die de Paleistuin omsloot. De Radja knikte.

'Dit is de goede plek,' zei hij bedachtzaam. 'Hier kan ik ongezien verder komen.'

(99)

AFSCHEID

Tegen de muur was een fietsenschuurtje gebouwd. Men enige moeite zou daarop te klimmen zijn en dan, hop, op de muur. Voor gebruik op zonniger dagen had een van de bewoners groen kunststof tuinmeubilair neergezet. De Radja gebaarde naar de stoelen.

‘Even hier zitten? Ik moet je iets zeggen, Gerard. Dit is het moment om afscheid te nemen. Ik ben je zeer erkentelijk. Zonder jou was ik blijven vegeteren op onze basis. Ik was uit verveling ondergedompeld in verkleedpartijen. Ik begreep maar weinig van de gevoelens en motieven van deze mensheid. Dat was ook nooit mijn functie, maar ik had mezelf daar onbewust bij neergelegd. Weggaan kwam nooit bij mij op. Ik durfde niet bovengronds te komen omdat al mijn andere bemanningsleden daar vernietigd zijn. Ik wist niet dat er menselijke geleerden waren die integer konden beoordelen wat ik te bieden heb. Door jou ben ik uit mijn isolement gekomen. Je was een uitstekende lijfwacht en bovendien bijzonder gezelschap. Dank.’

Gerard zat met een brok in zijn keel te luisteren. Het Grote Iets ging gebeuren, maar in het Kleine Bewustzijn was er leegte, pijn, verdriet, onbegrip en nog veel meer onbestemd gevoel.

‘Ik ga je niet meer terugzien, Gerard,’ zei de kleine man. ‘Haal mijn koffer op en geef hem als dat veilig kan aan Berger. Hier is de sleutelkaart van mijn hotelkamer. Ik heb het nummer van de kluis er op geschreven. Berger zal de meeste mogelijkheden van de kofferinhoud begrijpen. Het ga je goed!’

‘Gaaf u werkelijk ergens anders heen, hoogheid?’ vroeg Gerard emotioneel. Een diep gevoel van ultieme verbazing was ontstaan in zijn ingewanden. Gehecht aan een buitenaards wezen.., hoe dom kon je zijn? Hij herinnerde zich een sentimentele UFO-film van Steven Spielberg, E.T. Een knuffelbare, verdwaalde *alien* die eindelijk terug naar huis kon...

‘Gaaf u terug naar uw thuisplaneet?’

‘Nee. Dat kan niet meer. Ik blijf, maar anders. Ik moet een vorm van bestaan vinden die recht doet aan mijn missie om veranderingen op deze planeet te bewerkstelligen. Dat kan niet in mijn huidige presentatie. Interdimensionaal cellulair loslaten kost echter nogal wat energie en kent risico's. Ik moet het vandaag hebben van een experiment.’

‘In het paleis?’

‘Zoiets. Meer er boven.’

‘Ah! U zoekt het hoger op?’

‘Voor iemand van buiten deze aarde is dat de voor de hand liggende oplossing.’

‘De koning is het hoogst in de Nederlandse hiërarchie. Gaat hij u helpen?’

‘Dat is nog de vraag. Maar geen relevante.’

De Radja hield zijn hoofd ineens aandachtig schuin. Luisterend? De telepathische trukendoos?

‘Het wordt tijd, Gerard. Ik hoor Berger waarschuwen. Huur een huis in Engeland, in Glastonbury. Als het nodig zou zijn, zou ik je daar kunnen vinden. Maar dat vermoed ik niet. Al het geld in de koffer is voor jou. Berger weet het al. Gegroet! Nu is het tijd!’

Gerard klom snel het schuurdak op en trok de kleine man in het donkere kostuum er op. Elegant sprong die toen de tuinmuur aan de andere kant af. Gerard zag hem verend op de grond landen. De Radja rende naar links, langs het Archiefgebouw en daar verloor Gerard hem uit het zicht.

Dit wezen weet wat hij doet, dacht hij, maar zelf voelde hij zich intens bedroefd.

Ik heb niet eens door wat ik allemaal niet door heb, dacht hij zwaarmoedig. De stem van Theo was weer in zijn hoofd: ‘Lijden als zelfmedelijden is noodlottig maar lijden als inzicht afdwingend geeft transformatiemogelijkheden.’ Mooi maar het hielp niet.

Het besef van ongelukkige verlatenheid werd zo sterk dat hij op de muur moest gaan zitten. Hij sloeg in een gebaar van zelftroost zijn armen om zijn knieën maar niets hielp meer. De tranen kwamen en bleven. Beelden van de Radja en zijn vader vloeien door elkaar in zijn geest. Die zachtmoedige oude man en de felle buitenaardse, toch lijkend op elkaar? Er was een krachtige verbinding, vaders die hun zonen erkenden, hulp aanvaarden, bijna vrienden geworden?

Zoiets.

Ik ben bang dat mijn vader dood gaat voordat ik goed afscheid van hem genomen heb, dacht Gerard. Ik heb hem ondergewaardeerd en hij mij waarschijnlijk ook. Maar de Radja heeft me alle erkenning gegeven, die ik nodig had om deze vreselijke pijn te helen.

Dat besef maakte de tranenstroom niet minder.

Hoe lang hij daar had gezeten, wist hij niet, maar een autoritaire stem bracht hem terug in de onvoorzichtige werkelijkheid: 'Wat doet u daar, meneer?'

Onder hem stond een lange man in een uniform, een marechaussee van de paleisbewaking. Gerard zei het eerste wat in hem op kwam: 'Ik ben mijn poes kwijt. Vreselijk!'

Hij maakte er een overtuigend gebaar van hopeloosheid bij en zijn betraande gezicht en nat gehuilde knieën moesten de rest doen. Het werkte niet geheel goed.

'Waar woont u?' vroeg de politieman achterdochtig. 'Komt u eens naar beneden.'

Gerard wachtte dat noodlot niet af. Hij boog opzij en sprong terug, op het schuurdakje, naar beneden de hof in. Hij rende voor zijn leven, zo'n gevoel was het. Achter hem snerpte een politiefluit door de avond. Hij hoorde nog gevloek toen de bewaker vergeefs probeerde zelf omhoog te klimmen over de tuinmuur. Druk geschreeuw in 's mans walkietalkie was het laatste wat hij opving, toen was hij de poort uit.

Er liepen betrekkelijk veel mensen winkels te kijken. Sommigen bleven staan, misschien omdat ze de politiefluit hoorden? Gerard dankte de Voorzienigheid dat hij de Dacia niet had afgesloten op de parkeerplek. Hij dook er in, startte en reed zo rustig mogelijk het Lange Voorhout op. Niet opvallen. Misschien zou iemand later onthouden hebben dat zijn auto een nummerbord had met RO er op? De politieman zou een goed signalement kunnen geven. Hoe lang zou het duren voordat er ene Mooiveld uit de computer kwam? En wat zou het betekenen als die naam onmiddellijk verbonden werd aan een audiëntieverzoek voor Herr Berger? Hij schudde zijn hoofd. Niemand kon hem iets maken.

(100)

RECHERCHEUR PONT

Het was inmiddels bijna negen uur. Als alles goed was gegaan, was Berger terug in Hotel des Indes geweest en onmiddellijk uitgecheckt. De man zou direct per taxi naar het Centraal Station gaan en dan door naar een simpel pension in Breda. Als alles goed was gegaan, had ook de Radja zijn geheimzinnige plan volbracht. Een experiment...

Het is inderdaad maar beter dat je niet alles weet, dacht Gerard. Hij parkeerde de Dacia op de Dennenweg en liep snel naar Des Indes. Berger was inderdaad al weg. Gerard haalde de beide kamerkluisjes leeg en checkte met contant geld van de dikke stapel in zijn jas uit. Naar Pension De Wereld. Daar zou niemand hem zoeken. Morgen zit ik om vier uur op de boot naar Engeland! De pensionkamer was dezelfde als vroeger. Bijna thuis, heerlijk. Hij verheugde zich enorm op weerzien van Wendy. Hij zette zijn telefoonwekker op zeven uur. Fris uitgerust naar morgen, dacht hij.

In zijn aura werd ook het een en ander opgeschoond. Iets, wat misschien bepaalde mensen aan een elf zou kunnen doen denken, verliet hem en liet de lege plek volstromen met gouden licht. Gerard droomde van vervulde opdrachten, van lichtende trappen, van glimlachende mensen er naast en wuivende gedaanten.

Het werd moeizaam licht in het oosten. Toen hij langs het Malieveld reed en vandaar de A12 op, besloot hij in een vreemde opwelling om even naar Nootdorp te rijden. Het was bijna half acht. Angela zou om kwart over acht naar haar werk rijden. Hij aarzelde. Was dat nou slim? Nee, het moest lukken. Snel hallo en weg. Even mijn gezicht laten zien, dat is toch wel het minste. Haar geruststellen. Wie weet hoe moeilijk ze het heeft gehad zonder mij. De gebruikelijke file bij het Schenkviaduct hield hem een beetje op, maar niet lang. Er brandde licht in de keuken, zag hij meteen. Op tijd. Hij moest even verderop zoeken naar een parkeerplek en toen liep hij een beetje onzeker honderd meter terug naar het huis dat vroeger zo belangrijk voor hem was geweest.

Voor nummer 39 stond een Mercedesbus. Er zat een man op de passagiersstoel, kennelijk op iemand te wachten. Toen Gerard dichterbij kwam, ging de man overeind zitten. Hij zag er verfomfaaid uit alsof hij niet wachtte maar geslapen had in de auto. Zijn rood aangelopen gezicht was verkreukeld. Met wat vlugge halen fatsoeneerde hij zijn verwarde haargrens en stapte toen uit. Toen hij eenmaal stond, bleek hij breedgeschouderd maar zijn presentatie wekte nog niet meteen vertrouwen.

‘U bent meneer Mooiveld?’ vroeg de man maar op een toon die meldde dat hij het antwoord al wist. ‘Wij hebben wat vragen voor u. Kunnen we even naar binnen?’

Gerard deed een halve pas achteruit, alle seinen op rood. Heel fout idee om Angela te willen ontmoeten.

‘Punt een, ik woon hier niet. Punt twee: wie is wij?’

‘Ik ben rechercheur Pont, van de beveiliging van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Volgens onze gegevens staat u hier ingeschreven.’

‘Erg boeiend, meneer Pont. Ik woon hier niet, maar als u even opzij stapt, kan ik doorlopen. Of staat u hier te bedelen? U ziet er als een zwerver uit.’

Het laatste wat Gerard wilde, was het voeren van goede gesprekken op een politiebureau. Gestrest duwde hij licht tegen de bovenarm van de ander. Misschien verraadde de kleur van zijn gezicht de adrenaline die door zijn lijf spoot, maar de heer Pont leek gewaarschuwd en greep razendsnel Gerards linkerpols en probeerde die, politieel getraind, op diens rug te wringen. Met een routine van jaren Taekwondo liet Gerard zich echter meebewegend achterover vallen en trok de verraste ander over zich heen. Met zijn vrije hand sloeg hij de grote man zo hard hij kon onder diens oor. Kreunend zakte zijn slachtoffer opzij en liet Gerards pols los. In paniek keek Gerard om zich heen.

Dit soort mannen werken zelden alleen, flitste er door hem heen. Hij sloeg nog eens toe op dezelfde plek. ‘Dan hebben ze het meestal wel gehad,’ zei zijn vroegere trainer dan altijd lacherig. Was deze mafkees wat hij zei te zijn? In elk geval geen politie. Razendsnel fouilleerde hij de kerel. Autosleutels, kammetje, portefeuille. Rijbewijs, pinpasjes, man heette inderdaad Joachim Pont. Geen politielegitimatie wel een koordje met een pasfoto en een chip: Binnenlandse Zaken. Weer gekreun. Nog een klap? Vette narigheid als die vent de pijp uit ging. Hij realiseerde zich dat zijn vingerafdrukken en DNA overal zouden zitten. Zijn smoes was in principe redelijk: ‘Ik werd door een zwerver aangevallen, agent.’ ‘Maar waarom heeft u niet meteen 112 gebeld, meneer?’

Er was maar één optie: rap weg wezen! Er kwamen vier jonge fietsers de hoek om. Net op tijd. Hij snelwandelde terug naar zijn eigen auto. Gas, de Dacia in elk geval de straat uit! In zijn achteruitkijkspiegel zag hij bij nummer 39 plotseling Angela de voordeur uit komen. Kwart voor acht precies! Niet alleen, maar met een lange gozer in een zwarte motorjas. Een *one night stand*, goddomme! Hij remde af, loerend in de spiegel. Ze lopen hand in hand, notabene. Jezus, het is net uit met mij en er is meteen een ander. Goddomme!

Ineens klonk de lieve stem van Deense Hilda in zijn geestesoor: '*Ze two of you can be very happy togezzer!*'

Iets van eeuwen geleden, gezegd over Wendy en hem! Oef, hij moest even flink diep uitademen. De absurditeit van zijn jaloezie sloeg in als een bom. Hoe schijnheilig kon een mens zijn? Hij was zijn hele eigen Tantra-ervaring al weer vergeten, weggevaagd door zijn avonturen met de Radja.

Hier en nu! Dadelijk komt Pont bij en onthoud ook nog eens mijn kenteken. Stommeling! Wegwezen!

(101)

LONDEN

Gerard gaf verschrikkelijk geïrriteerd gas, boos op zichzelf. Razend. Binnen zes minuten zat hij op de A12, opnieuw op weg naar Rotterdam. Wat te doen?! De balans was rap opgemaakt. Iemand had hem en Berger in verband gebracht met het onbekende experiment van de Radja. De veiligheidsdienst van het Koninklijk Huis had vanzelfsprekend al dagen geleden Berger gecheckt via hun registratie bij Hotel des Indes natuurlijk, misschien ook maar meteen diens hele reisgezelschap. Was het valse diplomatieke paspoort van de Radja opgemerkt? Was Berger ergens van verdacht? Pont was geen politieman, eerder een particuliere detective, die vroeger bij de politie had gezeten. Of toch iemand van de geheime dienst? Binnenlandse Zaken had hij gezegd. Wat konden ze hem maken? Weinig maar ze konden hem toch uitwringen in een verhoorkamer. Zou hij de Radja verraden? Misschien.

Met vier, vijf pillen XTC op kan je iedereen leuk aan de praat krijgen, dacht hij. En dus? Pont had vast de Dacia niet langs zien komen. Vent had half liggen pitten in zijn bus. Gewoon doorrijden naar Calais dan en de tunnel pakken naar London? Het nieuwe paspoort gebruiken. Dan de Dacia inleveren op de luchthaven? Of houden?

Zou ik mijn geld bij de ASN-bank kunnen opnemen? vroeg hij zich af. Stom, dan weten ze meteen waar ik zit. Geld zat bij me. Genoeg voor een jaar of twee.

Hij reed de A13 op, naar Rotterdam. Eerst maar een tijdje onderduiken bij Wendy, dacht hij. Het nieuws en de kranten volgen, kijken hoe erg het wordt of niet. En dan? Niks dan. Hier en nu! Niet piekeren over het verleden, je niet druk maken over dingen die nog niet gebeurd zijn! Dank je wel, Theo, dacht hij intens dankbaar. Wat zijn dat wijze lessen geweest!

Terwijl hij zat te lunchen in een wegrerestaurant, ging zijn oude telefoon. Stom, die had hij gewoontegetrouw aan laten staan. Gerard nam het gesprek toch maar aan.

‘Met Pont,’ zei een bekende stem.

‘Ja, ja, van de veiligheidsdienst en zo. Met die losse handjes,’ zei Gerard, quasi ontspannen maar 100% op zijn hoede.

‘Je muil is even groot als je zelfoverschatting,’ gromde Pont driftig.

‘U probeerde mij te mishandelen,’ antwoordde Gerard scherp. ‘U had geen legitimatie. U leek een afperser. Ik heb mij gewoon zonder nadenken verdedigd.’

‘Je sloeg mij bijna dood.’

‘Als u mij een nummer van uw superieur smst, en mij een fax stuurt met uw bevoegdheid om *mij* daar ter plekke pijn te doen, dan neem ik volgende week weer eens contact met u op.’

‘Je gaat godverdomme nu luisteren,’ knarste Pont ‘of ik ga meteen een internationaal arrestatiebevel regelen.’

‘O, o, ik luister meteen! Waar word ik allemaal van verdacht, meneer Pont?’

‘Minstens van het belemmeren van een ambtenaar in functie, klootzak!’

‘Dat is het? Fijn. Dan kunnen we het hier bij laten. Was er verder nog iets dat u hinderde aan mijn gedrag?’

‘Je bent in het Koninklijk Paleis geweest zonder toestemming, rat!’

‘Wat krijgen we nou? Heeft u mijn vingerafdrukken gevonden en mijn DNA op de muren of zo? Bent u niet goed bij uw hoofd?’

‘Wij weten meer dan u zich kunt voorstellen, meneer Mooiveld!’

Ponts stem was razend maar Gerard herkende direct de onderliggende frustratie.

‘U kunt al uw vragen naar mijn mailadres sturen,’ zei hij. ‘Ik kan ze zonder twijfel bevredigend beantwoorden, als ik er even de tijd voor neem.’

‘We zijn er binnen 24 uur achter waar je uithangt, Mooiveld. Je onttrekt je aan je arrestatie.’

‘U bluft meneer Pont. U zei net dat u een arrestatiebevel zóu kunnen regelen. U heeft geen poot om op te staan, meneer Pont! Ik heb niks illegaals gedaan en dat ga ik ook niet doen. Ik ben absoluut niet in het paleis geweest. Het is uit met mijn vroegere vriendin en ik ben op zoek naar een andere woning. Ik heb ontslag genomen bij mijn werkgever en ga elders werk zoeken. Ik heb onlangs een mazzeltje gehad, waardoor ik me kan permitteren om nog wat vakantie te nemen. Laten we het daarbij laten.’

‘Je hebt bemiddeld bij het aanvragen van een audiëntie bij onze majesteit voor Doktor Berger.’

‘Pardon? Sinds wanneer is dat onwettig, meneer Pont?’

‘Berger heeft onder vreemde omstandigheden met onze majesteit gesproken. Onze beveiliging is de koning een kwartier kwijt geweest, terwijl Berger alleen in de Indische zaal rondwandelde.’

‘Daar had hij vast allerlei toeristische redenen voor. Hij zal toch netjes het officiële bezoekersregister getekend hebben, niet?’

‘Hij woont in Hongarije. Hij heeft niet gevlogen en hij heeft geen geldig rijbewijs. Jij was in Roemenië. Hoe kwamen jullie tegelijk in Den Haag aan?’

‘Toeval. We hebben elkaar pas in Des Indes leren kennen. We hadden toevallig kamers op dezelfde verdieping.’

‘Jij had een kamer naast een Mister Radja. Die is verdwenen.’

‘Dat is uw interpretatie. Ik heb als chauffeur gewerkt voor meneer Radja. Hij heeft mij netjes betaald en is zijn eigen weg gegaan gisterenavond. ‘

‘Je weet natuurlijk niet waarheen!?’

‘Hij heeft iets gezegd over Volendam. En over de Amsterdamse wallen. Dat willen al die toeristen zien.’

Gerard kon zijn vermaaktheid niet uit zijn stem houden: ‘Waar zeurt u over, meneer Punt? Wat is er allemaal gebeurd, dat u zo heeft opgewonden? U wordt minder snel oud als u uw zaakjes beter voorbereid. Misschien hebben jongelui u uitgelachen toen u daar dronken half onder uw eigen bestelbus lag?’

Pont kon alleen grommen van ergernis. Na twee seconden hervond hij zijn kalmte weer.

‘Ik ga je verklaring toetsen aan die van Doktor Berger! Die heb ik binnen 24 uur hier op een bureau! Als er iets niet spoort, kom ik je oppakken!’

‘Ach, meneer Pont. Die man is negenentachtig, heeft hij me verteld. Gaat u ook al hoogbejaarde, wetenschappelijk hoog aangeslagen mensen opsluiten? Meneer Pont, kom tot uzelve! U probeert dingen te snappen die wat ongewoon zijn en dat lukt u niet. Laat u een paar onschuldige mensen toch met rust. Ik ga aandachtig mijn mail lezen als ik ergens een WIFI-spot tegen kom. Ik kan u ondertussen wel het adres van een goede therapeut geven.’

Piep, piep. Pont had opgehangen. Teveel ineens. Een goede pokeraar misschien, die weet wanneer hij moet passen.

Gerard zat bulderend te lachen. Dat was nog eens een staaltje van nee zeggen geweest. Van Theo had hij hier zeker duizend bonuspunten voor gehad.

(102)

AFGESTEMD

Wendy was opgelucht en blij hem te zien. Ze had veel enge dromen over hem gehad. Slaag, achtervolgingen, berovingen van een bank, vliegromen en UFO's. Hij vertelde haar maar niet dat ze met sommige beelden zeer dicht bij de realiteit zat.

‘Wij zijn heel erg afgestemd op elkaar,’ voelde hij. Samen zijn was veel leuker dan met Angela, vond hij, maar toch was er iets ongemakkelijks in het ervaren van zijn verbondenheid met zijn nieuwe liefde.

Ben ik zo oppervlakkig, dat ik helemaal niet hoef te rouwen om het mislukken van mijn relatie met Angela? vroeg hij zich af. Hij was niettemin heel tevreden met zichzelf.

Ik hunker nooit meer naar de verdoving van een neutje, stelde hij vast. Hij had een abonnement op de fitnessclub genomen en vrij rap

was hij zijn laatste vet kwijtgeraakt.

Ik ben sportiever dan vroeger en ik heb tien keer zo vaak seks, dacht hij tevreden. Ik moet wel gelukkig zijn.

Heel soms bezocht de Dwaler hem in nachtmerries, maar steeds minder vaak.

Om zijn geluk voor zichzelf nog eens nadrukkelijk te bevestigen gingen Wendy en hij al na paar weken samenwonen op zoek naar iets ruimers dan haar flatje in Londen. Gerard herinnerde zich een opmerking van de Radja, iets met Glastonbury. Wendy zou eens een makelaar in Zuidwest Engeland bellen. Haar werk als webdesigner kon ze moeiteloos op elke andere plek in de wereld voortzetten. Het bekende Nederlandse grapje van Heer Bommel ('Geld speelt geen rol voor een heer van stand') kon hij niet goed in het Engels vertalen, maar nadat hij een keer zijn berg contant geld op een blijmakende stapel had laten zien, maakte zij zich nergens meer druk over. Gerard had het geld van de Radja geteld en in plaats van de toegezegde twintigduizend bleek er bijna veertigduizend euro in contanten beschikbaar in de reistas van de Radja. Hij vertrouwde er bovendien op dat hij na verloop van tijd zijn spaarrekeningsaldo bij de ASN-bank onopvallend zou kunnen wegsluizen naar een Engelse bank. Werken hoefde dus nog even niet. Van Ooijen had erg makkelijk gedaan over zijn ontslag. De man klonk vooral blij over het feit dat er weer iemand minder op zijn loonlijst stond.

Op zijn nieuwe prepaid telefoon liet Gerard een aantal mensen weten dat het hem goed ging, zonder iets te verraden over zijn nieuwe verblijfplaats. Hij vertelde Bill en Theo wel iets meer van zijn belevenissen, maar de nadruk gelegd op het profijtelijke chauffeurschap. Zijn ouders waren opgelucht. Er was iemand van de veiligheidsdienst van het Koninklijk Huis bij hen langs geweest om vragen over hem en zijn hobby's te stellen.

'Heb je daar gesolliciteerd soms?' wilde zijn moeder weten. Hij moest haar teleur stellen, maar met het bericht dat hij dik betaald chauffeur was geworden van een heel rijk iemand, was ze redelijk tevreden.

'Drie keer zoveel als bij Van Ooijen? Nou, nou!'

Tot zijn verbazing klonk ze niet verrast, toen hij liet weten dat Angela en hij uit elkaar waren: 'Jullie pasten eigenlijk nooit echt

goed bij elkaar.'

'Echt?' vroeg hij ongelovig. 'Had je dat niet eerder kunnen zeggen, mam?'

'Ik gun iedereen zijn eigen leerschool,' antwoordde ze. 'Wat moet dat moet. Anders leer je niets.'

'Ik wist niet dat je een filosofe was, mam.'

'Ik wist ook niet dat jij privéchauffeur was,' bitste ze op de vertrouwde toon terug.

Doktor Berger was extreem gelukkig met zijn aandeel in het plan van de Radja. Gerard ontmoette hem twee maanden later in een stil café in Breda, zoals ze al hadden afgesproken in Den Haag. Buiten heerste inmiddels een bevroren winterstilte. Vanuit het zuiden was het gaan sneeuwen. Gerard nam daarom een Sneeuw witje, dat moest wel kunnen. Berger zag er inmiddels uit als een 50plusser op vakantie, hij bestelde een glas vers sinaasappelsap. Eten deed de voormalige skeletman niet meer. Dat was allemaal slechts een kwestie van niet meer bang zijn voor de dood, legde hij uit.

'Voor de meeste mensen is de dood een sinistere vorm van uitgewist worden, op termijn zult u verloren zijn in volmaakte vergetelheid. U zult ergens begraven liggen onder een versteend woud van betekenisloze namen. Voor sommigen is het echter een opstap naar ander avontuur. *Das hat mir Doctor Radja erklärt.*'

Hij was volledig tevreden met het instrumentarium uit de koffer van de Radja.

'*Unglaubliche Erlebnisse,*' mompelde hij steeds. '*Superbrilliant.*'

Kennelijk was hij van zichzelf al welgesteld of de Radja had ook hem vooraf flink wat van de euro-stapel toegespeeld. Hij had tenminste op een afgelegen vakantiepark in Brabant voor een jaar een luxueus chalet gehuurd. Hij legde uit hoe hij probleemloos zonder legitimatie contant vooruitbetaald had.

'Uw Hollanders betalen niet graag belasting. Verder zijn ze erg vies. Heb je die miljoenen platte stukjes kauwgom op de trottoirs gezien?'

Daar had Gerard nog nooit op gelet. Kijken door de ogen van een ander, de hobby van de Radja. Kijkend door de Duitse, *gründliche* ogen van Berger zou hij zelf voortaan overal de plat gelopen kauwgom op straat opmerken.

In de Dacia reed hij Berger terug naar zijn nieuwe verblijf. Berger klopte tevreden op de motorkap, toen hij uitgestapt was: 'Onze

betrouwbare vriend Dacia Sandero. Herz maakte geen problemen?’ Gerard maakte een gebaar van geld tellen, het verhuurbedrijf vond alles prima zolang hij maar betaalde. Er viel hem een vreemd wazige vlek op de zijkant van het chalet op. Hij vroeg er naar. Berger keek even voorzichtig.

‘Ach, wir können einander vertrauen, nicht?’

Elkaar vertrouwen? Absoluut! Gerard knikte overtuigend:

‘Selbstverständlich!’

‘Daarachter verberg ik Radja’s geheim,’ legde Berger uit. *‘Normalen können die niemahls finden.’*

Eén van de wonderen van het Snaar-veld, dacht Gerard te herkennen. Een verborgen veld dat toegang gaf tot een geheim laboratorium, dat ook vanuit het chalet binnen niet te vinden zou zijn. Berger had de Nobelprijs niet gekregen, maar als hij al zijn werkelijke ontdekkingen had prijsgegeven dan was de prijs hem vast niet voorbij gegaan. Vrije energie! Hij was benieuwd of Berger nog last gehad had van mensen van geheime diensten.

‘Wordt u nog bespioneerd?’

‘Neen. Wij hebben niets illegaals gedaan,’ zo zag Doktor Berger het ook. ‘Na een tijdje vallen de veranderingen niemand meer op. Wij tweeën weten al haast zelf niet meer waar we moeten kijken om te ontdekken wat er exact gebeurd is. Wij vergeten het verleden. Het heden is oneindig fascinerender!’

(103)

OP DE GOEDE AFLOOP

Breda is dichtbij Nootdorp als je eenmaal de lange autoreis gemaakt hebt van Glastonbury naar Nederland. Gerard kon het niet laten. Hij belde Angela met zijn nieuwe telefoon. Ze was heel verrast maar ze wilde wel iets afspreken ‘s avonds. Er was trouwens iets.

‘Ik heb een meneer Pont van de Rijksrecherche over de vloer gehad, die van alles over je wilde weten. Hij heeft me gevraagd om hem te bellen, als je contact met mij opnam. Heb je iets uitgehaald?’

Gerard haalde diep adem. Toen zei hij naar waarheid: ‘Ik heb een bezoekje van een uitzonderlijke Hongaarse wetenschapper aan het Koninklijk Huis geregeld. Had ik toevallig ontmoet op vakantie. Hij wilde zijn nieuwste uitvinding demonstreren aan de koning. En ik denk dat dat goed gelukt is. Ik vermoed dat sommige mensen die uitvinding en de uitvinder in hun macht willen krijgen. Via mij

bijvoorbeeld. Maar daar wil ik liever niet aan mee werken. Ik hoop dat je meneer Pont dus niet gaat terugbellen.'

'Ach, nee,' besloot Angela resoluut. 'Hij was ook helemaal mijn type niet.'

Café Havana was afgeladen. Angela zat aan de lange bar, toen hij binnenkwam. Ze droeg een wijde jurk. Beetje onflatteus. Niks voor haar, dacht hij maar hij wilde het moment niet beladen door er iets van te zeggen.

'Ik herken je nauwelijks, Gerard,' zei ze, er bijna mee verlegen.

'Theo heeft me verteld dat je bij hem wilde afkicken van de drank. Je hebt zeker last van ontwenningsverschijnselen?'

'Nee. Nee,' antwoordde hij gedecideerd. 'Echt niet. En ik heb geen enkel gevoel van ontbering. Er is zoveel met me gebeurd, dat ik ook geen tijd had om me ergens anders mee bezig te houden.'

'Is het waar dat je waanzinnig gedanst heb in Scheveningen?'

Hij knikte geamuseerd. Mooi. Matti had verslag uitgebracht.

'Zo ken je me zeker al heel lang niet meer,' grijnsde hij. Ze lachte wat schaapachtig mee.

'Ik heb nog aardbeienlikeur thuis. Wil je dat misschien? Ik ga het anders weg gooien.'

Even ging er een steek door hem heen. Het idee van verspilling, van een nutteloos offer, van ontkenning van zijn werkelijke behoeften. Bijna op hetzelfde moment begreep hij dat het oude reacties waren. Een vals idee dat Angela hem zou moeten missen, dat ze meer blijf zou moeten geven van betrokkenheid. Het was pijnlijk inzicht, maar toch luchtte het op.

'Laat maar. Ben je weer aan het daten?' vroeg hij met een krachtige discipline proberend om elk negatief klankje uit zijn stem te houden. Hij zag dat ze aarzelde.

'Het is okay voor mij, hoor, ' stelde hij haar gerust. 'We moeten allebei een nieuw leven kunnen hebben.'

'Om je de waarheid te zeggen,' begon ze maar weer hield ze even in. Heel vreemd was het, maar ineens voorvoelde hij haar antwoord.

'Je bent zeker verliefd geworden op iemand?'

'Ja,' bekende ze. 'Op Pauli, die Roemeense ex van Wies.'

'Die gozer in die motorjas?' vroeg hij, niet eens verbaasd meer.

'Ja. Heb je ons samen gezien?'

‘Op een morgen, vroeg in Nootdorp. Ik reed langs het huis.’
Bijna zei hij 'ons' huis.

Ze keek heel verwonderd maar ze reageerde niet. Het vloog door haar hoofd dat ze ook hem in haar grote nieuws zou willen laten delen, maar die waarheid vertellen was juist geen uiting van liefde, wist ze.

Alles op zijn tijd, dacht ze. Dit is al heel mooi.

Ze veranderde van onderwerp: ‘Heb je jezelf een dure jas cadeau gegeven? Getailleerd, dat droeg je vroeger nooit. Je ziet er echt patent uit. Die vakantie heeft je veel goed gedaan.’

‘Ik heb òòk iemand ontmoet daar,’ informeerde hij haar. ‘Een Engels meisje, Wendy. Erg leuk.’

‘Ga je daar wonen? Ja, zeker?’

‘Daar denk ik inderdaad over,’ zei hij langzaam, onder de indruk van haar telepathische waarneming. Even ging er een zenuwachtige schok door hem heen toen ze iets over een verhuisberichtje sturen zei. Hij vond haar zelf op een bepaalde manier ook zenuwachtig. Misschien jaloers? Een nieuw vriendje hebben maar toch nog heel erg vastgeplakt zitten aan het oude, vertrouwde met hem. Dat moest het zijn. Hij hoorde het aan haar stem. Ze bleef maar door babbelen, gauw pratend over een nieuwe, betere Tarotcursus die ze ging volgen, over een boeiend tv-programma over hypersensitieve kinderen, over een eventueel asielzoekerscentrum in Nootdorp. Haar geklep had hem niet eerder zo gestoord.

Ze moest eens weten, dacht hij, hoe wij in parallelle dimensies leven. Hoe ik volstrekt andere ervaringen in deze zelfde wereld heb. Dat er echt buitenaards leven bestaat.

Hij hoorde eventjes nog alleen maar het keiharde geroezemoes om hem heen. Iedereen die hier aandacht opeiste voor het eigen wereldje. Ik, ik, mijn, mijn, de selfie hier en de selfie daar, het ging maar door.

‘Luister je wel?’ vroeg Angela. ‘Je lijkt zo ver weg.’

‘Sorry!’ schrok hij op. ‘Eh, ja. Ik dwaalde even af.’

Ze knikte.

Hij ziet er goed uit, maar ook kwetsbaar, dacht ze. Het is een werkelijk lieve man en ik zou hem zo dolgraag willen vertellen dat

ik gelukkig ben en zwanger. Maar ik ben bang dat hij het niet aan kan. Hij kan maar beter even helemaal in die Wendy onderduiken. Dan is het makkelijker om mij los te laten. Laat hem maar, lekker in een ander leven, acclimatiseren in Engeland. Beter. En dan stuur ik hem een geboortekaartje. Mannen rekenen toch nooit terug. Het was even stil. 'Je hebt natuurlijk ook veel meegemaakt,' zei ze toen verontschuldigend. 'Een ongeluk toch in Roemenië? Je hebt Uranus oppositie Uranus in je horoscoop, zag ik. Dat zijn onverwachte, ongewone veranderingen, zeggen ze.'

Gerard knikte. Hij popelde eigenlijk om zijn avontuur aan iemand te vertellen. Alles! Al die waanzinnige gebeurtenissen kunnen delen met een vertrouwd iemand. Iemand die niet meteen alles ging doorlullen, een echt vertrouwde vriend. Of vriendin...

'Ik ben er goed uitgekomen,' zei hij langzaam, meer bijzonderheden kon hij gewoon niet geven. Hij moest de Radja beschermen. 'Ik zou het trouwens heel fijn vinden als we vrienden konden blijven.'

'Tuurlijk.'

Ze zei het heel vlug. Veel te vlug, dacht hij.

'Fijn,' antwoordde hij, ook te vlug. Ze stond op en deed een stap van hem vandaan.

'Okay. Eh. Nou, het ga je goed.'

Gerard stond ook op. Angela boog naar hem toe en gaf hem een kus.

'Alle goeds,' wenste hij haar en hij kuste haar andere wang.

Zo lopen de gootjes als het regent, zou zijn oma gezegd hebben. Hij stond er een beetje beteuterd bij, gek dat je zo simpel uit elkaar kon gaan.

'Ik meen het echt,' zei hij nog eens ten overvloede.

'Ik weet het. Ik ook. Nou, dag!'

Ze stak haar hand op.

'Laten we die aardbeienlikeur maar vergeten. Te ingewikkeld.'

Hij knikte en zwaaide terug. Er waren eigenlijk nog veel dingen die hij wilde weten. Over haar werksituatie, hoe het met Rakker ging, of ze makkelijk een ander huis kon vinden. Wat Wies er van vond. Nee, te ingewikkeld, wist hij.

(104)

HOMEOPATHIE

Patries en Angela lunchten een week later in Café Dudok. Patries luchtte omstandig haar hart over Dick. Ze zaten aan de lange

leestafel tegenover twee volksvertegenwoordigers van de VVD, die zich brallerig uitlieten over de onwenselijkheid van homeopathie in het verzekeringspakket. Angela werd plots pissig. Ze boog zich voorover en siste: 'Hee lui! Laat je eens beter voorlichten. Ik ben journalist en ik schreef er ook ooit iets over. De Zwitserse regering heeft in 2012 een wetenschappelijk onderzoek betaald dat homeopathie geheel rehabiliteert. Hoe moeilijk kan het zijn?' De heren keken elkaar aan en stonden na een geërgerde hoofdknik op. Gauw ergens anders grof geld verdienen.

'Je doet mooi werk,' zei Patries grijnzend. 'Honderd keer verdund medicijn. En dat werkt! Ongelofelijk. Je denkt dat iets wat is en dan kom je erachter, dat alles anders is dan je ooit gedacht hebt.'

'Jij praat nog steeds over Dick, zo te horen?'

'Natuurlijk. Mister Schijnheil! Jij bent nog aardig met Gerard uit elkaar gegaan, jullie blijven tenminste een soort vrienden, maar ik hoef Dick nooit meer te zien. '*Dick*' is een Engels woord voor lul. Wat een lul is die man!'

'Patries, je zult het misschien niet geloven, maar ik had al meteen zo'n gevoel over Dick. Ik noemde hem altijd in gedachten Geilmans, maar hij kon dat heel knap maskeren, zodat ik toch weer mijn intuïtie vergat. Hij kan echt heel overtuigend keurig zijn.'

'Naar iedereen,' zei Patries kribbig. 'Hij was heel goed naar Nikkenklanten. We hebben samen veel geld verdiend. Maar achteraf bleek hij allerlei scharreltjes in mijn bestand te hebben. Nou ja, hij is voor zichzelf begonnen, lees ik. Hij heeft nu een praktijk met druppeltjes die tegen elektrosmog helpen en een microscoop voor levend bloed analyses.'

'Dat kan werken,' zei Angela. 'En jij?'

'Ik kan al rondkomen van mijn massageklantjes. Nikken doe ik er gewoon bij.'

'Ik moet je wat bekennen,' zei Angela onzeker. 'Ik dacht vroeger altijd intuïtief dat *jij* juist allerlei seksuele scharreltjes had met je massages...'

Ze keek Patries aan terwijl ze het zei en de ander kon de omhoog schietende bloes van haar hals tot aan haar haargrens niet maskeren. Angela was verbijsterd.

'Shit! Patries! Het is dus waar?!'

Patries slikte en haalde toen diep adem. Ineens glimlachte haar rode hoofd: 'Jij kan beter een praktijkje als helderziende openen!'

Angela bleef verbijsterd.

‘En dan komen mijn klanten erachter, dat alles anders is dan ze ooit gedacht hebben? Jouw woorden, beste vriendin!’

‘Zoiets,’ beaamde Patries. ‘Maar dan weer anders. Er bestaat fout bedrog en bedrog uit liefde.’

Angela moest direct aan Gerard denken. Die heeft mij minder dan de helft van de waarheid verteld over zijn Roemeense tripje, wist ze met volledige zekerheid.

‘Ik voel plotseling dat Gerard iets geflikt heeft met die Hongaarse uitvinder en met het koninklijk Huis,’ zei ze opgewonden. ‘Hij zag er heel jong uit en was onverklaarbaar rijk.’

‘Alles is anders dan de mensen denken,’ reageerde Patries. ‘Iedereen heeft zo zijn geheimen. Tot ze uitkomen.’

Ze veranderde speels van onderwerp: ‘En? Wanneer gaat jouw eitje uitkomen?’

Angela schudde even haar hoofd alsof ze alle overbodige gedachten los wilde gooien.

‘Ik ben uitgerekend op 10 augustus,’ zei ze, terwijl er een golf van geluk door haar heen stroomde. ‘Een liefdesbaby, honderd procent.’

‘Mooi,’ zei Patries. ‘Prachtig. Heerlijk. Zullen we nog een munttheetje nemen?’

En dat deden ze.

(105)

LOVE IS ALL YOU NEED

Herinnering is een reiziger die zich niets van grenzen aantrekt. De beelden verschijnen op hun eigen wind, in hun eigen landschap, door dromen vertekend of door drank beneveld. Aan het eind van die winter dacht Gerard vaak met een gevoel van toenemende vervreemding terug aan zijn Roemeense avontuur. Het rode Zwitserse mes droeg hij als een soort talisman altijd bij zich. Uit zijn koffer kwamen eindelijk de twee nooit gelezen boeken. Eckart Tolle bleek nogal gortdroge kost hoewel wel waar, maar Osho Rajneesh was avontuurlijker lezen. Met telepathische dankbaarheid eerde hij Mieke op afstand. Wat een inspirerende tip! Een cadeautje aan het eind van zijn vorige leven als normaal mens. Die Osho strooide veel smerige grappen in zijn teksten rond en dat maakte alle spirituele informatie makkelijker in te nemen. Gerard moest denken aan

Bonnie Raitt, een Amerikaanse blueszangeres, die in een interview zei: *'Religie is voor mensen die bang zijn om naar de hel te gaan. Spiritualiteit is voor mensen die daar al geweest zijn.'*

Lezen hielp om er weer bij te zijn, niet meer te denken, langzaam los te komen van onbeschrijfelijke ervaringen, terug naar gewoon. Gerards leven werd wel enigszins overzichtelijk, maar helemaal gewoon werd het nooit. Hoewel er geen arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, durfde hij niet meer terug naar Nederland. Langzaam wende de nieuwe situatie.

Wendy en hij hadden een romantisch appartement gehuurd in Glastonbury, vlakbij de magische Tor. Soms zaten ze bovenop die heuvel te kijken naar het spel van zonlicht en wolken, soms keken ze daar 's nachts naar de sterren. Ze bleef hem Gerald noemen en dat vond hij leuk. Het benadrukte zijn totaal veranderde leven. De Ipad met de foto's en films van de ondergrondse basis had hij in een gehuurde kluis op het treinstation van Glastonbury weg geborgen. Hij wilde niet het risico nemen dat Wendy (of iemand anders) er ooit per ongeluk iets van zou afspelen. Ook de sleutel van Villa Serenity, die hij dagen later in zijn jaszak terugvond, ging in de kluis. Verder nam hij via internet en op Wendy's naam een abonnement op de NRC en een abonnement op een knipseldienst. Hij vroeg hen om alle nieuws over Koning Willem Alexander en Professor Berger te bewaren en wekelijks op te sturen.

Over Berger's vrije energie kwam aanvankelijk niets in de openbaarheid. Boeiend nieuws over W.A. zat ook er nooit bij, behalve misschien een bericht in de Telegraaf eind februari: 'De koningin zag er weer sprankelend vitaal uit. Dat ze moeder van drie kinderen is, ziet niemand aan haar af. Er is sinds enkele maanden iets verrukkelijk meisjesachtigs over haar heen gekomen.'

Gerard dacht meteen vrolijk aan het koninklijke relatiegeschenk. Er kwamen echter meteen met de herinneringen andere, diepe gevoelens mee. Zonder waarschuwing moest hij ontzettend huilen. Het voelde alsof hij een onbenoembaar groot verlies geleden had, zonder dat hij het precies kon benoemen. Een pijn die met niets meer te verdoven was. Hij hilde de hele middag, totdat Wendy thuis kwam.

'Het heeft niets met jou te maken, *sweetheart*,' probeerde hij zijn tranenstroom uit te leggen. 'Maar ik moet doen alsof deze krankzinnige wereld normaal is. Dat ik normaal ben. Dat alles

gewoon doorgaat. Terwijl ik binnenin volkomen van slag ben. Ik huil om mijn jeugd, om mijn vader, om het verlies van mijn leermeester. Om deze hele achterlijke wereld!’

Zijn lief liep ontspannen naar de keuken. Er stond een flesje port in een kast naar het gasfornuis. Gerard gooide er soms wat van door de saladedressing, lekker. Rustig schonk ze twee glazen in. ‘Ik drink op al je geheimen, Gerald, zei ze, terwijl ze een toastend gebaar maakte. ‘Het leven is wat het is. Ik houd van jou. Is dat genoeg?’ Hij nam het glas van haar aan en knikte. Daar zou hij het mee moeten doen. Hij nam een sipje van de port. En dacht weer aan de hekel van de Radja aan sipjes. Nachts hilde hij nog, maar het ging over.

Maanden gingen stil en voorspelbaar voorbij, maar toen stuurde Berger hem plots een verbijsterende YouTube-link. Een film van het staatsiebezoek van de koning aan Indonesië. Hij riep Wendy er meteen bij: ‘Kom kijken, ik krijg net een bericht van mijn geniale Hongaarse vriend!’

W.A. droeg een bekende hoofddracht, die Gerard de rillingen over zijn rug deed lopen. De bruinroze, gebatikte Javaanse hoofddoek! De koning sprak een bijeenkomst van lokale waterwetenschappers toe in het Engels, maar aan het eind deed hij zijn dankwoord ook in het Nederlands, misschien om enig schuldgevoel rond het koloniale verleden te relativeren.

‘Ik ben grote dank verschuldigd aan enkele mensen die mijn visie hebben bezwangerd met nieuwe ideeën. De professoren Radja en Berger met name.’

Gerard zat op het puntje van zijn stoel. Wat?! Erkenning? Maar toen kwam er nòg een psychologische komeet langs. De koning hief zijn hand op in een wuivend gebaar. De koninklijke duim lag over de pink, drie vingers stonden opgericht. Drie vingers. Even zat Gerard verstijfd in zijn stoel, toen barstte hij in schaterlachen uit. Wendy vroeg nog: ‘Is dat niet een gebaar van de Vrijmetselaars?’

‘Ook!’ gierde Gerard. ‘Maar dit is iets anders. *A Walk in!* De Radja is terug van weggeweest. Zijn experiment heeft gewerkt!’

Wendy wilde gewoon verder met het bakken van een pruimentartaar toen Gerard zijn extase niet wilde toelichten.

‘Nee, ik kan je het niet uitleggen. Nog niet...’ moest hij bekennen. Alles in hem riep VERTELLEN, VERTELLEN. Een hoofd vol dwang om het dan tenminste ergens tegen een Klaagmuur te mompelen, in het anonieme riet te fluisteren, al die geheimen te vertellen, op te biechten, maar nee, nee.

‘Het is iets met parallelle dimensies,’ zei hij. ‘Ingewikkeld.’
‘*Okay, thanks for being so sweet anyway,*’ zei ze vrolijk. Gerard keek haar verzaligd na toen ze naar de keuken liep.

Wat een schat, dacht hij. Wat had ik haar graag aan de Radja voorgesteld.

‘Roemenië heeft me haast meer geluk gebracht dan ik aan kan,’ riep hij haar na. Hij hoorde haar lachen. Buiten regende het erg Engels, binnen straalde de zon.

(106)

EPILOOG

Angela dronk thee met Ptries op het terras van de Poffertjestent op het Haagse Malieveld. Een waterig zonnetje gaf hun de illusie van een lentedag. Angela keek haar vriendin aan.

‘Ik vond het heel bijzonder dat jij laatst je geheim met mij deelde.’ Ptries stak een sigaartje op.

‘Moet toch kunnen als je elkaar al zo lang kent?’

Angela draaide zich een kwart slag van haar vriendin af. Er klonk heel zacht een ongewoon reutelend geluid. Haar gezicht leek transparant te worden, haar gestalte iets kleiner en haar ogen donkerder.

‘Zal ik jou ook eens een geheim vertellen?’ schorde ze, ineens emotioneel. Toen zag ze uit haar ooghoek dat Ptries al haar aandacht had verplaatst naar een aantrekkelijke oudere man met een vierkante grijze baard, die verderop in een van de terrasstoelen was gaan zitten. Ze boog haar hoofd plotseling weer naar de andere kant. Nee, dacht ze. Je weet nooit. Het is misschien nog te vroeg.

Haar gezicht kleurde weer gewoon en met een glimlach zei ze: ‘Ik verf al jarenlang mijn haar. Ik ben eigenlijk rood!’

‘Echt?’ vroeg Ptries, ook weer naar haar vriendin terugkijkend.

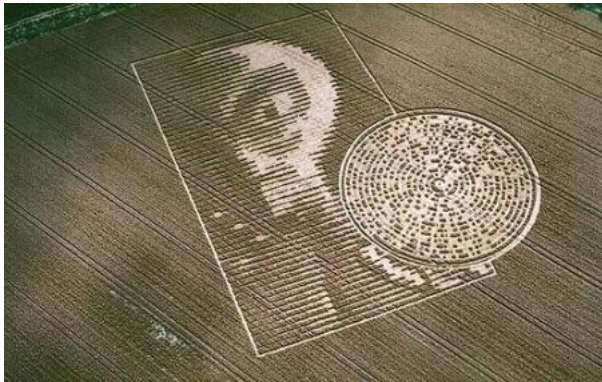
‘Nou ja, vooruit. Uiterlijk is alles voor ons meisjes. Toch?’

NAWOORD

De natuurkundige Max Planck stelde al rond 1930 dat kwantumbewustzijn primair is en energie en materie secundair. Er is veel meer onzichtbaar voor de mens dan zichtbaar. Het hele fenomeen van karmische astrologie berust bijvoorbeeld op de werking van zwart planetair licht: je ziet een eindresultaat maar je snapt de oorzakelijkheid niet. De hele New Age wereld en nagenoeg alle kwantumfysici geloven inmiddels in een zelfinteractief nulpuntveld waarin alles met alles verbonden is. Men leze het fenomenale boek van Ir. Paul J. van Leeuwen: Kwantumfysica, Informatie en Bewustzijn.

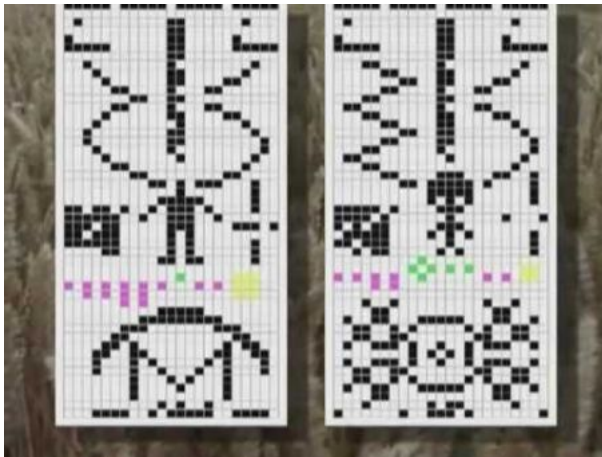
Antroposofisch visionair Rudolf Steiner zei in 2007: ‘Aan de grens van de fysieke en de boven-fysieke wereld is het uiterst moeilijk om illusie van werkelijkheid, dromen van realiteit en visioenen van echte waarheid te onderscheiden. Op dit gebied is het zeer gemakkelijk om de eigen fantastische voortbrengselen van de ziel te verwarren met wat echt, objectief, werkelijk is. Het vereist verscheidene eigenschappen om aan die grens koelbloedigheid, zekerheid van de ziel, moed, uithoudingsvermogen en energie te behouden.’

Ik heb mijn best gedaan. Maar de toekomst is niet meer wat hij ooit leek. Voor mij hebben wonderbaarlijke graancirkels een deur naar een andere dimensie geopend. Wat te denken van dit uiterst complexe buitenaardse gezicht, gekoppeld aan wetenschappelijke data in ASC11-code. Die informeerde ons over een dreiging van (andere) buitenaardsen en tegelijk over hulp van weer een ander ras! Het verscheen in 2002 in Engeland, de beroemde [Alien Face-formatie](#). Mijn verhaal in hoofdstuk 12 heb ik niet uit de duim gezogen. We zijn nu vele jaren verder. Diverse UFO-vorsers leggen alle achtergronden regelmatig nog eens uit voor een groeiend gehoor.

E.T. PHONE HOME

In 1972 stuurde de NASA per telescoop een boodschap de ruimte in; een binaire code gaf aan wat voor wezens er op aarde leven en hoe hun DNA is samengesteld. In 2001 werden gelovers en ontkenners ondersteboven geblazen door een graancirkel die exact vergelijkbaar is met de oorspronkelijke NASA-boodschap. Vergelijk zelf maar de structuren hieronder. Overtuigender kan niet.

'E.T. phone home,' zegt de kleine hoofdpersoon uit de beroemde film van Steven Spielberg. Ik wacht voorzichtig een UFO-landing op het Haagse Malieveld af.

Peter den Haring